

Đáng Yêu Tiểu Nam Sinh Vs Đáng Ghét Đại Nam Nhân

Contents

Đáng Yêu Tiểu Nam Sinh Vs Đáng Ghét Đại Nam Nhân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	14
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	35
9. Chương 9	39
10. Chương 10	42
11. Chương 11	46
12. Chương 12	49
13. Chương 13	53
14. Chương 14	58
15. Chương 15	65
16. Chương 16	69
17. Chương 17	73
18. Chương 18	78
19. Chương 19	81
20. Chương 20	85
21. Chương 21	87
22. Chương 22	90
23. Chương 23	93
24. Chương 24	96
25. Chương 25	101
26. Chương 26	104
27. Chương 27	108
28. Chương 28	110
29. Chương 29	115
30. Chương 30	120
31. Chương 31	122
32. Chương 32	129
33. Chương 33	133
34. Chương 34	137
35. Chương 35	141
36. Chương 36	145

Đáng Yêu Tiểu Nam Sinh Vs Đáng Ghét Đại Nam Nhân

Giới thiệu

Một tiểu nam sinh đáng yêu tên “Phương Nguyệt Tầm”, gặp được một đại nam nhân đáng ghét tên ‘

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-yeu-tieu-nam-sinh-vs-dang-ghet-dai-nam-nhan>

1. Chương 1

CHƯƠNG 0

Đứng trước cửa sổ, cầm trong tay tách cà phê, lười nhác mở cửa sổ, để mặc cho gió quất vào mặt. Đồng Thiên Phi đẩy nhẹ cặp mắt kính không gọng, ánh mắt dịu dàng nhìn về phong cảnh phía xa xa. Lúc này thời tiết vừa bước vào đầu xuân, cánh hoa rơi lất phất trên mặt đất, tràn ngập không khí mát mẻ thoải mái. Nhưng thật ngán ngủ, cánh hoa thuần khiết màu phấn hồng và tuyết trắng làm cho trái đất hiện ra thật sinh động, tuy rằng cảnh đẹp này rất nhanh biến mất, nhưng dù sao đây cũng là thời điểm hoa nở đẹp nhất trong năm.

Đồng Thiên Phi cứ như vậy nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, mặc dù nơi này không phải chỗ của hắn, nhưng hắn rất thích cái cảm giác yên lặng nhìn phong cảnh như thế này, ngẫu nhiên có thể lầm bầm lầu bầu tự tán gẫu vài câu. Nói những chuyện ví dụ như. . .

“Thiên nhiên thật kì diệu a, mùa đông mang màu trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng, mùa hè ánh nắng vàng rực oi bức, mùa thu trời trong mây nhẹ nhàng trôi, mùa xuân cây trái bừng bừng nảy lộc.”

“Mùa đông đúng là héo tàn, mùa thu đúng là suy sút, mùa hè đúng là táo bạo, mùa xuân đúng là xúc động, chỉ để nói như vậy mà cậu đứng đây cả một tiếng đồng hồ sao?”

Bỗng nhiên giọng nói ầm ập phát ra từ sau lưng cũng không làm cho Đồng Thiên Phi cảm thấy kinh ngạc, hắn thậm chí còn không chú ý tới. . . .Liếc mắt một cái về phía chủ nhân của câu nói kia, đậm mặt trả lời.

“Đó là bởi vì ánh mắt của tôi và cậu bất đồng, chúng ta không cùng suy nghĩ a.”

Đồng Thiên Phi không có nghe thấy âm thanh gì phát ra từ phía sau, nhưng cho dù không quay lại Đồng Thiên Phi cũng biết được biểu tình của người kia đang phi thường phi thường lạnh băng.

Đưa tay đặt cái tách cà phê sang một bên, theo thói quen đi đến ghế sofa ngồi xuống, nhìn người nam nhân trước mặt. Chiều cao gần 185cm, dáng người có một chút gầy nhưng phi thường kiện mỹ. . . . Cái tên gia hỏa này, đúng là bất công, dáng người so với người mẫu cơ hồ còn muốn chuẩn hơn! Rõ ràng mang khuôn mặt mà già trẻ gái trai đều thích, nhưng lại không hề có biểu tình, thật sự là phí của trời a.

“Vì sao cậu lại có sở thích nhìn chăm chú khuôn mặt người khác?” Người bị quan sát không kiên nhẫn nói.

“Long Nghiễn, cậu bao lâu rồi chưa cười?”

Người tên là Long Nghiễn không thèm để ý đến câu hỏi mà nhìn vào xấp tài liệu trong tay, trả lời, “Cậu hỏi cái này làm gì?”

“Tôi chắc chắn sẽ không tiếp xúc với nữ nhân, bởi vì các cô gái đó luôn làm tôi cảm thấy nhức đầu.”

Câu trên chẳng ăn nhập gì với câu dưới, Đồng Thiên Phi miễn cưỡng dựa vào ghế sô pha hạ ánh mắt.

“Nhức đầu thì đi khám bác sĩ, đừng ở đây nói với tôi những lời vô nghĩa.” Long Nghiễn giống như đang trả lời cho có lệ, thế nhưng Đồng Thiên Phi lại nở nụ cười.

“Đêm qua Tiểu Ưông đến tìm tôi, hại đầu của tôi nhức cả buổi tối.”

Long Nghiễn cuối cùng cũng buông đồ vật trong tay xuống, khuôn mặt anh tuần trừ bỏ hàng lông mày nhíu lại thì ngoài ra không có biến hóa gì khác, “Cho nên, sáng sớm cậu chạy đến phòng làm việc của tôi để than thở?”

Cho dù Đồng Thiên Phi không muốn nhưng vẫn nhớ đến cặp mắt đầy lệ của cô gái kia, cùng với giọng nói yếu ớt.

Yêu, thật sự rất đau khổ.

“Long Nghiễn, người kia là bạn gái của cậu a, cậu đừng như vậy mà không thèm đếm xỉa tới cô ta được không?”

“Tôi không nhớ rằng mình đã có bạn gái, cô ta đi tìm cậu là chuyện của cô ta, tôi không có hứa hẹn cái gì với bất cứ kẻ nào. Hiểu được rồi thì hãy mau biến đi, đừng ở chỗ này vướng bận tôi.”

“Quá đáng!”

Đồng Thiên Phi cười tủm tỉm quở trách Long Nghiễn một câu, rồi đứng dậy ly khai.

Sau khi Đồng Thiên Phi rời khỏi đó, Long Nghiễn ngồi xuống ghế bắt đầu vùi đầu vào công việc.

Cuộc đời Long Nghiễn trải qua 26 năm không có gặp trải ngại gì lớn, có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Sinh ra trong một gia đình giàu có, thuở nhỏ đã được giáo dục rất tốt, ánh mắt hăm mộ và tán thưởng lúc nào cũng đặt trên người hắn, thẳng đến khi hắn 16 tuổi, cha mẹ gặp tai nạn máy bay nên qua đời. Khi đó Long Nghiễn cũng không cho phép mình đau thương trong thời gian dài, hắn nhất định phải đứng lên, cùng với dưỡng phụ ra sức đoạt lại sản nghiệp của phụ thân từ tay một đám họ hàng lấy oán trả ơn.

Đó là một khoảng thời gian không có thiên lý, sống trong lòng người giả dối đầy ghê tởm khiến cho Long Nghiễn gần như quên đi chính mình còn là một con người. Thương tổn người khác, bị người khác thương tổn, không từ một thủ đoạn nào để đoạt lại những thứ vốn là của mình, đến khi đạt được hết tất cả, lúc quay đầu nhìn lại mới thấy, con người của mình so với trước đây thay đổi đến đáng sợ.

Thời khắc cuối cùng trong cuộc đời, dưỡng phụ đã lưu lại một câu “Cha đi rồi, sau này con lạc đường ai sẽ mang con về nhà đây?” Lời nói đó như tiếng chuông, lúc nào cũng lặp đi lặp lại trong đầu Long Nghiễn.

Phải bắt đầu lại từ đâu? Khi mà tất cả bằng hữu bên cạnh lần lượt đều bỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại một người duy nhất là Đồng Thiên Phi.

Phải bắt đầu lại từ đâu? Khi mà ngay cả khúc cười đều quên mất, dường như khuyết đi một phần quan trọng mà người bình thường vốn phải có.

Phải bắt đầu lại từ đâu? Khi mà trừ bỏ công việc, tất cả mọi chuyện bên ngoài đều không nhìn thấy, không nghe thấy, ngay cả linh hồn cũng bị phong ấn.

Những thứ như thế sớm bị Long Nghiễn xem nhẹ, giống như hắn sống chỉ là vì công việc.

Như Đồng Thiên Phi đã từng nói.

“Long Nghiễn là một người không có máu, sống vô cảm như người máy.”

Hết một ngày làm việc của Long Nghiễn, đối tác mời đi ăn uống xã giao hắn đều chán ghét ném xuống cho cấp dưới rồi về nhà sớm, nhưng chưa kịp thay quần áo, tiếng chuông cửa đã vang lên.

Long Nghiễn đi vào phòng khách mặc cho người khách tới chơi tùy tiện ngồi đại vào một cái ghế sô pha nào đó. Hắn không phải không thấy được khuôn mặt đầy vẻ ưu sầu kia, chính là đối với Long Nghiễn mà nói

chẳng có cảm giác gì, tự nhiên cũng sẽ không thèm để ý. Thậm chí trong ánh mắt của đối phương hẳn nhìn ra được sự vui sướng hưng phấn còn chứa một tia bất an, bộ dáng lo âu bất động.

Mang một biểu tình đầy khách khí giống như đang đeo mặt nạ, Long Nghiễn ngồi trước mặt Uông Thần Nhiên tùy ý tháo mở cà vạt làm cho cô gái đối diện nhìn thấy đỏ mặt tim đập.

Lần đầu tiên nhìn thấy người nam nhân này đã khiến cho cô bị mê hoặc, dung mạo, cử chỉ, tất cả đều không thể kháng cự. Cho dù biết hẳn đối với mình không hề có cảm giác, nhưng vẫn cố gắng lợi dụng quan hệ đối tác của phụ thân với hắn để nhiệt liệt theo đuổi. Tuy rằng Long Nghiễn chưa bao giờ tỏ ý muốn kết giao, nhưng cũng chưa từng nói lời cự tuyệt. Long Nghiễn đem quan hệ của hai người duy trì phi thường hoàn mỹ, mà loại hoàn mỹ này lại chính là quan hệ bạn bè, quả thật làm Thần Nhiên cảm thấy buồn rầu không thôi. Cô không cam lòng quan hệ bạn bè với hắn.

Hắn không có hỏi cô đến đây làm cái gì, hay là không cần hỏi cũng biết cô muốn gặp hắn. Cho nên, Long Nghiễn sẽ không hỏi, cũng sẽ không nói bất cứ cái gì liên quan đến vấn đề tình cảm.

“Tuần qua có dùng cơm chung với phụ thân của em, còn nói về em. Không biết công ty quảng cáo của em hoạt động sao rồi?”

“Hoàn hảo a. Đã lâu không gặp anh. . . . Đêm qua em. . . .”

“Cùng nhau ăn cơm được không?”

Lời nói lại bị cắt ngang bằng một câu ngắn gọn vô tình, trong lòng Thần Nhiên đột nhiên dâng lên một cảm giác ê ẩm. Mỗi lần gần tới thời điểm bày tỏ nỗi lòng, Long Nghiễn sẽ tạo nên một phòng tuyến ngăn cản, bất luận cố gắng như thế nào cũng không có kết quả, cô thậm chí không hiểu được rằng hắn tạo nên cái phòng tuyến kia đến tột cùng là muốn như thế nào.

Thần Nhiên nở nụ cười đầy khôn ngoan, hướng Long Nghiễn gật đầu.

Lúc đi ăn cơm chiều cô đã sớm dự đoán được rằng không phải chỉ có riêng hai người, nhìn Đồng Thiên Phi ngồi ở phía đối diện, cô thật sự không thể nào chịu nổi.

Nhà hàng mà Long Nghiễn chọn bình thường không có nhiều người lắm, nhưng hôm nay vừa đúng lúc hết chỗ, nên đành phải ngồi chung với Đồng Thiên Phi. Nhiều lần ánh mắt Thần Nhiên đầy thâm tình nhìn qua, đều bị Long Nghiễn dùng cái loại cảm giác “Chúng ta là bạn bè” áp chế lại. Không khí thật sự rất ngại ngùng, mà ngay cả Đồng Thiên Phi nhìn thấy cũng có cảm giác không hề thoải mái tự nhiên.

Sau khi tiễn Thần Nhiên về, Đồng Thiên Phi và Long Nghiễn tìm một chỗ tương đối im lặng trong quán bar ngồi xuống.

Dùng khước mắt nhìn người bạn thân đang ngồi kế bên, Đồng Thiên Phi thật sự không biết nên bắt đầu nói từ đâu, hai người quen biết cũng được mười mấy năm, có thể nói trong mắt của hắn Long Nghiễn càng ngày càng hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức ngay cả chính mình cũng không thể cùng chung một loài với hắn! Đồng Thiên Phi biết lúc đưa tiễn Uông Uông, Long Nghiễn nở nụ cười ôn hòa đó cũng là một loại lao lực. Cùng kết giao quan hệ với người như thế nào, Long Nghiễn đều đặt ra rất nhiều tiêu chuẩn, bất kể già trẻ gái trai nếu không đủ tiêu chuẩn đừng mong nói chuyện được với hắn. Ai có thể biết a, trong lòng người này rất mâu thuẫn, tuy rằng nói bọn họ không có đủ tư cách, còn không phải nói, Long Nghiễn lười biếng cùng người khác kết thâm giao mới đúng.

“Long Nghiễn, cậu nên đem mọi chuyện nói ra một cách rõ ràng. Cứ như vậy đối với Thần Nhiên không tốt lắm.”

“Thái độ của tôi, trong lòng cô ta rất rõ ràng. Kế tiếp muốn làm gì là chuyện của cô ta, không phải là vấn đề của tôi.” Long Nghiễn khuấy cái ly trong tay, chất lỏng màu hổ phách rung động. Đồng Thiên Phi âm trầm thở dài một hơi.

“Cậu thật đúng là một người lãnh khốc. Nếu còn như vậy không chịu sửa, cẩn thận cả cuộc đời này sống một mình lẻ loi đơn độc.”

“Một người thì có cái gì không tốt.”

“Tôi nói cho cậu biết, đời người trừ bỏ công việc còn có rất nhiều lạc thú bên ngoài. Cậu không thể luôn. . .”

“Thiên Phi, công việc không phải lạc thú.”

Bỗng nhiên Long Nghiễn nói một câu.

“Không phải lạc thú, vậy chứ là cái gì?”

“Cái gì cũng không phải, chỉ đơn giản là công việc mà thôi.”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Đồng Thiên Phi xuất hiện biểu tình kinh ngạc, trong lòng hắn cảm thấy rét lạnh, đồng thời, cũng cảm thấy sợ hãi.

Cứ nghĩ rằng trong lòng hắn chỉ có công việc, công việc là cuộc sống của hắn, tất nhiên là toàn bộ niềm vui của hắn. Nhưng ai ngờ, Long Nghiễn này, cho dù cả ngày lẫn đêm làm việc bận rộn nhưng hắn cũng xem giống như quần áo, không thể thiếu, mà cũng không hề quan trọng.

2. Chương 2

CHƯƠNG 1

Mùa hè nóng bức, ở ngã tư đường xe cộ như nước, trên vỉa hè âm thanh ồn ào át cả tiếng gió nhẹ, hủy đi cảm giác mát mẻ.

Sáng sớm Long Nghiễn rất kỳ lạ gọi điện thoại cho Đồng Thiên Phi, người bị huyết áp thấp khi thức dậy như hắn hận không thể đập nát cái điện thoại chạy tới bóp chết cái tên đang quấy rối giấc ngủ kia.

“Cậu có bệnh a. Mới sáng sớm đã phát điên cái gì?”

“Người hầu của tôi nghỉ rồi, xế chiều hôm nay đúng năm giờ, cậu đem đến một người mới.”

Đối với câu nói gần như là mệnh lệnh và hành động cúp máy bất lịch sự của Long Nghiễn, Đồng Thiên Phi cực kỳ bất mãn, nhìn cái điện thoại đang cầm trong tay, muốn tìm một lời nguyên rủa ác độc nhất, nhưng hắn lại bị cơn tức giận làm cho đầu óc trống rỗng.

Ngủ cái gì mà ngủ! Đồng Thiên Phi khó chịu rời khỏi giường!

Mới đầu bản thân Đồng Thiên Phi cũng không hiểu nổi tại sao mình có thể cùng cái người lãnh khốc, vô tình kia quen biết đến tận bây giờ, nhìn hắn không bao giờ ỷ lại người khác, có chuyện gì đều tự mình gánh vác, làm cho Đồng Thiên Phi không thể mặc kệ hắn được. Thời gian lâu, Đồng Thiên Phi cảm thấy hắn không giống như lúc trước mà gây ra bất hòa với nhiều người. Cứ như thế Đồng Thiên Phi nhìn Long Nghiễn đi từng bước một qua nhiều năm, hắn càng tỏ ra kiên cường Đồng Thiên Phi càng cảm thấy thương xót cho hắn, đặc biệt gần đây Long Nghiễn trở nên một người khó đoán, mặc kệ làm bất cứ cái gì cũng không cảm thấy hứng thú, thành công cũng được, thất bại cũng được, Đồng Thiên Phi chưa bao giờ nhìn thấy Long Nghiễn có biến hóa gì, vĩnh viễn đều mang một khuôn mặt lạnh băng không chút thay đổi, bộ dáng lạnh lùng, dường như mọi chuyện đều không quan trọng, hoặc nên nói, mọi chuyện vốn nên như thế. Long Nghiễn như vậy khiến cho Đồng Thiên Phi thật sự rất lo lắng, Long Nghiễn còn chưa tới ba mươi tuổi a! Cuộc sống hiện tại của hắn giống y như hòa thượng! Thậm chí cuộc sống của mấy lão hòa thượng so với hắn còn vui vẻ hơn đi? Đồng Thiên Phi thường xuyên có suy nghĩ như vậy.

Mặc kệ như thế nào Đồng Thiên Phi đều muốn nhìn thấy hắn cười, muốn thấy hắn khóc, muốn thấy bộ dáng lúc tức giận của hắn, muốn xem biểu tình buồn rầu lo lắng của hắn, càng muốn thấy hắn sống thật hạnh phúc. . . . Ai bảo Đồng Thiên Phi là người bạn tốt duy nhất của hắn.

“Thật tình, muốn mình đi đâu tìm người cho hắn đây a! Tìm người hầu cho hắn còn khó hơn tìm vợ cho hắn a.”

Một bên mở cửa xe, một bên phát ra một tiếng chửi đầy bức tức, Đồng Thiên Phi bất đắc dĩ hồi tưởng lại một số chuyện cũ. Ví dụ như.

Long Nghiễn cảm thấy người hầu làm cơm không thể ăn, sa thải!

Long Nghiễn cảm thấy người hầu lúc làm việc nhà rất ồn ào, sa thải!

Long Nghiễn cảm thấy người hầu nói chuyện mang theo giọng địa phương quá nặng, sa thải!

Long Nghiễn cảm thấy người hầu ở nhà nói chuyện dài dòng, sa thải!

Long Nghiễn cảm thấy người hầu ở nhà quá thoải mái tự do, sa thải!

Long Nghiễn cảm thấy người hầu trình độ văn hóa quá thấp, sa thải!

Mỗi lần sa thải đều ra lệnh bắt mình đi tìm người khác cho hẳn!

Trên đỉnh đầu Đồng Thiên Phi tội nghiệp dày đặc mây đen, hắn đổ xe ở ven đường.

Đi trên vỉa hè, Đồng Thiên Phi bỗng nhiên muốn hút thuốc lá cực kì, nhưng lại không được phép hút trên đường đi. Nhìn bốn phía, phát hiện cách đó không xa có tiệm bán sách báo sỉ cho thị trường, liền đi tới.

Hắn lần đầu tiên đến đây, lần một tựa hồ không phải nơi buôn bán sách báo, ở đây có rất nhiều sách lậu, đĩa CD, còn có mấy vi tính, rất nhiều học sinh cầm trong tay tờ giấy giới thiệu làm gia sư dạy kèm. Tóm lại đây là một nơi rất náo nhiệt nóng bức. Đồng Thiên Phi tùy tiện tìm đại một góc đứng châm thuốc lá, rảnh rồi nhìn nhóm người trước mặt.

Điều thuốc trong tay rất nhanh hút hết, tùy tay đem mẫu thuốc lá đã tắt ném xuống đất rồi xoay người đang định rời khỏi nơi đây.

“Thực xin lỗi, vị tiên sinh này, xin ngài hãy đem mẫu thuốc lá bỏ vào thùng rác.”

Một giọng nói phi thường êm tai vang lên từ phía sau, theo bản năng quay đầu nhìn lại. Bởi vì xung quanh có rất nhiều người, trong khoảng thời gian ngắn không thể tìm ra được chủ nhân của giọng nói kia.

“Tiên sinh, ngài vứt thuốc lá lung tung như vậy thực sự rất dễ dàng tạo nên hỏa hoạn, làm phiền ngài hãy nhặt lên và bỏ vào thùng rác được không?”

Tìm được rồi!

Xem chiều cao cỡ chừng 170 cm, đại khái khoảng 16, 17 tuổi. Đứa nhỏ này, đứa nhỏ này cũng thật quá gầy! Còn có một đôi mắt to đen láy, trong sáng không chứa một chút tạp chất. Thật là một đôi mắt thuần khiết, giọng nói cũng rất êm tai. Bất quá. Trong ánh mắt có một tia ảm áp như ánh mặt trời, kiên cường mà lại rất tự tin. Bị đôi mắt hấp dẫn như vậy nhìn thẳng, cảm giác thật sự rất thoải mái.

Ngay lúc Đồng Thiên Phi đang ngẩn người, thiếu niên đã đi từng bước đến trước mặt hắn, biểu tình có chút nghiêm túc.

“Tiên sinh, ngài có nghe thấy không? Mọi thứ ở nơi này rất dễ dàng phát hỏa, nếu xảy ra chuyện gì sẽ không tốt.”

“Thực xin lỗi, là do tôi sơ sót.”

Đồng Thiên Phi mỉm cười cúi người nhặt lấy mẫu thuốc lá một lần nữa ném vào trong thùng rác, hắn nghĩ rằng thiếu niên sẽ lạnh như băng nhìn hắn, ai ngờ khi ngẩng đầu, thiếu niên kia lại đối với hắn tươi cười như vàng thái dương sáng lạn.

“Như vậy thì tốt rồi, cảm ơn.”

Trong nháy mắt trở nên ngây dại, nụ cười kia rất chói mắt. Long mi cong cong cùng đôi mắt chứa đầy ánh sáng, khóe miệng nâng lên lộ hàm răng trắng tinh, người thiếu niên lúc này cùng với người thiếu niên lạnh băng ban nãy tựa hồ rất khác nhau. Hơn nữa, rõ ràng thiếu niên còn hướng chính mình nói lời cảm tạ!

Đồng Thiên Phi ngơ ngác bất động nhìn thiếu niên mỉm cười với mình, vẫy tay rồi xoay người chạy đi.

Đồng Thiên Phi một ngày vất vả cả chạy bên ngoài, sau khi về đến nhà việc đầu tiên là gọi điện thoại cho Long Nghiễn, nói với hắn hôm nay tìm được người giúp việc là không có khả năng, nhanh nhất phải chờ ba bốn ngày. Long Nghiễn tựa hồ không có chút gì bất mãn, tùy tiện nói vài câu rồi cúp máy.

Ngồi trong phòng khách xem TV, Đồng Thiên Phi mới đầu tính toán sẽ đi ngủ sớm một chút, nhưng vừa nghĩ tới việc phải tìm người hầu cho Long Nghiễn thì đứng ngồi không yên. Hắn nhớ rất rõ, Long Nghiễn ngay cả việc nấu nước cũng có thể làm cho cả nhà bếp phát hỏa, cũng nhớ rõ Long Nghiễn muốn tìm một quyển sách sẽ đem toàn bộ thư phòng biến thành địa ngục, chuyện đáng sợ nhất chính là, Long Nghiễn lúc không tìm thấy được chìa khóa nhà liền đem cả cánh cửa đập tan nát!

“Trời ơi, tên gia hỏa bị bệnh thần kinh kia thật cùng muốn làm cái gì a!”

Sau khi hò hét giải tỏa căng thẳng liền thay đổi quần áo chạy tới nhà con quái vật đang sống một mình kia.

Quả nhiên không ngoài dự tính!

Nhìn phòng khách của Long Nghiễn trở nên vô cùng thâm trầm, Đồng Thiên Phi bắt đầu bội phục thần kinh của chính mình quá kiên cường dẻo dai.

“Nói cho tôi biết, cậu đang muốn tìm cái gì sao?” Đồng Thiên Phi đối với cái người đang ngồi nhàn nhã trên ghế sa lông hỏi.

“Lá trà.”

“Loại đồ vật này đặt trong nhà bếp mà, sao cậu lại làm cho phòng khách biến thành như vậy?”

“Nhà bếp? Uống trà không phải ngồi trong phòng khách sao, tại sao lại cần xuống nhà bếp?”

Không được, không thể nào cùng người nam nhân này nói chuyện bình thường, căn bản là đàn gảy tai trâu.

“Quên đi, để tôi đi tìm. Cậu không nên cử động làm bất cứ cái gì nữa, những thứ này để một lát sau tôi sẽ dọn dẹp.”

Ở nhà bếp pha trà xong xuôi rồi đem ra, cùng Long Nghiễn ngồi trên ghế sofa nhìn căn phòng bừa bộn, hai người không ai nói một câu. Qua một lúc vẫn duy trì không khí im lặng như vậy, Đồng Thiên Phi đối với sự im lặng này sớm đã thành thói quen, không giống với những người khác, lúc bọn họ ở cùng một chỗ phần lớn thời gian đều như vậy. Đôi khi Long Nghiễn có nói một câu không đầu không đuôi.

“Long Nghiễn, có bao giờ cậu cảm thấy rất cô đơn lạnh lẽo không?”

“Sẽ không.”

“Không muốn có người ở bên cạnh sao?”

“Không muốn.”

Đồng Thiên Phi đứng lên đi đến bên người Long Nghiễn ngồi xuống, không biết vì cái gì lại vươn tay chạm vào tóc hắn, người bị đụng chạm cũng không có phản ứng, vẫn uống trà bình thường.

“Nếu tôi là nữ nhân, tuyệt đối sẽ đào một cái hố vùi cậu vào đó.” Biểu tình trên mặt Đồng Thiên Phi đầy vẻ ôn hòa giống như lời hắn vừa nói rất tốt đẹp.

“Cậu nói lời này với tôi không phải muốn quấy rối *** chứ? Xảy ra chuyện gì, tìm không thấy nữ nhân, đối bụng nên đổi chủ ý sang tôi sao?”

Đồng Thiên Phi nở nụ cười, tiếng cười phát ra từ đáy lòng.

“Nếu người trên thế giới này chết hết chỉ còn lại một mình cậu, tôi tình nguyện cùng đã thú chứ không bao giờ đến tìm cậu.”

Nhìn người bạn thân thủy chung yên lặng ngồi bên cạnh, hắn hiểu được, người có thể mang tên lạc đường này về nhà chắc chắn không phải mình.

Buổi sáng tỉnh dậy ăn uống qua loa, sau đó hai người vội vàng chạy ra cửa đi làm.

Trên đường đi, trong đầu Đồng Thiên Phi luôn suy nghĩ cái người vạm vỡ năm mặt lạnh băng như Long Nghiễn phải chăng sống một mình như vậy suốt cả cuộc đời? Hắn tưởng tượng chính mình cứ phải nhìn khuôn mặt cứng ngắt đó từ từ trở nên già, thân thể đột nhiên run rẩy đổ mồ hôi lạnh. Trong giây lát, hình ảnh thiếu niên tươi cười hiện lên, là nụ cười đầy ánh mặt trời sáng lạn. . . .

“Ánh mặt trời a, nếu có thể làm tan chảy miếng băng kia thì tốt rồi.”

Đồng Thiên Phi đang lầm bầm lầu bầu bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, chân giẫm mạnh một cái làm xe thăng gấp lại. Mặc kệ xe của hắn đang ở giữa đường đi, không thể khống chế được suy nghĩ, qua vài phút hắn đạp chân ga, xe chạy như bay trên đường, cùng lúc đó hắn bắt đầu suy tính kế hoạch trong đầu.

Đến chỗ buôn bán sách báo sỉ, Đồng Thiên Phi ở trong đám người tìm kiếm. Chỉ ít phút sau liền nhìn thấy được người mà hắn đang chờ mong. Nhưng mà, Đồng Thiên Phi không có đi qua, ngược lại tìm một cái góc tương đối bí ẩn nhàn nhã châm một điếu thuốc hút, lặng lẽ quan sát khuôn mặt tươi cười từ đằng xa.

Thiếu niên cầm tờ giấy giới thiệu công việc gia sư dạy kèm giống như các bạn khác, ngẫu nhiên cùng người bên cạnh đùa giỡn, tới bữa trưa sẽ mua một ổ bánh mì cùng chai nước suối cực kỳ đơn giản ngồi một bên ăn uống.

Đồng Thiên Phi cứ đứng trong cái góc đó mà nhìn, vẫn chỉ nhìn như thế rồi xoay người rời đi.

Buổi tối thì Đồng Thiên Phi về nhà Long Nghiễn, đến ngày hôm sau hắn lại đến chỗ đó, vẫn đứng trong cái góc kia, quan sát người thiếu niên ấy cả ngày.

Cứ như vậy suốt ba ngày trời, cuối cùng, đến buổi chiều ngày thứ tư Đồng Thiên Phi quyết định từ trong góc đi ra.

END 1

3. Chương 3

CHƯƠNG 2

“Xin chào, còn nhớ tôi không?”

Bỗng nhiên có người nói chuyện, thiếu niên sửng sốt một chút rồi lập tức đôi mắt đen lóe sáng nhìn hắn trả lời.

“A, anh là cái người quăng thuốc lá lung tung!”

Đồng Thiên Phi nở nụ cười.

“Cậu ở nơi này tìm việc làm gia sư dạy kèm sao, có thể kiếm chỗ nói chuyện một chút không?”

Trong tiệm cà phê, Đồng Thiên Phi mỉm cười nhìn người thiếu niên không hề có một chút đề phòng ngồi ở phía đối diện.

“Tôi tên Đồng Thiên Phi, còn cậu?”

“Phương Nguyệt Tầm.”

“Nguyệt Tầm?”

“A, Nguyệt là ánh trăng, Tầm là tìm kiếm.”

Đồng Thiên Phi ý cười càng đậm.

“Như vậy, Phương Nguyệt Tầm, tôi muốn mời cậu đi làm một công việc.”

Biểu tình của Phương Nguyệt Tầm dường như rất nghi hoặc, cứ tưởng người nam nhân trước mắt này đang nói đùa! Nhưng mà, nhìn vẻ mặt hần lại rất nghiêm túc, thậm chí ngay cả giấy chứng minh, giấy phép lái xe hần đều lấy hết ra. Mặc kệ ra sao Phương Nguyệt Tầm vẫn nhìn Đồng Thiên Phi nở nụ cười.

“Tôi biết anh không phải người xấu, nhưng mà, anh nói cho tôi nghe công việc đó như thế nào.”

“Cực kì đơn giản, chỉ làm một ít việc nhà mà thôi. Giống như đang ở nhà mình.”

“Cho dù thật như anh nói thì. . . tại sao lại tìm tôi? Tôi đang là học sinh, mà giới tính còn là nam. Loại công việc bình thường như vậy thích hợp với những nữ nhân ở độ tuổi ba mươi bốn mươi hơn chứ?”

“Chính bởi vì cậu đang là học sinh, hơn nữa là nam học sinh, tôi mới có thể mời cậu đến làm. Người bạn này của tôi có chút bất thường, đặc biệt về phương diện văn hóa giao tiếp. Đến nỗi tới bây giờ vẫn còn độc thân, cho nên cảm thấy nếu trong nhà có người khác phải thật bất tiện. Trên cơ bản thì thời gian ban ngày là của cậu, chỉ cần buổi tối khi hần tan ca về mới phải làm việc thôi. Ở nhà hần cậu sẽ được ở riêng một phòng, muốn ra ngoài chơi cũng rất thoải mái.”

“Chờ một chút, cái kia. . . .Đồng tiên sinh, tôi chỉ là lợi dụng khoảng thời gian nghỉ hè để đi làm công, một tháng sau tôi sẽ đi học.”

“Vậy thì chỉ cần làm một tháng là được.”

“Tôi vẫn còn chưa đáp ứng đâu!”

“Tiền lương cậu muốn bao nhiêu?”

“Anh không cần tự tiện quyết định như thế được không?”

“Như vậy cậu thấy có vừa lòng không?”

Nhìn con số Đồng Thiên Phi viết trên tờ giấy, thiếu niên có chút không dám tin vào hai mắt của mình. Đồng Thiên Phi thấy thiếu niên này rõ ràng đang động tâm, như vậy.

“Trừ cậu ra tôi căn bản không thể kiếm được người nào khác có đủ điều kiện như thế, lần đầu tiên gặp liền biết cậu là một đứa nhỏ rất ngoan.”

“Tôi đã mười bảy tuổi, không phải đứa nhỏ!”

Đôi mắt thiếu niên thật to tròn ngập tỉnh trẻ con quật cường, thật đáng yêu.

“Thực xin lỗi, có thể giúp tôi được không?”

Đồng Thiên Phi chưa bao giờ nở nụ cười đầy cầu xin như vậy đối với bất luận kẻ nào khác, nhưng người thiếu niên trước mắt này tuy mới gặp qua hai lần, đã làm cho Đồng Thiên Phi thật sự cảm thấy rất thích.

* * *

Phương Nguyệt Tầm ngồi trên ghế đệm hàm dưới miến cường đặt trên mặt bàn. Cái miệng nhai chocolate nhóp nhép, khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp tuyệt trần dán trên bàn, biểu tình ngây ngô phiến não – tóm lại, chính là đáng yêu a, đáng yêu!

“Nguyệt Tầm, đang nghĩ cái gì mà ngẩn người?”

Thanh mai trúc mã của Phương Nguyệt Tầm là Vương Đoạt vừa mới đi mua nước ngọt về, ngồi xuống kế bên người Phương Nguyệt Tầm.

Vương Đoạt cùng Phương Nguyệt Tầm bằng tuổi với nhau, nhưng tướng mạo bên ngoài của Vương Đoạt quả thực giống như anh hai của cậu hơn. Mái tóc nâu trời sinh mang một chút quyến rũ tự nhiên, bên tai trái có xỏ ba cái bông tai. Rất khác với Phương Nguyệt Tầm, Vương Đoạt thoạt nhìn là một mỹ nam tử mang hơi thở phong lưu.

Phương Nguyệt Tâm ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời đang chiếu sáng cái lỗ tai của Vương Đoạt, cậu vẫn muốn hỏi hần vài vấn đề như “Có đau không? Lúc ngủ bông tai không gây vướng bận gì sao? Kim loại này sẽ không bị rỉ sét chứ?”. Bất quá, hiện tại cậu không có tâm tình để trêu ghẹo hần.

“Cái kia, tôi tìm được một công việc rồi.”

Vương Đoạt nhìn thấy trên mặt Phương Nguyệt Tâm không có một chút hưng phấn và vui sướng nào.

“Không phải cậu luôn muốn tìm công việc để làm sao? Nếu không thích thì không cần đi làm a, dù sao công việc gia sư dạy kèm không có chỗ này cũng có chỗ khác a.”

“Không phải làm gia sư dạy kèm. . . . Có một người tên Đồng Thiên Phi là bác sĩ, mời tôi đi làm, làm. . . . phục vụ gia chính.”

Phương Nguyệt Tâm quanh co gần nửa ngày, vẫn không biết nói sao cho Vương Đoạt hiểu được cái gì gọi là “phục vụ gia chính”.

“Gia chính? Cậu nói rõ ràng một chút, cái gì là. . . .”

Phương Nguyệt Tâm cào cào mái tóc đen rồi ngồi ngay ngắn lại.

“Giống như công việc của dì Gia Hoàng đang làm a.”

“A? Bảo mẫu!?”

Giọng nói Vương Đoạt đầy bất ngờ, Phương Nguyệt Tâm vội vàng “suyt” một tiếng, kéo cánh tay người đang kích động kia ngồi xuống.

“Cậu lớn tiếng như vậy để làm gì?”

“Bởi vì rất kỳ lạ, đầu óc người kia chắc chắn có vấn đề a, vì sao lại tìm được cậu? Cái loại công việc dành cho nữ nhân này sao cậu có thể làm, từ chối hần đi.”

“Tôi cũng biết mình không thích hợp, nhưng mà một tháng nhận được tiền lương tới năm nghìn a.”

“A? Năm nghìn?”

“Cậu nhỏ giọng một chút!”

Cuống quít che kín cái miệng của Vương Đoạt, Phương Nguyệt Tâm nhìn xung quanh xem có người nào chú ý tới bọn họ hay không.

“Năm nghìn? So với tiền lương của nhân viên công ty cao hơn rất nhiều a, tên kia không phải đang có ý đồ gì chứ? Ví dụ như, a. . . . lừa gạt bán người, hoặc đối với nam hài tử có một loại yêu thích đặc thù, hoặc là. . . .”

“Ngậm cái miệng quạ đen của cậu lại đi! Người kia đúng là bác sĩ, trừ bỏ giấy tờ tùy thân, tôi thấy hần cũng đưa tờ giấy chứng minh thân phận gì đó. Hơn nữa. . . . Người kia không giống kẻ xấu, tôi có thể nhận biết được.”

Phương Nguyệt Tâm đùa nghịch ngón tay của mình, nói thì thầm, Vương Đoạt nghe thấy liền nhú mày. Người bạn thanh mai trúc mã này của hần từ nhỏ đã rất tin người, chỉ cần trên mặt không có viết hai chữ “người xấu” cậu chắc chắn sẽ tin rằng đó là người tốt. Đối với người khác trong lòng không hề có sự cảnh giác, trái tim hiền lành nhân hậu hơn nữa quá nhiệt tình, trên cơ bản thuộc loại người bị kẻ khác lừa còn giúp họ kiếm thêm tiền! Mới trước đây Vương Đoạt đã bảo vệ Phương Nguyệt Tâm khỏi sự lừa gạt của kẻ mà cậu vừa bênh vực giúp đỡ.

“Tôi nói Nguyệt Tâm a, cậu không cảm thấy chuyện này rất đáng nghi hay sao? Đang êm đang đẹp tại sao lại đi tìm một thằng nhóc mới có mười mấy tuổi đi giúp việc a? Lại còn trả lương nhiều như vậy?”

Phương Nguyệt Tâm cũng biết rằng chuyện này rất kỳ quái cho nên chần chờ không có đáp ứng a, cậu miễn cưỡng tìm đại một vài lý do để hoãn lại chuyện này với Đồng Thiên Phi, Vương Đoạt vẫn đang hết sức khuyên bảo cậu.

“Nguyệt Tầm, tôi cũng biết cậu đang rất cần tiền. Nhưng mà tôi đã nói với cậu biết bao nhiêu lần, có thể vay mượn nhà của tôi trước. . . .”

“Ừ! Tôi cũng từng nói sẽ không vay nợ, đặc biệt là nhà của cậu. . . .”

Hai người đột nhiên im lặng, không khí xấu hổ làm cho bọn họ đều cảm thấy không được tự nhiên. Phương Nguyệt Tầm là một đứa nhỏ rất cố chấp, cậu thật sự không muốn làm cho Vương gia thêm phiền toái, bọn họ đã chiều cố cậu rất lâu rồi, Phương Nguyệt Tầm không muốn làm tăng phiền não cho bọn họ, lại càng không muốn phụ thuộc vào bọn họ thêm nữa.

“Quên đi, nếu cậu đã nói không muốn thì tôi cũng không còn cách nào khác. Vậy cậu sẽ đáp ứng lời mời của người kia phải không?”

“Không biết a. Còn một tháng nữa mới đi học, cho dù mỗi ngày tôi vất vả làm việc cũng không kiếm được năm nghìn đi. . . . Việc cực nhọc hơn tôi còn có thể làm, bất quá đây chỉ là làm những việc đơn giản thôi, không thành vấn đề. . . . Cứ như vậy đi.”

“Cậu nói cuối cùng kia, không có một chút tự tin a. Được rồi, quyết định là do cậu tôi nói thế nào cũng vô dụng. Nếu có chuyện gì xảy ra phải lập tức gọi điện thoại cho tôi, biết không.”

Phương Nguyệt Tầm ngẩng đầu nhìn người bạn tốt đang đứng bên cạnh mỉm cười, khuôn mặt tươi cười của cậu thật đáng yêu.

Buổi chiều ngày hôm sau, Long Nghiễn đi ra khỏi phòng họp trở lại phòng làm việc. Thư ký đứng một bên say mê nhìn cấp trên của mình. Cho dù hần cả ngày biểu tình không có chút biến hoá, đối với người khác cũng giữ thái độ lạnh lùng, nhưng nam nhân như vậy càng khiến cho nữ nhân thêm say đắm. Làm việc ở đây đã được ba năm, vị thư ký tiểu thư này lúc nào nhìn thấy Long Nghiễn tim vẫn đập rất kịch liệt. Bộ dạng Long Nghiễn cầm điện thoại nói chuyện làm nàng hít sâu một hơi, không khí tràn ngập sự ái mộ a.

“Long Nghiễn, tôi đã tìm giúp cậu một người mới. Chờng nào cậu mới trở về nhà?”

“Hôm nay sẽ về muộn một chút, khoảng gần chín giờ. Như vậy đi, cậu hãy tới đây lấy chìa khóa nhà rồi mang người về trước.”

“Vậy cũng tốt, không thể bắt đứa nhỏ ở ngoài đường đứng chờ cậu.”

Cúp điện thoại xong Long Nghiễn bỗng nhiên cảm thấy có chuyện gì đó rất kỳ quái, nhưng lập tức phớt lờ đi.

Ngôi nhà lớn như vậy mà chỉ có một người ở sao!?

Nhìn Phương Nguyệt Tầm kinh ngạc đến ngây người, Đồng Thiên Phi đoán chắc rằng trong lòng cậu sẽ nói như vậy.

Dẫn Phương Nguyệt Tầm xem qua hết tất cả các nơi trong nhà rồi hần mới rót cho cậu một chén nước.

“Kỳ thật quét dọn cũng không quá khó khăn, cơm chiều cậu cũng có thể gọi điện thoại kêu người đem tới.”

“Nhất định phải gọi sao?”

“Cũng không phải nhất định, cậu sẽ không nấu cơm cho nên. . . .”

“Tôi sẽ a, kêu người đem tới thật sự rất lãng phí a, cho dù có tiền đi nữa nhưng ăn ở nhà vẫn tốt hơn.”

“Cậu nấu?”

Đồng Thiên Phi kinh ngạc sững sờ nhìn thiếu niên, thanh niên bây giờ đừng nói nam hài tử, mà đại đa số nữ hài tử còn không biết nấu ăn. Đối với phản ứng của Đồng Thiên Phi, rõ ràng khiến cho Phương Nguyệt Tâm cảm thấy rất bất mãn.

“Có chuyện gì đáng để kinh ngạc, từ nhỏ tôi đã cùng mẹ xuống bếp, yêu cầu nấu ngon như nhà hàng năm sao tôi không dám ba hoa, chứ những món ăn bình thường tôi thật sự rất lành nghề a.”

“Vậy thì tốt quá, xem ra tôi phải tăng lương cho cậu rồi.”

“Không cần a, anh cho tôi đã đủ nhiều rồi. Nếu không phải tôi.”

Bỗng nhiên biểu tình của cậu muốn nói nhưng lại thôi, làm cho Đồng Thiên Phi có chút để ý, hần thấy rất rõ ràng trong ánh mắt thiếu niên mang theo một chút u buồn, không kịp hỏi đã bị chuyển sang đề tài khác. Bất tri bất giác hai người trò chuyện với nhau tới chín giờ hơn, nghe thấy ga ra có âm thanh mở cửa, Đồng Thiên Phi biết Long Nghiễn đã về.

Hắn nhìn sang cậu để xem phản ứng của cậu như thế nào? Đáp án mà Đồng Thiên Phi nhận được chính là – cậu không lộ vẻ biến hóa gì đặc biệt!

Long Nghiễn buông tay bỏ cái gì đó xuống đất, vẫn như thường ngày thay đổi giày rồi tiêu sái đi vào phòng khách, vẫn như thường ngày ngồi đúng cái ghế sa lông quen thuộc, vẫn như thường ngày xé mở cà vạt và máy nút áo sơ mi, và vẫn như thường ngày không thèm nhìn tới Đồng Thiên Phi đang ngồi đối diện.

“Long Nghiễn”

Đồng Thiên Phi tuy rằng mở miệng nói chuyện, nhưng cũng không có nội dung gì quan trọng, Long Nghiễn chỉ dùng giọng mũi trả lời một tiếng, cầm lấy tờ báo chiều ở trên bàn đọc đến khi hần vô ý nâng ánh mắt nhìn lên.

.

Đồng Thiên Phi quan sát đôi mắt nhìn thẳng của Long Nghiễn, lại quay sang cặp mắt mở to cũng đang nhìn thẳng của thiếu niên. . . . Hai người đều dùng ánh mắt giống như nhìn thấy sinh vật ngoài hành tinh để quan sát đối phương, hần thực sự rất muốn cười nhưng tuyệt đối không thể cười a!

Long Nghiễn nhìn chăm chú thiếu niên ở trước mắt ước chừng gần năm phút, sau đó nhìn xuống phía sau, rồi bắt đầu nhìn khắp nơi trong phòng và cuối cùng mới. . . .

“Đồng Thiên Phi!”

Đồng Thiên Phi thiếu chút nữa bỏ chạy mất dép, Long Nghiễn chưa bao giờ kêu đầy đủ tên của hần a! Đây là phúc hay là họa a?

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đây là ai?”

Giọng nói bình thản không có chút hơi ấm hoàn toàn chọc giận Phương Nguyệt Tâm!

“Uy! Tại sao lại gọi người khác bằng “Đây” a! Đối với người lần đầu tiên gặp mặt mà nói như thế thật sự không lễ phép!”

Từ khi Đồng Thiên Phi quen biết Long Nghiễn cho đến nay, hần chưa từng thấy có người nào dám ở trước mặt Long Nghiễn nói một câu dài như vậy. Đồng Thiên Phi nhìn khuôn mặt thiếu niên đỏ hồng kích động đứng lên phản bác, không muốn kinh ngạc hay sợ hãi đều rất khó. Trong đầu rất nhanh suy nghĩ biện pháp nào tốt nhất để cho Long Nghiễn ngàn vạn lần không được làm khó đứa nhỏ này, hần tính mở miệng làm dịu đi không khí, nhưng thời điểm hần nhìn thấy Long Nghiễn. . . không thể nào. . . . Khuôn mặt vạn năm lạnh như băng cũng có lúc biết sững sờ sao? Là sự thật hay là do hần bị ảo giác? Cầm Đồng Thiên Phi thiếu chút nữa rớt xuống mặt đất.

Đồng Thiên Phi yên lặng quan sát Long Nghiễn và thiếu niên kia, trước mắt hần bây giờ là một người thiếu niên gầy yếu với đôi mắt đen to giống như bầu trời đầy sao lấp lánh, trong mắt tràn đầy quật cường cùng

ngây ngô, thuần khiết lại còn xinh đẹp, mang một tính cách vĩnh viễn không chịu thua. Nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng của cậu đáng yêu giống như một con mèo rừng bị người ta giẫm lên cái đuôi.

Đang lúc Đồng Thiên Phi không biết nên mở miệng nói cái gì mới tốt thì lời nói của Long Nghiễn đã phát ra.

“Thiên Phi, đây là người mà cậu đã tìm sao?”

Long Nghiễn trong khoảng thời gian rất ngắn đã khôi phục lại trạng thái bình thường, ánh mắt vẫn nhìn tờ báo trong tay mà đối với Đồng Thiên Phi nói.

“Long Nghiễn, đây là do cậu không đứng trước. Nói chuyện cũng phải biết chừng mực, cậu ta là người mà tôi mất nhiều công sức mới mời được. Việc nhà xử lý rất nhanh gọn, đang là học sinh, về phương diện văn hóa cậu không cần lo lắng, hơn nữa cùng giới tính, cũng không có chỗ nào bất tiện.”

“Nhìn sơ qua cậu ta không muốn lưu lại, thừa dịp thời gian còn sớm nhanh chóng đuổi cậu ta về. . . .”

“Điểm này không cần anh quan tâm, nếu tôi đã đáp ứng Đồng tiên sinh thì nhất định sẽ lưu lại.”

Đối với cái thái độ khinh thường không thèm nhìn mặt Phương Nguyệt Tầm của Long Nghiễn mà nói, ấn tượng đầu tiên của cậu với cái người trước mắt này quả thật kém tới cực điểm! Mà nghe thấy lời vừa nói của Phương Nguyệt Tầm. . . trên mặt hắn cũng không có biến hóa gì, nhẹ nhàng lật tờ báo sang trang khác, nhìn qua một lượt mới mở miệng nói chuyện.

“Buổi sáng bảy giờ tôi rời giường, bảy giờ rưỡi ăn điểm tâm xem báo chí. Tám giờ xuất môn. Buổi tối hơn sáu giờ mới về nhà, bảy giờ rưỡi ăn tối. Sau khi tôi đi làm cậu chịu trách nhiệm quét dọn nhà cửa, thư phòng của tôi không cho phép bước vào. Phòng ngủ nhất định phải có mặt tôi ở đó mới có thể quét dọn, thời gian khác cậu được tự do muốn làm gì thì làm.”

Lúc Long Nghiễn vừa đọc báo vừa nói, Đồng Thiên Phi có thể thấy được người thiếu niên đứng trước mặt hắn dần dần tức đến sắp mất đi lý trí. Chờ cho Long Nghiễn nói xong, Đồng Thiên Phi bất giác thốt ra một ít âm thanh.

“A, cái kia. . . .”

Bộ dáng của Phương Nguyệt Tầm tựa hồ không có chú ý lắng nghe, Đồng Thiên Phi cảm thấy nếu bây giờ thiếu niên kia đẩy cánh cửa đi khỏi nơi đây cũng không có gì kỳ quái. Nhưng mà, sự tình vẫn cứ tiếp tục duy trì tình trạng chiến tranh như thế này.

Một lúc lâu sau, Phương Nguyệt Tầm hít một hơi thật sâu, gằn giọng trả lời những thứ Long Nghiễn đã lải nhải trước đó.

“Tôi đã hiểu rõ! Tuy rằng tôi thực sự rất chán ghét loại người không coi ai ra gì, tự cho mình là đúng như anh, nhưng tôi nhất định sẽ làm tốt công việc của tôi.”

“Phốc!”

Thật sự rất muốn cười a! Đồng Thiên Phi cực khổ lấy tay che miệng, tự nói với chính mình tuyệt đối không thể tự đi tìm cho mình con đường chết.

Khuôn mặt Long Nghiễn không chút thay đổi, giọng nói vẫn lạnh như băng.

“Việc chúng ta chán ghét lẫn nhau với công việc của cậu không quan hệ, làm tốt công việc thì tự nhiên sẽ có thưởng, làm không tốt thì sẽ bị xa thải. Hiện tại đi pha trà.”

Thái độ cùng lời nói khiến cho người khác chán ghét đến cực độ, Đồng Thiên Phi nhanh đem ánh mắt chuyển hướng sang thiếu niên, hắn thật sự muốn biết thiếu niên này sẽ phản ứng như thế nào.

Thiếu niên nhăn mặt nhăn mày hung hăng trừng mắt nhìn người ngồi đối diện, thật sự muốn đập cho hắn hai phát, nhưng vẫn xoay người bước đi. Vừa đi được vài bước như nhớ ra cái gì liền quay lại.

“Tên của tôi không phải là “này” mà là “Phương Nguyệt Tầm”, hy vọng trí nhớ của anh không kém như tính cách của anh.”

Thật vất vả! Đồng Thiên Phi nhăn nạy nhin cười thật sự rất vất vả a.

Chờ khi Phương Nguyệt Tầm đi vào nhà bếp, Long Nghiễn mới buông tờ báo trong tay xuống, ánh mắt hung ác nhìn thẳng vào mặt Đồng Thiên Phi.

“A, trẻ như vậy rồi, tôi về nhà, có việc gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi.”

Nói xong, Đồng Thiên Phi dùng tốc độ so với tên lửa còn nhanh hơn chạy khỏi nhà Long Nghiễn.

END 2

4. Chương 4

CHƯƠNG 3

Đem tách hồng trà được pha rất tốt đặt trước mặt người nam nhân mà cậu ghét tới cực điểm, Phương Nguyệt Tầm xoay người đi vào gian phòng của mình.

Phòng cũng không lớn, nhưng thực sự rất sạch sẽ. Phương Nguyệt Tầm cầm lấy cái gối hung hăng ném xuống đất.

“Hắn nghĩ hắn là ai vậy a! Hoàng đế sao? Quốc vương sao? Mình chưa bao giờ thấy người nào kiêu ngạo cuồng vọng như tên đáng ghét kia! Có tiền rất tốt sao, lớn lên đẹp trai rất tốt sao, tất cả đều là con người thối nát xấu xa! Dường như ngoài bản thân hắn ra tất cả những người xung quanh đều hạ đẳng giống nhau, tên hỗn đản đó tính cách căn bản vụn vẹo hơn nữa tâm lý biến thái còn là kết quả của thời kì mãn kinh! Mình tại sao lại tức giận vô bổ với con người đó a? Tại sao. . . .”

Thời điểm Phương Nguyệt Tầm đem gối nằm đánh đến sắp tan nát, bỗng nhiên ngừng lại. Khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp hiện lên một nỗi buồn không che lấp được. . . . Trong nháy mắt thiếu niên này thoát nhìn rất cô đơn, rất đáng thương. Giống như động vật nhỏ không có nhà để về, ở một góc xa lạ lạnh lẽo run rẩy. Phương Nguyệt Tầm đem cái gối ôm chặt trong lòng ngực, miễn cưỡng nở nụ cười, thì thảo tự an ủi bản thân.

“Này thì có làm sao a, vẫn tốt hơn trước kia rất nhiều, không thành vấn đề.”

—
—

Buổi sáng gần sáu giờ Phương Nguyệt Tầm rời giường, cậu luôn có thói quen dậy sớm. Sau khi đánh răng rửa mặt liền bắt đầu một ngày làm việc.

Ở một nơi khác trong căn nhà cũng có một người đứng bảy giờ rời giường. Tắm rửa sạch sẽ, thay đổi quần áo, Long Nghiễn vừa đi tới cầu thang chợt nghe dưới lầu có tiếng nhạc nhẹ nhàng quanh quẩn, âm thanh không lớn, cũng không phải là cái loại nhạc chói tai ầm ĩ của bọn thanh niên bây giờ. Tiếng nhạc du dương làm cho tinh thần của người khác cảm thấy thật thoải mái. Mặc dù là như vậy, nhưng Long Nghiễn tựa hồ không có bao nhiêu cảm giác được điểm này.

Trong phòng ăn, bữa sáng đã được sắp xếp chỉnh tề ở trên bàn, lúc xa thải người hầu trước Long Nghiễn tùy tiện ăn một chút thức ăn ở bên ngoài, hoặc chỉ uống một tách cà phê. Nhìn những món trên bàn, Long Nghiễn không thể không thừa nhận là hắn có thể được ăn uống no đủ rồi.

Cơm cháo ngon lành phát ra hương thơm đầy mê người, những món ăn nhỏ tinh xảo vừa nhìn đã cảm thấy ngon miệng, trên đĩa còn có cái trứng gà được chiên rất tốt và rau trộn với bắp non, bên cạnh còn có vài miếng hoa quả được gọt hoàn hảo. Một đứa nhỏ như vậy lại đem bữa sáng chuẩn bị rất cẩn thận phong phú, Long Nghiễn có chút kinh ngạc.

“Buổi sáng tốt lành, Long Nghiễn tiên sinh.”

Giọng nói ầm ập trong trẻo từ đằng sau truyền đến, Long Nghiễn quay đầu lại nhìn thấy Phương Nguyệt Tầm đang đeo tạp dề đứng ở nơi đó. Nói thật Long Nghiễn cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật sự rất đáng yêu, thiếu niên mang hơi thở thanh xuân bừng bừng sức sống, bày ra biểu tình không quá tình nguyện chào hỏi hân, trên người còn bị bao phủ bởi cái tạp dề. . . .

“Àn.”

Long Nghiễn đáp lại một câu đơn giản rồi an vị trên ghế bắt đầu dùng cơm.

“Báo chí đâu?”

Không thấy tờ báo nào đặt trên bàn, Long Nghiễn hỏi một cách gẩn ngון.

“Tôi không biết chỗ nào bán.”

Phương Nguyệt Tầm thực sự rất chán ghét giọng điệu nói chuyện của Long Nghiễn.

“Không cần mua, buổi sáng mỗi ngày sẽ có người đưa tới, đặt ngay tại hòm thư. Đi lấy.”

Nhẫn nại! Nhẫn nại! Ở chung với người nam nhân này nhất định phải có tấm lòng Bồ Tát. Nhẫn nại, nên nhẫn nại. A, nhẫn nại thành công.

Phương Nguyệt Tầm sau khi cố gắng nhịn xuống đã đem tờ báo đặt trước mặt Long Nghiễn, bắt quá khí lực có chút nặng.

Long Nghiễn nghiêng mắt nhìn con mèo rùng đang tức giận bên cạnh.

“Làm không được thì cứ xin nghỉ.”

“Tôi sẽ không. Nếu đã đáp ứng Đồng tiên sinh thì phải làm thật tốt công việc, một đại nam nhân phải giữ chữ tín.”

“Nam nhân? Cậu nhiều nhất chỉ có thể tính là một đứa nhóc thôi. Hơn nữa, loại công việc đầy nữ tính này cũng chấp nhận làm, thật sự không nhìn thấy cậu có chỗ nào giống nam nhân.”

“Công việc này thì sao? Tôi không ăn trộm ăn cướp, cũng không làm cái gì trái với pháp luật. Tôi dùng hai bàn tay của mình làm việc kiếm tiền, cho dù bị anh khinh thường cũng không sao cả, tôi vẫn không có chỗ nào cảm thấy đáng xấu hổ.”

Không biết ngọn lửa từ đâu cấp tốc bốc lên tới đỉnh đầu, Phương Nguyệt Tầm đứng trước mặt hân phản bác đầy hợp tình hợp lý, Long Nghiễn rõ ràng, rõ ràng đang tức giận. Chỉ là một tiểu quỷ chưa hiểu sự đời mà dám bày đặt nói đạo lý với hân. Mới sống có mười mấy năm làm sao vật nhỏ đơn thuần này biết được cái gì gọi là hiểm ác, giả dối, phức tạp, phản bội, bán đứng và tàn nhẫn?

“Nhóc con, những lời như thế cậu qua ba mươi tuổi hãy nói đi.”

“Thời điểm nào tôi cũng có thể nói được! Còn có, tên của tôi không phải là ‘nhóc con’ mà gọi là ‘Phương Nguyệt Tầm’.”

“Chỉ cần cậu nghe có thể hiểu, kêu cái gì cũng không sao.”

“Anh tại sao lại như vậy a! Đối với người sáng sớm phải nấu cơm cho mình lại bày ra thái độ khinh thường, tôi tốt xấu gì cũng chúc anh buổi sáng tốt lành, anh ngay cả loại nhóc con như tôi cũng không bằng sao?”

“Nấu cơm là công việc của cậu, tại sao bây giờ lại oán giận? Không muốn thì cứ bỏ đi a, mà tôi căn bản cũng không muốn thuê cậu nữa.”

“Tôi sẽ không đi đâu hết! Tôi tuyệt đối sẽ làm đến ngày cuối cùng mới thôi! Cho dù khách hàng là người măn kinh thời kì cuối cũng vậy!”

Giây tiếp theo Long Nghiễn đã ném đi tờ báo trong tay, mãnh liệt đứng dậy cầm tức chỉ vào Phương Nguyệt Tầm.

“Nhóc con, cậu đã tiếp xúc qua bao nhiêu người rồi? Kiến thức của cậu chỉ nhỏ bé như con kiến, còn bày đặt xuất khẩu cuồng ngôn!”

“Tôi đúng là chưa gặp gỡ nhiều người, nhưng chắc chắn trên người anh tôi nhìn thấy được hết tất cả các khuyết điểm của toàn bộ nhân loại!”

“Hiện tại tôi chính thức xa thải cậu, cậu lập tức rút khỏi đây cho tôi!”

“Anh không có quyền xa thải tôi! Là do Đồng tiên sinh mời tôi tới, không phải anh!”

“Nơi này là nhà của tôi, tôi là chủ nhân. Không phải là Đồng tiên sinh gì đấy của cậu.”

“Tôi tới nơi này để làm việc, không phải tới làm hạ nhân cho anh. Người ký hợp đồng với tôi chính là Đồng tiên sinh, được phép xa thải tôi chỉ có một mình hắn!”

“Nếu biết mình tới đây làm việc, sẽ không được phép tranh luận ngang bướng như thế! Vào phòng thu dọn đồ đạc đi, không cần Đồng Thiên Phi, tôi cũng có thể xa thải cậu!”

“Anh nghe không hiểu quốc ngữ sao? Muốn tôi đi thì tìm Đồng tiên sinh đến. Nếu không tôi sẽ kiên trì làm đến ngày cuối cùng, cho dù ở chung với người hung ác như anh, tôi cũng sẽ không khuất phục dưới thế lực của anh đâu!”

Ánh mắt hai người trừng nhau, ai cũng không chịu nhường một bước, một người sắc mặt tái nhợt, một người sắc mặt hồng hồng, cuối cùng người sắc mặt tái nhợt là Long Nghiễn hừ một tiếng, xoay người sải bước ra khỏi phòng ăn.

Trong phòng làm việc, Đồng Thiên Phi nhìn chăm chăm dãy số điện thoại hiển thị trên di động, do dự đã lâu đưa sang cho người bên cạnh.

“Nhờ cậu, nói buổi sáng hôm nay tôi đã đi ra nước ngoài công tác rồi.”

“Cậu đang muốn làm cái quỷ gì đây?”

Đồng nghiệp nhìn thái độ thành khẩn thiếu một chút là dâng trà đậm lưng của Đồng Thiên Phi, đành phải giúp hắn bắt máy điện thoại.

“Uy.Thật có lỗi, tôi không phải Thiên Phi. Tôi là đồng nghiệp của hắn, buổi sáng hôm nay hắn nhận được thông báo ra nước ngoài công tác.Chừng nào trở về a, chuyện này tôi cũng không biết, được.”

Nhìn đồng nghiệp để điện thoại xuống, Đồng Thiên Phi cuối cùng mới khôi phục lại nhịp đập bình thường của trái tim.

“Thiên Phi, người này là ai vậy a?”

“Khắc tinh của tôi, hắn nói cái gì?”

“Hắn nói, ‘Đồng Thiên Phi, cậu hiện tại đem cái thằng nhóc xấu xí lập tức rời khỏi đây, bằng không tôi sẽ khiến cậu phải đi tự sát!’. Thiên Phi, Thiên Phi, cậu xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, tim đập quá nhanh mà thôi.”

Cánh cửa trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Long thị được thư ký nhẹ nhàng đóng kỹ, phía sau có người đi tới thấy được sắc mặt của cô thư ký này khẩn trương khủng hoảng đứng trước cửa.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay tổng giám đốc tâm tình không tốt. Lúc anh đi vào nên cẩn thận một chút.”

Cô thư ký nhìn đồng nghiệp thật sự rất cẩn thận gõ cửa rồi nhẹ nhàng đi vào. Vừa rời khỏi cánh cửa để trấn áp trái tim đang mãnh liệt đập mạnh, chợt nghe cánh cửa lại một lần nữa nhanh chóng được mở ra,

giọng nói của đồng nghiệp kia truyền đến, “Tôi, tôi lập tức làm lại.” sau đó một trận gió lạnh thổi tới, hình bóng một người giống như tia chớp xẹt qua.

Cô thư ký hoảng sợ quay đầu lại nhìn cánh cửa màu đen đang đóng chặt kia.Người ngồi ở bên trong, thật sự là tổng giám đốc sao?

Ném văn kiện trong tay, đẩy cái máy vi tính trước mặt ra, Long Nghiễn bây giờ nhìn cái gì cũng không vừa mắt! Càng không biết vì sao, chỉ cần thấy có người tiến vào liền muốn phát hỏa, biết rõ làm vậy không thể giải tỏa được mà càng tạo thêm áp lực. Xét đến cùng nguyên nhân chỉ vì buổi sáng đã cùng con mèo rừng cãi nhau, hơn nữa tên Đồng Thiên Phi thấy hấn gặp nạn thì trốn đi chơi mất tích lại làm cho Long Nghiễn hỏa càng thêm hỏa!

Không được, không thể để cho một đứa nhóc chưa dứt sữa ảnh hưởng đến công việc. Long Nghiễn một lần nữa sửa sang lại tâm tình, cầm lấy cây bút ký tên vào văn kiện. Tôi tốt xấu gì cũng chúc anh buổi sáng tốt lành, anh ngay cả loại nhóc con như tôi cũng không bằng sao. Chân mày Long Nghiễn nhũn lại thành một đường. Cho dù khách hàng là một người mẫn kinh thời kỳ cuối. Bàn tay cầm bút của Long Nghiễn bắt đầu dùng sức. Anh nghe không hiểu quốc ngữ sao. Răng nanh của Long Nghiễn bắt đầu phát ra tiếng “ken két”. Cho dù ở chung với người hung ác như anh, tôi cũng sẽ không khuất phục dưới thế lực của anh đâu. Cây bút trong tay Long Nghiễn cuối cùng cũng bị thủng gãy làm hai.

Đứng trước cửa nhà của mình, Long Nghiễn khí hỏa ngút trời! Hấn cũng không tin rằng hấn có thể chịu thua một đứa nhỏ chỉ mới có mười mấy tuổi!

Lấy chìa khóa, mở cửa! Vào trong nhà liền nhìn xung quanh tìm kiếm con mèo rừng đã làm loạn một ngày bình thường của hấn. Lại nghe thấy trong phòng khách truyền ra từng trận cười vui vẻ.

Nhóc con xấu xí, mình cả ngày hôm nay không hề tốt, cậu ta lại ở trong nhà của mình cười to a! Long Nghiễn tức giận nghĩ, hướng phòng khách đi đến.

“Ai cho phép cậu ở trong này.”

Long Nghiễn nhìn thấy Thản Nhiên và con mèo rừng ngồi trên ghế sofa vui vẻ cười đùa, Long Nghiễn sững sờ một chút, sau đó tâm tình tồi tệ tới cực điểm.

Thấy Long Nghiễn tiến vào, Thản Nhiên vội vàng đứng lên.

“Anh đã về a.”

Tâm tình Phương Nguyệt Tâm so với Long Nghiễn tốt hơn rất nhiều, nhìn vị khách đã gặp được người muốn tìm, cậu miễn cưỡng đứng qua một bên, dùng một loại biểu tình phi thường không tự nhiên nhìn Long Nghiễn.

“Long Nghiễn tiên sinh, Ông tiểu thư chờ ngài đã lâu rồi.”

“Không cần cậu nói tôi cũng nhìn ra được, ai cho phép cậu không lễ phép với khách nhân?”

Long Nghiễn đi đến trước mặt Thản Nhiên ngồi xuống cũng không thềm nhìn Phương Nguyệt Tâm một cái, cơ thể Phương Nguyệt Tâm run rẩy vài cái, mất rất nhiều thời gian mới lộ ra được một khuôn mặt tươi cười.

“Ông tiểu thư ngồi một mình rất lạnh lẽo, tôi trò chuyện với cô ta. Không nên để một người con gái cô đơn, tôi cũng không phải là loại người giống như ngài đâu a.”

Biểu tình trên mặt Long Nghiễn trở nên quái dị.

“Nhìn không thấy chủ nhân đã về sao? Còn không biết đi châm trà? Cho dù cậu xem trọng chuyện tiếp đãi khách nhân, nhưng tối thiểu cũng đừng nên quên đi công việc của mình chứ?”

Bàn tay Phương Nguyệt Tầm rất muốn đâm vào bản mặt Long Nghiễn, ở trong đầu không ngừng tự thôi miên chính mình ‘Không được nghe, không được nghe’ sau đó đến bên người Long Nghiễn rút cho hắn một tách trà.

“Sau này tôi sẽ chú ý, xin yên tâm. Dù sao tôi vẫn muốn làm công việc này cho đến ngày cuối cùng.”

“Ai nói tôi muốn uống hồng trà, đi châm trà xanh.”

Long Nghiễn nhìn tờ báo trong tay giọng lạnh như băng ra lệnh làm cho Phương Nguyệt Tầm thiếu chút nữa tạt nước trà nóng lên bản mặt ngang ngược của hắn.

“Long Nghiễn. . . .Nguyệt Tầm có ý tốt mới ngồi trò chuyện với em. . . . Hơn nữa, bọn em tán gẫu cũng rất vui a.”

Thản Nhiên không hiểu được tình hình trước mắt đến tột cùng là như thế nào, chính là cảm giác được trong không khí đang tràn ngập mùi thuốc súng.

“Trà xanh a. . . .Xin chờ một chút.”

Vừa nghiêng răng nghiêng lợi vừa trả lời từng chữ, Phương Nguyệt Tầm ném cho Long Nghiễn một cái liếc xéo rồi đi vào nhà bếp.

Thản Nhiên ngồi ở trên ghế sofa bắt đầu có chút không yên, Long Nghiễn hôm nay so với lúc trước tựa hồ có thay đổi một chút, tuy vẫn còn nét đáng sợ, nhưng thoát nhìn tâm tình có chút biến hóa.

Tuy rằng ánh mắt dán chặt trên tờ báo, cũng biết được có người đang ngồi trước mặt, nhưng tất cả dây thần kinh của Long Nghiễn đều tập trung vào người đang ở trong nhà bếp. Vừa rồi hận không thể trực tiếp xách cổ áo của cậu ném ra bên ngoài! Hận không thể đem cậu nhét vào bồn cầu xả trôi đi! Nhìn thấy cậu ngoan ngoãn đi châm trà mà trong lòng tức giận đến mức lông mao toàn thân dựng đứng, hắn cảm giác một chút vui sướng vì thắng lợi.

Long Nghiễn quyết định, cho dù lên đến mặt trăng, cũng phải bắt được cái tên Đồng Thiên Phi kia trở về!

Tuy rằng Long Nghiễn đúng là đang tính tìm Đồng Thiên Phi, nhưng nói thì được mà làm thì khó, hẳn giống như bốc hơi khỏi trái đất, biến mất vô tung vô ảnh.

“Đây là cái quỷ gì vậy? Trong đầu các ngươi chứa toàn bã đậu sao! Đem về làm lại!”

Long Nghiễn đem xấp báo cáo quảng trước mặt cấp dưới, bọn họ mặt không chút máu rất muốn rời khỏi cánh cửa địa ngục này.

Đã một tuần rồi, Long Nghiễn ngồi ở bàn làm việc nhớ lại câu nói lúc buổi sáng của con mèo rừng kia ‘Long Nghiễn tiên sinh, xin anh bình thường cười nhiều một chút đi, bằng không ngay cả đứa con nít ba tuổi không biết gì cũng bị anh dọa đến chết khiếp’. Rất muốn đập phá cái gì đó! Kỳ thật, cũng không thể trách Phương Nguyệt Tầm được, ai biểu hắn bắt cậu trong năm ngày này lau đi lau lại hết tất cả các cửa sổ trong nhà, tổng cộng chín cái, nhưng đều là loại sắt đất, lại còn là loại cửa sổ rất to lớn nữa!

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, Long Nghiễn không phải cố ý mà đẩy ả Phương Nguyệt Tầm như vậy. Mùa mưa sắp qua đi, chiều nào gió cũng thổi mang theo cát bụi làm cửa sổ thật sự rất bẩn, đặc biệt những cánh cửa sắt đất, thoát nhìn rất khó chịu, người hầu trước kia cũng làm việc này. Nhưng Phương Nguyệt Tầm không hề nghĩ ra cái lý do này. Mỗi ngày phải bắt cầu thang lau đi lau lại, lau đến bàn tay mềm mại cũng tróc hết da, Phương Nguyệt Tầm không tìm cơ hội để trả thù Long Nghiễn mới là lạ!

Trong một tuần hai người chẳng ai nói lời nào, chỉ cần vừa mở miệng là súng đạn bay vèo vèo! Trừ bỏ muốn Phương Nguyệt Tầm mỗi ngày lau cửa sổ, Long Nghiễn cũng không có yêu cầu gì thêm, sớm hay muộn đều trở về nhà dùng cơm, điều này làm cho Phương Nguyệt Tầm cảm thấy rất kỳ quái.

Tên đáng ghét kia không có bạn bè gì sao? Tan việc liền trở về nhà không hề cùng bạn bè đi ra ngoài chơi, trừ bỏ Ưông tiểu thư xinh đẹp lần trước đã đến nhà, thì ngoài ra không còn bất kỳ ai tới thăm hấn, hơn nữa Đồng tiên sinh xuất hiện một lần rồi biến mất dạng, chẳng lẽ người này chỉ có hai người bạn sao? Hừ, cái loại người này, có bạn đã là kỳ tích rồi, hiện tại có tới hai người, quả thực là kỳ tích trong kỳ tích!

Phương Nguyệt Tầm có ý tưởng đem Long Nghiễn trở thành – người có bạn bè đúng là kỳ tích.

“Kỳ tích! Tuyệt đối là kỳ tích! Cái loại người như vậy sống đến bây giờ vẫn chưa bị báo thù tuyệt đối là kỳ tích!”

Phương Nguyệt Tầm ngồi ở vỉa hè trước cửa hàng bán đồ lạnh, cây kem trong tay sắp bị cậu bóp nát, giọng nói đầy phần nộ hướng Vương Đoạt đang ngồi đối diện lớn tiếng oán giận việc khách hàng kia của cậu thần kinh có vấn đề. Vương Đoạt bị tra tấn gần nửa tiếng đồng hồ biểu tình vừa kinh ngạc vừa buồn cười, kiên nhẫn chờ Phương Nguyệt Tầm phát tiết xong.

Xem ra, không cần lo lắng Phương Nguyệt Tầm bị người ta lừa gạt mà trước hết nên lo lắng người bạn tốt này có đem người ta chặt thành tám miếng hay không đã.

“Vậy thì nghỉ việc, nói không vui tại sao cứ nhất quyết phải làm.”

“Như vậy sao được, tôi đang cần năm nghìn a. . . . Chỉ cần nhẫn nại một tháng thôi là được!”

“Cậu không phải nói tên bác sĩ kia là người tốt mà, sao lại thay đổi ý kiến rồi?”

“Tôi làm việc cho người bạn của Đồng tiên sinh, tên là cái gì ‘Long Nghiễn’”

“Long Nghiễn!? Không phải là tổng giám đốc tập đoàn Long thị sao?”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Vương Đoạt, Phương Nguyệt Tầm không thèm để ý.

“Cái gì Long, cái gì tập đoàn?”

“Cậu nha, người mang họ Long rất hiếm, cho nên tôi tuyệt đối nhớ rõ ràng. Long Nghiễn này chính là đại danh nhân a, hấn mới hai mươi mấy tuổi mà gia sản đã có tới mười mấy triệu, vừa lên làm tổng giám đốc hai năm đã thu được mười mấy công ty tài chính. Hấn chỉ cần dậm chân một cái thì thành phố này đều phải chấn động ba ngày ba đêm.”

“Cậu nói rõ ràng xem?”

“Chị gái của tôi làm việc trong đó, hấn là tình nhân trong mộng của bà, mỗi ngày ở nhà lúc nào cũng nghe bà ấy nói về chuyện của hấn.”

“Tôi không quan tâm hấn là ai! Cái tên thần kinh này tốt nhất khi ra đường bị chó rượt, tóc trong một đêm rụng sạch sẽ, lúc ăn cơm bị nghẹn không có nước uống, lúc đau bụng muốn đi cầu sẽ không tìm thấy WC.”

Wương Đoạt cười khổ nhìn người bạn thân nhất của hấn, một nhân vật nổi tiếng đỉnh đỉnh như vậy lại bị cậu nói thành cái bộ dáng như thế kia, hơn nữa. Nguyệt Tầm a, nguyên rửa của cậu không phải quá trẻ con sao.

“Hất xì! Hất xì! Hất xì!”

Long Nghiễn ngồi trong phòng làm việc phi thường kỳ lạ nhảy mũi liên tiếp ba cái, ngay cả thân thể cũng chẳng biết tại sao cảm thấy ớn lạnh từng đợt.

END 3

5. Chương 5

CHƯƠNG 4

Tan ca về đến nhà Long Nghiễn vẫn ở trong thư phòng tiếp tục làm việc, không bao lâu bên ngoài nổi lên trận mưa to. Đúng bảy giờ rưỡi, Phương Nguyệt Tầm gõ cửa gọi hắn đi ăn cơm. Long Nghiễn tính ăn cơm xong sẽ tiếp tục làm việc cho nên không có tắt máy vi tính mà đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Trong phòng ăn, Long Nghiễn dùng cơm chiều một mình, Phương Nguyệt Tầm chưa bao giờ nghĩ sẽ ngồi cùng hắn một chỗ, mà trên thực tế Long Nghiễn chưa từng bắt gặp cậu đang ăn cái gì, cũng không biết cậu ăn lúc nào. Kỳ quái hơn chính là, Long Nghiễn chưa bao giờ oán giận thức ăn có vấn đề.

Bên ngoài mưa rơi càng lúc càng lớn, không biết thời điểm nào bắt đầu hòa theo sấm sét. Phương Nguyệt Tầm ở trong phòng khách thấy Long Nghiễn ăn xong rồi trở ra, liền chạy tới nhà bếp bắt đầu thu dọn đồ đạc. Lịch trình tiếp theo sẽ pha trà đem vào cho Long Nghiễn.

Phương Nguyệt Tầm thờ ơ bưng khay trà vào phòng khách, đặt xuống trên bàn rồi xoay người tính rời đi.

“Chờ một chút.”

Long Nghiễn chưa từng kêu tên của cậu, điểm này Phương Nguyệt Tầm sớm đã quen thuộc.

“Có chuyện gì?”

“Đúng mười một giờ, đem cà phê đưa đến thư phòng của tôi.”

“Đã biết.”

Dọn dẹp xong hết thấy Phương Nguyệt Tầm trở về căn phòng của mình đọc sách, bình thường cậu không có làm gì yêu thích, trừ bỏ đọc sách chính là đọc sách, thường thường cầm cuốn sách trong tay trôi qua một ngày, hoàn toàn phớt lờ những chuyện khác. Dần dần đã đến thời gian Long Nghiễn dặn cậu đưa cà phê.

Nằm úp sấp trên giường, Phương Nguyệt Tầm say đắm đọc sách, hưởng thụ khoảng thời gian thoải mái, chợt nghe có âm thanh mở cửa. Không cần nghĩ cũng biết cái người phá rối đáng ghét đó là ai! Phương Nguyệt Tầm không muốn đứng lên.

“Có chuyện gì sao?”

Con mèo rừng biểu tình còn rét lạnh hơn người nam nhân cao lớn kia.

Long Nghiễn giống như quốc vương đang nhìn xuống loài động vật nhỏ.

“Đầu óc cậu có vấn đề gì sao, hay là con mắt có vấn đề? Hiện tại mấy giờ?”

Đồ thần kinh! Phương Nguyệt Tầm ở trong lòng chửi rửa cái tên đáng ghét kia.

“Cơ thể của tôi thực sự rất bình thường, có chuyện gì sao?”

“Cà phê lúc mười một giờ đâu?”

Nguy rồi! Phương Nguyệt Tầm lúc này mới nhớ đến chuyện cà phê. Nhất thời bộ dạng xấu hổ vì lỗi lầm của mình bao phủ.

“Tôi, tôi đi pha liền đây.”

Nói xong Phương Nguyệt Tầm lắc mình qua bên người Long Nghiễn rồi chạy nhanh ra ngoài.

Mang theo tâm tình phẫn nộ pha cà phê, đi đến trước cửa thư phòng, không gõ mà trực tiếp xông vào. Nói thật đây là lần đầu tiên cậu đến thư phòng của Long Nghiễn, bị làm cho giật mình không ít. Trên cái bàn rộng rãi có tới ba bộ máy vi tính, điện thoại có hai cái. Sách tiếng Nhật phủ kín mặt bàn. Long Nghiễn ngồi trên cái ghế dựa đối với Phương Nguyệt Tầm mà nói, ngay cả ngồi ngủ cũng thấy thoải mái! Đặc biệt làm cho đôi mắt Phương Nguyệt Tầm sáng lên chính là cả một mặt tường trong phòng này chứa toàn sách là sách!

Ngay lúc Phương Nguyệt Tầm đang sững sờ, Long Nghiễn nhú mày trừng mắt nhìn cậu.

“Tại sao cậu không gõ cửa?”

“Lúc anh tiến vào phòng tôi hình như cũng đâu có gõ cửa, đây là tôi học theo anh đó.”

Tên nhóc xấu xí này! Rõ ràng đang chọc tức mình! Long Nghiễn ở trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ thầm.

“Không nói về sự lễ phép của cậu nữa, đầu tiên nên kiểm điểm một chút về công việc của cậu. Là ai đồng đặc tuyên bố rằng sẽ làm rất tốt công việc này?”

Tên đáng ghét này đúng là không dễ dàng buông tha cho mình, thật là lòng dạ hẹp hòi! Phương Nguyệt Tầm cũng rất bực tức chửi thầm trong bụng.

“Tôi vừa mới.”

“Không cần tìm lý do, chuyện gì xảy ra tôi không có hứng thú muốn biết, chỉ dựa vào kết quả là sự thất trách của cậu.”

Tức chết rồi! Tên đáng ghét kia rõ ràng là đang xỏ xiên mình!

“Anh cũng quá keo kiệt, không phải chỉ một tách cà phê sao. Tại sao dùng cách nói nghiêm trọng như thế?”

Tên nhóc xấu xí! Dám nói mình keo kiệt!

“Một tách cà phê cũng làm không được, làm sao làm được những chuyện khác.”

“Có ai không phạm sai lầm a, cho dù là người giống anh không phải cũng có lúc gặp sai lầm sao?”

Mình, mình là người như thế sao?!

“Phóng túng ý kiến của bản thân chỉ làm cho cậu càng ngày càng vô năng.”

Vô, vô năng?!

“Dạ, đúng vậy, tôi vô năng a, còn người cả ngày đàn áp gây khó khăn cho tôi thì tính là cái gì a? Biến thái tiên sinh?”

Long Nghiễn từ trên ghế đứng bật dậy, trên người tràn đầy tức giận bốc hỏa ngàn ngút hướng Phương Nguyệt Tầm nói.

“Cậu mới chừng này tuổi đầu chỉ biết nhìn trước không biết nhìn sau, cậu hiểu cái gì gọi là biến thái không? Cha mẹ của cậu không có dạy sao?”

“Không có a!”

“Thật sự là thượng bất chính hạ tắc loạn(*)! Người đáng trách nhất chính là cha mẹ của cậu.”

(*)Thượng bất chính hạ tắc loạn : “Thượng: trên, hạ: dưới, bất chính: không ngay thẳng, tắc: thì, loạn: lộn xộn) – Người trên mà làm vậy thì cấp dưới không thể nghiêm chỉnh được”

Một lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào tim Phương Nguyệt Tầm, vết thương căn bản chưa có khép miệng lại nứt ra, mang theo thống khổ thổi quét hết tất cả cảm xúc, làm cho thân thể cậu không thể khống chế được run rẩy. Đôi mắt Phương Nguyệt Tầm phút chốc trào ra nước mắt, thần sắc tràn ngập đau khổ và đau đớn. Đôi mắt đen láy, thuần khiết như vậy thoát nhìn đúng là rất yếu ớt, yếu ớt đến nỗi khiến người ta giật mình, còn thêm vết thương trong lòng, đều nằm hết trong con người bị nước mắt làm cho ướt nhẹp.

“Tôi là vô năng.Bởi vì căn bản không có người dạy tôi điều này, bởi vì căn bản tôi là đứa nhỏ không cha không mẹ, người mang thân phận cha mẹ của tôi sớm đã không còn! Cho nên, không nên kỳ vọng vào tôi quá nhiều, tôi được loại người như thế sinh ra chắc chắn cả đời sẽ không giống như anh được a!”

Giọng nói run rẩy, thân thể run rẩy, nước mắt cũng run rẩy, lúc nhìn Phương Nguyệt Tầm xoay người chạy đi, Long Nghiễn không cách nào làm cho đại não của chính mình khôi phục lại bình thường.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, ngay cả âm thanh máy vi tính đang chạy cũng tạo nên tiếng ồn ào rõ ràng. Đây đúng là cảm giác thất bại sao? Hay là cảm giác chán ghét nhưng lại làm cho lòng ngực của Long Nghiễn không thể hô hấp nổi. Người thông minh tuyệt đối sẽ nhìn ra lỗi lầm của bản thân, khi cặp mắt xinh đẹp

kia chảy ra những giọt nước mắt rõ ràng đã biết được, nhưng không chịu chấp nhận rằng mình đã gây ra sự thương tổn đó. Hai mươi mấy năm Long Nghiễn sống trên đời này không thể đếm được bản thân đã gây thương tổn cho bao nhiêu người, có thể nói hẳn chưa từng để ý qua, càng không có cái gì gọi là cảm giác hối hận. Nhưng mà. Tại sao tâm tình lúc này lại nôn nóng như vậy? Tại sao cảm thấy mình thật tàn nhẫn? Là bởi vì ánh mắt kia quá mức thuần khiết? Hay bởi vì quá yếu ớt? Còn bởi vì.

Long Nghiễn cầm lấy tách cà phê trên bàn uống một ngụm.Cà phê khi lạnh đúng là rất đắng.

—
—
Sáng sớm hôm sau.

Lúc Long Nghiễn đi đến phòng ăn không có nhìn thấy hình bóng của Phương Nguyệt Tâm, hẳn đã chuẩn bị sẵn năm nghìn tiền lương một tháng để đưa cho Phương Nguyệt Tâm khi cậu xin nghỉ việc. Chuyện đã xảy ra như thế, Long Nghiễn bất giác nhận ra hẳn chỉ có thể làm như vậy.

“Long Nghiễn tiên sinh, buổi sáng tốt lành.”

Lỗ tai truyền vào âm thanh phi thường êm tai, trừ bỏ không mang theo một chút cảm xúc thì ngoài ra so với bình thường chẳng có gì khác nhau. Long Nghiễn sau khi nghe cậu chào liền nâng ánh mắt nhìn lên.

Thực sự rất hiển nhiên, đôi mắt Phương Nguyệt Tâm hồng hồng, không phải do khóc quá lợi hại thì cũng là do một đêm không có ngủ. Nhìn ánh mắt Phương Nguyệt Tâm ảm đạm, Long Nghiễn đang chờ đợi cậu mở miệng nói câu “Tôi muốn đi.”

Cũng không khí lặng yên giống như lúc trước, cũng làm y hết những công việc hàng ngày, Phương Nguyệt Tâm thủy chung không có nói bất cứ cái gì, cũng không làm cho Long Nghiễn có cơ hội lấy tiền ra, lần đầu tiên hẳn dùng một bữa cơm mà trong lòng không yên như thế.

—
—
Suốt cả buổi sáng không tập trung vào công việc, Long Nghiễn thỉnh thoảng không tự chủ được nhớ tới vài việc gì đó, khi thì, tự đặt câu hỏi tại sao rồi bắt đầu suy ngẫm.

Tại sao cậu ta không có mở miệng xin nghỉ việc?

Tại sao cậu ta không có giống như thường ngày đối với mình khiêu khích châm chọc?

Tại sao cậu ta lại dùng ánh mắt như muốn cắn chết người trộm trừng mắt nhìn mình?

Tại sao buổi sáng vẫn ân cần chào hỏi mình?

Tại sao nhìn cậu ta đáng thương như vậy, bất lực như vậy?

Tại sao lại có cảm giác đây là lỗi của mình?

Ai.Rõ ràng lớn lên mang theo bản năng sinh tồn giống như động vật nhỏ, nhưng sao lại có được tính cách quật cường như vậy? Nếu cứ kiên trì giữ vững tính cách này thì tốt a, rốt cuộc vẫn khóc rất đáng thương, rất ủy khuất.

Long Nghiễn giản lược một số công việc lại để nhớ về những loại người hẳn đã tiếp xúc qua trong quá khứ, rất nhiều rất nhiều nhưng chỉ có Phương Nguyệt Tâm là khác biệt nhất. Từ trước đến nay hẳn cùng người khác kết giao rất nguyên tắc, cho dù là nữ nhân muốn theo đuổi hẳn, cũng không khiến Long Nghiễn suy nghĩ nhiều đến như vậy. Cho dù làm tổn thương, cự tuyệt một số người, Long Nghiễn từ trước đến nay xoay người một cái liền quên, nhưng lúc này đây lại rất bất đồng.

Long Nghiễn không phải là loại người lừa mình dối người, cũng không phải là loại người tình cảm, những vấn đề này cho dù không muốn nghĩ cũng sẽ nghĩ tới, hẳn thừa nhận chính mình đã thương tổn đứa bé kia. Mặc kệ nguyên nhân là gì, mặc kệ lần đầu tiên gặp mặt đã chán ghét nhau, kết quả vẫn là hẳn gây thương tổn cho cậu. Nhưng vấn đề khó xử chính là, Long Nghiễn lại không có biện pháp để giải quyết cái cảm giác

áy náy khó thở như lúc này. Về sau Long Nghiễn mới phát hiện ra, chính mình đối với cái loại sinh vật yếu ớt như Phương Nguyệt Tầm thật sự rất đau đầu.

Đem những khăn trong đầu ném qua một bên, một lần nữa Long Nghiễn cố gắng lấy lại tinh thần để tiếp tục làm việc.

Mở tủ lạnh ra phát hiện không còn đủ nguyên liệu để nấu bữa tối, Phương Nguyệt Tầm cả ngày rầu rĩ không thôi thở dài một hơi đi ra cửa chạy ra ngoài để mua đồ.

Tan ca, nhìn thấy lái xe đã sớm chờ sẵn ở cửa, trên đường về nhà Long Nghiễn không cho phép mình có thời gian nghỉ ngơi, mở tập hồ sơ trong tay cẩn thận lật xem từng trang, không bao lâu chuông điện thoại trong túi quần vang lên.

“Tổng giám đốc, tiền nợ của công ty Hải Thiên vẫn chưa chuyển tới. Ngày mai là ngày cuối cùng, Ngài có muốn cho người tới thúc giục hay không?”

“Không cần, ngày mai thị trường chứng khoán bắt đầu mở phiên giao dịch, cô cứ dựa theo sự chỉ định của ta mà chuẩn bị, trong vòng hai ngày phải nuốt được Hải Thiên. Hỏi bọn họ xem tổng số tiền mà Hải Thiên còn thiếu nợ chúng ta nhiều hay ít?”

“Còn lại không nhiều lắm, ước chừng hơn hai trăm vạn.”

“Ta không cần con số ước chừng đó!”

“Vâng, thực xin lỗi. Để tôi xem lại. . . . Tổng cộng chính xác là hai trăm bảy mươi bảy vạn chính ngàn ba trăm đồng.”

“Nói với giám đốc bên đó, cho dù cả nhà hần cùng đi nhảy lầu tự sát, trước tiên phải đem tiền trả hết số nợ kia!”

“Biết, đã biết.”

“Còn nữa, ngày mai thông báo cho bộ trưởng bộ pháp luật, mời hần tham gia hội nghị khai phá ven biển để xây dựng trại an dưỡng.”

“Được.”

Công ty Hải Thiên, từng là một nơi huy hoàng nổi tiếng. Chỉ trong vòng hai ba ngày ngắn ngủn sẽ sụp đổ tan tành. Người nam nhân thân hình béo như heo kia vì nợ nần mà lâm vào con đường túng quẫn, không nhà không cửa, cuối cùng đành phải từ cuộc sống để vương mà lưu lạc từ phố này sang phố khác để ăn xin. Đây là một sự thật rất tàn khốc, là hoàn cảnh đẩy đưa vô tình.

Trong một giây Long Nghiễn cảm thấy rất buồn cười, bất quá chỉ là một đứa bé mà thôi, không cần phải. . . để ý nhiều như thế. Trên đời này người so với cậu đáng thương hơn, so với cậu kiên cường hơn, so với cậu yếu ớt hơn đếm không xuể, làm gì vì cái vật nhỏ đó lại phiền lòng. Chính mình đã từng thấy qua rất nhiều những lòng người dễ thay đổi, thấy qua rất nhiều tính cách của hàng trăm người, mà Phương Nguyệt Tầm, bất quá chỉ là một người giúp việc cho mình mà thôi, không hơn không kém.

Kỳ quái, sao vẫn nghĩ tới.

Cặp mắt lạnh như băng nhìn thứ gì đó trong tay, tựa hồ không ý thức được rằng trong một ngày này không thể đếm được hần đã là lần thứ mấy nhớ tới cái người đang ở nhà kia.

Lúc mở cửa, Long Nghiễn đã vui bất cảm giác áy náy, nhưng lại vô ý thức tìm kiếm thân ảnh gầy yếu kia. Trong phòng khách phi thường im lặng, chứng tỏ Phương Nguyệt Tầm rõ ràng không có ở đây. Có lẽ là đi

rồi, không sao cả. Nghĩ như vậy Long Nghiễn giống như bình thường ngồi trên ghế sofa đọc báo. Chốc lát liền đứng dậy tính đi vào thư phòng.

Mới vừa tới cầu thang thì nhìn thấy Phương Nguyệt Tầm đang ở trong sân bên ngoài cửa sổ, đứng trên cái thang lau thủy tinh. Cửa sổ đối với cậu mà nói quá cao quá lớn, Phương Nguyệt Tầm cố hết sức với cái tay đang cầm khăn lau lên nhưng vẫn không tiếp xúc được nơi cao nhất. Dưới ánh mặt trời, trên mặt cậu tràn đầy mồ hôi, không biết đã làm như vậy bao lâu rồi, làn da trắng nõn bị phơi nắng trở nên hồng hồng, tạo nên một cổ xinh đẹp đầy ý nhị.

Long Nghiễn đã quên mất chính mình đang tính làm cái gì, đứng tại chỗ nhìn thiếu niên đang làm việc dưới ánh mặt trời. Bỗng nhiên, cái chân của thân thể gầy yếu kia giẫm phải một khoảng không, chưa kịp phản ứng Phương Nguyệt Tầm đã ngã xuống. Tuy nói không cao, nhưng từ độ cao này mà té xuống cũng không phải chuyện đùa. Long Nghiễn không kịp suy nghĩ nhiều liền xoay người xông ra ngoài.

Vội vã chạy tới, sắp đến nơi Long Nghiễn không biết tại sao lại dừng bước. Hắn thấy Phương Nguyệt Tầm ngồi dưới đất, trên cánh tay bị trầy xước một đường khá dài, máu theo cánh tay chảy xuống.Ai chưa từng gặp phải tai nạn chảy máu? Đái khái người như vậy không hề tồn tại đi. Nhưng có ai bị thương mà ngay cả chân mày cũng không nhăn lại, cũng không hề oán giận nói hai tiếng “Đau quá” hay không? Trước mắt Long Nghiễn, Phương Nguyệt Tầm mang vẻ mặt không sao cả còn lấy tay tùy tiện xoa xoa máu, dùng thùng nước đang để bên đơn giản rửa vài cái rồi rút dây buộc ở đai lưng cột đề lên miệng vết thương, hết thấy rất tự nhiên, rất hợp tình hợp lý, dường như không có việc gì xảy ra.

Nhìn Phương Nguyệt Tầm một lần nữa leo lên dây thang, Long Nghiễn rời khỏi đó nhưng trong lòng mang tâm tình buồn bực gấp bội, còn có thêm một chút căm tức.

“Long Nghiễn tiên sinh, có thể ăn cơm chiều được rồi.”

Phương Nguyệt Tầm đứng giờ gõ cửa thư phòng.

Ngồi trong phòng ăn, Long Nghiễn trộm nhìn thoáng qua, cậu đã thay áo sơ mi tay dài nên không thể nhìn thấy được vết thương lúc chiều tốt cùng đã biến thành cái dạng gì rồi, Long Nghiễn thu hồi ánh mắt tiếp tục dùng bữa.

Một tiếng vang thanh thúy của đồ bằng sứ bị đánh vỡ làm cho Long Nghiễn một lần nữa ngẩng đầu lên, Phương Nguyệt Tầm ngồi chồm hổm trên đất lộ biểu tình đau lòng cùng hối hận.

Buồn bực từ đầu tràn về làm tâm tình Long Nghiễn bốc cháy hừng hực, hắn bỏ đôi đũa trong tay xuống, biểu tình lạnh băng vô cảm vốn rất được nữ nhân yêu thích lúc này nhìn qua càng thêm đáng sợ.

“Nếu đã bị thương thì dừng làm, cậu như vậy sẽ gây thêm nhiều phiền toái cho người khác. Ngay cả điểm ấy cũng không hiểu sao?”

Phương Nguyệt Tầm nháy mắt có chút kinh ngạc nhưng lập tức trở nên phẫn nộ.

“Làm đổ vỡ cái gì đó là lỗi của tôi, anh cũng không cần nói những lời như thế! Tôi sẽ bồi thường, anh cứ tự nhiên trừ vào tiền lương của tôi đi.”

“Thay vì làm như vậy, tôi hy vọng cậu nên kiểm điểm một chút về khuyết điểm của mình.”

Phương Nguyệt Tầm không rõ tại sao người này luôn làm khó cậu, bắt quá chỉ là làm rách một cái chén thôi a, cho dù là lỗi của mình nhưng bị người khác nói như vậy quả thật không đúng chút nào. Phương Nguyệt Tầm càng nghĩ càng tức giận..

“Tôi đã nói là do tôi sai, sao anh không để cho tôi yên a!”

“Không muốn bị người khác nói, thì không nên phạm lỗi, mà đã phạm lỗi thì không nên có tư cách được oán giận bất cứ cái gì.”

Phương Nguyệt Tâm không giống như Long Nghiễn, cậu càng tức giận thì khuôn mặt càng hồng hào lợi hại hơn. Phương Nguyệt Tâm tức đến cả mặt đều đỏ đã quên mất trong tay cậu còn cầm mảnh vỡ của cái chén, nắm chặt tay liền rất nhanh chảy máu, mà cậu một chút cũng không cảm thấy đau đớn. Bước nhanh đến trước mặt Long Nghiễn, trong đôi mắt mơ hồ có một chút nước.

“Anh có để cho tôi yên được không? Tôi thích bị thương là chuyện của tôi, tôi đập vỡ đồ của anh thì sẽ bồi thường cho anh! Cho dù tôi là tiểu quý gì đi nữa thì so với anh vẫn tốt hơn rất nhiều!”

“Chỗ nào của cậu so với tôi tốt hơn chứ?”

“Ít nhất tôi sẽ không hạ thấp người khác! Tôi biết ngay từ đầu anh đã khinh thường tôi, anh cho là anh có tiền thì mọi người đều phải cung kính với anh, đều phải coi anh như quốc vương mà kính trọng sao, tất cả mọi người trong mắt anh đều không đáng một đồng! Mang bộ dạng có tiền thực sự rất giỏi sao? Bên cạnh anh trừ bỏ Đồng tiên sinh còn người bạn nào khác không? Có người từng nói “Cảm ơn” với anh chưa? Có người”

“Tôi không cần những thứ này!”

“Anh chính là cái loại người được gọi là “Kẻ có tiền đáng thương”. Không có ai thiệt tình muốn kết giao với anh đâu, người như anh nhất định sẽ sống cô độc đến già!”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Long Nghiễn trở nên thật đáng sợ, trong ánh mắt của hắn thực sự sắp phun ra lửa. Mà Phương Nguyệt Tâm lệ đã rơi đầy mặt, tay không ngừng chảy máu, mà không hề cảm thấy đau đớn, có lẽ cái đau trong lòng đã chiếm cứ tất cả. Hai người đều dùng ánh mắt phần nộ nhìn đối phương, ngực không ngừng hô hấp dồn dập.

Long Nghiễn phát ra hơi thở ồ ồ, cảm tức trùng trùng nhìn Phương Nguyệt Tâm. Xoay người trực tiếp đi ra khỏi nhà.

Phương Nguyệt Tâm nghe thấy tiếng đóng cửa thật mạnh, dần dần ngồi sụp xuống khóc càng lúc càng lớn.

END 4

6. Chương 6

CHƯƠNG 5

Cô độc sống quãng đời còn lại . . . sao?

Long Nghiễn đỗ xe ở bên đường hút thuốc lá, hắn rất ít khi chạm vào ni-cô-tin, chỉ những lúc có tâm sự mới như vậy. Từ trong nhà đi ra thẳng đến lúc này trong đầu hắn luôn xoay quanh bốn chữ kia cùng khuôn mặt khóc lóc thê thảm của Phương Nguyệt Tâm. Tại sao lại trở thành như vậy, ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng. Bất quá chỉ là một người giúp việc tạm thời mà thôi, cùng lắm thì một cước đá ra ngoài là được rồi. Nhưng mà vừa nghĩ đến cái biểu tình vô cảm khi bị thương kia, rồi khuôn mặt đau lòng cùng hối hận khi làm vỡ cái chén làm trong bụng hắn chứa một ngọn lửa tức giận, chỉ muốn đối với cậu phát hỏa.

Có người đối đãi thật tình với chính mình từ lâu Long Nghiễn đã sớm không cần, mặc dù cô độc sống quãng đời còn lại cũng không sao cả, vậy tại sao khi nghe được lời nói từ miệng đứa nhỏ kia phát ra lại đã thương người tới như vậy? Long Nghiễn không rõ có phải do nguyên nhân này mà khiến cho hắn phát hỏa.

Rõ ràng là cậu công kích người khác, lại còn khóc đến đáng thương như vậy, dường như trên trời dưới đất chỉ có mình cậu bị ủy khuất, giống như. Giống như bị tổn thương không thể chịu đựng nổi. Giống như, lập tức sẽ biến mất vĩnh viễn. . . .Khuôn mặt, đôi mắt, miệng, thân thể. . . . Vừa mới cùng hắn khắc khẩu bây giờ lại phát run, còn bàn tay không ngừng chảy máu. Tại sao lúc nào hắn với vật nhỏ kia cũng bất đồng gây gổ, tại sao trước kia không thấy cậu khóc? Vui vẻ, chán ghét, tức giận, thương tâm,

vô luận là loại biểu tình gì cậu cũng biểu hiện ra bên ngoài rất rõ ràng, đơn thuần như động vật mới sinh, tựa như một tờ giấy trắng tinh khiết.

Tiếng động cùng khói bụi dần lắng xuống, Long Nghiễn ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, liền nhớ đến đôi mắt tinh thuần đầy thấu đáo kia, cảm thấy có chút chói mắt.

—
—
“Đến phía trước dừng xe.”

Yêu cầu lái xe dừng một khoảng cách nhà khá xa, Long Nghiễn muốn đi dạo một chút trong thời tiết tương đối tốt này.

Đuổi lái xe trở về, Long Nghiễn một mình lựa con đường ít nháo nhiet nhất bước đi. Người đi đường phần lớn đều quay đầu lại nhìn hắn, dáng người cao lớn, khuôn mặt anh tuấn uy nghiêm và hơi thở đầy lạnh khốc làm cho dung mạo hắn có chút đáng sợ, Long Nghiễn hoàn toàn không giống với một người bình thường.

Một mình ăn cơm, một mình làm việc, một mình tản bộ, một mình uống trà, một mình đọc sách, Long Nghiễn đã sớm hình thành thói quen sống một mình. Hắn trở thành trung tâm của chính mình, không phải ích kỷ, mà là thói quen, thói quen tự hình thành. Không cần bảo hộ ai, cũng không cần ai bảo hộ, cuộc sống của một người, không bị trời buộc, không bị cản trở.

Giống như hiện tại, hắn không quan tâm đến ánh mắt xung quanh mà nhàn nhã tự đắc tản bộ.

.

Đây là cái xã hội gì a, ngay cả một cây măng tiên mà cũng mắc như thế!

Phương Nguyệt Tâm ở quầy bán thức ăn vòng vo một hồi, nếu không phải nấu bữa tối cho Long Nghiễn, cậu nhất định sẽ không mua những thứ đắt đỏ như thế này!

Kiểm tra đồ vật trong tay, phỏng chừng đã đầy đủ rồi Phương Nguyệt Tâm lúc này mới đi ra khỏi chợ.

Cũng may ánh nắng hôm nay không quá mãnh liệt, bằng không cậu còn chưa đi được nửa đường liền té xỉu, người có thể chất kém thật đúng là vất vả a.

.

Long Nghiễn đi một hồi cảm thấy có chút khát nước, nhìn bốn phía cũng không tìm được loại cửa hàng đáp ứng đủ yêu cầu của hắn, lại càng không có thức uống mà hắn thường dùng, nhưng không suy nghĩ nhiều Long Nghiễn quyết định đi tới cái quán ven đường đầu tiên hắn thấy mua một chai nước để uống.

“Một chai nước khoáng.”

“Muốn, muốn lấy loại nào?”

Người bán nước nhìn thấy Long Nghiễn đứng trước mặt, nói chuyện có chút lắp bắp.

“Tùy tiện, lạnh một chút là được.”

Long Nghiễn tiếp nhận chai nước đưa qua, nhìn đóng gói trên chai lập tức nhíu mày. Long Nghiễn là một người rất để ý chuyện ăn uống, phàm là món ăn nào đưa vào bụng cũng phải có dinh dưỡng phong phú, nước uống bình thường của hắn cũng là do người làm nấu sẵn. Lúc này Long Nghiễn đối với cái vật trong tay thật sự là. Dù sao cũng đã mua, mặc kệ uống hay không uống cũng phải trả tiền a.

Long Nghiễn đem tiền mặt đưa qua làm người bán không biết nói cái gì, mua chai nước bình thường lại dùng tờ tiền có giá trị đến như vậy sao. Tiếp nhận một đồng tiền lẻ Long Nghiễn xoay người rời đi, lại vô tình đụng trúng một người phía sau.

“A!”

Cô gái trước mặt đầu tóc hồng chóc cùng khuôn mặt trang điểm thật đậm, quần áo ít vải đến đáng thương khiến cho người khác lo lắng nàng ta lúc nào cũng có thể phơi bày bộ phận quan trọng ra ngoài. Long

Nghiễn nhìn qua mới phát hiện, giấy đóng gói chai nước trong tay có tấm màu kém chất lượng làm màu xanh dính trên quần áo của cô gái kia.

“Người bị mù sao!”

Cô gái vừa mở miệng liền nói ngôn từ thô tục làm cho Long Nghiễn phi thường chán ghét, nhưng hắn vẫn rất nhẫn nại nói.

“Thật có lỗi.”

“Thật có lỗi cái rắm! Người.. . . .”

Cô gái ngẩng đầu nhìn thấy Long Nghiễn liền quên mất bản thân đang muốn nói cái gì, lộ ra biểu tình vừa kinh ngạc vừa thích thú.

“Anh nói nên xử lí thế nào đây? Quần áo này em mới mua, dính như vậy giặt sao sạch được.”

Vừa nói cô gái vừa cố ý dựa vào người Long Nghiễn, hắn vội vàng thối lui từng bước, nếu không nhất định sẽ bị mùi nước hoa trên người nàng làm sặc chết. Cô gái thấy Long Nghiễn tránh né lại càng thêm dũng cảm tiến lên.

“Nói chuyện với anh đó a, quần áo này xử lí làm sao đây? Anh xem đã biến thành cái dạng gì rồi.”

Cô gái cố ý đem bộ ngực gần như lộ ra ngoài áp sát vào người Long Nghiễn, giọng nói như nhựa đáng sợ. Long Nghiễn nhũm mày nhanh chóng thoát ra.

“Quần áo này của người bao nhiêu tiền?”

“Bao nhiêu tiền không thành vấn đề, cho dù anh trả tiền em cũng không có quần áo để thay.”

Cô gái lần nữa dán trên người làm cho Long Nghiễn sắp nhịn không nổi muốn phát hỏa, dù sao hắn cũng là người có giáo dục a. Kim nén cơn tức từ trong túi quần lấy ra cái ví tiền, lúc hắn mở ra làm cho đôi mắt cô gái nhất thời sáng ngời.

“Nói đi, người muốn nhiều hay ít?”

Long Nghiễn lạnh như băng hỏi.

“Ai nói em muốn tiền?”

Cô gái trả lời càng làm cho Long Nghiễn thêm buồn bực, không đợi hắn nói tiếp thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện thêm một người nam nhân có bộ mặt rất đáng ghét.

“Em đang làm gì đấy? Thằng này là ai?”

Hiển nhiên người này là bạn trai của cô gái đó, bằng không vì sao nàng vừa thấy liền lập tức rời khỏi người Long Nghiễn, làm bộ dáng dường như rất ủy khuất trực tiếp nhào vào lòng ngực người kia.

“Anh xem a, hắn làm dơ quần áo em mới mua a. Em mặc kệ, anh mua cái khác cho em.”

Nam nhân nhìn người trong ngực, khi ngẩng đầu nhìn Long Nghiễn liền mang một biểu tình rất lưu manh.

“Con mẹ nó mày là ai mà dám đụng chạm người của tao. . . .”

“Vô nghĩa không cần phải nói nữa, các người muốn bao nhiêu tiền?”

Nếu cùng những hạng người này đôi co, Long Nghiễn không có nắm chắc rằng mình có thể kìm nổi sự tức giận.

Nghe lời hắn nói xong, người nam nhân xấu xí kia cười,

“Ba nghìn.”

Long Nghiễn không nói một lời liền rút một xấp tiền từ trong ví ra ném xuống đất, sau đó nhấc chân bước đi. Cô gái kia thấy tiền con mắt như muốn rớt xuống đất, nam nhân lại một phen kéo cánh tay của Long Nghiễn lại.

“Thằng nhóc, chỉ như vậy mà muốn đi sao?”

Long Nghiễn liếc mắt, trong ánh mắt khí thế gần như có thể dùng để giết người,

“Buông ra.”

“Khó mà làm được.”

Nói xong nam nhân ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt lấy tiền đưa cho nữ nhân, rồi nhìn nàng nháy mắt lộ vẻ kỳ quái. Long Nghiễn bỗng nhiên nghe thấy nữ nhân kia khóc rống lên.

“Vô lễ a, mọi người ơi, vô lễ a!”

Long Nghiễn sững sốt. . . .

Tất cả mọi người đều hiểu kỳ vậy thành một vòng tròn, nữ nhân kia hóa thành bộ dáng vừa sợ hãi vừa run rẩy, còn lau bộ lau nước mắt khóc lóc kể lể.

“Người này, người này dám làm chuyện vô lễ với tôi, ban ngày ban mặt, ô.”

Long Nghiễn thật sự muốn giết người!

Người đứng xung quanh bắt đầu bàn tán nghị luận, nói cái gì như người nam nhân này bày đặt làm ra vẻ chính nghĩa, vân vân. . .

“Nhìn mày lớn lên giống như người nhả nhận, ai ngờ lại làm chuyện hạ lưu như vậy. Ban ngày ban mặt mà dám. . . không biết còn có pháp luật ở đâu! Bạn gái của tao bắt quá chỉ hỏi đường mà mày dám sờ soạng nàng ta. Có phải mày con mẹ nó không muốn sống chẳng?”

“Không thể nào, người này thoát nhìn không giống với cái hạng người như vậy a.”

“Này rất khó mà nói, bề ngoài thoát nhìn không giống, nhưng ai biết được bên trong a.”

“Nếu tôi có khuôn mặt như vậy, còn có tính háo sắc thì nữ nhân đã sớm đeo bám trên người rồi.”

“Thật hay giả? Tại sao tôi nhìn như thế nào cũng thấy người nữ nhân kia vô lễ mới đúng a.”

Tiếng người xôn xao bàn tán làm cho Long Nghiễn bắt đầu không nhẫn nhịn nổi, sự thật rành rành trước mắt như vậy mà người xem vẫn tin câu chuyện bịa đặt kia. Người nữ nhân đang diễn trò ở một bên phát hiện sự tình sắp kết thúc liền đứng dậy nói lớn.

“Hắn thật sự đã vô lễ với tôi. Mọi người nhìn xem, lúc hắn sờ tôi nhãn hiệu của chai nước vẫn còn dính ở đây a.”

Nữ nhân vừa dứt lời, nhất thời bốn phía vang lên những lời trách cứ đối với Long Nghiễn. Nam nhân kia còn muốn kéo hắn lên đồn cảnh sát, ngay lại thời điểm Long Nghiễn quyết định muốn đem hai người kia tổng vào địa ngục thì trong đám người bỗng nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo.

“Người nói láo! Hắn sẽ không làm cái chuyện hạ lưu này đâu. Chính các người mới tham lam muốn lừa gạt tiền bạc của hắn!”

Long Nghiễn kinh ngạc nhìn người đứng ở trước mặt, cặp mắt to hồng hồng phần nộ đập người nam nhân một cái!

Cậu, cậu ta sao ở chỗ này? Long Nghiễn nhất thời sững sốt.

Kỳ thật lúc Long Nghiễn đụng phải cô gái kia, Phương Nguyệt Tâm đứng bên kia đường đã nhìn thấy. Chỉ là Phương Nguyệt Tâm từng hứa với lòng “Mình mới không cần quan tâm chuyện của hắn”. Kiên quyết đứng chờ xe bus. Nhưng càng xem lại càng thấy không thích hợp, càng xem lại càng tức, cậu một bên đứng nhìn một bên quả trách.

“Thật là ngu ngốc, vì sao lại đưa tiền cho bọn hắn a! A! Lại đưa nhiều như vậy!”

“A! Vô lễ? Cái tên đáng ghét kia mà vô lễ với người khác sao? Đang đùa gì chứ, cái loại người lúc nào cũng tự cho mình là đúng, không coi ai ra gì, tự kỷ mãnh liệt sao có thể đi vô lễ với người khác!”

“Trời ơi, hần cũng không thèm giải thích một câu sao?Ngu ngốc. . . . A, chịu không nổi!”

Người qua đường kỳ quái nhìn Phương Nguyệt Tầm, cuối cùng cậu nhịn không được liền chạy sang đây.

“Xú tiểu tử, người là ai a?”

Người nam nhân đang làm khó Long Nghiễn lập tức hung tợn nhìn Phương Nguyệt Tầm, nữ nhân cũng vọt tới trước mặt cậu.

“Người nói hưu nói vượn! Người này vô lễ ta, tất cả mọi người đều nhìn thấy!”

“Tất cả mọi người? Ý của người muốn nói, người ở chỗ này cũng là người nhìn thấy sao? Mọi người có ai tận mắt thấy cô ta bị vô lễ không?”

Phương Nguyệt Tầm vừa nói xong, mọi người xung quanh đều lắc đầu. Phương Nguyệt Tầm đắc ý nhìn vẻ mặt kinh hoàng của nữ nhân rồi tiếp tục nói.

“Bọn họ không nhìn thấy nhưng tôi thì thấy rất rõ ràng, hần đi đường không cẩn thận đụng phải người, người cùng người kia lập mưu kế để lừa tiền hần! Rồi người lại bắt đầu lớn tiếng nói cái gì là vô lễ. Người nói xem, cảnh sát đến đây hần sẽ bắt ai a?”

“Xú tiểu tử, người ít nói hưu nói vượn lại! Hần chính là vô lễ ta, thời điểm đụng phải liền sờ ta, cảnh sát đến đây cũng là bắt hần!”

“Người này tuyệt đối sẽ không làm vậy đâu, tuy rằng cả ngày hần đều mang bộ mặt lạnh như băng, tính cách cũng không tốt, nói chuyện lại chanh chua, nhưng hần tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện hạ lưu xấu xa đó đâu! Bởi vì hần so với bất cứ người nào đều rất chán ghét gặp phải chuyện này, cho dù chỉ liếc mắt một cái cũng làm cho hần chán ghét tới cực điểm!”

Long Nghiễn kinh ngạc đồng thời trong lòng không nhịn được nghĩ, đây là đang khen mình hay chửi xéo mình a? Nhìn Phương Nguyệt Tầm liêu mạng vì mình biện bạch, trong lòng có một cảm giác lo lắng xa lạ.

“Xem ra hai người có quen biết a, đương nhiên người sẽ bao che cho hần. Hiện tại ta sẽ báo cảnh sát, ngay cả người cũng báo!”

Nữ nhân bắt chắp hình dạng nguy tạo đáng thương khi này, hung ác nhìn Phương Nguyệt Tầm như muốn đem một cước giết chết cậu mới cam tâm.

“Muốn thì cứ báo cảnh sát a, ta còn sợ người sao! Cũng không biết soi gương, hình dạng của người so với thổ dân châu Phi còn khó coi hơn mà dám nói người khác vô lễ người a?”

Lời nói của Phương Nguyệt Tầm làm mọi người xung quanh bật cười, ngay cả Long Nghiễn cũng không nhịn được. Dưới loại tình huống phát sinh ngoài ý muốn này, nữ nhân kia tức giận dậm chân.

“Người, người nói cái gì?”

“Nói người khó coi muốn chết! Còn mặc cái loại quần áo này. . . . Uy, anh cho bọn họ bao nhiêu tiền?”

Phương Nguyệt Tầm bỗng nhiên nhìn sang Long Nghiễn hỏi, Long Nghiễn thuận miệng trả lời cậu. Ánh mắt Phương Nguyệt Tầm lập tức mở lớn!

“A?! Hơn ba ngàn! Anh có bị cái gì không a!Loại quần áo này đừng nói là ba nghìn, ba trăm cũng không tới! Các người có biết xấu hổ hay không a, loại này, loại này, loại này. . . là cái gì a? Người không biết chữ thẹn viết như thế nào sao. Dem tiền trả lại cho hần!”

Nhóc con, rất có ý tứ! Dường như cậu đang bùng phát. Long Nghiễn không biết từ lúc nào đã hết tức giận, hưng phấn bùng bùng nhìn Phương Nguyệt Tầm vì hần mà đòi lại công đạo.

Phương Nguyệt Tầm càng nói càng tức, người này bình thường không phải đối xử với mình giống như nô lệ sao, tại sao bây giờ lại ngoan ngoãn đưa tiền cho hai người này? Tại sao không biện minh? Vậy Phương Nguyệt Tầm đây so với hai tên kia còn dễ bị khi dễ hơn sao?

Phương Nguyệt Tầm khi tức giận hoàn toàn không có bận tâm đến bản thân sắp gặp nguy hiểm, cậu một lòng chỉ muốn thay hần dạy dỗ hai cái tên hỗn đản kia một chút. Long Nghiễn ở một bên tựa hồ cũng xem

nhẹ mọi chuyện, chờ cho tới khi trước mắt xuất hiện một bóng người, nam nhân kia bỏ nhào vào người Phương Nguyệt Tầm, một ngọn lửa phần nộ ngay tức khắc bùng cháy lên.

Còn muốn đòi tiền lại từ người nữ nhân kia, chợt nghe tiếng bàn tán bên người đột nhiên im bất. Theo bản năng quay đầu lại liền thấy tên nam nhân dữ tợn ở bên người Long Nghiễn bỏ nhào về phía mình, trong thời gian ngắn ngủi đại não Phương Nguyệt Tầm trống rỗng.

Mắt thấy nắm đấm sẽ đánh vào mặt mình, Phương Nguyệt Tầm đã biết không thể trốn tránh, theo bản năng chỉ biết nhắm mắt lại cắn chặt răng, nhưng mà, đột nhiên cậu có cảm giác bị người khác ôm vào ngực, từ phía sau người đó truyền đến một âm thanh răng rắc. Phương Nguyệt Tầm nhanh chóng mở to mắt. . . . Trước mặt, cậu đang bị Long Nghiễn gắt gao ôm chặt, tên nam nhân phía sau vừa mới thu hồi nắm đấm liền đá vào lưng hắn, chờ tới kia nam nhân kia lại muốn đánh tiếp, Long Nghiễn buông Phương Nguyệt Tầm trong lòng ngực ra, xoay người bắt được cổ tay của tên nam nhân, ánh mắt của hắn lạnh như băng, tràn ngập uy nghiêm, thậm chí rất đáng sợ.

“Không cho chạm vào cậu ta!”

Mọi người đều bị khí thế vương giả của hắn làm cho rung động, tên nam nhân bị Long Nghiễn bắt lấy mặt không còn chút máu, hai chân thì run lẩy bẩy. Long Nghiễn giống như đang nhìn một loại sinh vật hạ cấp, ánh mắt đầy miệt thị đảo qua khuôn mặt nam nhân, Phương Nguyệt Tầm có thể thấy trên lưng Long Nghiễn in một dấu chân rất rõ ràng, cái gì cũng không kịp nghĩ, cậu chỉ có thể ngây ngốc đứng nhìn bóng dáng cao lớn của Long Nghiễn.

Phía sau, không biết là ai đã báo cảnh sát, ba người mặc đồng phục từ trong đám người đi tới.

Cảnh sát đem Long Nghiễn cùng người nam nhân kia tách ra, muốn dẫn hai người lên xe về đồn. Long Nghiễn kéo một người cảnh sát trong số đó sang một bên không biết nói cái gì. Chờ lúc hai người quay trở lại Long Nghiễn đến kế bên nhìn Phương Nguyệt Tầm.

“Không có việc gì nữa, về nhà đi.”

Không biết tại sao Phương Nguyệt Tầm đột nhiên đỏ mặt, trái tim cũng theo đó đập nhanh liên tục!!!

END 5

7. Chương 7

CHƯƠNG 6

Trên đường đi về nhà Phương Nguyệt Tầm vẫn cúi thấp đầu không nói lời nào, tuy rằng cậu cực kỳ để ý chuyện Long Nghiễn vừa mới bảo vệ mình. Trong đầu lại suy nghĩ lộn xộn không rõ ràng.

Long Nghiễn nhìn người bên cạnh, hắn thấy cánh tay bị thương của cậu lúc này đang xách một cái túi ni lông to thoạt nhìn có chút nặng.

“Đưa tôi.”

“A?”

“Tôi nói đem túi xách đưa cho tôi.”

“Tôi có thể tự cầm được.”

Điểm ấy làm cho cậu di chuyển có chút khó khăn, tuy rằng ngay từ đầu cánh tay đã rất đau, nhưng cậu cũng không muốn ỷ lại vào người khác.

Long Nghiễn nhíu chân mày, mặc kệ sự từ chối của Phương Nguyệt Tầm, hắn trực tiếp lấy cái túi ni lông to khỏi tay cậu rồi lập tức bước nhanh về phía trước. Phương Nguyệt Tầm chu cái miệng bướng bỉnh, lon ton đi theo phía sau.

—
—
Phương Nguyệt Tầm nằm ở trên giường nghĩ về chuyện vừa phát sinh lúc chiều, cậu tựa hồ đối với người nam nhân đã ôm mình cảm thấy rất xa lạ. Cậu không phải không thừa nhận, hành vi ngay lúc đó của Long Nghiễn làm cho cậu cảm thấy khiếp sợ, nhưng lại cảm thấy ấm áp. Long Nghiễn thủy chung ở trong lòng cậu đóng vai người xấu thể nhưng lại tình nguyện vì cậu mà chịu đựng một cước của người khác! Trên đường trở về còn giúp cậu xách đồ. Tuy rằng dọc đường không ai nói với ai lời nào, nhưng cậu tính toán khi về đến nhà sẽ nói “cám ơn” hần một tiếng, nhưng thật không ngờ hần cũng nói “cám ơn”. . . . Nguyên bản người nói cảm ơn phải là cậu mới đúng? Tại sao a. . . .Cẩn thận suy ngẫm lại, có lẽ hần cũng không phải là người hết thuốc chữa.

Trước kia, mình có phảinói chuyện hơi quá đáng hay không?

Đem thân thể lật ngửa nhìn trần nhà, Phương Nguyệt Tầm nhớ tới lúc Long Nghiễn bị cậu chọc tức mang biểu tình phẫn nộ nhưng có chút đau thương mà rời khỏi nhà. Từ khi cậu nói Long Nghiễn không có quyền xa thải chính mình, sau đó Long Nghiễn không có đề cập qua chuyện đó nữa, trừ bỏ mỗi ngày bắt cậu lau chùi cửa sổ thì ngoài ra cũng không yêu cầu làm thêm việc gì. Tỉnh táo suy ngẫm lại mỗi một lần gây gổ chính mình dường như đều nói rất khó nghe. Trước kia Vương Đoạt cũng từng nói “Cậu đó nha, là người có cái miệng không biết buông tha người khác.”

Phương Nguyệt Tầm phát giác mỗi lần mình cùng Long Nghiễn ồn ào sau đó sẽ cảm thấy rất khó chịu, giống như mình đang làm người khác bị thương tổn, làm chuyện mà mình chán ghét. Chưa từng có lúc nào nghĩ tới chuyện muốn bình tâm lại để đối mặt với Long Nghiễn, vì vừa nhìn thấy hần đã muốn gây ồn ào với hần. Thẳng cho đến khi hần rời khỏi nhà, thẳng cho đến khi tỉnh táo lại để suy xét, thẳng cho đến khi nhớ lại. . . .Mới phát giác người kia cũng sẽ bị thương, người kia cũng sẽ khổ sở. . . .Nếu, nếu có người nói với mình những câu như thế này, chỉ sợ mình đã sớm đắm vào mặt đối phương. Long Nghiễn, cái gì cũng không có nói ra, chỉ bỏ đi, mang theo biểu tình bị thương tổn bỏ đi. . . . Cẩn thận nhớ lại, hần bắt quá nói chuyện tồi tệ, cá tính hơi kém một chút.Chính mình dường như còn tệ hơn.

Phương Nguyệt Tầm buồn bực.

—
—
Sáng sớm, Long Nghiễn dùng xong bữa sáng, đang lúc chuẩn bị ra khỏi cửa.

“Cái kia. . . .”

Long Nghiễn dừng cước bộ, quay đầu nhìn đôi mắt hồng hồng đang cúi thấp của người kia. Đây là lần đầu tiên trong đời Phương Nguyệt Tầm thực sự rất khẩn trương không dám nhìn thẳng hần.

Trong lòng Long Nghiễn có chút ngạc nhiên, cũng không hỏi rõ cậu, hai người cứ như vậy đứng yên gần ba bốn phút.

“Có chuyện gì sao?”

Không sai biệt lắm, chắc chắn đang có ý tứ gì đây.

“Đúng vậy cái kia. . . .”

Nhìn bộ dáng nói quanh co của cậu, Long Nghiễn đưa tay vào túi áo nắm chặt năm nghìn nguyên mấy ngày qua vẫn đặt ở đó.

“Thực xin lỗi.”

A? Thực xin lỗi? Tại sao?

Trong giây lát trong đầu Long Nghiễn đọng tới năm chữ kia.

Mặt Phương Nguyệt Tầm đỏ hồng, nhưng không hề mang biểu tình tức giận, cực kỳ giống con mèo nhỏ đang thẹn thùng.

“Tôi, tôi muốn nói. . . .Tôi, không nên nói chuyện như vậy. . . . Cái kia, buổi tối tôi đã suy nghĩ rất lâu, kỳ thật, tôi cũng không có chán ghét anh như vậy, cho dù tôi chán ghét anh, cũng không nên nói như thế với anh, tôi muốn, tôi muốn, tôi hẳn là phải xin lỗi anh. Thực xin lỗi. . . .Còn có, cái kia, chuyện ngày hôm qua, cái kia. . . .Cám ơn anh.”

Câu cuối cùng âm thanh nhỏ đến mức gần như không nghe được, cậu cúi thấp đầu khuôn mặt đỏ hồng bày ra biểu tình xin lỗi thật sự rất đáng yêu, làm cho Long Nghiễn nhìn thấy, trong lòng ngứa ngáy tràn ngập cảm giác ấm áp.

Lặng yên trở thành chủ đề của hai người, trong không khí có một chút nhu hòa. Không bao lâu sau Long Nghiễn mới phát giác ra nếu hẳn không đi làm thật sự không được.

“Có thời gian đi đến bệnh viện khám xem, nếu công việc tôi giao cậu không làm tốt thì coi chừng!”

Nói xong Long Nghiễn rời khỏi, không có cơ hội nhìn thấy vẻ mặt Phương Nguyệt Tầm đang rất đáng yêu, khóe miệng cong lên, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần hơi nhấn lại, con mèo rừng không thể nhận ra, lời nói vừa nghe được không biết đến tột cùng là quan tâm, hay là đang trách mắng, hoặc là đang uy hiếp?

.

Điều chỉnh tốc độ vừa phải, bấm nút mở mui trần đón ánh mặt trời và gió buổi sớm. Long Nghiễn dọc đường đi đều nhớ lại lúc vừa ra đến cửa nhìn thấy biểu tình của vật nhỏ kia thật thú vị. Đôi mắt đen to chớp lên chớp xuống, hai hàng lông mi giống như cây quạt nhỏ phe phẩy. Ánh mắt ngại ngùng không dám nhìn thẳng vào hắn, ngay cả lỗ tai và cái cổ cũng đỏ hồng, không biết là cậu là đang thẹn thùng hay khấn trương. Thật sự làm cho người khác phải suy nghĩ, buổi tối còn làm bộ dạng hận muốn giết người, sáng sớm lại dùng biểu tình đáng yêu như vậy để xin lỗi. Cái đầu nhỏ kia đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì a?

Long Nghiễn không thể phát hiện chính mình lúc này trên mặt cư nhiên đang nở nụ cười.

Từ trong bệnh viện đi ra, Phương Nguyệt Tầm xoa xoa cái mõng đau vì bị kim chích, hướng nhà ga bước đến.

Cậu tựa hồ cũng không hề hối hận chuyện xin lỗi buổi sáng, chẳng những không có hối hận, ngược lại cảm thấy rất vui vẻ, trong lòng không còn cái cảm giác khó thở nữa mà bây giờ cả người lâng lâng thật thoải mái.

* * *

Cả ngày mang tâm tình rất tốt, thường xuyên nhớ tới khuôn mặt đỏ rực vào buổi sáng kia, vô ý lộ ra tươi cười, khiến cho cô thư ký bất an suốt một ngày, hoài nghi cấp trên của nàng có phải bị người khác đánh tráo hay không.

Long Nghiễn về đến nhà mang theo không khí hòa bình chưa từng có qua, hai người đều không có gây gổ với nhau nữa, dường như tất cả phần nộ, nước mắt, thương tổn chưa từng phát sinh qua. Phương Nguyệt Tầm cứ tới đúng giờ là vào gọi Long Nghiễn ra ăn cơm, quá trình diễn ra buổi cơm chiều mang theo một loại cảm giác ấm áp. Trở lại thư phòng tiếp tục làm việc cho đến gần mười hai giờ, Long Nghiễn lại cảm thấy bối bụng.

Chỉ tính mở tủ lạnh tùy tiện kiếm một chút gì đó để lót dạ, Long Nghiễn vừa xuống cầu thang thì nhìn thấy ngọn đèn trong nhà bếp bật sáng.

Trễ như vậy cậu ta còn làm cái gì?

Lúc Long Nghiễn đi đến nhà bếp thì thấy Phương Nguyệt Tầm tựa hồ đang nấu cái gì đó.

“Cậu đang làm cái gì?”

“À!”

Phương Nguyệt Tầm bị hoảng sợ nhất thời cái thứ đang cầm trong tay rơi xuống , Long Nghiễn nhìn trái nhìn phải cũng không phát hiện được đó là cái gì.

“Anh bước đi sao không có âm thanh a, làm tôi sợ muốn chết.”

Phương Nguyệt Tầm lấy tay ôm ngực tự trấn an hơn nửa ngày mới lên tiếng, Long Nghiễn tùy tay kéo một cái ghế ngồi xuống rồi hỏi cậu.

“Trễ như vậy mà cậu đang tính nấu cái gì đó?”

“Tôi đói bụng.”

Dưới ánh đèn Phương Nguyệt Tầm đỏ mặt, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận có chút nghịch ngợm chu lên nói một câu không rõ khiến cho người khác nhìn thấy trong lòng liền mềm nhũn.

“Tôi đang hỏi cậu làm cái gì?”

“Nấu mì a.”

“Nấu mì? Cậu muốn nói thứ đang nằm trên mặt đất đó sao?”

Long Nghiễn dùng ánh mắt ám chỉ cái thứ gì đó rơi trên mặt đất, Phương Nguyệt Tầm cảm thấy bất mãn trả lời.

“Đây là mì lạnh, anh chắc chắn sẽ không biết?”

Mì lạnh? Là từ Hàn Quốc sao? Biểu tình Long Nghiễn vô cùng hoài nghi.

“Cậu nói cái loại thoát nhìn giống như cọng dây thép màu trắng này là mì sao?”

Ha, kẻ có tiền đối với nguyên liệu nấu ăn cơ bản đều hiểu theo nghĩa đáng hận như vậy sao?

Phương Nguyệt Tầm ở trong lòng khó chịu chửi rửa Long Nghiễn, nhưng vẫn rất tốt bụng giải thích qua một lần.

“Mì lạnh dùng để nấu đều giống như vậy, bỏ vào nước sôi luộc cho mềm, rồi mới bỏ gia vị vào nồi.”

Đối với quá trình chế biến mì lạnh Long Nghiễn một chút hứng thú cũng không có, hẩn ngắc đầu nhìn vào trong nồi thấy mì đã được nấu chín mềm. Ánh mắt của hẩn khiến cho Phương Nguyệt Tầm nghĩ tới cái gì liền nói.

“Cái kia. . . .Anh có muốn hay không ném thử một chút?”

Bình thường Phương Nguyệt Tầm chuẩn bị các món ăn đầy dinh dưỡng dựa trên khẩu vị của Long Nghiễn để nấu, cơ bản Phương Nguyệt Tầm có đánh chết cũng không nỡ mua những thứ đắt đỏ như thế. Hiện tại mua một gói mì lạnh cũng hao tổn hết mười đồng, Phương Nguyệt Tầm cảm thấy Long Nghiễn tuyệt đối sẽ nhìn cậu một cách khinh thường, nhưng cậu vẫn cứ hỏi hẩn.

“Vừa lúc tôi cũng đang đói bụng, làm nhiều một chút.”

Nói xong nhìn Phương Nguyệt Tầm có chút giật mình, Long Nghiễn đi vào phòng khách xem TV.

Nấu nướng chừng nửa tiếng, Phương Nguyệt Tầm đem bát mì lạnh thơm ngon đặt trước mặt hẩn.

Nên nói làm sao đây? Long Nghiễn nhìn cái bát trước mắt. . . . Dưa leo gọt rất đẹp dễ dàng phân biệt với rau thơm, trứng gà nổi trên mặt nước cũng rất quen thuộc, còn thêm vài miếng thịt bò, nhưng mà, cái gì đây a?

“Đây là cái gì?”

Long Nghiễn chỉ ngón tay vào vật màu trắng gọt rất tinh tế trong bát hỏi.

“Là củ cải trắng.”

Nói xong Phương Nguyệt Tầm xoay người tính trở lại nhà bếp.

“Cậu cũng ngồi xuống đi.”

Phương Nguyệt Tâm sửng sốt một lúc, không biết cậu đang suy nghĩ cái gì, tóm lại, cậu chạy vào bếp đem bát mì của mình ra ngồi xuống trước mặt Long Nghiễn. Hơn mười ngày qua, đây là lần đầu tiên hai người ngồi ăn cùng một chỗ.

Phải thừa nhận là, cái gì đó ở trước mặt ăn thật sự rất ngon. Thơm ngon ngọt ngào, mang một chút vị cay, bởi vì canh bên trong đúng là lạnh nên ăn vào rất thoải mái, lần đầu tiên Long Nghiễn ăn đến mất đi phong độ.

“Anh ăn nhanh như thế, một hồi bụng sẽ cảm thấy không thoải mái đâu.”

Phương Nguyệt Tâm nhìn thấy có chút ngứa miệng cho nên đánh võ không khí hòa bình chỉ có tiếng ăn mì giữa hai người, Long Nghiễn ngẩng đầu nhìn cậu tựa hồ cũng không để ý, lại còn mở miệng nói.

“Cậu nấu mì lạnh dường như không giống với phong cách nấu truyền thống của Hàn Quốc.”

“Nói cho anh biết, tôi chẳng có học qua người nào. Loại này nấu rất thuận tiện, chỉ cần làm không quá khó ăn thì rất tốt rồi, tôi cũng không có nghiên cứu qua cái gì phong cách nấu ăn truyền thống.”

“Hương vị tốt lắm, có thể đi ra ngoài mở nhà hàng.”

“Cũng không ngon như anh nói đâu. Mẹ của tôi đã nói tôi.”

Tươi cười có chút ngượng ngùng lập tức biến mất, lúc Phương Nguyệt Tâm cúi đầu trên mặt còn mang theo biểu tình mất mát làm người khác cảm thấy đau lòng.

Long Nghiễn chậm rãi buông đôi đũa trong tay xuống, quan sát cảm xúc đang thay đổi quá nhanh của người trước mắt. Đỉnh đầu nho nhỏ, bả vai gầy teo, ngồi trên ghế cúi thấp đầu lộ ra đôi vai khiến cậu nhìn qua càng thêm gầy yếu mong manh.

Thật sự không hề để bụng chuyện gì, hoặc có thể nói là thật sự cũng không hề nghĩ tới. Phương Nguyệt Tâm từ đêm ở thư phòng khóc lóc chạy ra cho đến tận sau này, lời nói của cậu thường xuyên thoáng qua trong đầu Long Nghiễn. Ánh mắt nhu hòa như một thứ thủy tinh dễ vỡ khiến cho Long Nghiễn có cảm giác chạm nhẹ nhàng vào cũng sẽ phá vỡ. Nhưng mà, tất cả đều làm cho người ta muốn chạm vào, tiếp xúc, có cái gì đó đã động bên trong Long Nghiễn? Là do đôi mắt thuần khiết đầy sắc thái đau thương đã động hẳn sao? Lúc này, người nam nhân ngồi đối diện Phương Nguyệt Tâm theo thói quen phản ứng rất bình thường, không nghĩ nhiều liền hỏi.

“Sống một mình đã lâu rồi sao?”

Giọng nói mang chút trầm thấp, nghe vào trong lỗ tai cũng thấy rất thoải mái. Phương Nguyệt Tâm yên lặng gật gật đầu.

“Thực sự rất vất vả sao?”

Phương Nguyệt Tâm nhấc hai chân đặt lên ghế, hai cánh tay ôm lấy đôi chân khuôn mặt tinh xảo tùy ý đặt lên đầu gối.

“Mới đầu gặp khó khăn một chút, sau đó thì tốt rồi. Hàng xóm cũng rất chiều cổ tôi, tôi coi như là ăn cơm nhà người để lớn lên. . . . Nhưng mà cứ như vậy sẽ khiến người khác thêm nhiều phiền phức.”

“Cha mẹ. . . . của cậu. . . .”

“A, bọn họ sao, khi tôi mười hai tuổi mẹ đã qua đời. Còn ba. . . .Tôi, tôi khi còn rất nhỏ có gặp qua vài lần, lễ tang của mẹ cũng không thấy ông ấy, mãi cho tới bây giờ. . . .Có thể, tôi không biết.”

“Không có họ hàng bà con gì sao?”

“Không có, chỉ có tôi cùng mẹ.”

Hai người hồi lâu vẫn không có nói gì, Long Nghiễn nhìn người trước mắt đang đem bản thân cuộn lại thành một khối, lòng ngực giống bị cái gì đó đập mạnh một cái.

“Nấu ăn là học được từ mẹ sao?”

“Đúng vậy a, mẹ nấu ăn ngon nhất. Tôi từ lúc còn rất nhỏ đã theo giúp bà nấu cơm, có đôi khi mẹ cho tôi tự làm, rồi bà đứng ở một bên nhìn. Mỗi lần tôi học được cái gì sẽ nhớ rất kỹ. . . . Mẹ từng nói, tôi mà nấu gì đó đem ra ngoài cho người khác ăn chắc chắn sẽ làm cho người khác bị ngộ độc. Hắc hắc, lúc đó tôi nấu thực sự rất khó ăn.”

Bỗng nhiên hơi nâng đầu lên cười khê, nhìn Long Nghiễn lè lưỡi, Phương Nguyệt Tầm mang theo một vẻ đáng yêu cùng cảm giác ngưỡng chừng không thể diễn tả được.

Đứa nhỏ này thật sự rất kiên cường. . . . Cũng thực sự rất đáng yêu.

Long Nghiễn nghĩ một chút đột nhiên tim bắt đầu đập mãnh liệt, khuôn mặt theo đó cũng nóng dần lên, tuy biểu tình vẫn không có biến hóa gì. Trong không gian yên tĩnh giữa đêm khuya, hai người hoàn toàn bất đồng về tầng lớp, một người là thủy còn một người là hỏa, từ giây phút này bắt đầu một câu chuyện.

.

Phương Nguyệt Tầm nằm trên giường, đôi mắt thật to nhìn trần nhà.

Long Nghiễn nằm trên giường, đôi mắt nhỏ dài nhìn trần nhà.

Một người suy nghĩ “Tại sao mình lại hỏi cậu ta những chuyện này?”

Một người suy nghĩ “Tại sao mình lại nói với hắn những chuyện này?”

Một người vẫn còn suy nghĩ “Vật nhỏ kia, từ lúc nào mình bắt đầu không chán ghét cậu ta nữa?”

Một người vẫn còn suy nghĩ “Người kia, từ lúc nào mình bắt đầu thích nghe giọng nói của hắn?”

Một người lại tiếp tục suy nghĩ “Đứa nhỏ mới có mười hai tuổi đã tự sống một mình a. . . . Mình có phải đã khi dễ cậu ta. . . . ?”

Một người lại tiếp tục suy nghĩ “Hắn dường như có nói một câu ‘hiện tại cậu nấu cái gì cũng ăn rất ngon.’”

END 6

8. Chương 8

CHƯƠNG 7

Bắt đầu từ đêm hai người cùng ăn khuya với nhau, thời gian Phương Nguyệt Tầm nói chuyện với hắn dần dần nhiều hơn, cho dù là sớm hay muộn gì cũng cùng ngồi ăn chung trên một cái bàn. Phần lớn đều do Phương Nguyệt Tầm lải nhải chuyện nam tào bắc đẩu, mà Long Nghiễn vẫn duy trì khuôn mặt không chút thay đổi ngồi một bên lắng nghe Phương Nguyệt Tầm kể chuyện lần đầu tiên nấu cơm đã đốt cháy cái tạp dề, nghe Phương Nguyệt Tầm kể chuyện lần đầu tiên đánh nhau với bạn học, nghe Phương Nguyệt Tầm kể chuyện ngủ gật trong lớp bị thầy giáo phạt đứng đến hết giờ, nghe Phương Nguyệt Tầm kể chuyện lén đem đồ ăn tự nấu cho bạn học ăn kết quả người bạn học kia phải vô bệnh viện truyền tới tận ba chai nước biển. . . . Long Nghiễn lắng nghe giọng nói êm tai của Phương Nguyệt Tầm, nhìn Phương Nguyệt Tầm tươi cười sáng lạn rất đáng yêu, không biết vì cái gì lúc này so với bất kỳ lúc nào khác đều có cảm giác ấm áp hơn.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc, tổng giám đốc!”

“Chuyện gì?”

Lúc hắn đang xuất thần có người đã kêu đến hai ba tiếng mới nghe làm cho mọi người xung quanh mang một tinh thần không yên nhìn Long Nghiễn, vị tổng giám đốc này ngay cả một giây cũng có thể tàn nhẫn lợi dụng để trách mắng nhân viên vậy mà bây giờ ngồi ở chỗ kia ngẩn người!?

Đỉnh đầu đầy mây đen cầm văn kiện ký tên vào đưa cho thư kí, nằng nặc thận nhận lấy rồi lập tức rời khỏi văn phòng của vị tổng giám đốc rất quý dị này.

Long Nghiễn cầm lấy tách cà phê mà thư kí đã pha uống một ngụm cảm thấy không ngon bằng ở nhà, trong đầu lại suy nghĩ đến khuôn mặt đáng yêu kia. Lúc tức giận thì đỏ mặt, buổi sáng chào hỏi thì mang khuôn mặt không tình nguyện, lúc xin lỗi thì thẹn thùng khấn trương, làm vỡ cái gì đó thì đau lòng hối hận, lúc buồn thì đáng thương ủy khuất, lúc vui vẻ thì sáng lạn tươi cười, khi cảm tức thì nhăn nhúm mặt mày. . . . Mỗi một cái biểu tình đều cảm thấy rất đáng yêu.

Từ lúc mười hai tuổi đã bắt đầu sống một mình. . . . Còn hẳn lúc mười hai tuổi thì bên người có rất nhiều người hầu chiều cổ, nghỉ đông và nghỉ hè được mẹ dắt đi công viên giải trí chơi. . . . Cậu sống một mình như vậy. . . . từ lúc nào bắt đầu học được sự nhẫn nại trong cô đơn lạnh lẽo? Nếu không thì hiện tại sao có được nụ cười tươi sáng như vậy?

Long Nghiễn không khỏi hồi tưởng lại lúc ba mẹ hẳn cùng qua đời, lúc ấy hẳn mười sáu tuổi, giống như mất đi tất cả, trái tim trống rỗng, cảm giác không hề chân thật, cứ như ảo giác. Nếu lúc đó không có dưỡng phụ bên người nhất định hẳn sẽ hư hỏng mất, có thể không đợi đến lúc học được tính nhẫn nại thì đã hư hỏng mất rồi. Mà cậu, bây giờ còn có thể cười đến sáng lạn như vậy, từng bước cố gắng. . . . Cậu so với hẳn chẳng phải kiên cường hơn rất nhiều sao?

Dưỡng phụ dạy hẳn rất nhiều điều, không kịp hiểu hết cũng bắt tri bắt giác đi tới thời điểm hôm nay. Đứa bé kia thuần khiết, kiên cường, so với mình rất xinh đẹp, xinh đẹp đến nỗi muốn chiếm cứ, muốn bắt lại đem giấu ở một nơi bí mật.

Phương Nguyệt Tầm, Nguyệt Tầm. . . . Tên cũng xinh đẹp giống người.

Cây bút trên tay Long Nghiễn không biết từ khi nào đã viết xuống hai chữ – Nguyệt Tầm.

Phương Nguyệt Tầm muốn mua thêm nước trái cây để đặt vào tủ lạnh, cậu khẽ cắn môi liếc nhìn dưới ánh mặt trời chói chang đi ra khỏi nhà.

Thân thể cậu cũng không phải rất gầy yếu, mà chỉ không thể chịu được nhiệt độ quá lạnh hoặc quá nóng. Mùa hè đứng dưới ánh nắng quá lâu sẽ phát sốt, mùa đông đứng ở ngoài quá lâu cũng sẽ phát sốt. Cho nên, Phương Nguyệt Tầm vào hai mùa này sẽ hạn chế đi ra ngoài, cho dù bắt buộc phải đi cũng là đi một chút rồi đứng dưới mái hiên của căn nhà nào đó nghỉ mệt. Từ khi vào làm việc trong nhà của Long Nghiễn, cậu gần như mỗi ngày đều phải đi ra ngoài, đây là một việc khiến cho cậu rất đau đầu.

Đội nón, ngưng ngưng mở cửa dù giống nữ hài tử, Phương Nguyệt Tầm đi không bao lâu liền cảm thấy hoa mắt, đầu óc choáng váng. Chui vào siêu thị giống như cá trở về với biển rộng, Phương Nguyệt Tầm thật sự rất biết ơn khoa học kỹ thuật phát triển mới có thể làm cho cậu hưởng thụ được hơi lạnh trong thời tiết oi bức này.

Trái cây cầm trong tay cũng không phải rất nặng nhưng vẫn nên trở về nhà. Phương Nguyệt Tầm lúc nào cũng rất tiết kiệm, cho dù hiện tại cậu chi tiêu không phải là tiền của mình, nhưng cũng không có lãng phí. Việc này làm cho tên khách hàng của cậu cảm thấy rất kinh ngạc, hẳn chưa từng nhìn thấy người nào tiết kiệm đến như vậy, hơn nữa còn là một đứa nhỏ! Không cần nói tới việc Long Nghiễn mỗi ngày đều để tiền trên bàn trong phòng khách cho cậu mua nguyên liệu nấu ăn và mua một số đồ dùng sinh hoạt khác, cũng không cần nói tới số tiền này làm cho Phương Nguyệt Tầm cần bản đem Long Nghiễn trở thành loại người “cao thủ tiêu xài, thiên tài lãng phí”. Mỗi ngày Long Nghiễn về đến nhà đều thấy trên bàn còn lại không ít, có thêm cả một danh sách chi tiêu ghi rất rõ ràng. Mỗi một thứ đều nhớ rành mạch, những việc như thế này người hầu trước kia chưa bao giờ làm. Ngay từ đầu Long Nghiễn cứ tưởng rằng trình độ cuộc sống của hẳn sẽ giảm xuống, hoàn toàn không ngờ sẽ xuất hiện tình huống như thế này, sớm hay muộn cũng được dùng bữa cơm rất phong phú thơm ngon, trừ bỏ việc hẳn chỉ định những loại thức uống mua ở bên ngoài, những thứ còn lại đều làm cho Long Nghiễn phi thường vừa lòng. Tuy rằng Long Nghiễn chưa bao giờ tính toán những khoản chi tiêu trong nhà, nhưng trong lòng vẫn có một chút hiếu kỳ, hẳn chỉ quan tâm việc Phương Nguyệt Tầm mỗi ngày đi mua cái gì chứ hoàn toàn quên đi số tiền còn thừa lại là bao nhiêu. Kết quả đúng là khiến cho Long Nghiễn có chút kinh ngạc, có chút hoài nghi và một chút u ám.

.....

Đi đến khu phố nhỏ gần nhà mới nhìn thấy phía trước có công trình đang thi công, mặt đất bị đào thành một cái hố thật lớn thật dài. Tất cả chiếc xe muốn chạy lên đều bị bắt ngừng lại, mọi người đều tìm đường khác mà đi.

Phương Nguyệt Tầm đành phải xoay cái thân nhỏ luồn sát vào cánh cửa của các nhà kế bên để về nhà.

Thời điểm mở cửa vào nhà, trên trời bỗng dưng chuyển sang âm u, dường như sắp chớp vang lên dữ dội.

Lúc ra khỏi cửa ánh mắt trời còn làm cho người ta chói mắt, những đám mây đen này không phải trốn đâu đó ngủ gật chút. Không khí hỗn loạn làm cho người ta cảm thấy phiền muộn, chỉ có nhánh cây rung rinh bị gió thổi tạo nên cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Long Nghiễn quay kiếng xe xuống, làm cho hương vị mưa đất thổi vào, nhưng lúc này cũng không làm cho hắn cảm thấy thoải mái một chút.

“Tổng giám đốc, con đường phía trước hình như không cho đi.”

Tài xế lái xe chạy cách khu phố nhỏ gần nhà một chút liền ngừng lại, công trình phía trước là nguyên nhân khiến cho ùn tắc giao thông. Long Nghiễn nhìn những con đường khác có thể đi, nhưng nơi đó cũng đông nghẹt xe. Đành phải phân phó tài xế cứ lái xe trở về, một mình mở cửa tính sẽ đi bộ về nhà.

Phải đi gần hai mươi mét mới về được tới nhà, bầu trời nhẹ nhàng mưa nhỏ, còn chưa tới mức làm cho người đi đường gấp gáp vội vàng.

.....

Phương Nguyệt Tầm đem cơm nước nấu nướng xong xuôi, đi đến phía cửa sổ nhìn mưa rơi càng lúc càng lớn, trong lòng mơ hồ nhớ tới đoạn đường đang thi công.

Gió thật sự rất lớn, người trên đường đều bị cơn mưa to bất thành linh khiến cho trở tay không kịp. Rất nhiều người lấy tay che đầu cố hết sức chạy, tìm một chỗ gần nhất để tránh cơn mưa này.

Long Nghiễn cùng rất nhiều người giống nhau đứng dưới mái hiên của một cửa hàng để trú mưa.

Bầu trời càng lúc càng trở nên âm u, mưa to kèm theo gió lớn thổi rất mạnh. Bên cạnh Long Nghiễn có một đứa bé mặc áo mưa hưng phấn đưa tay ra hứng nước mưa, dường như không có chút nào sợ hãi mưa to gió lớn này.

Gió, liên tiếp thổi làm nước mưa tạt vào, nơi đây mới đầu chỉ có hai người đứng bây giờ đã trở thành một tập thể. Hắn lẫn trong đám người đó có chút bá đạo.

Long Nghiễn chán ghét trời mưa, chán ghét cơn gió thổi qua. Điều này làm cho hắn nhớ tới câu chuyện rất lâu trước kia. Lúc ấy cũng có mưa to gió lớn giống như bây giờ, bất luận người có tâm tình tốt thế nào cũng bị phá hư. Khi đó một mình đứng dưới mái hiên trú mưa, khi đó hắn chỉ mới mười bảy tuổi, khi đó cha mẹ hắn cũng vừa qua đời chưa tới sáu bảy tháng, khi đó hắn bị những người vong ân bội nghĩa đuổi ra khỏi nhà, và khi đó hắn cũng không có nhà để về.

Long Nghiễn lúc mười bảy tuổi vẫn còn là một thiếu niên ngây ngô có chút dịu dàng, lặng yên. Trong một đêm đã mất đi hai người thân duy nhất, chưa hết bị thương đã bị một đám người mà bình thường hắn gọi là chú, là dì dùng thủ đoạn bẩn thỉu, trong đêm mưa lớn đuổi hắn ra khỏi nhà. Long Nghiễn đứng trong dòng người thưa thớt, chỉ có thể tìm một mái hiên để che thân thể ướt đầm nước mưa. Hắn bất lực, chết lặng nhìn từng người trước mắt được người thân, bạn bè đến đón về, trên mặt bọn họ đều nở một nụ cười ấm áp, sự ấm áp đó hung hăng chà xát trái tim đau đớn của Long Nghiễn, hắn bây giờ cái gì đều không làm được. Trên người thậm chí không có cái điện thoại để gọi cho ông ngoại ở nước ngoài xin một chút tiền. Dựa vào mặt tường lạnh như băng từ từ ngồi xuống đất, lần đầu tiên Long Nghiễn mới hiểu được, mình sống trong thế giới này thật nhỏ bé vô lực, nhỏ bé đến nỗi hắn chỉ có thể ngồi co ro như vậy, vô lực đến nỗi trừ bỏ hô hấp ra hắn chẳng biết làm gì. Cho đến khi, hắn bị cơn sốt cảnh cáo nếu không đứng lên, chắc chắn sẽ chết, Long Nghiễn chống tay lay động thân thể trong trời mưa to đi đến nhà Đồng Thiên Phi, lần đầu tiên trong đời nói lời cầu xin người khác, “Thiên Phi, giúp tôi.”

Gọi điện thoại cho ông ngoại, nhận được cái tin mà ngay cả hắn cũng không biết chính là cái biệt thự kia thuộc về Long gia, Long Nghiễn suốt ba bốn ngày không có đi ra ngoài. Ông ngoại tựa hồ biết rất rõ ràng

hắn đang suy nghĩ cái gì, cho nên không bao giờ cho người khác đi quấy rầy hắn. Mười bảy năm hắn học cách sống, học cách làm người, nhưng trong vài ngày ngắn ngủi hoàn toàn đảo điên hết tất cả những cái gọi là giá trị sống, là nhân sinh quan. Khi hắn một lần nữa mở ra cánh cửa công bằng, đã cảm thấy trong thân thể có một vài thứ quan trọng nhất bị phong ấn biến mất vô tung vô ảnh.

Phá hủy, tiêu diệt, thương tổn, cướp đoạt, đập nát, Long Nghiễn giống như con dã thú đói khát cực kỳ liều mạng hút lấy huyết nhục của những người phản bội, làm cho bọn họ tan xương nát thịt ngay cả cơ hội thở dốc cũng không có, làm cho bọn họ nghĩ đến cái tên của hắn sẽ phát điên lên! Ba năm, hắn trong ba năm đem những người đó nhốt vào địa ngục, nhưng vẫn không thể giải quyết được cái cảm xúc trong lòng hắn, là thống hận? Hay là phẫn nộ? Long Nghiễn cảm thấy trong ngực trống rỗng, trống đến nỗi hắn không thể tìm thấy bất kỳ cái gì để lấp đầy khoảng trống đó, trống đến nỗi làm cho hắn quên đi rất nhiều việc.

Long Nghiễn chán ghét trời mưa, đặc biệt kèm theo những cơn gió thổi mọi thứ bay tán loạn.

Đã lâu rồi không có nhớ đến chuyện trước kia, đến khi đứa nhỏ kề bên người bị mẹ ôm lấy bất mãn kêu lên vài tiếng mới làm cho Long Nghiễn tỉnh dậy. Tâm tình so với thời tiết còn tồi tệ hơn.

Thở dài một hơi, cảm xúc nôn nóng làm cho Long Nghiễn chán ghét cảnh chờ đợi này. Hắn liền bước đi vào cơn mưa.

Mưa xối xả trên người thực sự không hề thoải mái, đoạn đường hai mươi mét cũng cảm thấy dài hơn.

“Anh bị điên a?!”

Chợt nghe được một giọng nói làm cho Long Nghiễn kinh ngạc, người trước mắt mặt nhăn mày nhíu trừng mắt nhìn hắn, dường như đang nhìn một người phạm sai lầm.

Cậu, cậu tại sao. . . .?

Phương Nguyệt Tâm cố gắng nắm chặt cây dù bị gió thổi quăn quật thở phì phì nhìn người đang ướt sũng trước mắt, vừa đi qua vừa quở trách.

“Mưa lớn như thế, tại sao không tìm một chỗ để trú? Nếu biết như vậy thì tôi nên đến đón anh sớm một chút. Thực chưa từng thấy qua người nào giống anh, anh làm vậy rất dễ sinh bệnh, anh dẫu gì cũng là người trưởng thành, ngay cả điểm ấy cũng không hiểu sao?”

Đây là cái gì mà chạm được vào vết bẩn trong lòng? Đây là cái gì mà làm cho lòng ngực dấy lên ngọn lửa? Đây là cái gì làm cho thế giới đầy tạp nham trong mắt lại trở nên trong suốt thuần khiết? Biểu tình Long Nghiễn rất kinh ngạc, đó là cảm nhận từ trong nội tâm hắn, còn đến từ sự trách cứ đầy thân thiết của người trước mặt này sao? Bất luận đáp án là cái gì cũng không quan trọng, Long Nghiễn theo bản năng nhận lấy sự ấm áp đó.

“Anh làm cái gì? Anh bị ướt nhẹp rồi còn không mau đi! Thật là, không biết vì sao có thể lên đến chức vụ cao như thế, được rồi, đi nhanh lên, mưa càng lúc càng lớn a.”

Đối với Phương Nguyệt Tâm mà nói thì Long Nghiễn quả thật cao hơn cậu một chút, cậu chỉ có thể nâng cả cánh tay mới miễn cưỡng giúp Long Nghiễn che dù, mà chính cậu lại bị mưa ướt.

Long Nghiễn nghe thấy giọng nói của cậu, nhìn thấy ánh mắt của cậu.trộm nở nụ cười. Từ bàn tay Phương Nguyệt Tâm tiếp nhận cây dù còn tay kia thì ôm lấy bờ vai cậu.

Tiếp xúc gần như thế này khiến cho Phương Nguyệt Tâm đỏ mặt, thân thể theo đó cũng trở nên cứng ngắt.

“Tại sao lại tới đón tôi?”

Giọng nói của Long Nghiễn trầm thấp khiến cho người nào nghe được cũng rất yêu thích.

“Tôi biết ở phía trước đang thi công, con đường khác lại có rất nhiều xe. Tôi nhớ anh có thể, chính là có thể a, không mang theo dù. Cho nên. . . . Tôi nguyên bản muốn lấy theo cây dù của anh nhưng lại tìm không thấy, cho nên đành phải lấy cây dù của mình.”

“Tôi không có dù.”

“Không có?”

“Ừ.”

“Không có nhưng không nghĩa là không mắc mưa a.”

“Ngày mai cùng đi mua dù.”

Cánh tay trên vai Phương Nguyệt Tầm dùng một chút lực kéo vào, làm cho cậu càng thêm dán sát vào lòng ngực của hắn. Hai người cũng không có nói gì, sưởi ấm lẫn nhau cùng đi về nhà.

END 7

9. Chương 9

CHƯƠNG 8

Mùa hè là khoảng thời gian nóng nhất, làn da trắng nõn của Phương Nguyệt Tầm phơi nắng dưới ánh mặt trời trở nên hồng hồng, cảm giác phi thường không thoải mái. Ở chỗ hẹn chờ Vương Đoạt gần hai mươi phút, chưa thấy người đến, Phương Nguyệt Tầm nhìn đồng hồ trên tay ra quyết định, nếu trong vòng một phút nữa Vương Đoạt không xuất hiện, cậu lập tức nhấc chân chạy về nhà.

“Nguyệt Tầm!”

A! Tên hỗn đản trễ hẹn cuối cùng cũng đến.

“Vương Đoạt, cậu đến muộn! Trời nóng như thế cậu muốn nướng chín tôi sao?”

Phương Nguyệt Tầm mở miệng liền quở trách cái tên đến muộn một câu xin lỗi cũng không nói kia.

“Thật có lỗi, thật có lỗi, bởi vì phải đợi người cho nên đến trễ.”

“Lời xin lỗi của cậu một chút thành ý cũng không có!”

“Được rồi, không nói cái này nữa, giới thiệu cho cậu một người. Bạn gái của tôi, Khương Tiểu Vác.”

Phương Nguyệt Tầm nhìn ra phía sau Vương Đoạt mới thấy một cô gái tóc dài nhẹ nhàng, cô gái nhìn Phương Nguyệt Tầm tặng cho cậu một nụ cười rất thân thiết.

“Xin chào a, tôi đã sớm nghe Vương Đoạt nhắc tới cậu.”

“A, xin chào, tôi tên là Phương Nguyệt Tầm.”

Thằng nhóc này vài ngày không gặp đã kiếm được bạn gái rồi, thoát nhìn cô gái này cũng rất tốt a.

Phương Nguyệt Tầm không khỏi buồn cười nhìn Vương Đoạt, Vương Đoạt cũng không thèm để ý vờ vai cậu, ba người cùng nhau đi đến khu buôn bán gần đó.

“Nguyệt Tầm, công việc của cậu lúc này sao rồi? Vẫn còn nguyên rửa người kia không?”

Vương Đoạt nắm tay Khương Tiểu Vác nhìn sang Phương Nguyệt Tầm bên cạnh hỏi han.

“Hoàn hảo a. Hắn, kỳ thật hắn cũng không có đáng ghét như vậy.”

“Ai? ? ? ?”

Trên mặt Vương Đoạt lộ ra đầy ý vị sâu xa và biểu tình quái dị.

“Cậu làm cái mặt đó có ý gì a?”

“Tôi mới là người phải hỏi cậu đó là cái mặt gì a, hồng hồng lợi hại như thế?”

“Tôi, tôi không có.”

“Không có, không có. Nghe lời cậu nói chắc hai người đã hòa giải rồi đúng không?”

“Cái gì hòa giải, ngay từ đầu đã không có gì rồi mà.”

“Vậy là ai đã nói người nào đó xuất môn sẽ bị chó rượt, tóc trong một đêm rụng hết, ăn cơm. . . .”

“Cậu có yên lặng một chút không. . . .Những chuyện trước kia đều là hiểu lầm. Hơn nữa tôi cũng có phần không đúng.”

“Biết sai thì thay đổi, Nguyệt Tầm nhà chúng ta thật sự là bé ngoan.”

“Ai là người nhà cậu! Bỏ cánh tay xấu xí ra khỏi người tôi!”

Phượng Nguyệt Tầm tránh khỏi cánh tay Vương Đoạt đang khoát lên vai, mang theo khuôn mặt đỏ hồng đi qua quầy bán cà phê.

Phượng Nguyệt Tầm chọn loại cà phê mà Long Nghiễn thích nhất, một bên chờ đợi trả tiền một bên nghe Vương Đoạt vẫn còn đang lải nhải.

“Không hổ danh là kẻ có tiền, tiền mua cà phê cũng đủ cho nhà chúng ta sống đến nửa tháng.”

“Cậu nói bậy bạ cái gì đó! Tiêu chuẩn sống của nhà cậu đâu có kém hơn.”

“Không thể so sánh, không thể so sánh. Đây chính là tổng giám đốc tập đoàn Long thị nha, nhà của chúng ta không thể so sánh.”

“Nguyệt Tầm, cậu quen với tổng giám đốc tập đoàn Long thị sao?”

Người đang nói chuyện là Khương Tiểu Vác, Phượng Nguyệt Tầm giật mình nhìn nàng.

“Cũng không tính là quen biết, hiện tại tôi chỉ làm công cho hần mà thôi.”

“Làm công? Là làm cái gì a?”

“Cũng không tính là cái gì, chỉ là bình thường nấu cơm cho hần, dọn dẹp sửa sang lại một chút đồ đạc trong nhà,”

“Đây không phải là công việc nội trợ sao, sao”

“Tiểu Vác, em hơi hơi nhiều đó. Nguyệt Tầm là người rất cố gắng, cha mẹ của anh đã coi cậu ta như con trai, em đối với em trai của anh nên lễ phép một chút.”

“Em trai cái gì, tôi chỉ nhỏ hơn cậu có mấy tháng mà thôi.”

Nhìn bộ dạng ủy khuất của Khương Tiểu Vác, Phượng Nguyệt Tầm cảm thấy có chút băn khoăn, đối với thái độ của Vương Đoạt, chỉ sợ mối quan hệ với người bạn gái này duy trì không đến nỗi mùa đông đi. Người ta là con gái, mặc kệ làm sao cũng nên lên tiếng nói giúp người ta một tiếng a.

“Cái kia, Vương Đoạt cậu đừng sinh khí, đúng thì cứ thừa nhận là đúng. Tôi giúp việc trong nhà của Long Nghiễn là do hần chỉ sống một mình, tìm một phụ nữ đến sẽ làm cho hần cảm thấy không thoải mái.”

Khương Tiểu Vác không có nói cái gì thêm nữa, nàng đơn giản bỏ bàn tay của Vương Đoạt ra. Vương Đoạt giống như không có việc gì cười tủm tỉm nắm chặt cái bàn tay nhỏ bé đang cố gắng giãy không ra của Khương Tiểu Vác.

Phượng Nguyệt Tầm đứng một bên nhìn thấy không khỏi lắc đầu.

Mua đầy đủ nguyên liệu nấu ăn cho hai ngày tới, Phượng Nguyệt Tầm tạm biệt Vương Đoạt rồi đón xe bus trở về nhà Long Nghiễn.

Nhìn thời gian đã sắp trễ nên có chút khẩn trương, Phượng Nguyệt Tầm sau khi về đến nhà liền bắt đầu xay cà phê, nấu nướng cho xong bữa cơm chiều. Chờ hết thấy đều chuẩn bị tốt Long Nghiễn đúng giờ đẩy cửa bước vào.

“Hoan nghênh về nhà, Long Nghiễn tiên sinh.”

Đây là câu mà khi quan hệ của hai người dịu lại Phượng Nguyệt Tầm mới nói, mỗi lần Long Nghiễn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đáng yêu của cậu đều cảm thấy tinh thần tràn ngập ấm áp.

Tuy rằng không lộ vẻ biến hóa gì nhưng Long Nghiễn không giống như bình thường quăng cái cặp trong tay xuống đất mà nguyện ý giao cho cậu.

“Trước đi tắm rửa, rất nhanh có thể ăn cơm.”

Long Nghiễn không có trả lời, một bên tháo bỏ cà vạt và nút áo sơ mi, một bên đi vào phòng tắm trên lầu.

Được rồi, mọi thứ đều chuẩn bị rất tốt.

Phương Nguyệt Tâm cởi tạp dề ra đang định đi lên lầu kêu Long Nghiễn xuống ăn cơm, thì thấy Long Nghiễn trần trụi phần thân trên, còn phần dưới chỉ mặc độc nhất một cái quần đùi, chân cũng không có mang dép. Mái tóc ướt sũng chảy xuống ngực, dáng người giống như vừa bước ra từ phòng tập thể hình, thân thể Long Nghiễn dường như hoàn mỹ với đường cong duyên dáng cân xứng. Trong tay hắn đang cầm cái khăn lau lau tóc, khuôn mặt anh tuấn nửa khuất nửa hở. . . . Phương Nguyệt Tâm nhìn đến ngây người, lần đầu tiên cậu biết đến cái gì gọi là “gợi cảm”.

“Xảy ra chuyện gì?”

Phát hiện chính mình đang đứng nhìn chăm chú người kia, Phương Nguyệt Tâm bị giọng nói của Long Nghiễn làm khôi phục lại bình thường, đỏ mặt chớp mắt.

“Không, không có gì. Cái kia, ăn cơm được rồi.”

Phương Nguyệt Tâm xoay người bước đi, Long Nghiễn đứng phía sau hỏi lại

“Uy, cậu xem cái gì mà đỏ mặt lợi hại như vậy.”

“Ai đỏ mặt! Tôi mới không có. Nói tầm bậy gì đó, tôi vừa rồi không có nhìn anh.”

Long Nghiễn ở trong lòng cười trộm.

“Tôi cũng không có nói cậu đang nhìn tôi, không đánh đã khai, tiểu quỷ.”

“Ai là tiểu quỷ a? Tôi có tên đằng hoàng. Cho tới bây giờ anh đều gọi tôi bằng “uy, uy”, nếu không thì cũng là “tiểu quỷ”, nhất định không chịu kêu tên của tôi, như vậy không phải tôi rất thiệt thòi sao, tôi cũng có gọi anh bằng.. . . .”

“Nguyệt Tâm. . . .”

.....

Gạt người! Hấn, hấn thật sự. . . .thật sự kêu?! Tim đập rất nhanh. . . .trên mặt nóng quá, phát sốt sao?

Phương Nguyệt Tâm ngây ngốc đứng yên ngay cả ánh mắt cũng không di chuyển, so với sắc mặt đỏ hồng khi này còn lợi hại hơn, quả thực giống sắp chảy máu. Long Nghiễn tựa hồ cũng có chút thẹn thùng, người trước mắt thật sự đáng yêu tới nỗi không thể chịu được, đôi mắt đen to tròn đầy kích động cùng vẻ mặt ngượng ngùng, cái miệng tinh xảo hồng nhuận giống như nước trái cây. Thẹn thùng, giật mình, không biết làm sao, khẩn trương, nhiều loại biểu cảm đang hiện hết lên trên mặt, nhìn giống như đang chịu một cú sốc rất lớn a. Nhưng mà. . . .thật đáng yêu.

“Được rồi, tên cũng đã kêu rồi, đi ăn cơm.”

Biểu tình trên mặt Long Nghiễn vẫn như cũ, thời điểm đi đến bên người Phương Nguyệt Tâm vươn tay sờ tóc cậu.

—

—

Ngủ không được, ngủ không được, chính là ngủ không được!

Phương Nguyệt Tâm nằm ở trên giường lăn qua lộn lại thế nào cũng không thể đi vào giấc ngủ, đầu óc đều tràn ngập hai chữ kia.

“Nguyệt Tâm. . . . A! Tức chết! Bất quá chỉ bị kêu tên mà thôi a, mình làm gì để ý đến như vậy a?”

Con mèo rừng tới bây giờ vẫn không hiểu rõ tại sao tên mình từ trong miệng Long Nghiễn phát ra lại đặc biệt đến như vậy? Giọng nói thấp trầm, ôn hòa khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái. Làm cho chính mình cơm chiều cũng ăn không vô, hồi hộp khẩn trương ngay cả liếc mắt nhìn hân một cái cũng cảm thấy trái tim sắp theo cổ họng nhảy ra ngoài! Tại sao? Tại sao?

“Trời ơi, tại sao nha?”

Bất đồng với người đang phiền não không thôi là Phương Nguyệt Tâm, Long Nghiễn tựa vào đầu giường nhàn nhã xem TV, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười nghiền ngẫm.

Bất quá chỉ mới có kêu tên cậu mà thôi, thế nhưng lại làm cho nhóc con kia xấu hổ đến như vậy. Chỉ cần mở miệng cậu sẽ khẩn trương đến nỗi nói lắp bắp, không phải hỏi một đằng, cũng là trả lời một nẻo. Chưa từng nhìn thấy người nào thú vị như vậy, không chừng hiện tại khuôn mặt nhất định đang đỏ hồng nằm trên giường lộn lộn không ngủ được.

Thật là, bất quá chỉ kêu tên thôi a.

“Nguyệt Tâm, Nguyệt Tâm. . . .”

Long Nghiễn thì thảo tự nói, mỗi một lần kêu “Nguyệt Tâm” thì nụ cười trên mặt càng trở nên dịu dàng, cuối cùng cười đến cong mắt.

END 8

10. Chương 10

CHƯƠNG 9

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy nắng, Phương Nguyệt Tâm càng nghĩ càng thấy mình đáp ứng Vương Đoạt đi ra ngoài đúng là sai lầm lớn nhất.

Buổi sáng nhận được điện thoại của Vương Đoạt nói Khương Tiểu Vác mời cậu đi ăn, vì muốn xin lỗi chuyện hôm qua. Mặc dù Phương Nguyệt Tâm không có để ý tới những lời nàng nói. Hơn nữa nàng cũng không cần quá khách sáo mời cậu để bây giờ dưới ánh nắng gay gắt tức giận chờ đợi hai người kia.

Rõ ràng là bọn họ hẹn mình, lại tới muộn!

Lúc Phương Nguyệt Tâm oán giận thì ba người cuối cùng cũng tụ họp.

Từ lúc gặp nhau cho đến lúc chia tay về nhà ba người ở chung đều vô cùng thoải mái, không có nhắc tới công việc của Phương Nguyệt Tâm, ba người cười đùa đặc biệt vui vẻ. Lúc sắp chia tay còn hẹn nhau ngày hôm sau đi chơi, lúc Phương Nguyệt Tâm ngồi trên xe bus trở về cảm thấy rất hạnh phúc, giống như con mèo nhỏ đang thong thả tản bộ trong rừng.

.....

“Long Nghiễn tiên sinh, buổi tối muốn uống cà phê hay hồng trà?”

“Hồng trà.”

Sau khi dùng cơm xong, Phương Nguyệt Tâm dọn dẹp mọi thứ xong xuôi, tính toán trước khi đi tắm phải hỏi rõ ràng công việc cuối cùng của buổi tối.

“Nguyệt Tâm, cậu có điện thoại di động không?”

Đột nhiên Long Nghiễn đặt câu hỏi làm cho Phương Nguyệt Tâm dừng bước, quay đầu lại nhìn hân.

“Có a, anh hỏi làm gì?”

“Nói số điện thoại của cậu cho tôi, ngày mai không phải cậu muốn đi ra ngoài sao, có thể nhờ cậu mua giúp vài thứ đem về.”

“Tại sao anh biết tôi sẽ đi ra ngoài?”

Phương Nguyệt Tầm giật mình nhìn Long Nghiễn. Trong lòng âm thầm đánh giá “Cái tên gia hỏa này thật sự nói bất luận cái gì đều chỉ mang một biểu tình a.”

Long Nghiễn cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ tay đến chỗ ra vào có đặt một cái ba lô cùng cái dù, đó là những đồ vật Phương Nguyệt Tầm chuẩn bị sẵn để ngày mai dùng tới.

“Ánh mắt của tên này thật sự quá lợi hại” Phương Nguyệt Tầm trong lòng nghĩ thầm nhưng vẫn viết một dãy số vào tờ giấy đặt trước mặt Long Nghiễn.

Mười một giờ rưỡi Phương Nguyệt Tầm nhẹ nhàng gõ cửa thư phòng, nghe được hai chữ “Tiến vào” mới đẩy cửa đi vào. Thấy Long Nghiễn đang tập trung tinh thần nhìn vào máy vi tính làm cho cậu nghĩ rằng chắc đây là công việc rất quan trọng.

Phương Nguyệt Tầm nhanh chân nhanh tay nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hắn đặt tách hồng trà rồi nhanh chân nhanh tay đóng cửa rồi khỏi, toàn bộ quá trình không hề phát ra một chút âm thanh. Long Nghiễn nhìn cánh cửa đã đóng ầm ập nở nụ cười.

Buổi sáng sau khi tiễn Long Nghiễn đi làm Phương Nguyệt Tầm cũng ra khỏi cửa.

Khương Tiểu Vác là một cô gái rất hào phóng và thân thiện, đối với thằng nhóc Vương Đoạt cũng phi thường bao dung, hai người ở chung với Phương Nguyệt Tầm cũng cảm thấy rất thoải mái. Về phương diện kinh tế nàng cũng không đòi hỏi sự thiên vị, trên cơ bản tất cả đều công bằng, điểm này làm Phương Nguyệt Tầm cảm thấy nàng so với bạn gái trước kia của Vương Đoạt tốt hơn rất nhiều. Tóm lại, Phương Nguyệt Tầm sẽ cố gắng giúp Vương Đoạt duy trì mối quan hệ này, thậm chí còn khuyên hắn nên kết giao dài lâu một chút, hoa hoa công tử Vương Đoạt chỉ có cười, ngoài ra cái gì cũng không nói.

Ba người chơi đùa gần như kiệt sức mới đi về, nhìn thời gian không còn sớm, Khương Tiểu Vác đề nghị đi ăn một chút gì đó, thế là ba người tìm một cửa hàng thức ăn nhanh đi vào, lúc ngồi xuống thì cái bụng cũng đã kêu rột rột.

“Nguyệt Tầm, cậu hai ngày nay đều chạy ra ngoài không sao chứ?”

“Không sao a, ban ngày hắn đi làm, cơ bản đây là khoảng thời gian của tôi.”

“Vậy thì tốt rồi. Mẹ cũng hỏi thăm tôi xem gần đây cậu ra sao, chừng nào mới có thời gian về dùng cơm với bà.”

“Nhờ cậu hỏi thăm dì một tiếng giúp tôi, mấy ngày nữa tôi sẽ về.”

Phương Nguyệt Tầm miệng đang nhai cái gì đó, điện thoại di động trong túi áo vang lên.

“Uy. . . .”

“Là tôi.”

“Long Nghiễn tiên sinh?”

“Ừ.”

“Anh không phải nói muốn tôi mua đồ gì sao, trễ như vậy mới gọi điện thoại?”

“Tại sao cậu chưa về nhà, hiện tại đang ở đâu?”

“Tôi lập tức quay về liền.”

“Tôi hỏi cậu đang ở đâu?”

“Ồ gần nhà bảo tàng.”

“Vị trí cụ thể.”

“Đường Tinh Hoa Văn, cửa hàng thức ăn nhanh tên là ‘Đến Đến’.”

“Chờ một chút, không cho phép đi.”

“A? Long Nghiễn tiên sinh, uy, uy?”

Phương Nguyệt Tầm ngây ngốc nhìn điện thoại trong tay, chính là không rõ Long Nghiễn có ý gì. Vương Đoạt ở một bên sớm đã thành thói quen nhìn cậu khi gặp những chuyện khó hiểu thì mặt nhăn mày nhu.

“Xảy ra chuyện gì, lại có gì khó hiểu sao?”

“Cái kia.. . . .Hắn muốn tôi ngồi chờ, không cho phép đi đâu hết.”

Vương Đoạt thiếu chút nữa đem thức ăn trong miệng phun ra, vấn đề đơn giản như vậy mà cậu cũng không hiểu. Vương Đoạt cười lớn đưa tay xoa xoa đầu Phương Nguyệt Tầm.

“Cái tên ngốc hết thuốc chữa này, hắn không phải muốn chọc giận cậu đâu, mà muốn lại đây đón cậu a.”

“A? Sao có thể như vậy. Hắn có nói muốn tôi mua giúp một số đồ vật, có thể là đang suy nghĩ xem muốn tôi mua cái gì đó thôi.”

“Ngu ngốc! Vậy sao không nói thẳng luôn trong điện thoại mà phải vất vả chạy tới đây.”

“Làm sao tôi biết.”

Thật là, trên đời này dường như ai cũng muốn thông minh hơn cậu, có chuyện gì đều không muốn làm không muốn hiểu, chỉ có một mình cậu ngây ngốc.

Phương Nguyệt Tầm thở hổn hển đầy kinh ngạc.

Không hổ danh là Long Nghiễn, ít phút sau liền chạy tới.

Làm cho Phương Nguyệt Tầm có cảm giác khi nhìn thấy người nam nhân cao lớn toàn thân đều phát ra khí chất vương giả, quý tộc đẩy cửa bước vào khiến cho mọi người không thể nào dời mắt khỏi, Long Nghiễn tồn tại nơi này liền mang theo một cảm giác cực kì bất đồng.

Theo lý thuyết, mỗi ngày cậu đều gặp người này. Tại sao bình thường không có cảm giác như thế? Ánh mắt của hắn, nhất cử nhất động của hắn, hơi thở của hắn, mãnh liệt đánh sâu vào thần kinh thị giác của Phương Nguyệt Tầm, trái tim lại bắt đầu đập lộn xộn, mặt lại bắt đầu nóng lên.

Thời điểm mọi người đều ngẩn người chăm chú nhìn Long Nghiễn, hắn đã đi tới trước mặt Phương Nguyệt Tầm, làm cho Phương Nguyệt Tầm vội vàng đứng lên.

“Long Nghiễn tiên sinh, anh thật sự tới đây.”

“Tôi tan ca vừa vặn đi ngang qua nơi này, cho nên sẵn tiện đón cậu về.”

“Nhưng mà, tôi còn phải đi mua nguyên liệu nấu ăn a.”

“Không cần. Hôm nay chúng ta ăn bên ngoài, ngẫu nhiên cho cậu một ngày thoải mái.”

Ánh mắt Long Nghiễn nhìn Phương Nguyệt Tầm rất dịu dàng, còn vươn tay sờ tóc cậu.

Tốc độ đồ mắt của Phương Nguyệt Tầm rất nhanh làm cho người ta lú lẫm, màu đỏ hồng kia đã vượt quá tiêu chuẩn cho phép. Là bởi vì giọng nói của người kia? Là bởi vì bàn tay dịu dàng trên đầu kia? Do nguyên nhân nào thì Phương Nguyệt Tầm cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết trái tim cậu sắp nhảy ra ngoài, trên mặt nóng đến nỗi có thể chiên trứng gà.

Phương Nguyệt Tầm cảm thấy chính mình hão mắt mặt, tại sao khẩn trương đến nỗi ngay cả một câu cũng nói không xong.

“Kia, kia, kia cũng phải mua gì đó để nấu điểm tâm sáng a.”

Phương Nguyệt Tâm ngẩng đầu nhìn Long Nghiễn làm cho cậu không những lắp ba lắp bắp mà giọng nói còn phát run.

“Trước tiên tôi sẽ cùng cậu đi mua đồ, rồi chúng ta mới đi ăn cơm tối. Hai người là bạn của Phương Nguyệt Tâm sao?”

Long Nghiễn không hề xem nhẹ sự tồn tại của những người khác, lúc nhìn hai người kia nói chuyện biểu tình cũng không có lạnh băng giống bình thường. Vương Đoạt lập tức cười trả lời.

“Tôi tên là Vương Đoạt, là bạn học kiêm thanh mai trúc mã của Nguyệt Tâm. Còn đây là bạn gái của tôi, Khương Tiểu Vác.”

“Xin chào.”

Ánh mắt Khương Tiểu Vác không hề rời khỏi người Long Nghiễn, lúc chào hỏi thể nhưng cũng đỏ mặt giống như Phương Nguyệt Tâm. Long Nghiễn lịch sự gật đầu chào lại rồi ngồi xuống chỗ của Phương Nguyệt Tâm.

“Hai người thoát nhìn rất xứng đôi. Còn bạn gái của Nguyệt Tâm đâu?”

“Uy! Anh sao lại hỏi cái vấn đề này a?”

Còn chưa đến ba phút Phương Nguyệt Tâm đã bộc lộ lại bản sắc vốn có của mình, làm cho Long Nghiễn cảm thấy bộ dáng cậu đỏ mặt trừng mắt nhìn hẳn thật đáng yêu.

“Nhóc con này làm gì có bạn gái, từ nhỏ đến lớn ngay cả nắm tay con gái cũng không có, lại càng không thể nói tới cái việc quen bạn gái.”

Long Nghiễn phi thường vừa lòng nhìn người bên cạnh như con mèo rùng lông mao toàn thân đang dựng đứng lên, hướng Vương Đoạt nhe răng gầm gừ.

“Vương Đoạt, cậu im lặng không ai nói là cậu câm điếc đâu. Còn Long Nghiễn tiên sinh, không cho phép anh hỏi cái loại vấn đề này nữa. Không phải muốn mua đồ sao, còn không đi mau!”

Nói xong Phương Nguyệt Tâm đứng lên, cảm tức nhìn Vương Đoạt đang ôm bụng cười ha hả.

“Tôi nói Nguyệt Tâm a, cậu kiêu ngạo như thế, rốt cuộc ai là người làm công còn ai là khách hàng a?”

Bị Vương Đoạt nói thế Phương Nguyệt Tâm cũng biết mình có chút thất lễ, vẫn là khuôn mặt đỏ rực càng lúc càng lợi hại hơn, Phương Nguyệt Tâm nhìn người nam nhân cao lớn bên cạnh, thần kinh toàn thân đều căng cứng.

“Thực xin lỗi.”

Phượng Nguyệt Tâm ngoan ngoãn áy náy nói. Người ta là người lớn hơn mình, là nhân vật hết sức quan trọng trong xã hội, hơn nữa còn là khách hàng của chính mình, hẳn đã cố ý tới đón còn muốn dắt mình đi ăn bên ngoài, chính mình lại không có lễ phép. Phương Nguyệt Tâm đầu cúi thấp tới nỗi sắp chạm đến ngực.

Trên mặt Long Nghiễn không có biến hóa gì nhiều, chỉ có ánh mắt tràn ngập nhu hòa cùng thưởng thức. Đối với câu xin lỗi của Phương Nguyệt Tâm hẳn không thèm để ý.

“Cậu không có làm sai cái gì hết, không cho phép xin lỗi. Đi thôi.”

Nói xong, một người liền bước ra khỏi cửa tiệm, Phương Nguyệt Tâm nói vài câu tạm biệt với Vương Đoạt xong rồi nhanh chóng đuổi theo.

Long Nghiễn đứng trước cửa vui vẻ nhìn con mèo rùng đang cố hết sức đuổi theo, nhin không được trộm cười.

Tuy đúng là đi mua nguyên liệu nấu bữa sáng, nhưng khi hai người rời khỏi khu buôn bán hai tay đã xách rất nhiều đồ. Đem tất cả bỏ vào trong xe, Long Nghiễn mở máy, xe bắt đầu chậm rãi lăn bánh.

“Thích ăn cái gì?”

Phương Nguyệt Tâm lần đầu tiên cảm thấy người bên cạnh tuy nói không nhiều lắm nhưng khiến cho người khác có cảm giác rất tin tưởng. Đường như đi đến đâu cũng không sợ, một loại ấm áp phi thường an toàn.

Phương Nguyệt Tâm nghe thấy Long Nghiễn hỏi cậu như vậy, có chút ngượng ngùng đùa nghịch ngón tay của mình, hơn nửa ngày cũng không biết trả lời như thế nào.

“Xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên không nói?”

“Tôi, tôi cũng không biết nên ăn cái gì mới tốt, cứ theo ý của anh đi.”

“Có thể ăn cay được không?”

“Có thể a.”

“Đi ăn lẩu cá.”

END 9

11. Chương 11

CHƯƠNG 10

Cảnh tượng trước mắt thực sự rất đáng yêu, Long Nghiễn tùy ý thay đổi kênh truyền hình, tùy ý thưởng thức Phương Nguyệt Tâm đang ngồi ở đối diện.

Lúc ăn lẩu, cặp mắt to đen của con mèo rừng đã bị hơi cay làm cho trở nên ướt át, đôi môi nguyên bản đã hồng nhuận nay càng đỏ giống như son môi, đầu lưỡi lè ra kích cỡ giống như con mèo nhỏ, cực kỳ đáng yêu.

Long Nghiễn chỉ nhìn Phương Nguyệt Tâm ăn thôi cũng cảm thấy rất no rồi, trên cơ bản hẳn cũng không có ăn nhiều. Kết quả, nồi lẩu cá đều bị Phương Nguyệt Tâm xử lý hết, cộng thêm các món ăn kèm, cho nên khi đi khỏi nơi đó cậu gần như sắp vỡ bụng.

Trên đường về nhà, có thể do ăn quá nhanh, Phương Nguyệt Tâm bị nấc cục.

“Uống nước đi, tôi nên nói trước cho cậu biết là buổi tối không được ăn quá nhiều, hiện tại cảm thấy khó chịu không?”

Long Nghiễn đem ly nước đưa qua cho Phương Nguyệt Tâm, Phương Nguyệt Tâm mới uống có một ngụm liền nấc lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn nén giận nhìn Long Nghiễn, trong lòng ai oán, nếu không phải anh dẫn tôi đi, thì tôi đâu có bị như vậy a!

“Vì muốn tốt cho sức khỏe của cậu, lát nữa đi lau sàn nhà lầu một và lầu hai.”

“A? Hiện tại đã chín giờ rồi, anh còn bắt tôi lau sàn nhà? Nếu muốn, nấc, trêu chọc tôi không bằng trực tiếp bắt tôi chạy hai tiếng đồng hồ là được, nấc.”

Nói liên tục làm cho Phương Nguyệt Tâm nấc cục tới đỏ mặt, Long Nghiễn nhìn như thế nào cũng cảm thấy đáng yêu.

“Không phải trêu chọc cậu, quả thật cậu ăn nhiều lắm, nếu như không có tiêu hóa được thì buổi tối hôm nay cậu sẽ chết rất thảm đó.”

“Mới không, nấc, muốn! Bụng trường khó chịu muốn chết, tôi, nấc, mới không cần di chuyển.”

“Ai bắt cậu ăn nhiều như vậy?”

“Bởi vì ăn ngon a.”

Bộ dáng khờ dại của cậu không phải Long Nghiễn chưa từng thấy qua, nhưng hiện tại Phương Nguyệt Tâm hai mắt cùng miệng mở to tròn tròn, suýt nữa làm cho trái tim của Long Nghiễn ngừng đập.

Trên khuôn mặt anh tuấn thiếu thốn sự biến hóa của Long Nghiễn, Phương Nguyệt Tầm không có nhìn ra được cái gì, càng không biết trái tim Long Nghiễn bởi vì sự đáng yêu của cậu mà chấn động mãnh liệt.

“Thích không?”

“Thích, thật sự ăn ngon, nắc, lắ!”

“Cậu thích là được rồi.”

Trong nháy mắt Phương Nguyệt Tầm cho rằng mình đã nhìn lầm, Long Nghiễn thế nhưng, thế nhưng nở nụ cười a! Hai mắt hơi nheo lại đầy mỉa mai hoặc, đôi môi tao nhã hoàn mỹ lúc tươi cười càng thêm mê người. . . .

Long Nghiễn mỉm cười nhìn Phương Nguyệt Tầm, ai ngờ đứa nhỏ này lại nhất thời ngây ngẩn cả người, đôi mắt thật to không hề chớp một cái nhìn hắn.

“Xảy ra chuyện gì?”

Cuối cùng Phương Nguyệt Tầm cũng có chút phản ứng, thân thể chậm rãi đứng lên. Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú Long Nghiễn, làm cho Long Nghiễn cả người không được tự nhiên.

Phương Nguyệt Tầm đi đến trước mặt Long Nghiễn hạ người ngồi chồm hổm xuống, người nam nhân trên ghế sofa theo bản năng động dậy thân thể.

“Cậu nhìn cái gì?”

“Anh, anh cười rộ lên nhìn thật đẹp, nắc.”

Long Nghiễn đột nhiên bị cậu nói một câu không đầu không đuôi làm cho dở khóc dở cười, Phương Nguyệt Tầm vẫn còn nhìn Long Nghiễn rất chăm chú. . . . Đây là lần đầu tiên hai người quan sát đối phương trong khoảng cách gần như vậy. . . . Không khí im lặng ngán ngửi làm trong lòng mỗi người đều phập phồng không yên, lúc đôi mắt thật to của Phương Nguyệt Tầm xuất hiện trước mặt Long Nghiễn làm cho hắn có chút rối loạn.

Hai cánh tay vươn ra cũng không làm cho đối phương phát hiện, đại não còn chưa ra lệnh, thân thể đã muốn đem người trước mắt ôm vào trong ngực.

“Anh sau này nên, nắc, cười nhiều một chút, bằng không các cơ trên mặt, nắc, sẽ bị co rút lại.”

Đôi mắt thật to bỗng nhiên cong lên, Phương Nguyệt Tầm cười đáng yêu điểm tay một chút lên mặt Long Nghiễn cười nói.

Nói xong Phương Nguyệt Tầm vừa tính rời đi, đã bị một sức lực cường đại kéo trở về, ngã thật mạnh vào một lòng ngực rộng lớn.

“A.” Phương Nguyệt Tầm phát ra âm thanh không tính là quá lớn, còn chưa kịp suy nghĩ thì trên môi đã có cảm giác mềm mại, ướt át nhưng ấm áp.

Long Nghiễn hôn rất dịu dàng, chỉ có đụng chạm nhẹ và ma xát, cái hôn như thế lại làm cho Phương Nguyệt Tầm hoàn toàn choáng váng, thân thể cứng nhắc không thể nhúc nhích bị Long Nghiễn ôm vào trong ngực. Đại não trống rỗng, cái gì cũng không rõ. Sức lực giảm xuống như em bé vừa mới sinh. Chuyện trước mắt xảy ra như vậy hoàn toàn không thể phân tích, ánh mắt trong tầm mắt kia cho dù nhắm lại cũng rất mê người, thoát nhìn bộ dáng thật sự rất say mê, trên môi còn mang theo cảm giác, như thế ấm áp, như thế ngọt ngào, như thế. . . .

Long Nghiễn chậm rãi mở to mắt thì nhìn thấy người trong lòng ngực sắp đem hai tròng mắt trừng đến nỗi sắp rơi ra ngoài, nhin không được trộm cười. Con mèo rừng tựa hồ không có phản ứng chuyện đang xảy ra, ngơ ngác, ngây ngốc, đáng yêu tùy ý để Long Nghiễn ôm, nhìn, thưởng thức. Rồi mới. . . .! ! ! Thời điểm Phương Nguyệt Tầm đỏ mặt làm cho Long Nghiễn nhìn thấy ảo giác, người trong lòng ngực giống như tân nương thẹn thùng đội khăn voan đỏ, loại ảo giác này tuyệt đối dễ dàng khiến cho người ta phát hỏa.

Có người nào lúc hôn lại mở mắt lớn như thế a, thật đáng yêu.

Khoảng thời gian kế tiếp, Long Nghiễn nhìn thấy đứa nhỏ này ngay cả lỗ tai, cổ, ngón tay đều đỏ, hai bàn tay mảnh khảnh mảnh liệt che kín đôi môi, giống như bong bóng cao su bị súng đạn bắt từ trong lòng ngực Long Nghiễn nhảy dựng lên.

Cuối cùng Phương Nguyệt Tầm cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra! Cậu đứng trước mặt Long Nghiễn giống như bức tượng, không nói được một lời nào.

Long Nghiễn chỉ nghiêng ngẫm cười, nhìn.

Con mèo rừng cuối cùng cũng bạo phát!

“Anh, anh , anh, anh. . . .” Cậu thực sự không thể tin được, người này, người này, thế nhưng lại hôn mình! Trời ơi, đây là cái quái gì a?

“Xin cứ tự nhiên nói ra suy nghĩ của mình?” Long Nghiễn xấu xa khiêu khích người trước mắt, ai biểu cậu thoát nhìn đáng yêu như vậy, mỹ vị như vậy, khiến cho người ta thích như vậy.

“Anh, anh làm gì!? Anh thần kinh thác loạn a, uống lộn thuốc, đại biến thái, bệnh thần kinh, hỗn đản kém cỏi so với anh đều tốt hơn! Tùy tiện đi tìm một cái góc nào đó rồi chết đi.”

Đối với Phương Nguyệt Tầm đang tức giận xổ ra một hơi kia, Long Nghiễn thủy chung bảo trì thái độ mỉm cười. Chờ tiểu gia khóa giống như con tôm bị luộc chín mướng xong rồi đứng thở hổn hển, Long Nghiễn mới mở miệng nói chuyện.

“Sao không nắc cục nữa đi.”

“A!”

Thật sự a, không còn nắc cục nữa! Nhất thời trong một lúc Phương Nguyệt Tầm lại thay đổi thành vẻ mặt ngu si đáng yêu nhìn Long Nghiễn, bất quá, đây chỉ là một khoảng thời gian phi thường ngắn ngủi.

“Phương pháp của tôi rất có hiệu quả.”

Tên hỗn đản này!

“Anh, anh đi chết đi!” Phương Nguyệt Tầm xoay người nhanh chân chạy vào căn phòng của mình, thậm chí Long Nghiễn còn nghe thấy một âm thanh đụng đầu vào cánh cửa của tiểu gia khóa kia.

“Xem ra buổi tối không có cà phê uống rồi.”

Long Nghiễn lầm bầm, dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, mỉm cười, trở về thư phòng.

.....

Phương Nguyệt Tầm vào phòng bắt đầu dùng phương pháp để phát tiết chính là đập cái gối, cậu vừa – xấu hổ – lại vừa – tức giận, mắng cái người nam nhân đang ở trong phòng khách kia.

“Cái tên hỗn đản, thế nhưng, thế nhưng. Biết hần dê tiện như vậy mới không cần đối xử tốt với hần! Còn tưởng rằng gần đây hần đã thay đổi, không nghĩ tới, không nghĩ tới hần lại làm chuyện ác liệt như vậy! Cái loại người này, cái loại người này căn bản lấy chuyện chọc tức mình làm thú vui, khi dễ mình làm sở thích. Hỗn đản! Thật muốn phóng hần ra ngoài vũ trụ, để cho hần ở cùng với một đám ăn thịt người giống như trên phim ảnh! Rồi cho chúng nó đem hần lên cân, uống máu của hần, ăn thịt của hần, xé da của hần! Sẽ bỏ xương cốt của hần vào nồi nấu cho nhừ rồi ụy chó! Mình quyết định, ngày mai không làm điểm tâm cho hần, bỏ cho hần đói chết đi! A! Sớm biết như vậy đã bỏ đói hần rồi, để cho hần không còn khí lực để khi dễ mình! Nụ hôn đầu của mình a.”

Đánh đập mệt mỏi, mắng cũng mệt mỏi, Phương Nguyệt Tầm vô lực nằm úp sấp ở trên giường, sắc mặt vẫn còn hồng hồng đáng yêu. Người không còn khí lực dần dần yên tĩnh trở lại, chỉ vì không thể lấy lại được nụ hôn đầu tiên mà bị thương. Cậu chưa có thích qua người nào, thân thể cũng chưa từng tiếp xúc với ai, đừng nói tới chuyện hôn môi. Thậm chí Phương Nguyệt Tầm chưa nghĩ tới chuyện muốn quen bạn gái, cùng nàng nắm tay, hôn môi cái gì đối với cậu mà nói những điều này mù tịt. Nhưng mà vừa mới.Cậu đã biết cảm giác hôn môi là như thế nào rồi.

Ngủ không được a!

Nhìn cái đồng hồ trên tay đã hơn hai giờ sáng, Phương Nguyệt Tầm cố gắng quên đi chuyện kia, ép buộc mình đi ngủ nhưng vô ích, cứ nằm ngây ngốc như vậy cũng thật đáng yêu.

Lúc cậu tỉnh táo bình tĩnh lại, chẳng biết vì sao lại nhớ tới lúc bị Long Nghiễn hôn, trên người hắn có một loại hương thơm rất dễ chịu, trong đầu không tình nguyện xuất hiện một hình ảnh, làm cho Phương Nguyệt Tầm cảm thấy dường như không chân thực. Chỉ có, chỉ có cảm giác trên môi rất chân thật, chân thật cho đến tận giờ khắc này môi cũng nóng lên.Phương Nguyệt Tầm chợt nhớ đến những lần Vương Đoạt cùng bạn gái của hắn hôn môi, đối với hành vi phóng túng không thềm quan tâm tới ánh mắt người khác của Vương Đoạt cậu đã sớm quen thuộc, càng không có ý kiến phản đối gì. Nhưng mà.

Ngón tay mảnh khảnh của Phương Nguyệt Tầm xoa xoa đôi môi, khuôn mặt nhỏ nhỏ lại bắt đầu đỏ lên.

. . . Thì ra, hôn môi có cảm giác như vậy a. . .

END 10

12. Chương 12

CHƯƠNG 11

Sáng sớm Long Nghiễn nhìn bữa điểm tâm là một ly sữa cùng hai cái bánh mì ít ỏi đến đáng thương, không khỏi có chút buồn cười. Thấy tiểu gia khóa kia đang đứng đưa lưng về phía mình vội vàng làm cái gì đó không ngừng, Long Nghiễn vững vàng ngồi xuống, vừa ăn vừa nói.

“Tại sao hôm nay không có nói buổi sáng tốt lành?”

“Không muốn nói.” Giọng nói Phương Nguyệt Tầm thực sự rất rõ ràng, còn mang theo một chút oán khí. Long Nghiễn nở nụ cười.

“Không phải cậu cả ngày đều nói mình là một đại nam nhân sao, xảy ra chuyện gì mà khiến cho đại nam nhân đây hẹp hòi như vậy?” Khẩu khí của Long Nghiễn nhất thời làm cho Phương Nguyệt Tầm cảm thấy tức giận! Khuôn mặt đỏ bừng quay phắt lại gắt gao trừng trừng hắn.

“Đây không phải là vấn đề hẹp hòi hay không! Nam nhân cũng vậy mà nữ nhân cũng vậy, cái chuyện này không thể tùy tiện làm bậy được! Anh, anh thế nhưng, đây chính là lần đầu của tôi. . . .” Lời còn chưa nói hết, Phương Nguyệt Tầm phát giác chính mình đã nói quá nhiều, vội vàng nhịn lại cũng không còn kịp.

Long Nghiễn giả bộ giật mình, còn mang một vẻ mặt tươi cười không có hảo ý.

“Là lần đầu tiên của cậu thật sao. . . .Nguyệt Tầm, cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ba tháng nữa là tròn mười tám, có chuyện gì?”

“Vậy cũng là mười bảy rồi, không còn nhỏ nữa. Nếu tôi không hôn cậu, không phải cậu thực sự rất đáng thương sao? Mười bảy tuổi ngay cả nụ hôn đầu tiên cũng không có.”

Phương Nguyệt Tầm cầm cái khăn lau trong tay xoắn đến sắp nát, bộ dáng nổi điên hoàn toàn kích thích thị giác của Long Nghiễn. Tiểu gia khóa này thật là. Cậu càng tức giận thì Long Nghiễn càng cảm thấy cậu rất đáng yêu, lúc nào cũng muốn khi dễ cậu để có thể nhìn thấy được bộ dáng này. Nhưng mà khi dễ quá cũng không tốt.

Phương Nguyệt Tầm cố gắng nhịn nhịn không phản bác, trực tiếp đi đến bên người Long Nghiễn đẩy hắn ra bên ngoài.

“Anh ngay lập tức đi làm cho tôi, cho dù xa cũng phải đi!”

Nhìn cậu xấu hổ đỏ mặt, bộ dạng nói không nên lời, cảm thấy đáng yêu tới cực điểm. Long Nghiễn đơn giản cũng thuận theo cậu, nhưng vẫn không quên chọt con mèo rưng rưng một cái.

“Đây là nhà của tôi a, cậu lại muốn đem tôi đuổi ra, nụ hôn đầu tiên của cậu giá tiền như vậy là quá cao a.”

“Anh! Anh đi ra ngoài cho tôi!”

Đem cặp nhét vào trong lòng ngực Long Nghiễn còn giơ chân đá hấn ra bên ngoài, dùng sức đóng chặt cửa lại!

Cứ như vậy, Long Nghiễn sáng sớm đã không được ăn no lại còn bị bảo mẫu nhỏ của hấn đuổi ra khỏi nhà.

Phương Nguyệt Tầm đem người đuổi đi xong cảm thấy thư thái một chút, sau khi quét dọn nhà cửa liền đi ra cửa tiệm giặt ủi lấy quần áo của Long Nghiễn về.

Trong phòng khách, ôm lấy quần áo của người nam nhân vừa mới bị cậu đuổi ra khỏi nhà lúc sáng kia, Phương Nguyệt Tầm nhìn có chút ngẩn ngơ.Thật lớn! Chính mình mặc vào có thể tay chân đều không thấy.

Phương Nguyệt Tầm lấy áo khoát tây trang của Long Nghiễn mặc trên người, nhìn nhìn gương. nở nụ cười.

Thật sự quá lớn, chỉ có một cái áo khoát mà đã che khuất mông, cánh tay hấn dài như thế sao? Bờ vai có thể rộng như vậy sao? Đường như đem chính mình bao bọc lại. Lúc hấn mặc vào lại rất thích hợp, nhìn rất đẹp a. Phương Nguyệt Tầm nhớ tới bộ dạng của hấn khi đi vào cửa hàng thức ăn nhanh, nhớ tới bộ dạng lửa thân trên của hấn sau khi tắm xong, nhớ tới bộ dạng tươi cười của hấn lúc nhìn mình. Rồi không biết từ lúc nào đã đặt một ống tay áo lên môi, truyền đến một loại hương vị.Thơm quá a.Giống như hương vị đêm hôm qua, tự nhiên nhưng không cảm thấy khó chịu, là mùi thơm phi thường nhẹ nhàng khoan khoái. Đêm qua.chính là loại hương vị đó đã ôm mình. . . .

Phương Nguyệt Tầm ôm lấy một đồng quần áo rất to của hấn vào lòng, tựa hồ muốn tìm kiếm cái gì đó. . . .

“Mình bị điên a!”

Trong nháy mắt dùng sức ném quần áo lên ghế sofa, khuôn mặt đỏ hồng sai bước đi mất.

Long Nghiễn tan ca về đến nhà con mèo rừng vẫn còn thở phì phì, bữa tối ít ỏi đến đáng thương, lúc khuya Long Nghiễn cũng bị bắt uống tách cà phê không nóng không lạnh, thậm chí không đường, nhưng đối với những chuyện này Long Nghiễn vẫn luôn tươi cười chấp nhận.

Hai ba ngày kế tiếp, Long Nghiễn có thể nói là bị Phương Nguyệt Tầm trả thù rất khoái trá, cậu càng như vậy, Long Nghiễn càng cảm thấy thú vị, đáng yêu. Thỉnh thoảng trên chóc cậu, lập tức khuôn mặt đỏ bừng sẽ bỏ nhào lại phản kích.

Long Nghiễn rất thích thú a. . . .

.....

Buổi chiều trên cơ bản đã làm xong hết mọi việc cho nên Phương Nguyệt Tầm nhàn chán ngồi trên ghế sofa đọc sách, vài cuốn sách xem qua vài lần đã sớm xong. Nghĩ muốn về nhà lấy thêm một số sách mới, nhưng nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài làm cho cậu thật sự không muốn đi ra khỏi cửa nửa bước.

Ngay tại thời điểm cậu đang rất nhàn chán thì di động chợt reo lên. Nghe một chút mới xác định được đối phương là “Khương Tiểu Vác”.

Giọng nói của Khương Tiểu Vác rất rầu rĩ, dường như mới vừa khóc. Phương Nguyệt Tầm đoán rằng có thể nàng đã cãi nhau với Vương Đoạt, không đợi cậu mở miệng hỏi thì Khương Tiểu Vác đã muốn hẹn gặp cậu.

Tình huống này thật sự không xong a. Cho dù là vì Vương Đoạt đi chăng nữa.

Đón xe bus đi tới chỗ đã hẹn sẵn, mới vừa bước xuống liền thấy Khương Tiểu Vác ngoác tay với mình.

Không đến trễ a, thật đúng là có vấn đề nghiêm trọng.

Phương Nguyệt Tầm mỉm cười đi qua, hai người chọn một cửa hàng bán nước ngồi xuống.

Đúng như Phương Nguyệt Tầm đã đoán trước, quả nhiên bọn họ đã xảy ra mâu thuẫn.

Nghe Khương Tiểu Vác kể chuyện Vương Đoạt mang nặng chủ nghĩa độc tài, vô ý, tùy hứng, tính tình hung hăng, hay cho mình là đúng. Phương Nguyệt Tầm đối với những chuyện này rõ như lòng bàn tay, dù sao cũng là bạn bè từ nhỏ a, cậu làm sao không biết được! Cậu thậm chí còn biết Vương Đoạt bản tính rất trắng hoa, điểm này đánh chết hắn cũng không sửa đổi.

Chuyện bị bạn gái của hắn kéo ra ngoài than thở không phải chỉ một hai lần, mỗi lần đều nói những nội dung không khác nhau lắm, chỉ là những chuyện như oán giận Vương Đoạt như thế nào, rồi khóc lóc như mưa không ngừng. Phương Nguyệt Tầm nhin không được ở trong lòng mắng chửi người bạn của mình “Rãnh rồi không có việc gì làm sao mà quen chi nhiều bạn gái đến thế!”

Phương Nguyệt Tầm không thể tránh được nên chỉ có thể ngồi nghe, thỉnh thoảng an ủi vài câu. Thời gian đã hơi lâu nhưng Khương Tiểu Vác vẫn không có ý muốn dừng lại. Nhìn đồng hồ nếu không về liền thì không kịp thời gian nấu cơm.

“Tiểu Vác, kỳ thật Vương Đoạt còn có rất nhiều ưu điểm a, bằng không cậu làm sao thích hắn như vậy. Gọi điện thoại cho hắn, hảo hảo nói chuyện, nói không chừng.”

Chưa nói xong, Khương Tiểu Vác bỗng nhiên khóc. Phương Nguyệt Tầm bắt đầu nhức đầu.

“Hắn căn bản không bắt điện thoại của tôi, tôi bắt quá chỉ đụng một chút vào trò chơi của hắn rồi vô tình làm mất thôi, tại sao lại tức giận như vậy. Còn nói tôi dốt nát, cho tới bây giờ chưa từng có ai nói như vậy với tôi, ô. . . . Hắn nhìn chăm chú người con gái khác tôi cũng không nói gì, còn tôi chỉ cùng bạn bè đi chơi mà hắn đã cảm râm suốt buổi chiều. Ô. . . . Tôi cũng không phải đi một mình với người kia a, nhóm tôi tổng cộng có tới bảy tám người, hắn.”

Như vậy phải làm sao bây giờ. Vừa không thể để mặc nàng ngồi khóc một mình, vừa không thể về trễ a.

Wương Đoạt chết tiệt tại sao không mở điện thoại!

Lúc Phương Nguyệt Tầm ở nhà đã có gọi điện trước cho Vương Đoạt, nhưng hắn không có mở máy. Phương Nguyệt Tầm ngay cả điện thoại nhà của hắn cũng gọi qua nhưng không tìm được hắn, điều này làm cho cậu cảm thấy rất tức giận.

Bây giờ Phương Nguyệt Tầm đang phát sầu , bây giờ cho dù hắn có đến thì cậu cũng không kịp chạy về nhà để nấu cơm cho Long Nghiễn nữa.

Trước mặt là Khương Tiểu Vác đang khóc, Phương Nguyệt Tầm khuyên như thế nào cũng không tác dụng. Người xung quanh đều nhìn bọn họ, làm cho cậu đứng ngồi không yên.

Phương Nguyệt Tầm càng lúc càng đau đầu chợt nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, còn nghĩ rằng Vương Đoạt đã nhận được tin nhắn của mình nên gọi lại, ai ngờ vừa nhìn thấy số điện thoại liền tròn tròn mắt – chính là số nhà của Long Nghiễn.

“Uy.”

Phương Nguyệt Tầm sợ hãi đáp một tiếng, rất nhanh từ trong điện thoại truyền đến một giọng nói phi thường lạnh băng.

“Cậu đang ở đâu?”

“A, cái kia.Bạn của tôi gặp một chút chuyện, tôi ở lại bồi nàng.”

“Cậu không nhớ mình còn công việc phải làm sao?”

“Thực xin lỗi, tôi, cái kia. Tôi lập tức trở về.”

“Cậu ở đâu?”

“Gần sân vận động phía nam, trong một cửa hàng bán nước.”

“Ồ đó chờ.”

“A, uy, Long Nghiễn tiên sinh, uy?” Cái này nguy rồi, tên kia nhất định bởi vì chuyện hai ngày nay mà tức giận.

“Nguyệt Tầm, thực xin lỗi, tôi đã gây thêm phiền toái cho cậu.” Khương Tiểu Vác nức nở nhìn Phương Nguyệt Tầm, cậu chỉ có thể cười khổ nói.

“Không sao đâu.”

“Vây bây giờ cậu cứ trở về đi, tôi gọi taxi giúp cậu, như vậy sẽ nhanh hơn một chút.”

“Không cần, Long Nghiễn tiên sinh muốn tôi ngồi ở đây chờ, có thể hẳn sẽ đến đây.”

Lúc Long Nghiễn đứng trước mặt Phương Nguyệt Tầm, trên mặt hắn nhìn không biết là có đang tức giận hay không. Chỉ là nhẹ nhàng ngồi kế bên người Phương Nguyệt Tầm nghe Khương Tiểu Vác xin lỗi.

“Thực xin lỗi, Long Nghiễn tiên sinh, Nguyệt Tầm nguyên nhân bởi vì tôi nên mới quên trở về, anh không cần giận cậu ta.”

“Tôi không có tức giận. Hai người chắc vẫn chưa ăn cơm? Đi thôi, gần đây có nhà hàng làm rất ngon.”

Nói không g nhiều nhưng phi thường có uy lực làm cho người khác không thể cự tuyệt.

Trên bàn ăn, Long Nghiễn không có hỏi Phương Nguyệt Tầm vì cái gì lại ra ngoài, lại càng không hỏi Khương Tiểu Vác vì sao lại khóc. Ba người tán gẫu những chuyện vui vẻ làm cho Phương Nguyệt Tầm cảm thấy bữa tối này rất mỹ vị. Thẳng đến khi Long Nghiễn nói cậu đừng ăn quá nhanh kéo lại bị nấc cục giống như lần trước, Phương Nguyệt Tầm mãnh liệt nhớ tới cái hôn kia, rồi mới.đỏ bừng mặt trừng mắt liếc nhìn người nam nhân đang cười trộm trong lòng.

Lúc đưa Khương Tiểu Vác về đến cửa nhà Phương Nguyệt Tầm giống như một tiểu đại nhân an ủi hai câu, rồi an vị trên xe của Long Nghiễn chuẩn bị trở về nhà.

Trên đường đi, Long Nghiễn trộm nhìn người đáng yêu bên cạnh. Phương Nguyệt Tầm từ lúc lên xe đến giờ không nói một câu, đôi mắt to xinh đẹp vẫn chớp lên chớp xuống nhìn cảnh vật bên ngoài cửa.

“Xảy ra chuyện gì, vẫn còn tức giận sao.”

“Tôi nào dám tức giận với ngài, Long Nghiễn tiên sinh.”

Long Nghiễn nở nụ cười.

“Cái khẩu khí này của cậu là có ý gì đây, dường như ăn rất nhiều đồ chua thì phải.”

“Đúng vậy a, tôi vừa mới ăn qua một đồng dâu, chắc là như vậy đi.”

“Tại sao tôi lại không phát hiện?”

“Bởi vì tôi là tiểu quý, làm sao được anh xem trong mắt.”

Long Nghiễn ý cười càng đậm.

“Nghe lời cậu nói vừa rồi tôi cảm thấy dâu thực sự quá rẻ, không thích hợp với cậu.”

Xe dừng trước cửa nhà, Long Nghiễn quay đầu thưởng thức khuôn mặt không được tự nhiên đến quá sức đáng yêu của người bên cạnh.

“Tôi chính là cái loại ô mai khô cần, cho nên rất chua, như vậy được rồi chứ.”

Phương Nguyệt Tầm buồn bực quay đầu lại nhìn Long Nghiễn, đôi mắt to đen sáng lên, ánh mắt Long Nghiễn trở nên dịu dàng, thâm thúy. Bị hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn làm cho Phương Nguyệt Tầm ngây ngẩn cả người, trái tim giống như bị một cái gì đó mềm mại siết chặt. Đại não tiếp tục trống rỗng, chỉ có thể trơ mắt lắng nghe giọng nói của hắn.

“Đúng là rất giống ô mai a, không biết hương vị như thế nào.”

Nói xong Long Nghiễn đem thân thể kề sát qua, không để cho Phương Nguyệt Tầm có chút phản ứng liền nhân cơ hội hôn lên đôi môi của cậu.

Lần đầu tiên. Phương Nguyệt Tầm chỉ có thể ngây ngốc nhìn.

Lần thứ hai.lúc trên môi cảm nhận được sự ôn nhu, Phương Nguyệt Tầm cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra! Tránh né, giãy giụa, cũng không có làm cho người nam nhân đang ôm mình dừng lại, Phương Nguyệt Tầm gấp gáp muốn đưa tay qua đánh, thì đã sớm bị giam cầm chặt chẽ trong lòng ngực ấm áp kia.

Mùi hương thơm ngát dần dần ăn mòn trí não, nhất thời trong thân thể Phương Nguyệt Tầm đã không còn sức chống cự nào nữa.

Long Nghiễn cảm giác người trong lòng ngực không còn động đập phản kháng nữa mới mềm nhẹ ma xát, đụng chạm, ngọt ngào mút vào.Nụ hôn của hắn cũng không quá kịch liệt, chỉ đơn giản là nhẹ nhàng ngậm lấy rồi chậm rãi mút vào đôi môi đang run rẩy kia. Thân thể cậu đang dần thả lỏng, ánh mắt xinh đẹp ở trong lòng ngực hắn gắt gao nhắm chặt, lông mi thật dài dường như đang khấn trương không biết làm sao. Hai cánh tay dùng sức ôm chặt lấy cậu, người trong lòng tim đập có thể nghe được rành mạch.Không nỡ buông cậu ra, không nỡ buông đôi môi kia ra, Long Nghiễn cố gắng khắc chế sự xúc động của mình, hôn một chút liền lỵ khai khỏi nơi mềm mại khiến hắn lưu luyến không thôi.

Người trong lòng ngực hơi cúi đầu, đôi mắt ướt át dưới ánh trăng sáng ngời lộ rõ vẻ quyến rũ động lòng người. Phiếm môi hồng nhuận nhu hòa với ánh sáng, gương mặt trắng nõn sớm bị ánh nắng chiều làm ửng đỏ.Thật là một cảnh sắc tuyệt đẹp.

Phương Nguyệt Tầm chỉ có thể dựa vào lòng ngực của Long Nghiễn thở dốc, hắn tham lam nhìn cậu.

Giây tiếp theo.

“Anh tên hỗn đản này! Tôi vừa rồi không có nắc cù!”

Tiểu gia khỏa, đáng yêu quá. . . . !

“Đây là sự trừng phạt của cậu.”

“Trừng phạt?”

Phương Nguyệt Tầm mặt đỏ bừng sững sờ nhìn người nam nhân trước mắt cười mà như không cười.

“Mấy ngày nay cậu không có làm tốt công việc, hôm nay lại còn quên mất. Cậu nghĩ rằng tôi sẽ theo đuổi cậu sao?”

Hỗn đản này, hỗn đản này.

“Anh, anh, anh đi chết đi!”

END 11

13. Chương 13

CHƯƠNG 12

Cho dù đem Phương Nguyệt Tầm đánh chết cậu cũng không nghĩ ra chuyện Long Nghiễn thế nhưng lại hôn mình lần thứ hai! Hơn nữa còn vì cái lý do này! Cái tên Long Nghiễn đáng ghét! Phương Nguyệt Tầm nguyên bản nghĩ rằng hắn không có để ý những hành vi của cậu trong mấy ngày gần đây, ai biết được hắn chẳng những để ý, hơn nữa còn phi thường để ý! Để ý đến lúc không chịu nổi thì hung hăng trả thù cậu! Không cần nhiều lời, Phương Nguyệt Tầm trở lại căn phòng của mình việc đầu tiên là đâm mấy cái vào cái gối rồi chửi rủa Long Nghiễn, âm thanh vang dội đến nỗi đối tượng đang bị mắng ngồi trong phòng khách cũng có thể nghe được. Chờ khi Phương Nguyệt Tầm phát tiết đến kiệt sức không nói nổi nữa thì người nam nhân ở bên ngoài đã cười đến mỗi miệng từ lâu rồi.

Sáng sớm.

Long Nghiễn hứng thú bồng bồng từ trên lầu đi xuống, hần đang chờ mong để nhìn thấy bộ dạng của con mèo rừng kia như thế nào.

Xem ra. . . . Từ hôm nay trở đi có thể ăn no rồi. Nhìn món ăn trên bàn được chuẩn bị chu đáo phong phú, Long Nghiễn bắt đầu hoài nghi “Này thực sự là điểm tâm sáng sao?” Nhìn qua người đang lau mặt bàn, biểu tình kia. . . . Cậu nghĩ rằng đây là trên tòa án sao? Long Nghiễn phải mất một chút khí lực mới không làm cho mình cười ra tiếng.

“Khụ. . . .”

Long Nghiễn cố ý phát ra một chút âm thanh, nhưng người kia vẫn không có phản ứng gì. Chỉ thấy Phương Nguyệt Tầm xoay người lại ngẩng mặt, ánh mắt như có như không nhìn hần, giống như một con mèo nhỏ cực kỳ kiêu ngạo.

“Long Nghiễn tiên sinh buổi sáng tốt lành, Long Nghiễn tiên sinh mời ngồi, Long Nghiễn tiên sinh xin mời dùng cơm.”

Đây là cái thái độ gì a? Nhưng cũng không tránh khỏi rất đáng yêu. Đứa nhỏ này thật sự không làm cho hần thất vọng a. Long Nghiễn cố nén ý cười ngồi xuống, hóa trang thành bộ mặt lạnh băng, bình thản nói.

“Xem ra cậu cũng biết làm như thế nào mới hoàn thành tốt công việc của mình, nhưng mà tôi hy vọng cậu sẽ bảo trì số lượng thức ăn hợp lý giống trước kia, nếu không như vậy rất lãng phí.”

Tức chết người! Thế nhưng bị người như vậy . . . nói lãng phí!

“Long Nghiễn tiên sinh, tôi cũng không muốn bị anh nói là lãng phí, về điểm này, tôi làm so với anh tốt hơn nhiều.”

Thật là một đứa nhỏ quật cường lại rất mạnh miệng, khi dễ cậu một chút là được rồi.

“Nếu so với tôi tốt hơn, thì tại sao hôm qua lại bị tôi trừng phạt? Hay là nói, cậu muốn được tôi hôn nên cố ý làm sai?”

Cái gì ! ! ! ! ! !

Một tiếng thét chói tai từ trên đỉnh đầu Phương Nguyệt Tầm phát ra! Màu đỏ trên mặt khiến cho người khác nhìn thấy đều có cảm giác phồng tay. Phương Nguyệt Tầm cúi thấp đầu, hai bàn tay nắm chặt, cái gì cũng không nói, chỉ muốn hung hăng đánh bầm dập khuôn mặt đầy kiêu ngạo, gian xảo, giảo hoạt lại rất nham hiểm của người nam nhân trước mắt này.

Phương Nguyệt Tầm phần hận đến nỗi mỗi một bước chân đều muốn làm cho sàn nhà vỡ nát, tiêu sái đi đến trước mặt Long Nghiễn, bắt lấy cả vạt kéo hần chạy ra cửa. Long Nghiễn thật sự nhịn không được liền cất tiếng cười to. Lại không ngờ từ bỏ khoảng khắc đáng yêu như thế, chỉ có thể vừa bị cậu kéo chạy vừa nói.

“Ừ, cho dù bị tôi nói trúng thì cũng không nên đuổi tôi đi a.”

Cùng người nam nhân này nói chuyện căn bản là uống phí sức lực! Phương Nguyệt Tầm mặc kệ Long Nghiễn đang oán giận, trực tiếp mở cửa.

“Tôi vẫn còn chưa ăn cơm!”

“Cho anh đói tới chết luôn!”

Hai tay dùng lực đem người đẩy ra bên ngoài. ‘Phanh’ một tiếng đóng cửa lại, Phương Nguyệt Tầm tự nhủ với bản thân, người nam nhân này tuyệt đối là người đáng ghét nhất thế giới.

Tuy rằng bữa sáng rất phong phú, nhưng Long Nghiễn vẫn chưa ăn được một ngụm đã bị bảo mẫu nhỏ của hần đuổi ra khỏi nhà.

.....

Tâm tình rất tốt khiến cho Long Nghiễn nở nụ cười! Đứa nhỏ đáng yêu buổi sáng mang khuôn mặt tức giận làm cho hần thật sự rất muốn cắn một cái thật mạnh lên cái miệng đó!

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc?”

“Có chuyện gì?”

“Đây là tài liệu ngài yêu cầu.”

“Để xuống đi.”

Lúc cô thư ký rời khỏi văn phòng của tổng giám đốc, mây đen trên đầu so với trước kia còn lớn hơn, nàng quay lại nhìn thoáng qua nụ cười của tổng giám đốc, tuy cầm tài liệu trong tay nhưng rõ ràng trên mặt . . . cười rất quỷ dị!

“Là do tổng giám đốc đang bị trúng tà? Hay là mình bị trúng tà đây?”

—

—

Vương Đoạt ngồi trước mặt nhìn Phương Nguyệt Tầm đang phẫn nộ mắng hằn hơn nửa tiếng đồng hồ.

“Trong đầu cậu đang nghĩ cái gì a? Tại sao cậu không tìm vài điểm chung rồi mới quen nhau? Làm gì có nhiều bạn gái như vậy? Một đại nam nhân sẽ không nuôi heo Hà Lan để làm sủng vật! Nếu cậu không nghiêm túc quen bạn gái thì đừng nên tìm! Cậu chơi game đến nghiện sao? Ít chơi lại một chút có chết không? Lúc ăn cơm còn bày đặt kiêng cái này kiêng cái kia, bao nhiêu tuổi rồi mà cả ngày còn bắt người ta quan tâm chăm sóc! Tắm rửa xong tóc tai cũng không chịu lau cho khô, có biết như vậy sẽ bị cảm không? Muốn nói mớ thì để ban đêm ngủ rồi hãy làm, không cần ban ngày ban mặt làm người ta phát hoảng, trên mặt có cái gì đó.”

“Nguyệt Tầm, cậu đang tức giận với ai vậy?”

Lời nói của Vương Đoạt nhất thời làm Phương Nguyệt Tầm á khẩu không trả lời được, nhìn cậu im lặng Vương Đoạt lại nói thêm một câu.

“Là Long Nghiễn, đúng hay không?”

“Tại sao cậu, cậu lại biết?”

Phương Nguyệt Tầm khó hiểu, từ lúc gặp mặt Vương Đoạt cho tới giờ cậu căn bản không có nói qua bất cứ chuyện gì liên quan tới Long Nghiễn, tại sao hắn lại biết?

Vương Đoạt nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng cùng bộ dáng đầy kinh ngạc của Phương Nguyệt Tầm thì biết mình đã đoán đúng.

“Cậu nha! Tại sao tôi có thể không biết được, trước đây cậu cứ như vậy, lúc bị tức đến sắp nổi điên đều nói năng lộn xộn, câu đầu không liên quan gì tới câu sau. Nếu tôi không có hẹn gặp cậu, chắc chắn lúc này cậu đang ở nhà đánh cái gối đến toàn thân rã rời đi.”

Bị Vương Đoạt nói trúng toàn bộ làm cho cậu mặt nhẩn mày nhíu, mắt mở lớn, miệng há ra, một câu phản bác cũng không thể nói nên lời.

“Kể đi, Long Nghiễn kia tại sao làm cho Nguyệt Tầm nhà chúng ta tức giận?”

Phương Nguyệt Tầm chẳng biết tại sao gần đây cậu luôn đỏ mặt, hơn nữa còn không thể khống chế. Chỉ cần vừa nghĩ tới Long Nghiễn thì hàm răng bắt đầu thấy ngứa.

“Miễn bàn, không cho phép nhắc tới tên hồn đản đó nữa! Đừng quan tâm chuyện của tôi, cậu cùng Tiểu Vác đã làm hòa chưa?”

“A, không có việc gì.”

Thời điểm Vương Đoạt trả lời câu hỏi của Phương Nguyệt Tầm, nụ cười của hắn làm cho cậu hoảng sợ.

—

—

Sắp đến thời gian Long Nghiễn về nhà, cơn tức trong lòng Phương Nguyệt Tầm càng lúc càng lớn. Cậu đã suy nghĩ cả một ngày trời, chờ người kia trở về nhất định phải hảo hảo mắng hấn một chút! Bằng không chính mình sẽ buồn bực đến chết, sẽ tức đến chết!

Nghe được âm thanh tra chìa khóa vào ổ mở cửa, Phương Nguyệt Tầm chạy nhanh tới, chuẩn bị tư thế lâm trận!

Ai ngờ cửa vừa mở thì thấy Long Nghiễn mang vẻ mặt nghiêm túc có một chút tức giận đang nói chuyện điện thoại, trong một lúc nhất thời cậu đứng là không thể mở miệng.

Long Nghiễn cũng không thèm nhìn tới Phương Nguyệt Tầm, trong tay cầm một đồng giấy tờ gì đó, hẩn cởi giấy rồi đi thẳng vào nhà.

“Các người làm việc như thế nào vậy? Lúc trước không phải đã làm rất nhiều lần rồi sao, đầu óc đều bị ngâm trong nước hết rồi hả? Bất quá chỉ mời các người đi ăn có hai lần thì các người liền đáp ứng điều kiện của bọn hẩn, các người xem tổn giám đốc này là đồ giả sao? Hồi nào tới phiên các người tự quyết định vậy? Các người có biết ba phần trăm lợi nhuận sau năm năm là bao nhiêu không? Bộ đây là lần đầu tiên các người xử lý chuyện hòa ước sao? Sự tình đơn giản như vậy mà làm cho lộn xộn lên hết. Các người cũng không cần tiếp tục đến làm nữa, trực tiếp đi tìm công việc khác đi!”

“Hôm nay tôi có rất nhiều việc phải làm, chuẩn bị cơm xong rồi thì đem lên thư phòng.”

Nói ra yêu cầu đơn giản xong rồi Long Nghiễn đi thẳng lên lầu. Phương Nguyệt Tầm ngăn người một lát mới lấy lại tinh thần. Long Nghiễn như vậy Phương Nguyệt Tầm lần đầu tiên thấy, dường như toàn thân đều bốc cháy, điều này làm cho cậu cảm thấy rất xa lạ, Phương Nguyệt Tầm chợt phát hiện, khoảng cách giữa hai người thật sự rất xa. Cảm thấy trong lòng có chút mất mát.

Đến nỗi ngay cả cái kế hoạch “Mắng Long Nghiễn” mà cậu suy nghĩ cả ngày trời cũng biến mất vô tung vô ảnh.

“Tiến vào.”

Nghe được âm thanh bên trong, Phương Nguyệt Tầm nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào thì thấy Long Nghiễn mặt nhẵn mày nhú một tay gõ gõ bàn phím máy vi tính, một tay cầm xấp giấy tờ, tuy rằng Phương Nguyệt Tầm không biết xảy ra chuyện gì nhưng nhìn biểu tình của Long Nghiễn thì chắc chắn đây là chuyện phi thường quan trọng. Cậu nhanh tay nhanh chân nhẹ nhàng đi qua, đem cơm tối đặt ở một bên bàn, rồi lặng lẽ ly khai.

.....

Một mình ngồi trong phòng khách xem TV, điều chỉnh âm thanh gần như nhỏ hết cỡ vì sợ ảnh hưởng tới người đang làm việc trên lầu.

Thời gian đã khuya, lúc mười một giờ cậu đi đưa cà phê thì thấy Long Nghiễn chưa ăn cơm, vẫn làm việc không ngừng. Lúc cậu từ nhà bếp trở ra đã suy nghĩ thông suốt.

Người kia.Tại sao lại sao cậu lại quên mất. Người kia là lãnh đạo của một tập đoàn, hẩn là người có trách nhiệm rất lớn, là người một phút cũng không thể lơ lửng. Tình huống hôm nay chỉ sợ không phải là lần đầu, mỗi ngày hẩn về nhà thì cầm đầu làm việc đến khuya. Ban ngày làm việc, buổi tối về đến nhà cũng làm việc, nếu đổi lại là cậu nhất định không chịu nổi!

Phương Nguyệt Tầm nhớ tới lúc đầu khi nghe Vương Đoạt nói những thứ liên quan tới Long Nghiễn, trong lòng không khỏi có chút kính nể. Cho dù cậu tới độ tuổi kia cũng không có khả năng làm được như Long Nghiễn, tuy cậu vẫn cho rằng Long Nghiễn đúng là người sinh ra đã ngậm trong miệng cái chìa khóa vàng, nhưng nếu bản thân hẩn không có cố gắng, không có phấn đấu, thì không thể có được thành tích như hôm nay ? Phương Nguyệt Tầm đối với thế giới của Long Nghiễn cảm thấy rất xa lạ, nhưng nhìn thấy hẩn liều mạng làm việc như vậy khiến cậu rất băn khoăn, bởi vì.buổi sáng đem hẩn đuổi ra khỏi cửa, cậu thật không ngờ khối lượng việc làm của hẩn trong một ngày lại nhiều đến thế, vậy mà đã không cho hẩn ăn no mà còn đuổi hẩn ra khỏi nhà nữa.

Tuy rằng tên kia thực sự rất đáng giận, nhưng mà. hẩn như vậy cũng quá cực khổ.

Đồng hồ chỉ đúng mười hai giờ, Phương Nguyệt Tầm trộm đi đến trước cửa thư phòng, nghe thấy bên trong còn tiếng động chứng tỏ hần vẫn đang làm việc. Suy nghĩ một lúc liền chạy nhanh vào nhà bếp, mở tủ lạnh lấy ra những thứ cần, dùng tốc độ nhanh nhất pha cà phê và gọt trái cây sắp xếp gọn gàng vào đĩa, sau đó Phương Nguyệt Tầm hít sâu một hơi tiến đến trước cửa thư phòng.

Lúc này đây cậu không có gõ mà nhẹ nhàng chậm chạp mở cửa ra. Long Nghiễn đang vội làm công việc của hần cho nên trong mắt tựa hồ không hề nhận ra sự xuất hiện của cậu. Đúng như suy đoán, cơm chiều không có dấu vết bị đụng qua.

Phương Nguyệt Tầm lúc tiến vào đã cởi bỏ dép lê vì cậu lo lắng rằng tiếng bước chân sẽ quấy rầy người trước mắt. Thật nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng đi đến phía sau hần. Đem đồ vật trong tay để trên cái ghế, sau đó nhẹ nhàng khiêng cái ghế lại đặt bên cạnh hần. Phương Nguyệt Tầm ngay cả hô hấp cũng cố gắng không chế làm xong mọi việc rồi chậm rãi đi ra khỏi cửa.

Long Nghiễn không phải không có cảm giác sự hiện diện của cậu, thời điểm cậu rời đi hần đã nâng ánh mắt lên dừng lại trên đôi chân trần không đi dép kia. Cái ghế bên cạnh có đặt một đĩa trái cây đầy mỹ vị, hương cà phê tỏa ra nồng đậm trong không khí. Chân mày Long Nghiễn đang nhíu chặt bỗng nhiên giãn ra, đem đồ ăn bỏ vào miệng làm cho dạ dày của hần cảm thấy ấm áp, ngay cả trái tim cũng ấm.

Tắm rửa thay đổi quần áo xong xuôi, Phương Nguyệt Tầm nằm ở trên giường nhưng vẫn cứ lo lắng không yên, cuối cùng cậu quyết tâm đứng dậy đi ra khỏi phòng của mình.

Trong thư phòng còn tiếng động, đã hơn hai giờ đêm, người bên trong vẫn đang làm việc. Phương Nguyệt Tầm lặng lẽ trở xuống nhà bếp, lại nấu chút cà phê và gọt thêm trái cây.

Vẫn cởi dép lê để ở cửa, nhẹ nhàng bước vào, thấy những thứ mình đem vào trước đó đã trống không, trái tim Phương Nguyệt Tầm mới đập lại bình thường. Đến bên cạnh hần đặt cái đĩa và tách cà phê xuống, Phương Nguyệt Tầm không có một chút tiếng động xoay người đi khỏi.

“Nguyệt Tầm, đã quá muộn, cậu cứ nghỉ ngơi đi.”

Giọng nói Long Nghiễn thực sự rất bình thản, Phương Nguyệt Tầm trả lời một tiếng nhỏ rồi lỵ khai.

Ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cầm lấy bút viết vào tờ giấy rồi để lên bàn, sau đó ở ngay chỗ này nằm xuống.

.....

Thời điểm Long Nghiễn đi ra khỏi thư phòng thì bầu trời đã sáng, ngồi nguyên một buổi tối khiến thân thể cứng ngắc khó chịu. Tính đi xuống dưới lầu tắm rửa một chút thì nhìn thấy có người đang nằm ngủ trên ghế sofa trong phòng khách.

Tại sao lại ngủ ở đây? Long Nghiễn bước qua.

“Nguyệt Tầm. . . .”

Người đang ngủ không có phản ứng gì, Long Nghiễn nhìn thấy tờ giấy được đặt trên bàn “Nếu tôi ngủ thì nhất định phải đánh thức tôi dậy, tôi sẽ nấu một chút đồ ăn cho anh.”. Nụ cười không giống như thường ngày, trong lòng ấm áp đến nỗi hần cái gì cũng không muốn làm, ngay cả cười cũng cảm thấy lãng phí, cái loại hạnh phúc đầy ngọt ngào này. Long Nghiễn ngồi bên cạnh Phương Nguyệt Tầm, cẩn thận, yêu thương nhìn khuôn mặt say ngủ của cậu. Mái tóc mềm mại, cái trán bóng loáng, lông mi thật dài, cái mũi khéo léo, đôi môi hồng nhuận. Ngón tay Long Nghiễn chậm rãi xoa xoa khuôn mặt đáng yêu kia, kích thích đối với tay hần mà nói có chút nhỏ, giống như thân thể chỉ cần giang hai tay ôm lại là có thể bao bọc hết toàn bộ.

Đứa nhỏ này, sao lại đáng yêu như thế? Tại sao cậu lại làm cho hần cảm động đến nỗi muốn gắt gao ôm lấy cậu? Thậm chí tất cả mệt mỏi, hao tâm tổn sức làm việc cả buổi tối đều bị hành vi đáng yêu này làm cho hần cảm thấy mình hy sinh như vậy rất có giá trị, ban ngày còn ồn ào bắt hần “nhịn đói đến chết” còn bây giờ lại lo lắng hần đói bụng mà ở phòng khách nằm suốt cả đêm.

Long Nghiễn chậm rãi cúi người, đem môi mình đặt lên cái trán mềm mại, dịu dàng ản xuống một nụ hôn.

“Khuôn mặt đáng yêu như vậy thì làm sao người ta có thể nhẫn tâm đánh thức a.”

.....

Chói mắt quá!

Bị ánh mặt trời đánh thức Phương Nguyệt Tầm xoa xoa hai mắt, bật người tỉnh dậy. Hoảng hốt nhìn xung quanh. . . .

“A, tại sao mình lại ở trong phòng? Mình nhớ rõ đêm qua vẫn còn nằm trong phòng khách. . . .A, mười giờ!”

Phương Nguyệt Tầm gần như bay đến mở cửa rồi bỏ chạy ra ngoài.

Trong phòng khách phi thường yên lặng, cũng không nhìn thấy bóng dáng Long Nghiễn đâu, Phương Nguyệt Tầm chạy nhanh lên lầu. Thư phòng và phòng ngủ đều bị khóa chứng tỏ Long Nghiễn không có ở bên trong.

Hắn đi rồi chưa? Là chính hắn đem mình về phòng sao? Hắn có phát hiện tờ giấy mình ghi không? Làm việc nguyên một buổi tối không phải nên nghỉ ngơi một chút sao?

Lúc Phương Nguyệt Tầm trở lại phòng khách, nhìn thấy thức ăn không có ai đụng qua. Đoán rằng Long Nghiễn chưa có ăn sáng mà đã đi làm. . . .Phương Nguyệt Tầm cảm thấy có chút tức giận!

END 12

14. Chương 14

CHƯƠNG 13

Buổi chiều oi ức khiến cho Phương Nguyệt Tầm cảm thấy buồn ngủ, nếu không phải có điện thoại, cậu nhất định sẽ trở thành con mèo lười ngủ gật dưới ánh mặt trời.

Tại sao lại là nàng? Hai người kia vẫn còn giận nhau sao? A. . . .Không hòa giải được thì cũng đừng nên tìm mình nói những chuyện phiền não yêu đương a, mình và hai người họ chắc phải ngồi xuống nói rõ hết mọi chuyện một lần đi?

“Thật là, bị hai cái tên kia quay như chong chóng. . . .Uy. . . .”

“Cậu trước hết đừng khóc, Vương Đoạt lại xảy ra chuyện gì?”

Hẹn một chỗ gặp mặt, Phương Nguyệt Tầm ngay cả lời dạo đầu đều bỏ qua mà trực tiếp đi vào vấn đề. Sau đó kêu cho mình một ly nước đá ngồi nghe Khương Tiểu Vác khóc lóc oán giận gần một tiếng đồng hồ.

Lúc này đây Phương Nguyệt Tầm không gọi điện thoại tìm Vương Đoạt nữa, bởi vì cậu biết thằng nhóc này chắc chắn đang tìm nơi nào đó chạy trốn mất rồi. Bằng không người khóc lóc trước mặt này sẽ không tìm đến mình để than thở.

Liếc nhìn đồng hồ một cái để tính toán thời gian, cậu đã khuyên nhủ an ủi hơn một tiếng đồng hồ. Nếu bây giờ không đi về thì không kịp. Nghĩ đến Long Nghiễn đêm qua làm việc đến tận bình minh, buổi sáng cũng không có ăn cái gì trong bụng làm cho cậu đứng ngồi không yên, nếu như mình không chạy về để nấu cơm cho hắn, đây chẳng phải là. . . .

Phương Nguyệt Tầm ở trong nhà vệ sinh đem khăn tay của mình thấm ướt, trở lại chỗ ngồi đặt vào trong tay Khương Tiểu Vác.

“Đỡ hơn nhiều chưa? Hai người khi quen nhau sẽ không tránh được những lúc cãi nhau, tôi với Vương Đoạt thậm chí còn ba ngày gây gổ, năm ngày đánh lộn, hắn là như vậy, cậu đừng quá để ý. Có thời gian tôi sẽ hảo hảo nói chuyện với hắn, bây giờ không còn sớm, tôi bắt buộc phải đi thôi. Cậu lấy cái khăn này lau mặt, đừng để cho người khác thấy cậu khóc như vậy sẽ cảm thấy rất kỳ quái.”

Khuông Tiểu Vác tiếp nhận khăn tay, cảm động không thôi nhìn Phương Nguyệt Tầm. Ánh mắt kia giống như đang muốn nói “Cậu sẵn sóc người khác vẫn là tốt nhất.”

Cái nhìn của nàng làm cho Phương Nguyệt Tầm cảm thấy không được tự nhiên.

Tạm biệt Khuông Tiểu Vác xong, Phương Nguyệt Tầm vội vàng đón xe bus chạy về nhà.

Lúc về đến cửa nhà, ngoài ý muốn nhìn thấy chiếc xe Aston màu đen của Long Nghiễn đã đậu ở đó. Martin Vanquish ngay trước mắt. Phương Nguyệt Tầm thật không ngờ Long Nghiễn trở về sớm như thế, vội vàng mở cửa đi vào.

Trong phòng khách, Long Nghiễn vẫn còn mặc áo vest nằm ngủ trên ghế sofa, văn kiện cùng tư liệu vứt bừa bộn trên mặt bàn, Phương Nguyệt Tầm nhìn thấy trên khuôn mặt anh tuần bất phàm kia mang nhiều điểm ử rữ.

Nhẹ nhàng bước đến, cố gắng không đánh thức hắn, đem văn kiện cùng tư liệu sắp xếp gọn gàng sang một bên, Phương Nguyệt Tầm chậm chạp cúi người xuống nâng cánh tay hắn lên đặt lên ghế sofa. Chờ sau khi lấy tấm thảm đắp lên người hắn, hai chân của Phương Nguyệt Tầm không muốn quay đi, mà là chậm rãi ngồi xổm người xuống cẩn thận quan sát người nam nhân trước mắt.

Đây là lần đầu tiên có cơ hội nhìn hắn gần đến thế. . . .A, lông mi dài thật dài, hắn lại có lông mi đẹp đến như vậy sao? Bình thường tại sao mình không có phát hiện? Ngay cả mũi cũng rất cân xứng, tiếp theo nhìn xuống phía dưới cái mũi hắn. . . .Thật là, tại sao có người cái miệng lúc lớn lên lại đẹp đến thế a, cậu cũng không biết dùng từ nào để hình dung mới đúng, cái miệng cũng rất đặc biệt không giống như bao người khác, chỉ là công cụ để nói chuyện ăn cơm, xem ra một chút giá trị cũng không có.

Này, đây là nơi đã hôn mình, thật khá. . . .So với mình lớn hơn a, trách không được hắn. . . .! Trời ơi, mình đang suy nghĩ cái gì a?

Cảm thấy bản thân có lỗi suy nghĩ điên cuồng khiến cho Phương Nguyệt Tầm nhất thời mặt đỏ tim đập, nam nhân ở trước mắt mang một loại mị lực thành thực làm trong lòng cậu sinh ra một cảm giác mãnh liệt. Rõ ràng chán ghét không muốn nhìn, nhưng mà, nhưng nhưng mà.. . . .Ánh mắt một chút cũng không rời khỏi, hơn nữa, càng xem càng thích.

Phương Nguyệt Tầm đỏ mặt nhìn Long Nghiễn, xấu hổ nhớ tới nụ hôn của hắn, bất tri bất giác ngón tay của cậu đụng đến đôi môi chứa độ ẩm kia, chỉ là nhẹ nhàng đụng phải mà thôi, Phương Nguyệt Tầm bị suy nghĩ hù dọa, đầu ngón tay bắt đầu hơi phát run. Thật là khấn trương a.

Người ngủ say tựa hồ không có cảm giác được người trước mặt khấn trương đến nỗi sắp đổ mồ hôi, Phương Nguyệt Tầm một lần lại một lần, nhẹ nhàng chạm rãi sờ sờ. . . .Mềm mại, ẩm áp còn có một chút co dãn. Sắc mặt càng ngày càng hồng nhuận, tất cả dây thần kinh trong não đều tập trung vào cảm giác từ ngón tay truyền đến, cái miệng không biết từ lúc nào mỉm cười, không có người nào nhìn thấy được Phương Nguyệt Tầm lúc này đang cười đến ngọt ngào, cười đến hạnh phúc.

“Àn. . . .”

Long Nghiễn phát ra âm thanh mơ màng, hù dọa người đang vuốt ve suýt chút nữa là hét lên, nhất thời không thể cử động.

Long Nghiễn giật giật thân thể, nghiêng người đổi tư thế nằm, làm cho hai người dựa vào nhau càng gần hơn. Phương Nguyệt Tầm không phải là người có gan lớn, bị hù dọa đến nỗi ngay cả hít thở cũng không dám.Chậm rãi xoay người, đem hai tay chống xuống mặt đất, một chút một chút liên lý khai khỏi nơi đây nguy hiểm này.

Thời điểm con mèo nhỏ chậm rãi rời khỏi ghế sofa, đôi mắt Long Nghiễn nửa mở nửa nhắm nghiền ngẫm, dịu dàng nở nụ cười.

.....

“Uy, tỉnh tỉnh, ăn cơm, tỉnh tỉnh, muốn ngủ cũng phải ăn cơm xong rồi ngủ a, uy, có nghe thấy không a!”

Chuẩn bị xong bữa tối, Phương Nguyệt Tầm lay lay cánh tay Long Nghiễn, cậu đã gọi hần cỡ bảy tám lần rồi vậy mà hần vẫn ngủ say không nghe! Phương Nguyệt Tầm lúc đầu vô cùng mềm nhẹ gọi, bây giờ đã biến thành tiếng rống giận!

“Anh tỉnh a! Nếu không chịu đứng dậy tôi sẽ tạt nước lạnh vào mặt anh đó, uy, anh tỉnh dậy cho tôi, a ”

Cánh tay mạnh mẽ trực tiếp ôm người đã sớm không còn kiên nhẫn vào trong ngực, Long Nghiễn ngay cả con mắt cũng không chịu mở, ngay tại bên tai của Phương Nguyệt Tầm nói.

“Không cần lớn tiếng như thế, tôi đã tỉnh.”

Tên hỗn đản này! Lại khi dễ mình!

“Tỉnh thì buông tôi ra a!”

“Buông tay, buông cái gì?”

Long Nghiễn cố ý làm bộ dạng vô tội, trộm nhìn con mèo rừng đang đỏ mặt giãy giụa trong lòng, hần như thế nào có thể dễ dàng buông tay được chứ.

“Anh nói cái gì, anh buông tôi ra! Anh đang ôm tôi, hỗn đản!”

“Thật vậy sao?”

Bỗng nhiên cánh tay Long Nghiễn dùng chút lực, gắt gao kéo cả người Phương Nguyệt Tầm dựa vào trong lòng ngực hần.

“Thật sự, tôi ôm cậu lúc nào?”

Long Nghiễn tuy rằng nói như vậy, nhưng trên tay lại siết chặt thêm, gắt gao ôm cứng lấy cậu.

“Đúng vậy, anh đang ôm tôi! Anh còn không mau buông tôi ra!”

Đứa nhỏ này thật sự nóng nảy, Long Nghiễn mỉm cười buông lỏng người trong lòng ngực ra, lười biếng nói: “Thì ra là cậu a, tôi còn tưởng rằng là cái gối ôm, trách không được cảm thấy cứng ngắt.”

Tức giận! Ngượng ngùng! Không cam lòng! Tất cả những cảm xúc đồng thời phát hỏa!

Phương Nguyệt Tầm cầm lấy cái đệm trên ghế sofa từng cái từng cái đánh mạnh lên người Long Nghiễn.

“Ai là gối ôm a, mở mắt liền khi dễ người khác! Sớm biết như thế sẽ không đánh thức anh, cho anh ngủ đến chết luôn đi! Cười cái gì mà cười! Tôi thực sự buồn cười lắm sao?”

“Tại sao lại đánh người a, cậu thật không nói lý lẽ. Lời của tôi đâu có sai, cậu thật sự đúng là rất cứng a.”

“Anh, anh, anh đi chết đi cho tôi nhờ!”

Cuối cùng một miếng đệm hung hăng trực tiếp ném vào mặt Long Nghiễn, hần bất ngờ không kịp né tránh thiếu chút nữa là ngã xuống cái ghế sofa, nhìn bộ dáng chật vật của hần, Phương Nguyệt Tầm cũng có chút nguôi giận.

Vừa lúc Phương Nguyệt Tầm nhìn thấy Long Nghiễn bỗng nhiên bắt động, một bàn tay che kín mắt, chân mày gắt gao nhíu lại, mặt mày thì nhăn nhó.

Nguy rồi!

Phương Nguyệt Tầm nhớ tới cái khóa kéo của miếng đệm, không phải đã đập trúng đôi mắt của hần đi.

Phương Nguyệt Tầm hoảng sợ vội vàng ngồi kế bên người Long Nghiễn, kéo bàn tay đang che mắt của hần ra lo lắng hỏi.

“Xảy ra chuyện gì, có phải đụng trúng mắt không? Anh đừng dè dặt như thế, lấy ra để tôi xem xem.”

Long Nghiễn tựa như tức giận gạt tay của cậu ra, biểu tình trên mặt rất đau đớn, làm cho Phương Nguyệt Tầm sốt ruột nóng nảy.

“Có phải rất đau không? Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không nghĩ rằng sẽ đánh trúng anh, cái kia.
. Tôi thật sự không phải cố ý, thực xin lỗi, anh, anh gỡ tay ra để cho tôi nhìn xem. Nếu nghiêm trọng thì phải đi bệnh viện khám mới được.”

Người này, rất đáng yêu. Một giây trước còn nói muốn giết chết hắn, một giây sau lại gấp gáp đến độ muốn khóc lên. Làm như so với việc đánh trúng hắn còn cảm thấy đau hơn.

Mặc kệ Long Nghiễn lúc này đang suy nghĩ cái gì, Phương Nguyệt Tầm chịu đựng không nổi, lay động cánh tay Long Nghiễn, chăm chú nhìn hắn.

“Tôi thật sự xin lỗi, anh muốn tức giận gì thì để sau được không, trước hết phải nhìn xem con mắt có bị gì hay không, có phải rất đau không? Anh cho tôi nhìn xem a.”

Phương Nguyệt Tầm thật sự rối đến muốn khóc, ai ngờ được sự việc lại xảy ra như thế này a. Giây kế tiếp, cậu càng không nghĩ đến Long Nghiễn lại mãnh liệt ôm lấy cậu bỏ nhào xuống ghế sofa.

Phương Nguyệt Tầm còn chưa kịp phản ứng đã cảm nhận được một sức nặng rắc chắc đang đè cậu. Phương Nguyệt Tầm kinh ngạc nhìn khuôn mặt nam nhân. Long Nghiễn cũng đang nhìn cậu, con mắt hồng hồng, thật sự đã bị đánh trúng.

“Anh, anh, anh.”

Phương Nguyệt Tầm giống như con vẹt hơn nửa ngày chỉ nói được một chữ, chờ đến khi Long Nghiễn nở nụ cười mới lấy lại phản ứng.

“Anh muốn làm cái gì?! Đã tỉnh dậy rồi còn không phân biệt đâu là người đâu là gối ôm sao?”

Lần đầu tiên Long Nghiễn ở trước mặt Phương Nguyệt Tầm cười ra tiếng, ai bảo người trong lòng thật sự đáng yêu không chịu nổi!

“Phân biệt được, cậu cứng ngắt như thế có điểm nào giống gối ôm sao?”

“Vậy anh còn làm gì nữa, cho tôi đứng lên!”

Trái tim đập nhanh đến mức muốn từ trong cổ họng nhảy ra ngoài! Lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, thân thể không còn cảm giác của mình nữa. Phương Nguyệt Tầm chưa kịp giây giữa đã bị ôm cứng lấy, ánh mắt hai người chăm chú nhìn nhau, một người mỉm cười, một người xấu hổ và giận dữ.

“Nguyệt Tầm, cậu lại làm sai, xử lý như thế nào đây?”

“Làm sai cái gì a?”

“Quân tử động khẩu không động thủ. Đôi mắt của tôi như vậy làm sao bồi thường đây?”

“Đừng nói giỡn nữa được không? Là anh khi dễ tôi trước mà! Dù sao thì con mắt cũng không có gì nghiêm trọng, bất quá chỉ đỏ một chút.”

“Không cho phép bao biện, sai lầm chính là sai lầm!”

“Anh, anh, anh cũng không thêm nói lý lẽ, buông tôi ra!”

“Không được, nhất định phải phạt cậu.”

“Phạt? Có ý gì, anh không phải là muốn hôn. Uy, không cho phép lại gần đây a. . . .”

Mắt thấy Long Nghiễn cúi xuống càng ngày càng thấp, Phương Nguyệt Tầm trốn cũng không thể trốn! Khẩn trương, kinh hoàng, còn có một chút chờ mong. Phương Nguyệt Tầm biết rằng muốn thoát khỏi lòng ngực hắn đúng là không có khả năng, nhìn hắn từ từ sắp lại gần, thân thể không còn một chút khí lực. Cậu chỉ có thể nhắm chặt mắt, chờ đợi. Người càng ngày càng gần, hương vị của hắn, độ ẩm của hắn, hô hấp của hắn, rõ ràng rất gần mình. Nhưng mà, Phương Nguyệt Tầm không có cảm nhận được nụ hôn của hắn, mà ở bên tai nghe được một giọng nói trầm tính.

“Phạt cậu buổi tối nấu mì lạnh cho tôi.”

Cái gì ? ? ? ? ? ? ?

Long Nghiễn thoáng nhón người lên, nhìn người trong lòng ngực mở đôi mắt thật to chớp chớp, biểu tình khó có thể tin được nhìn mình. Long Nghiễn không nỡ buông tay, không nỡ làm cho biểu tình xinh đẹp đáng yêu này biến mất, nên có thể ôm bao lâu thì ôm bấy lâu.

“Anh. . . . Anh nói cái gì?”

Đã quên mất chính mình vẫn còn bị hấn ôm vào trong ngực, đã quên mất chính mình vừa nãy còn mang tâm tình chờ đợi cùng khẩn trương, lúc này vẫn đang hoài nghi xem mình có phải đã nghe lầm không?

Long Nghiễn cứng chiều chăm chú nhìn đứa nhỏ đáng yêu kia.

Tôi nói buổi tối hôm nay muốn ăn mì lạnh. Xảy ra chuyện gì, nhìn cậu dường như rất thất vọng a, muốn tôi hôn sao?”

“A? Anh nói cái. . . .”

“Thật có lỗi, tôi cũng không muốn hôn một nhóc quỷ.”

Bộ dạng Long Nghiễn cao cao tại thượng làm cho người trong lòng ngực hấn xấu hổ đến nỗi muốn bốc hơi.

“Anh, anh. . . .”

Đông!

Phương Nguyệt Tầm khó thở dùng trán của mình trực tiếp đập vào cái mũi của Long Nghiễn, Long Nghiễn hét một tiếng đầy đau đớn, lập tức bỏ cánh tay đang ôm lấy Phương Nguyệt Tầm mà bưng kín mũi. Phương Nguyệt Tầm nhân cơ hội đó thoát ra khỏi người nam nhân, chân chưa kịp chạm đất đã dẫm đá Long Nghiễn mấy cái.

Đánh qua, mắng qua, Long Nghiễn bị Phương Nguyệt Tầm chọc cho cười to không ngừng, còn phải hóa trang thành bộ dáng bị đánh rất đau, bằng không nói không chừng con mèo rừng sẽ làm hấn chịu trọng thương thật. Chờ Phương Nguyệt Tầm mệt mỏi, thờ phỉ phò trừng mắt liếc nhìn cái người nam nhân cao lớn đang ngồi trên ghế sofa ném cho một câu.

“Anh muốn ăn mì lạnh nghĩ cũng đừng hòng, không muốn đói chết thì lết xuống phòng ăn. Ăn xong rồi lập tức cút về thư phòng đi!”

“Uy, cái này dầu gì cũng là nhà của tôi, sao cậu trở thành người làm chủ a, từ khi nào. . . .”

Long Nghiễn nói vẫn chưa xong đã bị Phương Nguyệt Tầm quay đầu lại mang theo một ánh mắt lạnh băng như muốn nói “Còn dám nói một chữ nữa, tôi sẽ giết anh.”

.....

Sau khi dùng cơm chiều, cho dù Phương Nguyệt Tầm không nói, hấn cũng muốn vào thư phòng để làm việc. Ngồi ở trên ghế, đôi mắt thì nhìn chăm chú vào văn kiện trong tay, còn trong đầu luôn luôn nhớ về Phương Nguyệt Tầm, nhớ ngón tay cậu khẽ vuốt trên môi hấn, nhớ bộ dáng cẩn thận rời khỏi rất đáng yêu của cậu, nhớ biểu tình khẩn trương của cậu khi bị ôm vào trong ngực, nhớ tới khuôn mặt gần như sắp khóc của cậu khi ngồi trước mặt hấn. Mỗi một cái hồi tưởng đều khoái trá như vậy, ngọt ngào như vậy.

Long Nghiễn làm việc đến hơn mười một giờ, cửa thư phòng bỗng nhiên bị mở ra. Tiếng động lớn dọa Long Nghiễn xém chút nữa nhảy dựng lên.

Tình huống hoàn toàn bất đồng với đêm trước, Phương Nguyệt Tầm hận không thể mỗi một bước, mỗi một động tác đều phải đem Long Nghiễn hù dọa đến chết, đi đến trước mặt hấn, đặt một cái gì đó trong tay xuống bàn thật mạnh, thái độ hoàn toàn không thèm nhìn đến vẻ mặt kinh hoàng của Long Nghiễn xém chút nữa đem tư liệu quăng đi, liền xoay người ly khai.

Long Nghiễn sững sốt một hồi, lại nhìn thấy bát mì lạnh trên bàn. Cười đến tí mắt, cười đến lộ cả răng nanh, cười đến bả vai run rẩy, cười đến ngọt ngào ấm áp.

.....

Sáng sớm, Long Nghiễn vừa mới đi xuống lầu, thì nhìn thấy Phương Nguyệt Tầm đứng ở cửa phòng ăn dùng ánh mắt như muốn nói với hắn.

“Dám khi dễ tôi nữa thì bữa sáng hôm nay anh đừng nghĩ sẽ ăn được!”

Long Nghiễn trong lòng cười trộm.

“Buổi sáng tốt lành, Nguyệt Tầm.”

“Buổi sáng tốt lành.”

Phương Nguyệt Tầm gắt gao chăm chú nhìn Long Nghiễn, cái nhìn tựa như hắn là một con chó lớn đang tranh đoạt cá với con mèo nhỏ này vậy.

Long Nghiễn trong lòng vẫn đang trộm cười.

Sáng sớm đã bị nhìn chăm chú như vậy khiến cho Long Nghiễn trước khi ra khỏi cửa, nghĩ sẽ hảo hảo yêu thương con mèo rừng này một chút.

Nhìn cái chìa khóa trước mắt, Phương Nguyệt Tầm hoài nghi nhìn Long Nghiễn.

“Đây là quà tạ lễ của bát mì lạnh đêm qua. Chìa khóa thư phòng của tôi. Ban ngày ở nhà một mình thực sự rất nhàm chán đi, trong thư phòng có rất nhiều sách, cái notebook kia còn có thể lên mạng.”

Phương Nguyệt Tầm chậm chạp không dám tiếp nhận cái chìa khóa, chuyện này thật sự ngoài sức tưởng tượng của cậu, bởi rồi không biết nên đáp lại làm sao mới tốt. Long Nghiễn cười nắm lấy bàn tay cậu, đem cái chìa khóa đặt trong lòng bàn tay Phương Nguyệt Tầm.

“Không cho phép làm cho thư phòng trở nên lộn xộn.”

“Cái kia. . . . Thư phòng, có phải có rất nhiều thứ gì đó quan trọng hay không, tôi. . . .” Cậu còn nhớ rõ Long Nghiễn đã từng nói qua, thư phòng chính là cấm địa.

“Không sao, thứ quan trọng gì đó tôi đã khóa lại kĩ lưỡng. Cho dù cậu muốn cũng lấy không được. Được rồi, tôi đi làm đây.”

“A, chờ một chút. . . .”

Phương Nguyệt Tầm cũng không biết tại sao mình lại gọi hắn, đơn giản chỉ không muốn Long Nghiễn cứ rời đi như thế.

Long Nghiễn dừng lại nhìn người trước mắt đang ngáp ngừng. . . .

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì. Cám ơn.”

Nói xong, Phương Nguyệt Tầm nhanh chóng xoay người chạy vào nhà bếp.

.....

Thư phòng của Long Nghiễn đối với Phương Nguyệt Tầm mà nói quả thực giống như thiên đường, sách của hắn đầy đủ thể loại, phong phú, đa dạng, Phương Nguyệt Tầm tuy đã nhìn qua như vẫn cảm thấy hoa cả mắt.

Chờ tìm được cuốn sách trông có vẻ rất thú vị, ngồi trên cái ghế da mắc tiền của Long Nghiễn, Phương Nguyệt Tầm có cảm giác được gần gũi với hắn hơn, cũng quen thuộc hơn. Điều này làm cho Phương Nguyệt Tầm cảm thấy rất hạnh phúc, cũng cảm thấy thỏa mãn.

Xem a, xem a, xem đến ngay cả thời gian cũng quên, xem đến ngay cả cơm trưa cũng quên. Tuy rằng cậu có thể đến phòng khách, tìm một tư thế thoải mái ngồi trên ghế sofa mềm mại đọc sách, nhưng cậu lại thích ở tại nơi thuộc về Long Nghiễn như thế này, cảm giác bản thân có thể tiến nhập vào thế riêng của hắn.

Không biết thời gian đến tột cùng đã trôi qua như thế nào, lúc cái bụng réo âm ỉ không chịu nổi, Phương Nguyệt Tầm mới chịu rời khỏi thư phòng đến nhà ăn, lúc này, cậu lại nhận được điện thoại.

“Uy, Vương Đoạt, cậu còn mặt mũi nào mà gọi điện thoại cho tôi? Cậu cùng Tiểu Vác lại xảy ra chuyện gì nữa?”

“Đừng nóng giận a, chỉ là ồn ào vài câu. Cậu đang ở nhà sao?”

“Ừ.”

“Đến đây đi, mẹ tôi làm món sườn lợn sốt chua ngọt mà cậu thích ăn nhất, bắt tôi phải gọi cậu đến.”

“Bây giờ?”

“Bây giờ.”

“Không được a, hiện tại tôi không đi được a.”

“Vậy cậu nói địa chỉ nơi đó cho tôi biết, tôi đem qua cho cậu.”

“Hắc hắc, như vậy ngại lắm!”

“Gớm! Tôi còn không biết cậu sao, đừng nói nhảm nữa, mau đưa địa chỉ đây.”

“A, cậu chờ một chút, khoảng ba phút nữa tôi nhắn tin qua cho cậu.”

“Cậu nhanh lên đó a.”

Cúp điện thoại của Vương Đoạt, Phương Nguyệt Tầm suy nghĩ một chút, rồi bấm số di động của Long Nghiễn.

.....

Lúc này Long Nghiễn đang ở trong phòng họp với tất cả các giám đốc của từng bộ phận, mọi người đối với vị tổng giám đốc này đều có chút sợ hãi. Bình thường không hề nở nụ cười, luôn trầm lặng, ánh mắt dường như nhìn thấu lòng người, làm cho người khác không rét mà run.

Long Nghiễn ngồi trước mặt mọi người không chút biểu tình lắng nghe báo cáo phân tích, sắc mặt càng phát ra sự ngưng trọng, trong phòng họp tràn ngập không khí khẩn trương.

“Thật có lỗi tổng giám đốc, điện thoại của ngài vang lên.”

Thư ký ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở Long Nghiễn, Long Nghiễn lấy điện thoại từ trong túi áo ra, vốn tính sẽ liếc mắt nhìn dãy số một cái rồi ngắt điện thoại. Nhưng ngờ đâu, ánh mắt của hắn lại nhìn thấy số từ nhà riêng của mình.

Là Nguyệt Tầm sao?

Long Nghiễn bấm nghe điện thoại, từ bên tai truyền đến giọng nói trong trẻo của Phương Nguyệt Tầm.

“Uy, là Long Nghiễn tiên sinh?”

“Chính tay cậu bấm số mà không biết sao, còn hỏi!”

Đầu bên kia nhất thời lặng thinh, sau đó. . . .

“Đây chính là lần đầu tiên tôi gọi điện thoại cho anh a, hỏi một câu như vậy thì cũng là bình thường đi!”

Trời! Tổng giám đốc nở nụ cười! Mọi người trong phòng họp hoảng sợ đến nỗi tim đập mạnh không ngừng.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Cái kia, mẹ của Vương Đoạt có đồ vật muốn đưa cho tôi, hiện tại tôi đi không được. Tôi muốn nhờ Vương Đoạt đưa đến nhà, được chứ?”

Trời, tổng giám đốc lại cười nữa! Trong phòng họp lại vang lên những tiếng lòng đầy hoảng sợ.

“Cậu có thể đón tiếp bạn bè, những nơi không thể vào cậu cũng biết rõ ràng rồi.”

“Còn nữa. . . .Tôi, tôi có thể, có thể đem sách vào phòng của mình xem không?”

“Có thể. . . .Nơi đó, cậu thích không?”

“Thích, thích muốn chết! Cảm ơn anh.”

“Không cần cảm tạ! Đúng rồi, cậu xảy ra chuyện gì, tại sao không thể đi?”

Long Nghiễn nghe thấy câu trả lời “thích, cảm ơn” thì vui đến nỗi quên mất mình đang còn trong cuộc họp, chỉ muốn cùng cậu tán gẫu như vậy thôi. Đầu kia của điện thoại Phương Nguyệt Tầm cũng quên mất Vương Đoạt đang đợi điện thoại của cậu.

“Không có gì, chỉ vì đọc sách đến nỗi không muốn buông ra. Nếu đi với Vương Đoạt thì trở về sẽ quá thời gian nấu cơm. Tôi cũng không muốn lãng phí thời gian bên ngoài.”

“Thích đọc sách mặc dù là chuyện tốt, nhưng cũng không thể quên mất thời gian nghỉ ngơi. Phải bảo vệ đôi mắt thật tốt mới được.”

Trời, tổng giám đốc biết quan tâm người khác! Trong phòng họp nhất thời liên tiếp nghe được những tiếng thét chói tai từ trong đáy lòng.

“Tôi biết. A, anh có đang bận cái gì không, không làm việc sao?”

“Bộ nghĩ ai cũng rảnh rỗi nhàn hạ như cậu sao, tôi đang họp.”

“A! Tại sao anh không nói sớm, tôi không phải đã quấy rầy anh sao, chuyện này nên nói trước chứ a.”

“Cậu lại không có hỏi.”

“Chuyện này cần tôi phải hỏi sao? Bái bai!”

“Uy, uy. . . .”

Đây cũng quá nhanh đi, đứa nhỏ sợ ảnh hưởng đến công việc của hần như vậy sao, này so với nữ nhân còn quan tâm hơn nhiều.

Long Nghiễn lúc đem ánh mắt nhìn về những người trong phòng họp còn cho rằng bọn họ lúc ăn trưa đã ăn trúng cái gì không tốt. Thư ký ngồi kế bên Long Nghiễn cũng đồng tình nhìn mọi người.

END 13

15. Chương 15

CHƯƠNG 14

Sau khi nhắn tin cho Vương Đoạt, chưa đến một tiếng đồng hồ Vương Đoạt cười đến khoa trương nắm tay Khương Tiểu Vác xuất hiện trước mặt Phương Nguyệt Tầm.

Từ khi bước vào nhà cho tới khi ba người đã an vị trong phòng khách, Vương Đoạt luôn miệng nói “Không hổ danh là người có rất nhiều tiền. . . .”, Khương Tiểu Vác ngồi kế bên ánh mắt luôn ngó xung quanh, gật đầu lia lịa nhưng không có bình luận cái gì hết. Chờ đến khi Phương Nguyệt Tầm bắt đầu quở trách Vương Đoạt, ba người mới dần dần kiểm đề tài trò chuyện.

Vương Đoạt kể cho Phương Nguyệt Tầm nghe những chuyện xảy ra trong nhà, Khương Tiểu Vác buồn chán đứng dậy đi tới đi lui trong phòng quan sát, cho tới khi nâng chuẩn bị đến gần cầu thang, chợt nghe Vương Đoạt kêu lên một tiếng.

“Tiếc Vác, lại đây ngồi xuống.”

Khương Tiểu Vác ngoan ngoãn trở về bên người Vương Đoạt, Phương Nguyệt Tầm đối với người bạn tốt của mình tươi cười đầy cảm kích. Cậu phi thường hiểu rõ tính tình của Vương Đoạt, đừng nhìn hần ngoài mặt cười hi hi ha ha, mang bộ dáng tùy tiện phóng túng, kỳ thật trong lòng hần rất biết chừng mực. Vương Đoạt tuy khiến cho người ta cảm thấy bề ngoài rất thô ráp, nhưng bên trong lại có thần kinh quan sát phi thường nhạy bén. Hần biết Phương Nguyệt Tầm ngượng ngùng liền bắt Khương Tiểu Vác dừng lại, không

thể để cho nàng đụng chạm, làm lộn xộn đến cái nơi xa lạ không thuộc về Phương Nguyệt Tầm. Cho nên Vương Đoạt mới mở miệng gọi Khương Tiểu Vác lại.

Nhìn thấy Phương Nguyệt Tầm tươi cười cảm kích, Vương Đoạt cũng cười đầy khoa trương.

Mới đầu cứ tưởng rằng ngồi nói chuyện với nhau một chút sẽ ly khai, ai biết được ba người họ lại trò chuyện vui vẻ đến tận lúc Long Nghiễn trở về.

Long Nghiễn mở cửa ra thì nhìn thấy Phương Nguyệt Tầm đang ngồi trong phòng khách cùng hai người bạn cười nói vui vẻ, Long Nghiễn chẳng những không có để tâm vì sao cậu lại lưu bạn bè trễ đến như vậy, ngược lại, có thể thấy cậu tươi cười sáng lạn làm cho Long Nghiễn cảm thấy rất thoải mái.

“Đã về rồi, Long Nghiễn tiên sinh.”

Phương Nguyệt Tầm lễ phép tiếp đón, Vương Đoạt cũng đứng dậy gật đầu chào Long Nghiễn, chỉ có Khương Tiểu Vác ngồi trên ghế sofa khẽ gật đầu mỉm cười.

Long Nghiễn cúi gập đi về phía bọn họ,

“Ngồi đi. Nơi này có khó tìm không.”

Vừa nói Long Nghiễn vừa phi thường tự nhiên đưa cái cặp qua cho Phương Nguyệt Tầm, sau đó tìm vị trí Phương Nguyệt Tầm rồi ngồi xuống bên cạnh cậu.

Phương Nguyệt Tầm dựa theo thói quen của Long Nghiễn mỗi khi về nhà đều để trước mặt hắn một ly nước lạnh, cũng ngồi vào bên cạnh Long Nghiễn.

Tới giờ Phương Nguyệt Tầm phải đi nấu cơm, Long Nghiễn liền đề nghị bốn người cùng nhau đi ăn bên ngoài. Nhìn bộ dáng không có chút tình nguyện của Phương Nguyệt Tầm, biết ngay cậu không nỡ rời xa những cuốn sách thân yêu, bởi vì lúc vào cửa đã nhìn thấy cậu ôm khư khư đến giờ vẫn không buông tay.

Long Nghiễn dịu dàng sờ sờ tóc Phương Nguyệt Tầm.

“Sách cũng không mọc chân lên chạy mất, lúc nào xem chẳng được. Đi thay quần áo.”

Động tác của hắn đầy dịu dàng sung ái làm trong lòng Phương Nguyệt Tầm cảm thấy rất ấm áp.

.....

Đang ngồi trong xe, mọi người đều thương lượng nên ăn cái gì, Vương Đoạt là người đưa ra ý kiến trước, nói muốn đi ăn lẩu cá. Phương Nguyệt Tầm lập tức bác bỏ.

“Không được, tôi tuyệt đối không ăn món đó!”

Quan sát thái độ khác thường của Phương Nguyệt Tầm, Vương Đoạt nhận ra có cái gì đó, thăm dò hỏi cậu.

“Nguyệt Tầm, có phải vì ăn lẩu cá xong cậu bị gì khó nói sao?”

“Hỏi nữa liền đánh cậu!”

Long Nghiễn đang lái xe trộm cười nhìn người bên cạnh đang chu miệng, khuôn mặt đỏ hồng lợi hại.

Vốn tâm tình Phương Nguyệt Tầm cũng rất tốt, nhưng khi nhắc tới lẩu cá liền nhớ lại chuyện nắc cục của mình, nghĩ tới nắc cục, cậu lại hồi tưởng về lần đầu tiên bị Long Nghiễn hôn. Vì vậy cậu mới không cần đi ăn cái loại thức ăn đầy nguy hiểm đó!

Không khí lúc ăn cơm phi thường tự nhiên, Vương Đoạt luôn có thể làm cho mọi người cười đến vui vẻ, mà Long Nghiễn sẽ đứng lúc thêm vài câu chế giễu làm tăng thêm không khí thoải mái. Phương Nguyệt Tầm rất thích cái cảm giác này, cùng bạn bè tụ họp ăn cơm, mà không phải một người cô đơn lẻ loi ăn cái gì đó. Giọng nói Vương Đoạt trong trẻo, Khương Tiểu Vác thì ôn nhu, Long Nghiễn thì trầm thấp, mọi người đều mang khuôn mặt tươi cười hết thấy đều làm cho cậu cảm thấy chính mình không phải chịu cô đơn nữa. Đặc biệt bàn tay to của Long Nghiễn thường xuyên nhẹ nhàng vuốt ve đầu cậu, khuôn mặt đáng yêu sẽ lặng lẽ trở nên hồng nhuận.

Gần hơn hai tiếng đồng hồ dùng cơm, Long Nghiễn theo thói quen dựa dằng đỡ phía sau lưng Phương Nguyệt Tầm, cùng cậu đi ra ngoài. Trong lòng Phương Nguyệt Tầm xuất hiện một cảm giác ấm áp không rõ, giống như được che chở.

Long Nghiễn cùng Phương Nguyệt Tầm đi đến chỗ để xe, chờ Phương Nguyệt Tầm ngồi ổn định vào ghế kế bên, Long Nghiễn mới khởi động xe chạy tới trước cửa nhà hàng, chuẩn bị đưa Vương Đoạt cùng Khương Tiểu Vác về nhà. Phương Nguyệt Tầm vẫn còn nhớ thương những quyển sách, hận không thể trực tiếp chạy ào vào nhà. Cậu nhìn thấy hai người đứng cách đó không xa, biểu tình dường như đang khắc khẩu, Phương Nguyệt Tầm bất đắc dĩ thở dài bước xuống xe.

Cậu cố gắng bước nhanh, vẫn chưa đến nơi liền nghe thấy giọng nói đầy tức giận của Khương Tiểu Vác.

“Anh thật quá đáng! Trẻ như vậy mà muốn em một mình đi về nhà sao?”

“Còn chưa đến mười một giờ, em sợ cái gì!” Vương Đoạt chẳng thèm để ý nói.

“Vừa rồi em không có nói muốn đi đến nơi khác, chỉ muốn anh đưa em về nhà thôi.”

“Anh cũng đã nói, anh còn có việc bận.”

“Em là bạn gái của anh, mà anh còn lấy nguyên do vì mới mười một giờ tối không đưa em về nhà, còn muốn đi ra ngoài có công việc sao!” Khương Tiểu Vác thoát nhìn tức giận không nhẹ, sắc mặt đều trắng xanh.

“Đừng tưởng rằng là bạn gái của tôi là có thể quản được tôi, lúc mới quen nhau, tôi đã nói rất rõ ràng, trừ bỏ thời gian hẹn hò thì thời gian còn lại ai cũng không được phép can thiệp vào chuyện của người kia.”

A. . . .Phương Nguyệt Tầm bắt đầu nhức đầu. Vương Đoạt vẫn không hề thay đổi sở thích tự do a.

“Anh, anh cũng thật tồi tệ! Ngay cả Nguyệt Tầm cũng không có làm như thế.”

A? Có ý tứ gì? Mình, mình còn không bằng Vương Đoạt sao? Phương Nguyệt Tầm ngay cả mở miệng khuyên giải cũng không được, cậu nhìn người này, lại quay sang nhìn người kia. Vừa định nói cái gì đó thì Vương Đoạt bỗng nhiên làm mặt lạnh.

“Sao vậy, để ý Nguyệt Tầm như thế. Thích hẳn rồi sao?”

Phương Nguyệt Tầm kinh ngạc đến ngây người nhìn Vương Đoạt, Khương Tiểu Vác đứng một bên đối với lời nói vô căn cứ của Vương Đoạt tức đến sắp phát điên.

“Anh nói bậy bạ gì đó! Tôi như thế nào có thể. . . .”

“Đừng cho là tôi không biết, em ở sau lưng tìm Nguyệt Tầm không dưới ba lần. Tôi cho em biết, phần này trái tim của hần đã sớm chết rồi, Nguyệt Tầm sẽ không bao giờ thích em.”

“Anh ngậm máu phun người! Tại sao tôi đi tìm Nguyệt Tầm trong lòng anh là người hiểu rõ nhất! Anh vì cái gì lại vũ nhục tôi như thế?” Khương Tiểu Vác bắt đầu rơi nước mắt, Phương Nguyệt Tầm thật sự không biết dưới cái loại tình huống này nên đi khỏi đây hay nên mở miệng nói chuyện.

“Vũ nhục em? Tôi cũng không có đem sự tình này coi là quan trọng. Người như Nguyệt Tầm vừa hiểu biết lại vừa quan tâm người khác, thích hẳn là chuyện rất bình thường. Bất quá, cho dù em lớn lên có xinh đẹp, có đáng yêu, hần cũng không thích em. Bởi vì hần là bạn của tôi! Lời muốn nói cũng đã nói xong, em muốn chia tay tôi cũng không có ngăn cản.” Vương Đoạt căn bản không có biết, Phương Nguyệt Tầm bắt đầu hối hận lúc gọi điện thoại nói cho hần biết những lúc Phương Nguyệt Tầm tìm đến chính mình than thở. A. Cậu là nên khuyên hay là nên đi a, Phương Nguyệt Tầm hoàn toàn không biết làm sao để xử lý chuyện trước mắt.

“Được rồi, những người yêu nhau có đôi lúc sẽ cãi nhau, đó là chuyện bình thường, nhưng nếu nháo đến chia tay thì không tốt. Vương Đoạt, là nam nhân nên hào phóng một chút, tôi cùng Nguyệt Tầm sẽ đưa nàng về nhà, hai người tính toán lại rồi hảo hảo nói chuyện.”

Từ phía sau Long Nghiễn chậm rãi đi tới, lời nói phi thường thoải mái. Vương Đoạt tựa hồ cũng hiểu được bản thân có chút quá đáng, nhìn Khương Tiểu Vác rơi lệ không ngừng, lại quay đầu lại nhìn sang Phương Nguyệt Tầm đang khó chịu tới cực điểm.

“Thực xin lỗi, Nguyệt Tầm. Tôi lỡ miệng nên nói vậy.” Vương Đoạt hướng Phương Nguyệt Tầm xin lỗi, không chờ Phương Nguyệt Tầm bắt đầu nổi nóng với hắn, hắn đã tiếp tục nói “Ai biểu Tiểu Vác không có việc gì đi tìm cậu, có chuyện cũng không nói với tôi.”

Thằng nhóc này căn bản là đang ghen a! Phương Nguyệt Tầm lúc này mới hiểu được, thế là. . . .

“Đầu óc cậu có vấn đề a! Không tìm một cách nào đó đơn giản để giải thích với nàng, nếu cậu thực sự để ý đến nàng, sau này có cái gì thì nói trực tiếp với nàng rồi cùng nhau giải quyết thôi! Ngu ngốc!”

Vương Đoạt cợt nhả hướng Phương Nguyệt Tầm cười, đến bên cạnh Khương Tiểu Vác nắm lấy tay nàng, đương nhiên bị vùng qua, rồi đương nhiên sẽ bị gắt gao giữ chặt lấy.

“Tôi đưa nàng trở về được rồi. Đừng khóc nữa, chờ Nguyệt Tầm đi khỏi, anh cho em đánh miễn phí.”

Nhìn đôi oan gian vui mừng dần dần đi xa, Phương Nguyệt Tầm thở dài leo lên xe Long Nghiễn.

Sắp về đến nhà, bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sầm đùng đùng, giống như trời sắp mưa lớn. Long Nghiễn nhún ga chạy nhanh hơn.

.....

Thời điểm về đến nhà vừa đúng lúc mưa bắt đầu rơi, hai người sau khi chạy vào phòng khách, Phương Nguyệt Tầm đã bay nhanh vào nhà bếp, cậu phải giúp Long Nghiễn chuẩn bị nước trà, còn phải dọn dẹp nhà một chút, mới có thể an tâm đọc sách.

Mãi mê nhìn đứa nhỏ vội đến vội đi, Long Nghiễn cầm tờ báo trong tay thủy chung không có đọc qua.

Một tia chớp kinh người xẹt qua mang theo một tiếng sấm rền thật lớn làm điện đóm trong phòng đột nhiên tắt hết, Long Nghiễn không kiên nhẫn cầm lấy cái bật lửa trên bàn lên thắp sáng. Lúc này, một ngọn lửa nhỏ nhoi chiếu sáng phòng, tuy rằng chỉ có vài giây, Long Nghiễn vẫn nhìn thấy bộ dáng kỳ quái bất động của Phương Nguyệt Tầm đang đưa lưng về phía mình. Dựa theo tính cách của Phương Nguyệt Tầm chắc chắn sẽ bắt đầu oán giận. Long Nghiễn cảm thấy có chút không đúng lắm, cầm bật lửa hướng Phương Nguyệt Tầm đi qua.

“Có thể là do đứt cầu dao, rất nhanh là ổn rồi. Cậu tốt nhất tìm một chỗ ngồi yên. Nếu. . . .”

Lúc đi đến phía sau cậu, Long Nghiễn phát giác cả người Phương Nguyệt Tầm đang run rẩy. Vội vàng cất bước đến trước mặt cậu, bốn phía tối đen Long Nghiễn chỉ có thể mượn ánh sáng mờ mờ của ngọn lửa để nhìn người trước mắt.

Phương Nguyệt Tầm sắc mặt tái nhợt, ánh mắt vô thần trũng thật lớn. Ngay cả tiếng nghiến răng cũng nghe được rõ ràng. Long Nghiễn kinh ngạc muốn chạm vào cậu, bầu trời lại đột ngột nổ vang chấn động của sấm. Phương Nguyệt Tầm bỗng nhiên hét to một tiếng, ngay lập tức bổ nhào vào trong lòng Long Nghiễn.

Ôm lấy thân thể gầy yếu, Long Nghiễn có thể cảm giác được cậu đang run rẩy không ngừng.

“Nguyệt Tầm, Nguyệt Tầm, xảy ra chuyện gì? Sợ sấm sét sao? Nguyệt Tầm. . . .” Long Nghiễn ôm chặt lấy cậu, lo lắng hỏi han. Người trong ngực không nói lời nào, chỉ dùng sức nắm lấy quần áo Long Nghiễn, không ngừng run rẩy. Long Nghiễn nóng nảy sốt ruột.

“Nguyệt Tầm, không có việc gì, thả lỏng một chút.” Long Nghiễn gần như bán ôm dìu Phương Nguyệt Tầm đến ghế sofa ngồi xuống, hắn cúi đầu nhìn người run rẩy trong lòng ngực, hai mắt nhắm chặt, ngay cả lông mi đều run rẩy không ngừng. Đôi môi vốn hồng nhuận bây giờ không có một chút huyết, gắt gao mím chặt. Đôi tay mảnh khảnh gắt gao nắm lấy Long Nghiễn, giống như đang nắm lấy một cái phao cứu mạng.

“Nguyệt Tầm, đừng sợ. Tôi ở bên cậu.” Long Nghiễn dịu dàng an ủi, chờ bật lửa nóng đến phồng tay, Long Nghiễn không thể không tắt đi nguồn sáng duy nhất.

“Nguyệt Tầm, cậu ngoan ngoãn ngồi yên ở đây, tôi đi xem thử công tắc nguồn điện.” Long Nghiễn thử kéo tay Phương Nguyệt Tầm ra, bàn tay mảnh khảnh ngược lại nắm càng chắc hơn. Long Nghiễn thử nhiều lần cũng không có tác dụng.

“Nguyệt Tầm, chờ một chút sẽ quen thôi. Ngoan, trước hết buông tay, tôi thực sự rất nhanh sẽ trở về.” Người trong lòng ngực liều mạng lắc đầu, nói cái gì cũng không chịu buông hân ra. Long Nghiễn mỗi lần nghe thấy tiếng sấm thì người trong ngực lại run rẩy mãnh liệt hơn. Cứ như vậy không phải biện pháp, Long Nghiễn cầm lấy miếng đệm trên ghế sofa.

“Nguyệt Tầm, cậu ôm lấy cái này đi, tôi đi xem công tắc nguồn điện. . . .Nguyệt Tầm ngoan, nghe lời. . .” Long Nghiễn dụ dỗ cậu, hơn nửa ngày mới nhét được miếng đệm vào trong lòng ngực của cậu. Long Nghiễn sờ sờ tóc của cậu rồi đứng dậy bước ra ga ra.

Long Nghiễn nhìn công tắc điện cũng không có cái gì khác thường, đi ra ngoài đường nhìn nhìn. Không chỉ riêng nhà của hân, toàn bộ những nhà xung quanh đều không có một chút ánh sáng. Long Nghiễn lo lắng người đang ở trong phòng khách, liền tìm kiếm hai ngọn nến vội vàng quay lại.

Vừa mới trở lại phòng khách, trái tim Long Nghiễn như ngừng đập. Trên ghế sofa trông rỗng, không thấy cái người đang ôm miếng đệm kia đâu. Long Nghiễn bước nhanh qua mới phát hiện, trong một góc sáng của phòng khách có một người đang giữ chặt lấy miếng đệm, che lỗ tai co lại thành một đoàn lạnh run.

END 14

16. Chương 16

CHƯƠNG 15

“Nguyệt Tầm!” Long Nghiễn chạy tới quỳ gối xuống mặt đất, hai tay gắt gao ôm lấy cậu vào trong ngực.

“Không sợ, tôi đã trở về.” Bầu trời lại vang lên một tiếng sấm, Phương Nguyệt Tầm ở trong lòng ngực Long Nghiễn mãnh liệt run lên một chút, ô ô khóc. Long Nghiễn nhanh chóng thay đổi tư thế, cẩn thận ôm lấy Phương Nguyệt Tầm đi lên cầu thang.

Mở cửa phòng ngủ, Long Nghiễn đem người đang run rẩy khóc nức nở trong lòng ngực đặt lên giường, nhìn bàn tay cậu nắm chặt lấy quần áo của chính mình, ngay cả các đốt xương cũng hiện lên rõ ràng, thật sự không nỡ buông cậu ra như vậy. Long Nghiễn nhanh chân nhanh tay nằm xuống cùng Phương Nguyệt Tầm, đem cái chăn hảo hảo bao cậu lại rồi mới bắt đầu dịu dàng an ủi.

Hân chưa từng thấy qua có người nào sợ sét đánh tới loại trình độ này, lúc trước cậu ở một mình thì xử lý chuyện này như thế nào? Cũng giống như vừa rồi chui vào trong góc phát run sao? Nếu tiếng sấm nguyên một đêm không ngừng, cậu có phải sẽ run rẩy như vậy suốt buổi tối? Thân thể đơn bạc như vậy, ngón tay mảnh khảnh như vậy, khóc đến bất lực như vậy. . . . Long Nghiễn hai cánh tay càng siết chặt thêm. Trên mái tóc mềm mại và tấm lưng gầy yếu đều được hân vuốt ve dịu dàng. Trong lòng ngực trắng kiện truyền ra tiếng khóc vừa bị thương vừa khát vọng được an ủi, ngay vị trí trái tim nóng bỏng đang được thấm ướt bởi những giọt nước mắt đầy tổn thương. Long Nghiễn chậm rãi cúi đầu, mềm nhẹ hôn vào cái trán ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Nguyệt Tầm, tất cả sẽ trôi qua. Ngoan, không khóc. Ngẩng đầu nhìn tôi, không phải tôi luôn luôn ở bên cạnh cậu sao?” Long Nghiễn từng nhìn qua rất nhiều nước mắt của nữ nhân, bởi vì các nàng bị hân cự tuyệt nên thương tâm khóc. Hân vốn là một người nam nhân, chỉ có thể tối thiểu làm được một việc là an ủi các nàng một chút. Nhưng mà, đối mặt với con mèo nhỏ đang bị khiếp sợ như vậy, Long Nghiễn nói ra được một câu như thế này đã là kỳ tích.

Người trong lòng ngực vẫn đang âm ỉ khóc, Long Nghiễn không ngừng khuyên bảo. Muốn cậu đừng khóc nữa, muốn cậu ngẩng đầu lên. Nhưng mà....

“Không, không nên nhìn, sợ, thật đáng sợ. . . .”

Sợ? Cậu sợ đến nỗi ngay cả ánh mắt cũng không dám mở sao? Long Nghiễn hai tay đang ôm lấy, chỉ có thể nhìn thấy một phần gương mặt cậu bị nước mắt làm ướt nhẹp.

“Không sợ, ngoan, không có chuyện gì hết. Nghe lời, đến. . . .”

“Không cần, sẽ, sẽ nhìn thấy. . . .Mẹ” Phương Nguyệt Tầm nói xong thân thể càng run rẩy lợi hại hơn, lời của cậu không cách nào làm cho Long Nghiễn hiểu được. Hắn nhớ rõ Phương Nguyệt Tầm từng nói qua, lúc cậu còn rất nhỏ thì mẹ của cậu đã biến mất. Dưới loại tình huống này cậu như thế nào lại thấy. . .

“Nguyệt Tầm. . . .Hảo, vậy thì không nhìn, yên tâm đi, tôi sẽ ở bên cạnh cậu.”

Cậu sợ đến nỗi không dám mở mắt thì làm sao Long Nghiễn có thể làm cho cậu mau chóng tỉnh táo lại. Vuốt ve tóc và lưng cậu, tay kia thì mềm nhẹ bao lấy bàn tay nhỏ bé đang nắm trước ngực, Long Nghiễn đè thấp âm thanh hy vọng có thể xua tan đi sự sợ hãi của cậu.

“Nguyệt Tầm không sợ, có tôi ở bên thì không sợ bất cứ chuyện gì, tôi sẽ bảo vệ cậu. Đến tận hừng đông vẫn ở đây, cho nên, Nguyệt Tầm, không cần phải sợ hãi.” Giọng nói dịu dàng không ngừng quanh quẩn bên tai, vuốt ve đầy ôn nhu giống như đang bảo vệ người mà mình yêu quý nhất. Bầu trời ngẫu nhiên vẫn vang lên vài tiếng sấm, người trong lòng đã không còn mãnh liệt run rẩy nữa. Nghe được tiếng sấm, tiếng mưa rơi, tiếng gió cùng tiếng khóc nho nhỏ trong phòng liền cảm thấy ấm áp hẳn lên.

Người trong lòng ngủ lúc nào hắn cũng không biết. Nhìn cậu khóc đến thê thảm, khuôn mặt nhỏ nhắn cuối cùng cũng khôi phục lại một chút huyết sắc, đôi bàn tay kia vẫn gấu gao nắm lấy quần áo của hắn, cho dù bản thân đã tiến vào mộng đẹp cũng không có buông ra, Long Nghiễn đau lòng lau đi nước mắt trên mặt cậu. Dung mạo thanh tú, hai mắt thật to cùng lông mi thật dài, cái mũi khéo léo cùng đôi môi đáng yêu, đứa nhỏ không hề dễ phòng ngủ say trong ngực hắn, cũng may Long Nghiễn không phải là loại người nhân lúc người khác gặp khó khăn mà lợi dụng. Hắn đau lòng vì cậu, cũng lo lắng vì cậu. Giờ phút này thân thể mềm mại dựa vào người hắn, đơn bạc gầy yếu như vậy đến tận cùng một mình làm sao trải qua cuộc sống cô đơn lạnh lẽo cả ngày lẫn đêm? Có người nào kiên cường để bảo vệ cậu vào ban đêm không? Nếu cậu đồng ý, hắn muốn bảo hộ cậu, muốn làm bạn suốt đời với cậu.

Long Nghiễn nhẹ nhàng hôn vào đôi môi của người trong ngực, mềm nhũn đầy ngọt ngào.

Trong mộng cũng tối đen giống như vậy, bốn phía không tìm thấy một chút âm thanh, một chút ấm áp nào. Đôi bàn chân trần trượt đạp đầy gai nhọn trên mặt đất, trong bóng đêm sợ hãi mờ mịt tìm kiếm. Nguyệt Tầm biết đây là mộng, cũng biết sắp sửa sẽ nhìn thấy một cảnh rất đáng sợ, nhưng cậu không thể nào tỉnh dậy được. Cậu khóc, cậu gọi, cậu chạy, cuối cùng chỉ có thể về tới đây. Tựa như địa phương đáng sợ này là toàn bộ thế giới của cậu, Nguyệt Tầm chỉ có thể lần lượt trải qua, lần lượt chịu đựng.Bỗng nhiên cậu nghe được tiếng tim đập, không phải của cậu. Sau đó lại cảm giác được sự ấm áp, kia cũng không phải của cậu. Dần dần xung quanh từ từ sáng lên, ánh sáng đuổi đi bóng tối đáng sợ đang vây quanh cậu. Cảm giác rất quen thuộc.

Nguyệt Tầm mãnh liệt mở to mắt, dùng khoảng thời gian thật dài mới nhìn rõ gương mặt đang kề sát cậu là ai. Hít một hơi thật sâu, Nguyệt Tầm kinh ngạc đến nỗi không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, một chút trí nhớ ban đêm lọt vào trong đầu. Cậu nhớ tới giọng nói trầm thấp của người này, cánh tay vuốt ve dịu dàng, còn có.nụ hôn trên trán.

Nguyệt Tầm mở lớn hai mắt, cậu lại mơ thấy giấc mơ kia, một giấc mơ thật đáng sợ. Cậu nhớ tới mẹ của cậu.Rồi, cậu khóc.

Mông lung cảm giác được có cái gì đó di chuyển trong ngực, cũng nghe thấy được âm thanh nức nở nho nhỏ. Giây tiếp theo Long Nghiễn mãnh liệt mở to mắt, chặt chẽ ôm lấy người trong lòng.

“Nguyệt Tầm, Nguyệt Tầm, đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe thấy được giọng nói đầy quan tâm, Phương Nguyệt Tầm càng khóc dữ dội hơn. Cậu cúi thấp đầu thủy chung không chịu nhìn người đang ôm cậu. Long Nghiễn lo lắng hỏi han, nghĩ muốn nhìn người trong lòng ngực đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu cứ lắc đầu. Long Nghiễn gấp đến nỗi một cái liền xoay người đang khóc khiến người khác đau lòng kia nằm thẳng ra trên giường. Long Nghiễn ôm lấy bờ vai run rẩy của cậu, vuốt ve khuôn mặt đang cố giấu vào trong ngực hắn.

“Nguyệt Tầm, nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì. Cậu khóc đã rất lâu rồi, nếu cứ khóc như vậy đôi mắt sẽ mù luôn đó. Ngoan, ngừng đầu lên.”

Giọng nói ôn nhu lo lắng thổn thức ở bên tai, Phương Nguyệt Tâm chậm rãi từ trong ngực hẩn ngẩng đầu lên lộ ra khuôn mặt nhưng ánh mắt lại không có mở.

Tâm rất đau, thật sự rất đau! Lúc Long Nghiễn thấy được khuôn mặt che kín nước mắt của cậu, trái tim không thể chịu nổi đau đến ngừng đập. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương đến thế thậm chí dùng cách gì mới có thể làm cho cậu tươi cười giống lúc trước? Long Nghiễn tay chân luống cuống bắt đầu giúp cậu lau nước mắt.

“Ngoan, không khóc. Cậu cứ như vậy sẽ làm tôi lo lắng, Nguyệt Tâm, nghe lời, tôi không muốn nhìn thấy cậu ở trong lòng ngực khóc đến bất tỉnh, mà tôi thì cái gì cũng không làm được. Ít nhất cũng phải nói cho tôi biết, cậu cứ luôn khóc như vậy tôi không biết nên làm sao mới tốt. Nguyệt Tâm. . . .”

Không biết rằng một câu kia đã dẫn động tới người trong lòng ngực. Phương Nguyệt Tâm đang nức nở chậm rãi mở mắt. Đột nhiên. . . . trái tim Long Nghiễn mãnh liệt đập nhanh! Hắn biết lúc này không phải là thời điểm thích hợp để nảy sinh dục vọng, hắn biết đây không phải là thời điểm giữ lấy cậu. Nhưng cái miệng nhỏ nhắn vì hít thở không thông nên hé ra, ánh mắt ảm ướt, nước mắt bao quanh con ngươi trong suốt đen láy giống như một viên đá quý đang lóe sáng, bất lực khát cầu sự âu yếm nhìn hắn. . . . Đây chính là kiệt tác của Thượng đế sao? Tại sao lại làm cho đứa nhỏ này đáng yêu như thế? Xinh đẹp như thế? Đáng yêu đến nỗi muốn đem cậu ăn vào trong bụng, xinh đẹp đến nỗi muốn đem cậu giấu vào trong ngực không cho bất luận kẻ nào nhìn đến.

Long Nghiễn nhìn người trong ngực, hai tay không tự chủ được ôm chầm lấy, vuốt ve. Thẳng đến khi đụng phải những giọt nước mắt mới đột nhiên tỉnh lại!

“Nguyệt. . . . Tâm.” Đúng vậy, đây không phải là thời điểm thích hợp.

Long Nghiễn hít thở thật sâu, đem dục vọng đang bành trướng trong nháy mắt áp chế đi. Đưa tay lấy tờ khăn giấy ở đầu giường giúp cậu lau nước mắt.

“Ngoan, không khóc. Nghe lời còn có thưởng nha, hôm nay cái gì cậu cũng không cần làm, có thể nhàn nhã ngồi đọc sách suốt ngày. Buổi tối tôi cũng không chiếm lấy TV, cậu có thể xem phim hoạt hình yêu thích, được không? Ngoan, không khóc.” Không có lý do, chỉ muốn cưng chiều cậu, nhưng cưng chiều như thế đều cảm thấy không đủ.

“Có thể chứ, có thể không cần làm, làm việc nhà sao?” Phương Nguyệt Tâm đáng thương nhìn Long Nghiễn.

“Có thể.” Đã chịu nói chuyện với hắn, cậu thật sự đáng yêu.

“Cũng không cần, không cần nấu cơm sao?”

“Không cần.” Long Nghiễn nhìn người trước mắt trở thành một đứa nhóc, vừa tính lau đi nước mắt. Ai ngờ người trong ngực lại tiếp tục khóc lên.

“Tiểu Tâm hôm nay bị bệnh, có thể không cần giúp mẹ làm việc nhà.”

“Nhưng mẹ làm một mình sẽ rất mệt a.”

“Không sao, chỉ cần nhìn thấy Tiểu Tâm hết bệnh mẹ sẽ không mệt.”

“Vậy, Tiểu Tâm có thể xem phim hoạt hình không?”

“Có thể a.”

Phương Nguyệt Tâm hoàn toàn khóc lớn lên, lời nói của Long Nghiễn làm cho cậu nhớ tới sự ấm áp thật lâu trước kia, nhưng bây giờ đã mất đi. Hắn lo lắng ôm lấy cậu vô vô, cứ tưởng đã lừa cậu hết khóc, ai dè lại càng khóc lợi hại hơn. Long Nghiễn vừa gấp gấp lau nước mắt cho cậu vừa găt gao ôm cậu vào lòng, hận không thể đem cậu nhào nặn vào trong cơ thể hắn.

“Nguyệt Tâm, xảy ra chuyện gì? Ngoan, đừng khóc nữa được không. Là tôi nói sai rồi sao, cậu muốn làm chuyện gì cứ nói cho tôi biết a.” Long Nghiễn chưa bao giờ cưng chiều bất cứ người nào giống như bây giờ, nước mắt của cậu, thân thể đơn bạc của cậu, tất cả đều làm cho hắn đau lòng. Vội muốn chết, thật là vội muốn chết! Người trong lòng ngực khóc đến nỗi cổ họng đều muốn đứt ra, Long Nghiễn nhìn nước mắt rơi trên cái gối đã ướt thành một mảng lớn.

Đứa nhỏ, cậu có phải muốn làm cho tôi đau lòng đến chết không à! Long Nghiễn ném cái khăn trong tay đã ướt đầm không thể dùng nữa xuống đất, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn khóc càng ngày càng thê thảm kia, bất chấp mọi chuyện hôn lên đôi môi nho nhỏ.

.....

Kinh ngạc đến nỗi nước mắt không còn chảy nữa, Phương Nguyệt Tầm không giống như hai lần trước xấu hổ và giận dữ đẩy hẳn ra. Cảm giác trên môi thật mềm, thật ấm áp, giống như hạnh phúc ngọt ngào đang cứu vớt cậu khỏi cảnh sống bị ai bắt lực. Phương Nguyệt Tầm nhìn thấy, người nam nhân đang hôn mình nháy mắt trên mặt tràn đầy biểu tình vừa lo lắng vừa đau lòng. Chậm rãi cậu cũng nhắm hai mắt lại.

Long Nghiễn cảm giác được, người trong lòng dần dần bình ổn lại. Nụ hôn của hắn khê thấm ướt môi cậu, rồi mới cẩn thận ngậm trong miệng nhẹ nhàng hút, sợ dùng quá nhiều lực, đôi môi kia tựa hồ sẽ hòa tan. Cùng lúc đó, hắn cũng cảm nhận được, có một đôi tay nhỏ bé bắt lấy y phục của hắn.

Không nở, không nở buông ra, muốn. . . có thể vĩnh viễn hôn cậu như vậy. Lúc Long Nghiễn lưu luyến rời đi, người hắn ôm mặt đã đỏ bừng, đôi mắt to không hiểu rõ tình hình nhìn hắn.

Long Nghiễn nở nụ cười.

“Đừng khóc, anh sẽ đau lòng.”

Phương Nguyệt Tầm ngoan ngoãn gật đầu, sau đó Long Nghiễn một lần nữa đem người đang nằm trên giường gắt gao ôm vào trong ngực.

Cậu hiểu được sự yêu thương hắn dành cho cậu. . . Đây là người ngoài đầu tiên nói sẽ đau lòng vì cậu. Hai cánh tay đang ôm khiến cho cậu cảm thấy rất an tâm, ấm áp, thậm chí rất hạnh phúc, nụ hôn an ủi kia cũng đồng dạng như thế. Phương Nguyệt Tầm tựa vào lòng ngực hắn, nghe tiếng tim đập đều đặn của hắn rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

.....

Khi tỉnh lại, Phương Nguyệt Tầm nhìn thấy Long Nghiễn đang ngồi trên cái ghế đặt bên cạnh giường đọc sách. Ánh mắt chớp chớp đầy chua xót, cũng không biết nên nói cái gì tốt. Bất quá là được an ủi, lại làm cho cậu trở nên rất thích hắn. Thích giọng nói của hắn, thích nụ cười của hắn, thích lòng ngực của hắn, tất cả những thứ của hắn đều thích. . . .

“Tỉnh, có đói bụng không?” Thấy người kia đã mở mắt đang xuất thần nhìn mình, Long Nghiễn cười rất ôn nhu tiêu sái tiến lại giường.

Phương Nguyệt Tầm lắc lắc cái đầu, đưa tay xoa xoa đôi mắt không thoải mái, lại bị Long Nghiễn kéo lại.

“Nhắm mắt lại, anh nhỏ một chút thuốc nhỏ mắt cho em.” Lúc này đây Phương Nguyệt Tầm phi thường nghe lời nhắm hai mắt lại, Long Nghiễn lấy sẵn chai thuốc nhỏ mắt đã chuẩn bị từ sớm cẩn thận nhỏ từng giọt vào mắt cậu. Chỉ chốc lát mở to mắt cảm thấy thoải mái hơn.

“Cám ơn.” Phương Nguyệt Tầm nhìn thấy Long Nghiễn mỉm cười nhìn cậu liền đỏ mặt nói lời cảm tạ.

Từ trong phòng ngủ đi ra, Phương Nguyệt Tầm nhìn một bàn đầy thức ăn đều không có một chút cảm giác muốn ăn. Đơn giản ăn một chút rồi an vị trên ghế sofa trong phòng khách gần người. Nhìn cậu lại đem chính mình cuộn lại thành một đoàn, Long Nghiễn bỏ qua ý định đi làm vào buổi chiều, cậu cứ như vậy làm cho hắn thật sự không yên lòng.

Đến buổi tối, Phương Nguyệt Tầm vẫn không muốn ăn gì, cứ ngồi gần người ngay tại chỗ đó. Hắn nhìn người đáng thương đang ngồi bên cạnh, cái gì cũng không chịu nói, trong lòng nóng như lửa đốt. Long Nghiễn tận lực không quấy rầy cậu, chỉ ngồi một bên yên lặng.

Đêm đã khuya, Long Nghiễn cảm thấy rất mệt, nhưng Phương nguyệt Tầm vẫn ngồi trên ghế sofa không hề nhúc nhích. Hắn bắt đầu lo lắng làm sao để trôi qua một buổi tối đây.

Có lẽ ít nhiều gì cũng cảm giác được Long Nghiễn ngồi bên cạnh cậu như vậy, Phương Nguyệt Tầm cúi đầu đứng lên.

“Tôi đi ngủ, Long Nghiễn tiên sinh cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút.” Nói xong Phương Nguyệt Tầm hướng gian phòng của mình đi đến, Long Nghiễn đứng dậy kéo tay cậu lại. Phương Nguyệt Tầm khó hiểu nhìn về mặt lo lắng của hắn, Long Nghiễn cái gì cũng không có nói, chính là kéo cậu đi lên lầu.

Mở cửa phòng ngủ, Long Nghiễn đem Phương Nguyệt Tầm ấn ngồi trên giường.

“Anh lo lắng cho em, buổi tối hôm nay em ngủ với anh.”

Biểu tình kinh ngạc trong giây lát, Phương Nguyệt Tầm cúi đầu, không có cự tuyệt cũng không có chấp nhận, mặc dù cậu có cự tuyệt đi chẳng nữa thì Long Nghiễn cũng tính không cho cậu đi. Nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại trong lòng bàn tay, Long Nghiễn sờ sờ tóc cậu.

“Đi tắm rửa, thay quần áo rồi trở lại ngủ.” Long Nghiễn kéo người không nói một lời vào phòng tắm. Thời điểm chờ đợi cậu trở ra, Long Nghiễn đang nghĩ tới chuyện ngày mai, vì phải chăm sóc cái người đáng yêu đó mà suốt một ngày hôm nay hắn không có đi làm. Ngày mai không thể tiếp tục ở nhà bởi cậu được, nếu ngày mai cậu vẫn chưa khôi phục lại thì phải làm sao đây? Cậu ở nhà một mình. . . . Nghĩ đến đây trái tim Long Nghiễn bắt đầu khẩn trương, hôm nay may có hắn ở bên cạnh mà còn rơi vào trạng thái như thế này, nếu không có ai, trong phòng lớn như vậy cậu sẽ làm sao? Nghĩ tới nghĩ lui, Long Nghiễn quyết định, nếu sáng mai cậu không có chuyển biến tốt đẹp thì mang cậu cùng đi làm!

Cửa mở, Phương Nguyệt Tầm mang theo một mùi thơm ngát đi ra, thấy Long Nghiễn đang ngồi chờ cậu, trên mặt xuất hiện một chút áy náy.

Người trước mắt mang theo hơi ấm, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận động lòng người. Long Nghiễn nhìn thấy tim liền đập nhanh, vội vàng thu lại ánh mắt bước qua.

“Tại sao không mang dép bông, lại đây.” Long Nghiễn dắt bàn tay nhỏ bé mềm mại về phòng ngủ.

Nhìn cậu nằm xuống, đắp chăn kĩ càng rồi hắn mới nằm xuống bên kia giường, tùy tay tắt đi đèn ngủ làm căn phòng lập tức rơi vào trong bóng tối. Cảm giác được người bên cạnh tựa hồ có chút khẩn trương, Long Nghiễn vừa nâng tay chạm cậu một cái, thân thể kia hơi run lên một chút. Long Nghiễn đem cả người cậu ôm vào trong ngực.

“Không cần sợ, anh sẽ bên cạnh em.” Nói xong rồi mà người trong lòng ngực cũng không có phản ứng gì. Thật lâu sau. . . . Một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy áo ngủ của Long Nghiễn. . . . Thân thể trong lòng ngực cũng thả lỏng mặc cho hắn ôm.

END 15

17. Chương 17

CHƯƠNG 16

Sáng sớm, ánh nắng chiếu rọi vào phòng đánh thức người đang trầm ngủ, Long Nghiễn vừa mở mắt liền tìm kiếm người vốn đang nằm trong lòng ngực hắn bây giờ không thấy đâu. Trong phòng phi thường im lặng, người làm cho hắn lo lắng kia cũng không thấy. Long Nghiễn mãnh liệt đứng dậy nhảy xuống giường vội vàng chạy ra ngoài.

Trong phòng khách mơ hồ nghe thấy tiếng động từ nhà bếp, trái tim Long Nghiễn dần bình tĩnh lại. Lúc mở mắt hắn cảm thấy rất sợ hãi, sợ hãi người kia cứ như vậy biến mất.

Long Nghiễn nhẹ nhàng đi đến trước cửa nhà ăn, thân thể đơn bạc trước mắt đang làm cái gì đó ở bồn rửa chén. Long Nghiễn cũng không có mở miệng gọi cậu, chỉ đứng trong nắng sớm dùng ánh mắt đầy thâm tình sủng ái cùng quý trọng nhìn cậu.

Phương Nguyệt Tầm bỏ cái ly trong tay xuống. Vừa mới quay người lại thì nhìn thấy Long Nghiễn tựa vào bên cửa dịu dàng nhìn cậu, khuôn mặt mãnh liệt đỏ bừng.

“Buổi sáng tốt lành, Long Nghiễn tiên sinh.” Lúc Phương Nguyệt Tầm ân cần chào hỏi hần cũng không quên kèm theo một cái tươi cười sáng lạn, nhưng điều này lại làm cho Long Nghiễn cảm thấy rất lo lắng. Hần làm sao không biết được đó là vì đứa nhỏ này muốn làm cho hần yên tâm mới miễn cưỡng bày ra loại biểu tình đó, hại hần như thế nào có thể mở miệng muốn đem cậu theo bên cạnh cả ngày. Rõ ràng yếu ớt thì phải được bảo hộ, rõ ràng bất lực thì cần phải dựa vào lòng ngực người khác khóc mới được, tại sao phải ép buộc chính mình kiên cường, bắt buộc chính mình mỉm cười? Long Nghiễn nhìn cậu cười đến đáng yêu xinh đẹp, trong lòng vừa đau lại vừa chua xót. Nhưng mà, hần cũng không muốn phá hủy lớp nguy trang đó, bởi vì, đây là cách của cậu, là cậu vẫn dựa vào phương thức khốn khổ của mình mà vượt qua. Ít nhất hiện tại Long Nghiễn cũng không có tư cách để vạch trần cậu.

“Bữa sáng đã chuẩn bị xong, không phải muốn đi làm sao, ăn cơm xong rồi hãy đi.” Phương Nguyệt Tầm vội vàng nói chuyện với Long Nghiễn, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười giả tạo. Long Nghiễn chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm.

Dùng xong điểm tâm, thay đổi quần áo, Long Nghiễn nhìn thấy Phương Nguyệt Tầm cầm cái cặp của hần đứng sẵn ở cửa nhà chờ hần xuất môn. Long Nghiễn đi đến bên cạnh tiếp nhận thứ trong tay cậu, không nỡ rời đi như thế. Tù tay lấy một tấm card trong túi ra, dùng bút ghi một dãy số liên lạc của mình trên mặt giấy rồi giao cho người trước mặt.

“Có việc gì, nhất định phải gọi điện thoại cho anh. Nếu điện thoại di động của anh không mở, thì hãy gọi số này. Nhớ kỹ, không cho phép được khóc nữa, không muốn ở một mình thì lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho anh.”

Bàn tay Phương Nguyệt Tầm do dự một chút mới chậm rãi tiếp nhận cái card kia, cậu liếc mắt nhìn nước mắt trở lại, cảnh cáo mình không thể khóc nữa.

“Nguyệt Tầm?” Nhìn người đang cúi thấp đầu không nói một lời, Long Nghiễn bắt đầu tính toán sẽ ở bên cậu thêm một ngày nữa. Không quan tâm đến công việc, không quan tâm đến cấp dưới sẽ kích động, chỉ quan tâm đến biểu tình muốn khóc của người trước mắt này. Long Nghiễn vừa muốn bước qua ôm cậu, cậu lại ngẩng đầu nhìn hần nở nụ cười, nụ cười đầy nước mắt.

“Àn, tôi đã biết, anh bị muộn rồi, đi nhanh đi.” Phương Nguyệt Tầm đẩy người đang lo lắng cho cậu đi ra bên ngoài, lúc hần khởi động xe cũng là lúc cậu mỉm cười. Long Nghiễn lái xe thật chậm, nhìn chăm chú vào đứa nhỏ đang vẫy tay với hần qua kính chiếu hậu.

Nhìn chiếc xe đi xa rồi dần dần biến mất, Phương Nguyệt Tầm mới mệt mỏi cởi bỏ lớp nguy trang. Cậu nhanh chóng chạy vào nhà, bởi vì cậu không muốn để cho nước mắt rơi bên ngoài.

Mỗi lần đều như thế này, chỉ cần mơ thấy cái ác mộng kia thì liên tục vài ngày tâm tình cậu đều tụt dốc, khóc không ngừng. Cậu cảm thấy chính mình không có một chút kiên cường, còn hay mím ướm giống con gái, nhưng, cậu cũng không có cách nào để thay đổi. Sáng sớm tỉnh dậy thấy Long Nghiễn vẫn giống như lúc tối ôm lấy mình, Phương Nguyệt Tầm bỗng nhiên hiểu được, hần là vì mình lo lắng, vì mình đau lòng. Qua một ngày khủng hoảng, Phương Nguyệt Tầm mới nhớ ra Long Nghiễn đã nghỉ làm ở nhà chăm sóc cậu hết nguyên một ngày. Lúc trước cho dù Long Nghiễn có làm việc suốt ngày đêm thì hôm sau vẫn đi làm đúng giờ, thế nhưng chính cậu lại làm hần chậm trễ một ngày làm việc. Phương Nguyệt Tầm cảm thấy rất áy náy, tại cậu vô dụng, tại cậu yếu đuối, mới gây phiền toái cho người bên cạnh. Nghĩ đến đây, Phương Nguyệt Tầm đã quyết định sẽ không bao giờ. ở trước mặt Long Nghiễn rơi lệ nữa.

Người kia rất dịu dàng, sự an ủi của hần làm cho Phương Nguyệt Tầm cảm thấy ấm áp ngọt ngào. Thời điểm lúc sáng trộm nhìn khuôn mặt say ngủ của Long Nghiễn, cậu muốn tắt cả những thứ của người nam nhân này, đặc biệt là. nụ hôn của hần. Sau đó, Phương Nguyệt Tầm trở tay không kịp phát hiện, cậu đã yêu hần mất rồi.

Sao có thể như vậy được? Phương Nguyệt Tầm ngồi trên sàn nhà nhìn bàn chân của mình suy nghĩ. Cậu bất quá chỉ là người làm công cho hần, nói khó nghe hơn thì chỉ là một người giúp việc nhà, người có cuộc sống như quốc vương kia làm sao có thể thích cậu. Huống chi, cậu còn là nam. Cho dù Long Nghiễn đôi khi rất thích đùa dai hôn cậu, nhưng bất quá chỉ là nói giỡn, thậm chí không có một chút ý tứ nào. Cậu chỉ là một thằng nhóc mười bảy tuổi, đã vậy còn mắng hần, đánh hần, sao hần có thể nhận ra được tình

cảm của mình. Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết là không có khả năng a! Phương Nguyệt Tầm ngồi trên sàn nhà cười nhạo chính mình.

Nhớ tới mẹ, nhớ tới ác mộng, nhớ tới nụ hôn cùng cái ôm dịu dàng của Long Nghiễn, nước mắt Phương Nguyệt Tầm vô thanh vô tức rơi xuống sàn nhà. Cậu chưa bao giờ trải qua chuyện yêu đương, Long Nghiễn chính là người đầu tiên mà cậu thích. Mỗi tình đầu ngay cả một chút hy vọng cũng không có, dĩ nhiên trở thành thứ dùng để tra tấn cậu, Phương Nguyệt Tầm thậm chí không tìm ra được một cách giải quyết nào, càng không có dũng khí để nhìn Long Nghiễn như lúc trước. Ai biết cậu lại nhận ra tình cảm của bản thân, rồi ghen ngào biết thứ tình cảm này không có khả năng xảy ra.

Mỗi tình đầu, còn chưa kịp cảm nhận được hạnh phúc ngọt ngào, đã nhấm nháp được sự cay đắng mỗi mết.

.....

Giống như tình huống mà Long Nghiễn đã nghĩ, hắn vừa mới bước vào văn phòng thì lập tức ban giám đốc hấp tấp chạy vào. Ngày hôm qua Long Nghiễn không có mở di động, điện thoại nhà cũng bị hắn rút dây ra. Ba người vọt tới trước mặt hắn hỏi hắn có phải thân thể cảm thấy không thoải mái, lời nói giống như đang làm việc đại sự. Tâm tình Long Nghiễn không tốt nên cũng không muốn giải thích gì nhiều với bọn họ, chỉ nói hắn mệt và muốn nghỉ ngơi một ngày thôi. Lời của hắn thốt ra làm bọn người đang quan tâm lo lắng trở nên khó hiểu, bọn họ cũng biết vị tổng giám đốc này làm việc rất liêu mạng, bây giờ hắn nguyện ý nghỉ ngơi làm cho bọn họ đều thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Sau khi đuổi mấy người đó ra ngoài, Long Nghiễn cực kỳ không yên lòng về người trong nhà. Vui đầu vào công việc cũng không thể làm trái tim ngừng lo lắng. Giữa trưa gọi điện thoại về nhà, nghe được giọng nói của đứa nhỏ kia giống như thật sự có tinh thần, không phải cố ý hóa trang cho hắn nghe, Long Nghiễn mới yên tâm để điện thoại xuống.

Đúng lúc này Long Nghiễn ngoài ý muốn đã nhận được điện thoại từ một người.

“Thật có lỗi, lần trước lúc mượn điện thoại của Nguyệt Tầm có thấy số của ngài. Bây giờ tôi có thể nói chuyện với ngài một chút được không?”

“Tự nhiên, có chuyện gì sao?” Long Nghiễn phát tay ra hiệu cho thư ký đi ra ngoài, sau đó ngồi vững vàng trên ghế lắng nghe.

“Tôi muốn hỏi một chút chuyện về Nguyệt Tầm. Nếu trực tiếp hỏi thẳng hắn, nhất định có đánh chết hắn cũng không chịu nói cho tôi biết. . . . Hôm trước có một trận mưa lớn mang theo sấm chớp, Nguyệt Tầm, hắn có khỏe không?”

Long Nghiễn nhíu mày “Tại sao cậu lại hỏi như vậy?”

Người ở đầu bên kia điện thoại thở dài nói.

“Nguyệt Tầm, hắn sợ sét đánh, mỗi lần như thế đều trốn ở góc tường hoặc dưới gầm bàn, cả đêm đều không chịu ngủ. Sau khi mẹ của hắn qua đời thì lúc nào hắn cũng như vậy.”

Long Nghiễn gần nửa ngày không nói gì. “Cậu ta vẫn ổn.”

“Nếu vậy thì. . . .tốt rồi. Mấy ngày nay nếu hắn có gặp phải chuyện gì, làm phiền ngài gọi điện thoại cho tôi biết. Thằng nhóc kia, chỉ cần gặp phải cái quỷ này liền trầm lặng vài ngày. Tôi nói xong rồi, không làm lãng phí thời gian của ngài nữa. Tạm biệt.”

Cúp điện thoại của Vương Đoạt, trong lòng Long Nghiễn ần ần một mội.

.....

Phương Nguyệt Tầm bắt buộc chính mình phải đi ra ngoài, trong mười bảy năm đây là lúc tinh thần khủng hoảng trầm trọng nhất. Cõi lòng cậu chứa đầy mất mát cùng khổ sở đi vào trong chợ. Người đi đường vội vàng vàng ngẫu nhiên sẽ đụng vào thân thể đơn bạc của cậu, Phương Nguyệt Tầm không có chút nào để ý những âm thanh xin lỗi phía sau, cứ tiếp tục bước đi về phía trước. Không bao lâu, cậu nhìn thấy những món ăn mà bình thường Long Nghiễn rất thích, liền không suy nghĩ mà mua thật nhiều. Từ trước tới nay cậu đều cẩn thận suy nghĩ sẽ phối hợp đồ ăn như thế nào để dinh dưỡng cân đối, cậu còn nhớ rõ mình đã

từng nén tức giận nói với Long Nghiễn “Đã là đại nam nhân thì cái gì cũng phải ăn, không được chê bai cái này cái kia a!” Nghĩ đến lúc đó, nhin không được khoe miệng hơi lộ ra một nét tươi cười. Trong đầu cậu liền vọng lại âm thanh trầm thấp đã ghé vào lỗ tai dịu dàng an ủi mình . Từ khi mẹ của Phương Nguyệt Tầm qua đời, không còn có người nào nói với cậu “Nguyệt Tầm ngoan, không khóc”. Loại ngữ khí tràn ngập ôn nhu cùng luyện tiếc. Cho dù khi mẹ còn sống cũng rất ít khi nói như vậy. Long Nghiễn kia, lại làm cho cậu nhớ tới cái hôn đầy sủng ái của hắn. Được an ủi dịu dàng, được ôn nhu lau đi nước mắt, được gắt gao ôm vào trong lòng, còn được hắn dịu dàng hôn

Bỗng nhiên cậu muốn nghe. giọng nói của hắn, từ trong túi lấy điện thoại ra, nhìn dãy số của Long Nghiễn. Phương Nguyệt Tầm bắt đầu cảm thấy tâm loạn như ma. Nhớ. . . .hắn quá, muốn cùng hắn nói chuyện, muốn gặp hắn! Phương Nguyệt Tầm nắm chặt cái điện thoại nhưng thủy chung không có dũng khí để gọi cho người cậu đang tưởng niệm kia.

.....

Long Nghiễn làm xong việc liền vội vàng chạy về nhà, đương nhiên sẽ không biết rằng đứa nhỏ kia đã suy nghĩ về hắn cả ngày hôm nay. Đi vào nhà bếp nhìn thấy bộ dáng Phương Nguyệt Tầm đang bận rộn thì nhin không được muốn tiến lên ôm cậu một cái.

Thời điểm đẩy cửa ra, Phương Nguyệt Tầm đã nở nụ cười đáng yêu chào hắn, nụ cười kia làm cho Long Nghiễn cảm thấy đau lòng. Bị cậu thúc giục đi tắm rửa Long Nghiễn không nỡ đem ánh mắt dời khỏi người cậu, đứng ở nhà bếp thâm tình nhìn cậu được một lúc lâu, mới xoay người đi vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng chân phía sau rời đi, người bị nhìn chăm chú mang thân thể dị thường miễn cưỡng mới giảm bớt khẩn trương, đồng thời cũng cảm thấy mất mát. Phương Nguyệt Tầm thở dài một hơi, sau đó bị tiếng chuông cửa phá vỡ tâm tình đầy mất mát.

Bình thường thực sự rất hiếm có người tới thăm hỏi, Phương Nguyệt Tầm chạy nhanh ra mở cửa.

“A, Đồng tiên sinh.Thần Nhiên tiểu thư!”

Đồng Thiên Phi chỉnh tề cùng Thần Nhiên đứng trước cửa cười tủm tỉm nhìn cậu, Phương Nguyệt Tầm vội vàng né người nhường đường nghênh đón bọn họ vào nhà.

Đồng Thiên Phi biến mất đã lâu vừa vào đã la hét gọi Long Nghiễn.

“Hắn đang tắm, hai người ngồi chờ một chút, tôi đi gọi hắn.” Phương Nguyệt Tầm nói xong thì chạy nhanh lên phòng tắm của Long Nghiễn trên lầu hai.

“Long Nghiễn tiên sinh, Đồng tiên sinh và Thần Nhiên tiểu thư đến đây.Long Nghiễn tiên sinh?”

Trong phòng tắm tiếng nước chảy ào ào bao phủ lấy âm thanh của Phương Nguyệt Tầm, cậu gọi rất nhiều lần mà người bên trong đều không có đáp lại. Phương Nguyệt Tầm đành phải đẩy cửa bước vào.

“Long Nghiễn tiên sinh, Đồng a ” Dép bông vừa đụng tới nước thì sinh ra ma sát, Phương Nguyệt Tầm đang chú tâm gọi Long Nghiễn nên không có để ý, mắt thấy chắc chắn sẽ bổ nhào xuống mặt đất. Long Nghiễn vừa nghe thấy giọng nói của Phương Nguyệt Tầm liền quay đầu lại thì đúng lúc thì thấy thân thể đứa nhỏ mất đi thăng bằng, Long Nghiễn vội vàng vươn tay ra ở thời điểm nguy hiểm đem người ôm vào trong lòng ngực.

Cho dù bị ôm lấy, Phương Nguyệt Tầm cũng bị trặc chân. Tựa vào lòng ngực ướt đầm bóng loáng của Long Nghiễn, Phương Nguyệt Tầm đã quên mất đau đớn, mặt đỏ như trái dâu.

Long Nghiễn cũng chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy đôi tay nhỏ bé của người trong ngực gắt gao ôm lấy cổ hắn. Khuôn mặt đáng yêu kề sát làm cho hắn nhất thời nảy sinh dục hỏa. Thân thể trong lòng khéo léo đơn bạc, tinh tế cùng vòng eo mềm mại dùng một cánh tay là có thể ôm gọn. Đứa nhỏ này lại một lần nữa thử thách tính nhẫn nại của hắn! Tuy vừa nảy rất lo lắng bộ dáng sợ hãi của cậu khi xem chút nữa ngã sắp xuống sàn nhà sẽ bị thương, cho dù là như vậy, Long Nghiễn cũng không nỡ buông tay, hoàn toàn không quan tâm vì sao cậu lại vào đây, hoàn toàn không để ý trên người mình vẫn còn dính đầy sữa tắm.

Này. theo bản năng ôm lấy Long Nghiễn, sau đó Phương Nguyệt Tầm cảm thấy rối loạn và kích động. Thực tế thì hai người ôm nhau như thế này không phải là lần đầu tiên, nhưng, tại sao bây giờ lại

khẩn trương như thế? Khẩn trương đến nỗi không thể hô hấp. Trong lòng giống như đang có mười con thỏ nhảy tới nhảy lui, còn có mấy chục cái trống đang đánh thùng thùng! Tựa vào da thịt cơ sần, hai tay ôm chặt lấy tấm lưng, vừa thích muốn chết lại vừa sợ hãi muốn chết! Phương Nguyệt Tầm đừng nói mở miệng nói chuyện, ngay cả một chút tiếng động cũng không thể phát ra.

Đứa nhỏ này đúng là đã bị hù dọa. Long Nghiễn dịu dàng sờ sờ tóc của người trong lòng ngực.

“Tại sao không cẩn thận mà hoang mang rối loạn mở cửa.”

“Bởi vì, anh, anh không có nghe thấy tôi gọi ở ngoài à.” Phương Nguyệt Tầm có chút ủy khuất phản bác, thân thể bị ôm vẫn chưa muốn di chuyển.

“Nếu muốn vào cũng nên chú ý một chút à, nếu anh không kịp đỡ em thì chuyện gì sẽ xảy ra đây.”

Một người không thèm di chuyển, một người không muốn di chuyển, hai người cứ như vậy ôm lấy nhau nói chuyện.

“Ai bảo anh làm sà nhà đầy nước.”

“Tắm rửa đương nhiên phải như vậy, tại em không cẩn thận, còn dám tránh anh, nên đánh.” Nói xong Long Nghiễn nhẹ nhàng vỗ một cái lên cái mông nhỏ.

A, không được. Trái tim muốn nhảy khỏi ngực à! Thật là, làm sao trở thành như vậy à? Đúng vậy, tại sao mình lại ở chỗ này?

“A!” Cuối cùng cũng nhớ tới mục đích của chính mình, Phương Nguyệt Tầm kêu một tiếng, hai cánh tay Long Nghiễn thắt chặt thêm một chút nữa. Tình huống này thật không xong. Thân thể kiện mỹ cùng khuôn mặt anh tuấn của Long Nghiễn làm cho cậu nháy mắt trở nên khẩn trương, tim đập nhanh không ngừng.

“Xảy ra chuyện gì?” Nhìn đứa nhỏ mở miệng chăm chú nhìn mình, khuôn mặt đỏ bừng làm Long Nghiễn say đắm, hai cánh tay không hề muốn buông ra.

“Cái kia, cái kia, Đồng, Đồng tiên sinh và Thản Nhiên tiểu thư đến đây, tôi, tôi vào đây nói cho anh biết.” Phương Nguyệt Tầm thẹn thùng đem ánh mắt dời khỏi không biết nhìn nơi nào mới tốt, ai bảo hấn đang. . . .trần trụi.

Thật đáng yêu. . . .Muốn. . . .muôn hôn cậu quá...

“Anh biết rồi, lần sau lúc bước vào phải chú ý một chút, biết không?” Long Nghiễn cố gắng khắc chế dục vọng của mình, hai tay hấn lại càng ôm chặt hơn.

Thân thể dán vào nhau càng ngày càng gần, Phương Nguyệt Tầm sắp không thể hô hấp. Vội vàng lấy hai tay đang ôm cổ hấn ra, để trước ngực tạo khoảng cách, không dám nhìn tới người xinh đẹp nhưng nguy hiểm trước mắt.

Long Nghiễn không có thời gian dư thừa để suy nghĩ tới những người khách tới chơi, hấn nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, đáng vẻ khẩn trương cực kỳ mê người của Phương Nguyệt Tầm. Long Nghiễn không muốn, cũng không có cơ hội để khắc chế chính mình một chút. Hấn càng thêm mạnh mẽ ôm chặt lấy người đáng yêu kia, lập tức hai người gất gao dựa vào nhau, một khung cảnh hài hòa xinh đẹp.

“Nguyệt Tầm. . . .” Nhẹ nhàng gọi tên cậu, suýt chút nữa làm Phương Nguyệt Tầm tan chảy từ đầu đến chân. Yết hầu khô khốc, lại khẩn trương chờ mong không dám lộn xộn.

Một bàn tay Long Nghiễn nâng lên nhẹ nhàng nắm lấy cái cằm tinh xảo. . . .Thật là thích muốn chết, tại sao cậu đáng yêu như vậy!

“Xảy ra chuyện gì, khuôn mặt lại hồng như thế, có nơi nào không khỏe sao?” Hấn muốn. . . .làm cho cặp mắt to kia mở ra nhìn mình.

Đầu óc Phương Nguyệt Tầm đã sớm đình chỉ hoạt động, thân thể cứng ngắc ngay cả nói cũng không nói được.

“Tại sao không nói lời nào, Nguyệt Tầm?” Long Nghiễn chậm rãi tới gần, bàn tay nguyên bản nắm lấy cái cằm cũng bắt đầu dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận. Hắn biết người trong lòng ngực đang rất khẩn trương, bộ dáng đáng yêu của cậu căn bản đã hấp dẫn hắn, không quan tâm bất kỳ chuyện gì nữa! Hắn chính là muốn cậu!

“Long Nghiễn, cậu tắm xong chưa, cậu muốn để tôi chờ.”

Thời điểm hai người đang ngọt ngào thân mật, thời điểm Long Nghiễn sắp hôn được cậu, thời điểm Phương Nguyệt Tầm đang lơ lửng trên đám mây, cửa phòng tắm bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Đồng Thiên Phi. Thân thể Phương Nguyệt Tầm giống như quả bom sắp nổ, cậu mãnh liệt đẩy người đang ôm mình ra, đứng lên chạy khỏi phòng tắm.

Đồng Thiên Phi kinh ngạc nhìn người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất mang vẻ mặt hận không thể giết chết hắn, hơn nữa ngày cũng không dám lên tiếng.

“Cậu muốn đứng đó tới chừng nào?” Long Nghiễn không quản chính mình đang trần trụi, trừng mắt tiến lên vài bước dùng lực đóng cửa lại.

Đồng Thiên Phi hoàn toàn hóa đá.

END 16

18. Chương 18

CHƯƠNG 17

Ngồi vào phòng khách, trước khi mở miệng Long Nghiễn đã đập lên đùi Đồng Thiên Phi một cước! Trong lòng mọi người đều biết rõ lý do.

Ba người trò chuyện một hồi, Long Nghiễn thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía nhà bếp vài lần. Đến nỗi Đồng Thiên Phi nói buổi tối muốn mời hắn dùng cơm hắn cũng không có nghe thấy.

“Long Nghiễn, cậu có nghe không?” Đồng Thiên Phi có chút tức giận.

“Cái gì?” Long Nghiễn không hề để ý hỏi.

“Buổi tối tôi mời cậu và Thản Nhiên ra ngoài dùng cơm, nói với Nguyệt Tầm đừng nấu nướng gì hết.”

“Được, Nguyệt Tầm, lại đây.” Lúc này Long Nghiễn phản ứng thật sự rất nhạy bén. Nhìn đứa nhỏ đáng yêu đang chạy về phía mình, Long Nghiễn mỉm cười. Đồng Thiên Phi nhìn thấy sợ hãi.

“Nguyệt Tầm, đừng làm nữa. Đi theo chúng ta ra ngoài ăn.” Long Nghiễn vừa nói vừa kéo Phương Nguyệt Tầm ngồi xuống bên cạnh mình, xem Đồng Thiên Phi ngồi đối diện trở thành người cầm đũa!

“Tôi, tôi không đi đâu. Đã lâu anh không gặp Đồng tiên sinh và Thản Nhiên tiểu thư, tôi. . . .” Cậu cảm thấy mình không nên chen giữa bọn họ.

“Không cho phép tranh luận!” Long Nghiễn làm bộ mất hứng.

“Tôi... Vốn đây chính là dịp mọi người tụ tập, tôi lấy thân phận gì a.” Phương Nguyệt Tầm biết cậu thực sự không nên. . . .

“Nguyệt Tầm! Lúc nào học được cách hạ thấp bản thân? Sau này anh không muốn nghe những lời như thế, cho em năm phút đi thay quần áo!” Long Nghiễn mặc kệ Phương Nguyệt Tầm có đồng ý hay không, kéo lấy cậu đẩy mạnh vào phòng, rồi mới đóng cửa!

Đứng ở trong phòng, Phương Nguyệt Tầm không rõ chuyện này là sao?

Bốn người bắt đầu ăn uống đều phi thường vui vẻ, mọi người vừa nói vừa cười. Nhìn mặt Đồng Thiên Phi tuy khóc nhưng không hề lộ vẻ gì hối cải lúc bị Long Nghiễn truy vấn tội cũ, Phương Nguyệt Tầm ngồi kế bên cười đến vui vẻ. Long Nghiễn vui mừng trộm nhìn người bên cạnh đã lộ ra vẻ tươi cười.

“Đừng ăn nhanh như thế, nhìn xem, trên mặt đều là.” Long Nghiễn cầm lấy khăn ăn lau lau cái miệng dính đầy nước sốt của Phương Nguyệt Tầm, đứa nhỏ lập tức mãnh liệt đỏ mặt. Mà Thản Nhiên ngồi đối diện kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, còn Đồng Thiên Phi thì gắt gao nhứ chặt chân mày. Sau khi Long Nghiễn giúp Phương Nguyệt Tầm lau nước sốt xong thì tựa vào ghế khoát tay qua lưng ghế của cậu, làm cho Phương Nguyệt Tầm gần như nép vào trong ngực hắn.

Mọi người lại bắt đầu nói chuyện nam tài nữ sắc một hồi, Long Nghiễn đứng dậy đi vào buồng vệ sinh. Long Nghiễn vừa đứng lên thì Thản Nhiên cũng lập tức chạy theo phía sau, chỉ còn lại Phương Nguyệt Tầm và Đồng Thiên Phi.

Đồng Thiên Phi buông đôi đũa trong tay ra, cười tủm tỉm nhìn theo hai người đã đi xa rồi rất đúng lúc nói với Phương Nguyệt Tầm : “Bọn họ thoát nhìn rất xứng đôi phải không?”

“A?” Phương Nguyệt Tầm có chút ngạc nhiên nhìn Đồng Thiên Phi.

“Thản Nhiên a, thích Long Nghiễn đã rất lâu rồi. Nhưng Long Nghiễn vẫn cứ thẹn thùng, không dám thổ lộ với nàng. Thích người ta thì cứ nói ra, đã lớn như vậy mà còn ngượng ngùng, thật sự mất mặt.”

“Hắn, Long Nghiễn tiên sinh hắn, hắn thích, thích Thản Nhiên tiểu thư?”

“Cậu nhìn không ra sao, tôi là người quen biết hắn lâu nhất cũng mới phát hiện. Người như Long Nghiễn a, nếu thích ai thì sẽ cố ý không quan tâm tới người ta, luôn bày ra vẻ mặt lạnh băng ngu ngốc, kỳ thật trong lòng nhớ thương không nguôi.”

“Dạ, phải không?”

“Đúng vậy a! Rõ ràng chính là muốn gặp nhau, nhưng vẫn còn e ngại, mỗi lần đều lấy tôi ra làm cái cớ. Cậu nghĩ xem, Thản Nhiên là một cô gái rụt rè như vậy thì làm sao có thể chủ động mở miệng hẹn Long Nghiễn, thật không biết hai người kia phải làm như thế nào mới có thể khiến cho tình yêu nở hoa kết trái.”

Trái tim Phương Nguyệt Tầm trầm vào vực sâu.

.....

Rất nhanh sẽ về đến nhà, Long Nghiễn đang lái xe phi thường không yên lòng. Bắt đầu từ lúc hắn từ toilet trở về, Phương Nguyệt Tầm đã mang theo khuôn mặt u buồn không nói một câu. Lên xe cũng chỉ nhìn ra bên ngoài, mặc dù Long Nghiễn cũng có nói chuyện với cậu, nhưng trừ bỏ gật đầu thì là lắc đầu. Long Nghiễn thật sự rất lo lắng.

Xe dừng trước cửa nhà, Phương Nguyệt Tầm không một tiếng động liền mở cửa ly khai, Long Nghiễn đứng một bên tâm tình buồn bực nhìn cậu.

Trong phòng khách khôi phục lại không khí im lặng như lúc trước, Long Nghiễn ngồi trên ghế sofa đọc báo, không bao lâu sau Phương Nguyệt Tầm bưng tách hồng trà đi ra, đặt trước mặt Long Nghiễn rồi xoay người bước đi.

“Nguyệt Tầm.” Tuy rằng mở miệng gọi cậu lại, nhưng Long Nghiễn cũng không biết nên nói cái gì.

“Còn cần cái gì sao?” Phương Nguyệt Tầm phi thường lễ phép hỏi, ánh mắt vẫn lảng tránh cái nhìn chăm chú từ người ngồi trên ghế sofa.

“Em đã xảy ra chuyện gì? Thân thể không thoải mái sao?” Đây chính là lý do duy nhất Long Nghiễn tìm được để lưu lại cậu, hắn biết cậu đang có tâm sự.

“Xem như vậy đi.” Phương Nguyệt Tầm qua loa trả lời câu hỏi của Long Nghiễn, không có bất cứ suy nghĩ gì hết. Tim của cậu đã không còn sức để đập bình thường nữa. Kỳ thật, cậu đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, có thể làm cho ngay cả bản thân Phương Nguyệt Tầm cũng nói không rõ ràng.

“Cái gì là “xem như vậy đi”, không thoải mái thì cứ nói ra.”

“Không biết. . . . Tôi, tôi trở về phòng, có việc gì thì ngài cứ gọi tôi.”

Ngài? Lúc nào cậu đã bắt đầu xưng hô với hắn như thế? Long Nghiễn nhất thời có chút phát hỏa! Không đợi Phương Nguyệt Tầm dời đi chỗ khác thì hắn đã vươn tay kéo cậu lại.

“Chờ một chút. . . . Nói rõ ràng. . . Không cần miêng cường chính mình.” Lời nói của Long Nghiễn thực hàm hồ, hắn cũng không biết nói làm sao với con người tuy đáng yêu nhưng lại rất yếu ớt này, xác thực mà nói, hắn không biết phải làm như thế nào để bày tỏ tình cảm quan tâm với cậu.

Cổ tay Phương Nguyệt Tầm bị siết chặt đến đau, ngay cả trái tim cũng đau theo. Chưa xót dâng đầy trong cổ họng, đau khổ ê ẩm, làm cho cậu cảm thấy rất khó chịu.

“Không có miễn cưỡng, trở về phòng nghỉ ngơi một chút là ổn rồi. . . .Xin, xin buông tay.” Phương Nguyệt Tầm lúc nói chuyện với hắn, vẫn không dám nhìn thẳng vào hắn, mi mắt buông xuống mơ hồ che dấu tình cảm đầy ưu thương. Trong chớp mắt, Long Nghiễn bị hành động của cậu làm kinh sợ, trở mắt nhìn bàn tay nhỏ bé giẫy khỏi tay mình, trở mắt nhìn cậu biến mất trong tầm mắt.

Long Nghiễn một mình đứng trong phòng khách rất lâu.

.....

Hãy buông tay để cho tôi đi. . . .Không cần để tôi nhìn thấy ánh mắt của anh, nghe được giọng nói của anh, cảm giác được hơi ấm từ anh, như vậy sẽ khiến tôi xé rách lòng mình. Sự thật chính là sự thật, sẽ không hề tốt đẹp như giấc mơ, mình cùng hắn không thể nghi ngờ là người của hai thế giới. Một người phát ra hào quang chói mắt, một người nhỏ bé giống như con thằn lằn, mỏng manh bám vào vách tường ẩm ướt. Hai người. . . .thật sự rất chênh lệch. Hắn rất dịu dàng, an ủi, ôm, hôn trong lúc đó đều là sự bố thí đối với cái sinh mệnh nhỏ này, không hề có một chút tình cảm dư thừa nào. Hết thấy đều do cậu tự biên tự diễn, đúng là không lượng sức mình mà yêu hắn, đúng là chính cậu cũng không biết cái gì gọi là sống bên cạnh hắn, hết thấy đều do lỗi của cậu, không thể trách Long Nghiễn.

Phương Nguyệt Tầm không có mở đèn trong phòng, thậm chí ngay cả quần áo cũng không có thay ra mà trực tiếp nằm lên giường. Cậu nhớ tới nụ cười đoan trang hiền thực của Thẩm Nhiên, nhớ tới hình ảnh rất xứng đôi khi nàng ngồi chung một chỗ với hắn.. . . . Thì ra, hắn thích nàng.

Phương Nguyệt Tầm cầm lấy tấm lịch để bàn, lẩm nhẩm tính những ngày còn lạiTrong chớp mắt cậu đã ở bên cạnh Long Nghiễn gần một tháng, một tháng từ chán ghét đến yêu hắn, một tháng hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là “tuyệt vọng”. Thời gian còn lại không nhiều lắm, chỉ còn mười ngày. . . .Mười ngày sau cậu sẽ không còn được nhìn thấy hắn nữa, sẽ không còn nghe thấy giọng nói của hắn nữa. Nhưng mà, từ khi biết mình đã yêu hắn, cậu tiếc nuối những khoảng thời gian một đi không trở lại. Cậu sợ, cậu sợ nhiều lắm, cậu sợ trong khoảng thời gian mười ngày cuối cùng này sẽ ngày càng thích hắn, sợ trong mười ngày sẽ càng thống khổ, sợ trong mười ngày sẽ lại thấy hắn cùng Thẩm Nhiên gặp nhau, cậu càng sợ. qua mười ngày sẽ phải ly khai khỏi hắn.

Muốnđi khỏi nơi này, đi khỏi hắn, chạy trốn tới nơi có thể quên được hết tất cả. Nhưng mà, cậu lại không nỡ, không nỡ từ bỏ hết thấy những thứ này. Lúc cậu đi sẽ có người khác tiếp nhận công việc, người kia có thể hảo hảo chiều cổ Long Nghiễn không? Người kia có thể kiên nhẫn làm đồ ăn khuya cho Long Nghiễn không? Người kia có thể nhớ rõ Long Nghiễn không thích ăn những món quá ngọt không? Người kia có thể nhớ rõ mỗi ngày phải đưa quần áo cho Long Nghiễn không? Rồi sau khi người kia đến đây, Long Nghiễn hắn, hắn có còn nhớ tới mình hay không? Thôi cứ quên đi, hắn không thể nhớ tới những người bình thường như cậu đâu.

Cậu cùng hắn. Chỉ còn lại mười ngày ngắn ngủi. Mười ngày đầy ngọt ngào đầy đau đớn làm sao để vượt qua đây? Phương Nguyệt Tầm ôm lấy tờ lịch để bàn dần dần chìm vào giấc ngủ.

END 17

19. Chương 19

CHƯƠNG 18

Hôm sau, mặt trời vừa lên thì Phương Nguyệt Tầm đã tỉnh. Cậu ngủ không sâu, ánh mắt mờ mờ, đầu cũng cảm thấy choáng váng, thân thể không thoải mái, Phương Nguyệt Tầm đi ra khỏi căn phòng của mình.

Trải qua một buổi sáng bận rộn, sau khi chuẩn bị xong hết điểm tâm, Phương Nguyệt Tầm nhìn nhìn cửa nhà bếp.Hắn, sắp đi xuống rồi. Gặp mặt thì nên nói cái gì đây? Hay là giống như lúc trước nói sớm an, nhưng mà. vừa nhìn thấy hắn sẽ rất khẩn trương, tim đập nhanh, trên mặt liền nóng lên, nhất định hắn sẽ cảm thấy mình rất kỳ quái, nói không chừng còn có thể nhìn ra được cái gì.

Phương Nguyệt Tầm suy nghĩ thật lâu, lựa chọn trốn tránh.

Đi vào nhà bếp, nhìn trên bàn thức ăn phong phú nhưng độc nhất không thấy người đáng yêu kia đâu, Long Nghiễn tìm khắp mọi nơi, ngoài ý muốn nhìn thấy thân ảnh đang đứng phía sân sau quét dọn. Long Nghiễn không suy nghĩ nhiều liền thay đổi hướng đi về phía đó.

“Nguyệt Tầm.”

“A, Long, Long Nghiễn tiên sinh, sớm.” Phương Nguyệt Tầm có chút kinh ngạc nhưng vẫn ân cần chào hỏi hắn, sự kích động của cậu bị Long Nghiễn thu hết vào đáy mắt.

“Xảy ra chuyện gì, mới sáng sớm đã quét sân.” Long Nghiễn mỉm cười đi tới trước mặt Phương Nguyệt Tầm, nhưng cậu lại lui từng bước. Cậu đang né tránh hắn, đây là Long Nghiễn cảm giác được.

“Không có gì, mấy hôm nay không có quét, Cái kia. . . . Ngài nhanh đi ăn điểm tâm đi.”

Lại là ngài?

“Nguyệt Tầm, anh không có nhớ rằng mình bắt em phải kêu anh bằng ‘Ngài’, cái chữ ấy anh không thích nghe.” Hắn thật sự không thoải mái, cách gọi kia làm bọn họ càng cách xa nhau hơn.

“Thực xin lỗi.Tôi, tôi đã biết. Ngài, anh mau đi ăn cơm đi. Tôi ở đây quét dọn cho xong đã.” Trên cơ bản còn chưa nói hết thì Phương Nguyệt Tầm đã muốn rời khỏi. Cậu biết rằng nếu không đi, cậu sẽ không khống chế được chính mình nhìn vào khuôn mặt anh tuần bất phạm kia, nếu cậu không đi, đường lui duy nhất cũng không có.

Mặc kệ Phương Nguyệt Tầm đang chịu đựng thứ tình cảm đầy lưu luyến chua xót, tuy thống khổ nhưng ngọt ngào kia, Long Nghiễn vẫn bá đạo kéo tay cậu lại. Hắn không cho phép cậu ở trước mặt hắn rồi đi giống như đang chạy trốn.

“Nguyệt Tầm, tại sao trốn tránh? Từ đêm qua đã như vậy rồi.” Giọng nói Long Nghiễn có chút lạnh băng, còn mang theo một chút nghiêm túc.

“Không, không có a. Tôi chỉ là, là muốn đi làm việc mà thôi.” Phương Nguyệt Tầm cố gắng làm cho mình nhìn qua thật bình tĩnh, mặc kệ như thế nào, vấn đề của cậu, cậu cũng không có dũng khí để đưa ra đáp án chính xác.

“Em có tận một ngày để làm việc, không cần mới sáng sớm gấp gáp vội vàng như thế. Theo anh vào ăn cơm.”

“Không cần!”

Phương Nguyệt Tầm bỗng nhiên lớn tiếng cự tuyệt, làm cho Long Nghiễn đang kéo tay cậu kinh ngạc nhìn. Người trước mắt này đã xảy ra chuyện gì? Lúc trước không có cự tuyệt phũ phàng như thế, chắc chắn là có chuyện? Long Nghiễn mơ hồ cảm thấy nguyên nhân khiến Phương Nguyệt Tầm khác thường không phải cho trận mưa lớn đêm trước. Trong lòng cậu có tâm sự khác, nhưng hắn không thể biết được. Không chịu nói sao? Không muốn nói cho người khác biết sao? Hay đúng hơn là, không muốn nói cho hắn biết! Trái tim Long Nghiễn bắt đầu có chút tức giận cùng chua xót.

“Cái gì không cần, theo anh vào nhà!” Không để cho đương sự đồng ý, Long Nghiễn đã nhanh chóng kéo Phương Nguyệt Tầm đi.

Lại bị hấn lùi đi, lúc nào mà mình chỉ có thể đi phía sau nhìn bóng dáng cao lớn của hắn? Mặc dù có thể chạy nhanh vài bước thì sẽ vượt qua hắn, nhưng để làm gì? Cho dù mình liều mạng đuổi theo hắn, hoặc bỏ chạy đi thật xa. Nếu chỉ có thể như vậy thì mình tình nguyện không nhìn thấy bóng lưng của hắn! Cho dù đôi khi lờn gạt bản thân cũng tốt, không có hi vọng thì cũng không có thất vọng.

Phương Nguyệt Tầm cắn chặt răng, dùng sức giãy giụa một chút, thân thể nện từng bước theo phía sau Long Nghiễn.

“Tôi ăn rồi, Long Nghiễn tiên sinh cứ ăn một mình, buổi sáng thì có công việc của buổi sáng, thời gian khác thì có công việc khác.” Cứ như vậy đẩy hắn ra, rời xa hắn! “Anh là chủ nhân, tôi là người giúp việc, vốn không nên ngồi ăn cơm cùng nhau” Như vậy hắn sẽ không phát hiện tình cảm của cậu, như vậy cậu cũng không thấy thống khổ! “Hoàn thành tốt công việc mới là nhiệm vụ của tôi, làm ơn thả tôi ra.”

... ..

“Em nói những lời này, không cảm thấy khổ sở sao?” Long Nghiễn phi thường bình tĩnh hỏi.

“Tại sao tôi lại khổ sở? Tôi một chút cũng không thấy khổ sở.”

“Vậy tại sao em lại khóc?”

Khóc? Phương Nguyệt Tầm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Long Nghiễn, thấy trong hai tròng mắt hắn phản chiếu hình ảnh Phương Nguyệt Tầm rơi đầy nước mắt.

Tại sao? Tại sao? Mình tại sao lại khóc? Nhưng mà, nước mắt, nước mắt không hề nghe lời cứ chảy xuống. Phương Nguyệt Tầm tức giận cảm thấy bản thân thật vô dụng!

Long Nghiễn hít một hơi thật sâu, hắn thương yêu cậu, cậu cố tình không hiểu, lại còn làm cho hắn lo lắng, làm cho hắn chua xót. Cậu đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?

Long Nghiễn tiến lên từng bước, không để ý bọn họ đang đứng bên ngoài mà trực tiếp ôm lấy người đang khóc kia vào trong ngực. Thân thể kề sát thân thể, Long Nghiễn cảm thấy người trong lòng đang run rẩy.

“Nói cho anh biết, em đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại khóc? Là vì anh lớn tiếng với em sao? Hay bởi vì anh rất hung ác? Anh từng nói, thấy em khóc anh sẽ rất đau lòng.Nguyệt Tầm, nói cho anh biết, em đang suy nghĩ cái gì?”

Không cần đối với em dịu dàng như thế! Không cần ôm em! Em không nhận nổi. Phương nguyệt Tầm liều mạng ép chế tình cảm và nước mắt, muốn đẩy người đang ôm mình ra, nhưng Long Nghiễn không cho cậu có cơ hội, siết ngày càng chặt.

Người trong lòng ngực đang kháng cự, cậu không ngoan ngoãn nằm yên trong lòng hắn, điều này làm cho Long Nghiễn lo lắng sợ mình nổi lồng lực trên cánh tay thì cậu sẽ biến mất vô tung vô ảnh. Cho nên, chỉ có thể gắt gao ôm lấy, không chừa ra một chút khe hở.

“Nguyệt Tầm, anh đang hỏi em, tại sao em.”

“Van cầu anh, buông tôi ra.Xin, buông tôi ra.” Phương Nguyệt Tầm nức nở cầu hắn buông tay.

Lần đầu tiên trong lòng Long Nghiễn có cảm giác sụp đổ, người trong ngực thể nhưng mở miệng cầu xin hắn buông tay! Buông tay? Hay không buông? Làm cho cậu chấp nhận chính mình? Hiện tại nói cho cậu biết tình cảm của mình? Phải làm sao mới được? Long Nghiễn nhức đầu.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, một người truy đuổi, một người trốn tránh.

Người đứng phía sau cây đại thụ cách đó không xa nhìn từ đầu tới đuôi cuối cùng chịu không nổi liền đi ra.

“Long Nghiễn, không cần mới sáng sớm khi dễ con nít được không.” Đồng Thiên Phi cười tùm tùm tiêu sái lại gần hai người.

Phương Nguyệt Tầm nghe thấy giọng nói của Đồng Thiên Phi liền mãnh liệt đẩy Long Nghiễn ra, rồi chạy đi mất. Long Nghiễn thở dài nhìn cậu đang chạy xa, sau đó, dùng ánh mắt muốn giết người nhìn tên bạn tốt lâu năm kia!

.....
“Cậu muốn theo tôi đi làm sao?” Buổi sáng Đồng Thiên Phi vừa xuất hiện đã lẻo đẻo theo hần ăn điểm tâm, rồi đi theo đồ xăng, hiện tại vẫn vui vẻ ngồi trên xe Long Nghiễn không có ý định đi xuống.

“Đúng vậy a.” Đồng Thiên Phi cười trả lời, đưa tới ánh mắt chán ghét của Long Nghiễn.

Chạy xe vào bãi, không thèm nhìn tới Đồng Thiên Phi đã quấy rầy một buổi sáng, Long Nghiễn đi vào công ty.

Trong thang máy, Đồng Thiên Phi không hề ngại ngùng thái độ của Long Nghiễn, hần tự nhiên theo vào văn phòng, sau đó thư ký cũng bước vào.

“Tổng giám đốc, cuộc họp lúc ba giờ chiều bị hủy bỏ bởi vì bộ tài vụ gặp phải vài vấn đề, thay đổi sang mười một giờ sáng mai. Xế chiều hôm nay được mời dự một cuộc họp về việc điều động nhân sự, đây là tài liệu.”

Đem tài liệu đặt xuống bàn xong thư ký liền ly khai. Long Nghiễn nhìn tài liệu trên bàn nhưng không có cầm lên, từ trong ngăn kéo lấy ra một điều thuốc châm lửa, đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ.

Thời gian đã qua lâu nhưng trong phòng làm việc một chút tiếng động cũng không có, chờ khi điều thuốc trong tay Long Nghiễn đã tắt, Đồng Thiên Phi ngồi một bên mới thở dài một hơi.

“Long Nghiễn, cậu đang chơi với lửa.” Đồng Thiên Phi nhất thời thay đổi bộ dáng thường hay cười tủm tỉm của hần, thật sự rất nghiêm túc nhìn chăm chú Long Nghiễn đang ngồi trước mặt.

“Có ý gì?” Long Nghiễn biết rằng Đồng Thiên Phi không vô duyên vô cớ quấy rầy hần cả một buổi sáng.

“Thần Nhiên có thể nhìn không ra, còn tôi đã quen cậu bao lâu rồi? Cho dù nghe thấy cậu nói chuyện với hần, cũng biết xảy ra chuyện gì!”

“Có chuyện gì cứ nói thẳng, hiện tại tâm tình tôi không tốt, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

“Cậu thích Nguyệt Tâm, đúng hay không?” Đồng Thiên Phi nhanh chóng nhìn phản ứng của Long Nghiễn, chờ đợi câu trả lời của hần.

Long Nghiễn tựa thoải mái vào ghế, ánh mắt thẳng tắp nhìn Đồng Thiên Phi nói: “Đúng vậy, tôi thích em ấy. Xảy ra chuyện gì?”

Sự khẳng định của hần làm cho Đồng Thiên Phi giật mình không nhỏ, hần không nghĩ rằng Long Nghiễn lại thoải mái thừa nhận như thế. Lập tức, Đồng Thiên Phi bật cười, đứng rồi, Long Nghiễn đâu phải loại người lén lút. Nhưng mà!

“Long Nghiễn, đừng trách tôi không nói trước, hai người tuyệt đối, tuyệt đối không có khả năng!”

“Tại sao? Cậu phản đối đồng tính luyến ái?”

“Không, tôi cho rằng, chỉ cần hai người thiết tình yêu nhau, thì đồng tính luyến ái là chuyện nhỏ. Nhưng mà, ai cũng được nhưng cậu thì không! Đừng quên ở trong cái xã hội này cậu là danh nhân, nhất cử nhất động đều bị chú ý. Buổi sáng hôm nay cậu đứng bên ngoài ôm Nguyệt Tâm, có thể buổi chiều tin tức sẽ đăng khắp nơi.”

“Tôi không quan tâm.” Ánh mắt Long Nghiễn đầy kiên định không chút nào bị lay chuyển.

“Cậu không quan tâm? Vậy còn Nguyệt Tâm? Hần mới có mười bảy tuổi, chịu được sao?”

“Tôi sẽ bảo vệ em ấy!” Điều kiện tiên quyết là cậu phải đồng ý, Long Nghiễn lại nhớ đến sự cự tuyệt buổi sáng liền nảy sinh cảm giác lo lắng và đau khổ.

“Đừng nói thoải mái như thế. Cậu đã quên chuyện trước kia sao? Khi đó tìm cho cậu hai thằng nhóc, bởi vì tôi biết, cậu căn bản sẽ không để ý, bất quá chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lý cần thiết. Nhưng Nguyệt Tâm thì lại bất đồng, tôi có thể cảm giác được, cậu đã yêu hần! Cậu suy nghĩ lại xem, Nguyệt Tâm chịu đựng nỗi chuyện từng phát sinh với hai thằng nhóc kia sao? Bị người theo dõi, bị người quấy rầy, bị người khác truy vấn xem có phải là tình nhân của cậu hay không? Hơn nữa hần còn là một học sinh, trường học làm sao cho phép học sinh như thế ở trong trường? Thầy giáo sẽ nhìn hần như thế nào? Người nhà và bạn

bè, sẽ nhìn hấn như thế nào? Long Nghiễn, tôi cũng rất thích Nguyệt Tầm, tôi hy vọng hấn vĩnh viễn có thể thoải mái tươi cười, cho nên, tôi không thể nhìn hấn làm tình nhân bí mật của cậu.”

“Tôi sẽ cho em ấy một cái danh phận, em ấy cũng không phải không thể gặp người.” Long Nghiễn ngay từ đầu đã tính như vậy, cho tới bây giờ, hấn chưa từng nghĩ sẽ bắt người hấn yêu trốn tránh ở một góc âm u.

“Vậy càng không có khả năng! Long Nghiễn, nếu cậu là người thường, tôi chắc chắn sẽ bắn pháo hoa tươi cười chúc phúc cho hai người. Nhưng cậu không phải a, danh dự của cậu, địa vị của cậu, tất cả sẽ làm cho Nguyệt Tầm cảm thấy áp lực! Thêm nữa, hấn vẫn còn nhỏ, đường đi phía trước rất dài, nếu có một ngày hấn yêu người khác, cậu có thể cho phép hấn rời khỏi sao? Dựa theo tính cách của cậu, cho dù hấn không muốn cũng sẽ bị cậu cưỡng giữ ở bên người, khi đó cả hai đều thống khổ!”

“Đồng Thiên Phi, đừng tưởng cậu là bạn của tôi thì có tư cách can thiệp vào bất cứ chuyện gì! Tôi sẽ không bỏ Nguyệt Tầm, hiện tại không sau này cũng sẽ không! Nếu thật sự có người nào dám đả thương em ấy, tôi sẽ làm cho người đó sống không bằng chết! Cho dù là cậu, cũng đừng mong tôi sẽ mềm lòng!”

Lúc này Long Nghiễn thật sự phát hỏa! Hấn thật không ngờ người đầu tiên phản đối lại là Đồng Thiên Phi, vì Đồng Thiên Phi nói tình huống đó tới tám chín phần sẽ xảy ra mới làm cho hấn tức giận! Hơn nữa sáng sớm đã nhìn thấy Phương Nguyệt Tầm khóc, càng làm cho Long Nghiễn không áp chế được cơn tức giận của mình, lúc này, một phần lửa giận đã phát tiết trên người Đồng Thiên Phi.

Đồng Thiên Phi sững sờ nhìn Long Nghiễn, sau đó lập tức cầm lấy cái ly trên bàn đi tới trước mặt hấn, đem tất cả nước bên trong ngang ngược tạt vào mặt Long Nghiễn. Long Nghiễn giống như con mãnh thú bị thương tức giận đứng bật dậy nắm lấy cổ áo Đồng Thiên Phi! Có lá gan làm như vậy với Long Nghiễn cũng chỉ có một mình Đồng Thiên Phi, mà cũng vì người trước mắt là Đồng Thiên Phi nên Long Nghiễn một quyền cũng không có đánh qua.

Đồng Thiên Phi mặc kệ Long Nghiễn có tức giận như thế nào, vẫn lạnh lùng nhìn người toàn thân đang bốc cháy tiếp tục nói.

“Tôi chưa bao giờ quan tâm đến sự sống chết của người khác! Tôi nói cho cậu biết Long Nghiễn, hiện tại người duy nhất bên cạnh cậu có thể nói cậu sai, chỉ có tôi! Cậu hận tôi cũng được, đoạn tuyệt quan hệ với tôi cũng được, nhưng tôi không thể đứng nhìn cậu bị thương đến nỗi cái gì cũng không làm được! Tôi không phải bởi vì ông ngoại của cậu trước khi lâm chung đã nhắc nhở cậu nên làm cái gì, không nên làm cái gì.Cậu là người bạn rất quan trọng của tôi, giống như là anh em một nhà, mà tôi đối với cậu mà nói, đúng là người thiết tình duy nhất ở bên cạnh cậu.”

Long Nghiễn chậm rãi buông Đồng Thiên Phi ra.Hấn biết Đồng Thiên Phi thật sự quan tâm tới mình, cũng biết hấn là người hiểu rõ mình nhất. Bạn thân duy nhất, đang tận tình khuyên bảo hấn buông tha người mà hấn thực sự yêu, trong lòng Long Nghiễn lúc này tất cả đều rối loạn.

“Cho tôi một chút thời gian, tôi cần phải suy nghĩ lại.” Long Nghiễn một lần nữa ngồi xuống, cau mày.

“Không được! Loại chuyện này nên chấm dứt một lần, không thể dây dưa lộn xộn! Long Nghiễn, hai người ở cùng nhau chỉ biết mang đến buồn phiền, thậm chí còn gây ra nhiều vết thương lòng hơn nữa. Cho nên, thừa dịp tình cảm chưa sâu nặng thì buông tay đi, đối với cậu, đối với hấn, đây là lựa chọn tốt nhất. Long Nghiễn, cậu không phải là loại người yếu ớt thích trốn tránh, không nên tự hại mình cũng hại cả hấn!”

Câu nói cuối cùng của Đồng Thiên Phi thật sự hữu lực! Long Nghiễn mờ mịt nhìn hấn, hơn nửa ngày cũng không biết nói cái gì. Đúng vậy, hấn không thể, không thể buông tay hết tất cả. Trước kia sinh mệnh của hấn gần như vứt đi rồi đoạt được lại hết thấy, hấn không thể dễ dàng từ bỏ được, Long Nghiễn sao có thể đi làm viên chức trong một công ty nhỏ bình thường được chứ! Ngay cả hấn nghĩ tới chuyện đó cũng cảm thấy buồn cười.

Long Nghiễn thống khổ nhắm chặt hai mắt. Hấn hiểu được, hấn rời khỏi Nguyệt Tầm đúng là lựa chọn khó khăn, nhưng hấn lại không đủ năng lực để chiếm lấy cậu. Buông tha sao? Tiếp tục sao? Đi khỏi sao? Nắm chặt sao? Trong đầu Long Nghiễn lặp đi lặp lại lời nói của Đồng Thiên Phi. Mà Đồng Thiên Phi biết chắc Long Nghiễn đang xao động nên tiếp tục khuyên bảo hấn.

“Long Nghiễn, sau khi giới thiệu công việc nhà của cậu cho Nguyệt Tầm, tôi đã điều tra một chút.

Nguyệt Tầm, không có cha mẹ, đứa nhỏ đáng thương như vậy cậu không thể thương tổn hần. Tình cảm của cậu với hần mà nói rất trầm nặng, hần không có đủ sức! Người khác nói cái gì cậu cũng không nghĩ đến sao? Mọi người sẽ nói hần là tình nhân nhỏ được cậu bao dưỡng, vì tiền mà bán đứng thân thể của chính mình, sẽ có người khinh bỉ hần, vũ nhục hần, thậm chí công kích hần, rồi từng người bạn bên cạnh vứt bỏ hần, rời xa hần, cậu cảm thấy loại tình huống này so với hần mà nói, có thể sẽ không bị thương sao? Đừng nói với tôi cái gì mà bảo vệ hần, có một số việc, mặc dù là cậu đi chẳng nữa cũng không thể làm được.

Long Nghiễn, tôi vừa mới nói qua, mặc kệ cậu hận tôi cũng được, đoạn tuyệt quan hệ với tôi cũng được, nhưng tôi tuyệt đối sẽ ngăn cản hai người sống cùng nhau! Nếu cậu không chịu vứt bỏ, những lời hôm nay tôi nói với cậu, thì sẽ nói với Nguyệt Tầm thêm một lần nữa! Đừng nói bây giờ không thể khẳng định hần thích cậu, cho dù là thích, cũng phải chấp nhận buông tay! Đừng cứ dây dưa mãi như thế, trả lời ngay cho tôi!”

“Cậu không nên ép tôi!” Long Nghiễn vỗ bàn đứng lên, hướng Đồng Thiên Phi rống giận. Đồng Thiên Phi cũng không khống chế được tâm tình của mình, bằng bất cứ giá nào cũng bắt hần phải buông tay!

“Tôi chính là muốn bức cậu, lập tức ra quyết định! Nếu không, tôi sẽ tiếp tục làm lãng phí thời gian của chính cậu! Bộ không có hần cậu không sống được sao? Không có hần thì hồn bay phách lạc sao? Không có hần thì thống khổ sao? Long Nghiễn, cậu từ lúc nào trở nên lè mề như vậy? Từ lúc nào trở nên yếu đuối như vậy?”

“Tổng giám đốc, đây là hợp đồng”

Lúc hai người đang gây gỗ thì nhân viên bộ tài vụ không có gõ cửa mà trực tiếp tiến vào.

“Cút!”

“Cút!”

Hai người đồng thời tức giận rống lên một tiếng, hù dọa người kia một giây cũng không dám trì hoãn lập tức đóng cửa bỏ chạy. Sau đó, văn phòng khôi phục sự im lặng nặng nề.

END 18

20. Chương 20

CHƯƠNG 19

Long Nghiễn cảm thấy rất mệt mỏi, vô lực ngồi trên ghế chống tay đỡ lấy trán, chân mày nhíu chặt lâm vào cảnh đau khổ.

Lâu, thật sự rất lâu, giống như một thế kỷ đang trôi qua. . . . Long Nghiễn mới thở dài một hơi. . . . “Tùy cậu xử lý đi.”

Đồng Thiên Phi cũng thở dài một hơi.

“Hôm nay cậu không cần phải về nhà, xong việc ở chỗ này đợi tôi. Buổi tối tôi cùng cậu đi uống rượu cho thoải mái. . . .Còn nữa, đem điện thoại của cậu cho tôi.”

.....

Phương Nguyệt Tầm từ sớm đã chuẩn bị nguyên liệu để nấu bữa tối, dù sao cũng cảm thấy lúc sáng mình có hơi quá đáng, làm nhiều thức ăn một chút coi như là xin lỗi hần đi. Phương Nguyệt Tầm lúc nghĩ tới đây cảm thấy trong lòng thật ngọt ngào, mặc kệ sau này hai người như thế nào, ít nhất trong mười ngày này phải hảo hảo chăm sóc hần. Hy vọng sau khi cậu rời khỏi hần sẽ không quên cậu đi.

Lúc chuông cửa vang lên, Phương Nguyệt Tầm biết chắc rằng không phải Long Nghiễn, nhưng cũng không ngờ là Đồng Thiên Phi đang mỉm cười nhìn cậu.

Sau khi đặt tách trà thơm ngào ngạt xuống, bởi vì buổi sáng Đồng Thiên Phi đã nhìn thấy hai người ôm nhau nên lúc này cậu cảm thấy rất thẹn thùng.

“Nguyệt Tầm, ở nơi này làm việc có vui không?” Đồng Thiên Phi hòa ái nở nụ cười.

“Rất vui a.”

“Vậy là tốt rồi, tôi còn lo Long Nghiễn sẽ khi dễ cậu.”

“Hắn, hắn tốt lắm.” Nhắc tới Long Nghiễn thì mặt cậu lại đỏ, điều này làm cho Đồng Thiên Phi càng thêm chắc chắn, nhất định phải tách bọn họ ra! Hắn từ trong túi lấy ra một phong thư đặt trước mặt Phương Nguyệt Tầm.

Phương Nguyệt Tầm khó hiểu nhìn hắn, Đồng Thiên Phi nở nụ cười.

“Tuy rằng còn vài ngày nữa mới kết thúc hợp đồng, nhưng mà, hiện tại nên mời cậu rời đi. . . . Xế chiều hôm nay Long Nghiễn sẽ ra nước ngoài công tác, hơn một tháng nữa mới trở về, cho nên, đành phải hủy hợp đồng với cậu. . . . Nguyệt Tầm, Nguyệt Tầm?”

Phương Nguyệt Tầm cả người đều choáng váng, giống như con rối gỗ ngay cả ánh mắt cũng không chớp nhìn Đồng Thiên Phi. Đồng Thiên Phi vẫn còn đang cười.

“Xảy ra chuyện gì? Không muốn đi sao? Nhưng Long Nghiễn hơn một tháng không ở nhà, cậu lưu lại cũng không có ích gì a. Hắn đi chung với Thản Nhiên, giống như tính làm xong việc tranh thủ thời gian đi chơi một chút, rồi sau đó sẽ đính hôn a, cậu không vui cho Long Nghiễn sao?”

Hủy hợp đồng sớm, đi khỏi nơi này, đính hôn.

Thấy mặt Phương Nguyệt Tầm ướm sưng nước, Đồng Thiên Phi trong lòng cười mình quá tàn nhẫn!

“Thu dọn đồ đạc, tranh thủ lúc trời còn chưa tối tôi đưa cậu trở về được không?”

Trái tim đau! Đau đến không chịu nổi! Cứ như vậy mà chấm hết. Buổi sáng hôm nay còn khóc lóc đẩy hắn ra, cuối cùng thì sao? Ngay cả một lời tạm biệt cũng không thể nói? Buổi sáng còn nghe được hắn nói một câu “Em khóc anh sẽ đau lòng”, buổi chiều thì cùng người khác ngồi máy bay đi du lịch. Tại sao? Tại sao hắn không chính miệng nói với cậu, ở trong mắt hắn cậu không có một chút quan trọng gì sao? Làm cậu suốt một ngày hôm nay nghĩ cách xin lỗi hắn, thật sự là một đứa ngốc nhất trên thế giới!

Đứa ngốc! Đứa ngốc! Đứa ngốc! Phương Nguyệt Tầm đau đớn cười mình, cười nhạo mình. Hết thấy đau đã xong, chấm dứt hết tất cả liên quan tới hắn, chấm dứt luôn việc cậu không thể chấp nhận. Nhưng mà, bất luận Phương Nguyệt Tầm có khổ sở, có thống khổ, thì sự tình cũng đã kết thúc rồi.

Phương Nguyệt Tầm, không thể ở thời điểm cuối cùng lại khóc được! Đây là cậu tự nhủ với bản thân.

Phương Nguyệt Tầm cố nén nước mắt, mãnh liệt ngẩng đầu hướng Đồng Thiên Phi nở nụ cười sáng lạn.

“Thật tốt quá, cảm ơn Đồng tiên sinh cho tôi đi nhờ, anh chờ một lát.” Nói xong Phương Nguyệt Tầm liền mạng chạy về gian phòng của mình.

Đồng Thiên Phi ngồi trên ghế sofa hận không có ai đánh cho mình một trận!

Không thể khóc! Tuyệt đối không thể khóc! Phương Nguyệt Tầm một bên thu dọn, một bên liên tục cảnh cáo chính mình, không thể để cho nước mắt rơi xuống. Long Nghiễn, là người đầu tiên cậu yêu, đơn giản biến mất như thế, thoải mái biến mất như thế. Từng khắc khổ, cảm thù, từng dịu dàng, an ủi, ôm ấp, hôn môi, tất cả giống như một giấc mơ, rồi lại rất chân thật khắc vào tim cậu, mỗi cậu. Long Nghiễn, người cho cậu biết được cảm giác ấm áp khi yêu, rồi cảm giác thống khổ khi mất đi. Người nam nhân đó không có chút nào luyến tiếc rời bỏ cậu, ly khai cậu. Cậu thậm chí ngay cả quyền lợi phần bác hoặc muốn lưu lại cũng không có, chỉ có thể im lặng chấp nhận sự thật, ngậm ngùi bị đuổi đi. Sau này sẽ không còn gặp lại cái người cao lớn anh tuấn kia, cũng không nghe được giọng nói trầm thấp của hắn, càng không có những cái ôm an ủi và chăm sóc, nụ hôn đầu tiên cùng trái tim đều bị hắn lấy đi, chỉ để lại cho cậu trừ bỏ thống khổ thì vẫn là thống khổ.

Thì ra, sau khi chia ly mới biết được, hắn so với chính mình còn quan trọng hơn.

“Tại sao, không chịu gặp mặt em một lần cuối cùng, Long Nghiễn?” Phương Nguyệt Tầm không đủ kiên cường để không cho nước mắt rơi xuống, một mình tự lủi lủi nói chuyện, rồi ngồi khóc nức nở trên sàn nhà.

Đứng trước cửa phòng Phương Nguyệt Tầm, Đồng Thiên Phi nghe thấy tiếng khóc đầy áp lực bên trong có chút hối hận.

.....

Đêm khuya, Đồng Thiên Phi ở nhà đem ba chai rượu đặt trước mặt Long Nghiễn, nhìn hần uống hết, lại rót tiếp cho hần, rồi lại nhìn hần uống, cứ như vậy không biết bao nhiêu lần, thẳng đến khi Long Nghiễn ngã xuống ghế sofa trầm trầm ngủ.

Đồng Thiên Phi lấy tấm thảm đắp lên người Long Nghiễn, sau đó cầm điều thuốc đi ra ban công ngắm bầu trời đầy sao. Hần quên không được hình ảnh Phương Nguyệt Tầm thống khổ liều mạng áp chế tiếng khóc, hần quên không được hình ảnh Phương Nguyệt Tầm từ trong phòng đi ra đối với mình nở nụ cười sáng lạn, hần quên không được hình ảnh Phương Nguyệt Tầm đứng trước bãi cỏ quay đầu lại nhìn căn nhà, hần quên không được hình ảnh Phương Nguyệt Tầm gặt gao ôm quyển sách như báu vật trong lòng ngực, sách kia, chính là cuốn mà Đồng Thiên Phi lấy từ tủ sách của Long Nghiễn tặng cho cậu coi như quà chia tay.

Thật vất vả mới đem được cái người kích thích lương tâm của hần trở về, sau đó nói cho Long Nghiễn biết, trong quá trình đó hần vẫn luôn bình tĩnh, lặng yên hút hết điều này tới điều khác, hần không hỏi Phương Nguyệt Tầm lúc rời đi đã phản ứng như thế nào, cho nên lúc Đồng Thiên Phi chủ động mở miệng muốn nói cho hần nghe thì hần lại nói “Tôi không muốn nghe, cái gì cũng đừng nói.” Đồng Thiên Phi lại một lần nữa cảm thấy hối hận.

Không được! Không thể hối hận! Nhất định phải tách bọn họ ra, nếu không sau này lại càng thống khổ! Đồng Thiên Phi kiên quyết cắn môi hút một hơi đầy ni-cô-tin. Ngắc đầu nhìn trăng sắp tàn tự nói “Thời gian sẽ làm cho thống khổ biến mất.”

END 19

21. Chương 21

CHƯƠNG 20

Thời gian thoáng một cái liền đến mùa đông, Phương Nguyệt Tầm đã lên đại học, đang ôm lấy sách vở vội vã chạy vào lớp học. Cậu vẫn không thể ngủ ngon giấc, thức đến tận hừng đông mới có thể miễn cưỡng chớp mắt vài tiếng, cho nên cậu thường xuyên đến muộn.

Chuyên ngành Phương Nguyệt Tầm đang học chính là sân khấu điện ảnh, mà cụ thể hơn là thiết kế ngọn đèn sân khấu. Lúc nhỏ lần đầu tiên cùng mẹ đi xem kịch thì cậu đã say đắm ngọn đèn sân khấu nhiều màu biến hóa mờ ảo. Cho nên khi lên đến đại học này, cậu vẫn cố gắng học tập, cố gắng dành dụm tiền!

Cuộc sống mùa hè năm trước giống như một giấc mơ đã bị vùi thật sâu trong lòng, khôi phục lại khoảng thời gian sống một mình, trừ bỏ cùng bạn bè nghiên cứu bài vở chính là tiếp tục làm người hòa giải cho Vương Đoạt và Khương Tiểu Vác. Cuộc sống của cậu đơn giản đến mức đơn điệu, buổi sáng rời giường đến trường, sau khi trải qua một ngày học hành bận rộn thì đến cửa hàng bán hoa làm việc tới chín giờ, sau đó chạy đến cửa hàng thức ăn nhanh làm việc đến mười hai giờ đêm, cả ngày mệt mỏi làm cho Phương Nguyệt Tầm trở nên ít nói. Cậu ép buộc mình thật bận rộn để không có thời gian nhớ về người kia! Cho dù vậy, cậu vẫn bị mất ngủ, trong đêm khuya không thể không chế nhớ về người mà cậu đã yêu rất sâu đậm.

Quyển sách kia, vốn là từ thư phòng của Long Nghiễn mang theo, là thứ duy nhất để an ủi cậu. Cậu một bên vừa ôm sách vừa gọi tên người trong lòng, rồi sau đó bị nỗi nhớ dày vò tra tấn. Cậu không có gọi điện thoại cho Long Nghiễn, cậu không muốn quấy rầy hần, càng không muốn nghe thấy tin hần sắp đính hôn. Nhiều lần cậu bất tri bất giác đi đến trước cửa nhà, đứng ở nơi đó rất lâu, cuối cùng xoay người rời khỏi.

Từ khi cậu đi khỏi đó, mỗi ngày đều chăm chỉ mua tờ báo tài chính và kinh tế, chỉ cần trên đó có in hình hay đưa tin về Long Nghiễn thì cậu đều cẩn thận cắt ra, tỉ mỉ dán vào một quyển tập, thời điểm không thể ngủ được, cậu sẽ lấy ra xem. Tới tận khi mặt trời sắp lên mới đem hết thả vào trong lòng.

Đã qua lâu như thế, cậu luôn hỏi bản thân đến chừng nào mới có thể quên được hắn? Hay là, từ trong lòng vốn đã không muốn quên. Thế giới này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, Phương Nguyệt Tầm chưa bao giờ tin vào duyên phận, vĩnh viễn không có khả năng gặp lại hắn.

Quan hệ của bọn họ đã bị chặt đứt.

.....

Long Nghiễn tiên sinh, cảm ơn ngài đã chiếu cố tôi trong một tháng qua, hy vọng công việc của ngài sẽ luôn thuận lợi. Xin tha thứ cho tôi tự tiện lấy một quyển sách của ngài, coi như là kỷ niệm tặng cho tôi đi. Chúc ngài thân thể khỏe mạnh.

Nguyệt Tầm

Tin nhắn này Long Nghiễn không biết đã xem đi xem lại biết bao nhiêu lần, gần như mỗi ngày hắn đều xem, thậm chí còn bỏ trong túi áo wallet mang theo trên người.

Ngày đó, khi vừa thấy Đồng Thiên Phi bước vào văn phòng hướng hắn gật đầu, thì hắn hiểu được rằngHắn đã mất cậu. Người luôn lớn tiếng quở trách, người luôn thở phì phì bắt hắn ăn rau củ, người đem khuya luôn nấu cà phê cho hắn, người sẽ đem dù đi đón hắn khi trời mưa, người khi tựa vào lòng ngực hắn mà khóc, người sẽ mở to hai mắt khi được hắn hôn, cuối cùng chỉ để lại một tờ giấy đầy lời lẽ khách khí rồi vô thanh vô tức lỵ khai.

Nhận lại di động thì dãy số của cậu đã bị Đồng Thiên Phi delete mất rồi, Long Nghiễn không biết cậu sẽ trải qua cuộc sống như thế nào. Trên thực tế hắn không dám đi tìm cậu, sợ khi nhìn thấy liền không thể không chế được tâm tình của mình.

Từ khi cậu đi ngôi nhà này không cần người giúp việc nữa, trừ bỏ Phương Nguyệt Tầm Long Nghiễn không thể chấp nhận sự chiếu cố từ người khác. Mỗi lần đẩy cửa nhà ra hắn đều có một loại ảo giác.đứa nhỏ gầy yếu kia tiếp nhận cái cặp trong tay hắn rồi nở nụ cười đáng yêu mà nói “Hoan nghênh về nhà, Long Nghiễn tiên sinh.” Mà sự thật trước mắt hết thấy đều yên tĩnh, lạnh như băng, Long Nghiễn mới tự nói với chính mình, người kia đã đi rồi. Cho nên, hắn không thường về nhà, thậm chí còn chán ghét cái nơi không có thiên sứ nhỏ của hắn, từ nửa năm trước hắn đã bắt đầu tăng thêm lượng công việc cho mình, luôn ở văn phòng làm việc đến khuya mới rời đi, rồi ở quán bar uống đến say không còn biết gì nữa.

Đồng Thiên Phi không thể phủ nhận rằng Long Nghiễn đã thay đổi. Long Nghiễn trước kia là một người lạnh như băng, có chuyện gì cũng không biểu lộ ra ngoài, không có cái gì gọi là hỉ nộ ái ố. Hiện tại tính tình của hắn trở nên bất thường, không biết chính xác lúc nào sẽ phát hỏa, nổi giận lên dọa chết người khác, toàn bộ nhân viên trong tập đoàn Long thị đều mang theo hơi thở nơm nớp lo sợ. Mà khi tan ca, Long Nghiễn trừ bỏ uống rượu, thời gian còn lại đều đem mảnh giấy mà đứa nhỏ kia lưu lại ra nghiền ngẫm, Đồng Thiên Phi chưa từng khuyên Long Nghiễn phải chú ý thân thể, hắn chỉ có thể yên lặng đứng nhìn Long Nghiễn vì đứa nhỏ kia mà tổn thương.

Đẩy cửa phòng ra, Đồng Thiên Phi nhìn thấy Long Nghiễn ngồi trong bóng đêm cầm trong tay mảnh giấy nhả lại của cậu, hắn không có dũng khí để bước qua an ủi.

Một năm rưỡi, hơn năm trăm ngày lẫn đêm, hắn vẫn không thể quên được người kia, người kia có phải cũng suy nghĩ giống Long Nghiễn hay không? Đồng Thiên Phi không thể cho mình đáp án.

.....

Lễ Giáng Sinh đã đến, phố lớn hay ngõ nhỏ gì cũng tràn ngập cảnh tượng vui vẻ. Đồng Thiên Phi lười kéo Long Nghiễn cùng một vài người bạn học chung đại học đi chơi, hắn phải nhõng nhẽo rồi cứng rắn, rồi dịu dàng trong vòng một tuần lễ mới làm cho Long Nghiễn gật đầu, đồng ý đem nay tụ hội. Mà lúc này, Đồng Thiên Phi đang vì Long Nghiễn thất hẹn mà tức giận không thôi. Bất chấp mình đang đứng trên đường cái rộng vào cái điện thoại!

“Cậu nói lại một lần nữa xem! Cậu nhớ lại cho tôi, tôi đã nài nỉ cậu gần một tuần lễ, đừng quên cậu đã đáp ứng tôi! Cậu là một tên nói không giữ lời! Muốn cũng được, mà không muốn cũng được, lập tức đến đây cho tôi! Nếu không, tôi sẽ bám theo cậu một tháng!”

Đồng Thiên Phi tức giận cúp điện thoại, xoay người bước vào nhà hàng.

Long Nghiễn đậu xe rất xa cái nhà hàng đó, bởi vì hôm nay là đêm bình an, muốn tìm vị trí tốt khó khăn hơn so với bình thường. Đứng ở đó chừng hai mươi phút, Long Nghiễn nhìn đến nơi kia, bất đắc dĩ tiêu sái bước qua.

Long Nghiễn lịch sự chào hỏi những người bạn từng học chung ở đại học Hòa Đa sau đó mới cởi áo khoác ra đưa cho bồi bàn rồi ngồi xuống. Mọi người rất nhanh tán gẫu về những chuyện cũ lúc đi học, chỉ chốc lát không khí dần dần trở nên náo nhiệt, chỉ có một mình Long Nghiễn im lặng nhìn bọn họ, giống như hẩn cùng với mấy người đó không quen biết. Một cô gái đứng dậy bước đến cạnh bên người Long Nghiễn, sau khi đem Đồng Thiên Phi đuổi đi mới ngồi xuống cạnh Long Nghiễn.

“Cậu vẫn giống như lúc trước không thích nói chuyện a, đến, tôi mời cậu một ly!” Cô gái hào phóng giơ ly rượu lên, Long Nghiễn lịch sự uống cùng nàng một chén rượu, chợt thấy người ngồi đối diện đang ngại ngùng lấy ảnh chụp của vợ ra, bị những người khác vây lấy chúc mừng.

Kế tiếp mọi người đều hỏi han nhau chuyện tình cảm xem vẫn còn độc thân hay đã có gia đình rồi, chờ tới phiên Long Nghiễn, ai cũng đều thấy trên mặt hẩn rõ ràng mang nét cô đơn. Người của hẩn, đã ly khai rồi, bị chính mình vô tình đẩy ra.

“Các người không quan tâm đến tôi một chút nào sao, nói như thế nào thì tôi cũng là người khởi xướng buổi tụ họp này a.” Đồng Thiên Phi lập tức tiếp nhận đề tài, hẩn không muốn để cho người khác chạm đến vết sẹo trong lòng Long Nghiễn. Thấy hẩn bất mãn oán giận, mọi người đều chuyển sang đề tài khác.

Gặp lại bạn cũ thì miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ, tụ tập tới gần mười một giờ cũng chưa chấm dứt, tất cả mọi người đều uống rất nhiều, càng lúc càng cảm thấy vô cùng hưng phấn. Chỉ có một mình Long Nghiễn giống như người ngoài nhìn bọn họ, không biết tại sao buổi tối hôm nay hẩn không có hứng thú với rượu.

Có người ồn ào muốn đổi sang nơi khác tiếp tục uống rượu, lập tức được rất nhiều người hưởng ứng, Long Nghiễn nhận được sự cảnh cáo không cho phép chuồn êm! Rốt cuộc Long Nghiễn đành phải tỏ vẻ nhất định sẽ đi theo.

Theo vài người say rượu ra khỏi nhà hàng, Long Nghiễn đi cuối cùng làm cho bông tuyết vương đầy trên người. Đồng Thiên Phi đi chậm lại chờ cho Long Nghiễn đến bên cạnh hẩn.

“Nhìn phía trước xem, Tiểu Lý, lúc đi học còn bị người ta khi dễ bây giờ đã trở thành luật sư. Dương Phong khi đó còn là một thiếu niên bất lương, hiện tại đã thành một nhà xuất bản. Còn Điền Cam, cậu xem nàng hiện tại mang bộ dạng rất tự tin, không còn rụt rè tự ti khi cùng nam nhân nói chuyện nữa. Long Nghiễn, thời gian có thể thay đổi một người, cho nên, cậu bắt đầu giải thoát chính mình được rồi.”

“Tôi biết.” Long Nghiễn đơn giản trả lời một câu, nếu quên được hẩn cũng muốn quên a.

Người phía trước tựa hồ rất bất mãn hai người đang trò chuyện ở phía sau, la hét ầm ĩ muốn bọn họ nhanh lên một chút. Đồng Thiên Phi không nhanh không chậm vượt qua Long Nghiễn bắt kịp mọi người.

Tuyết đã ngừng, dọc đường có thể nghe được những bài thánh ca êm dịu, Long Nghiễn theo mọi người đi qua đường cái, nơi không xa trước mắt chính là điểm đến của mọi người, Long Nghiễn nắm thật chặt áo khoác bước nhanh hơn. Bỗng nhiên, một trận gió lạnh thổi qua, Long Nghiễn bị bông tuyết làm đau mắt. Theo bản năng nhắm mắt lại, theo bản năng dừng lại. Rồi có cảm giác người nào đụng phải mình.

“Thực xin lỗi, tôi không có nhìn thấy, a, đau quá, anh không.” Giọng nói cứ như vậy xông vào lỗ tai, nhất thời làm cho Long Nghiễn bất chấp mắt đang bị cay, gắt gao mở ra nhìn người trước mắt, chủ nhân của giọng nói mà hẩn ngày nhớ đêm mong.

Phương Nguyệt Tâm ngã nhào xuống đất làm móng ề ầm, thời điểm ngẩng đầu xin lỗi, máu toàn thân nháy mắt ngừng chạy! Dáng người cao lớn! Khuôn mặt anh tuấn! Hai mắt thâm thúy. Người mà cậu đau

khổ tưởng niệm như thế nào lại xuất hiện ở đây, xuất hiện không mang theo bất cứ cảm giác chân thật nào! Là mơ sao? Tại sao?

Phương Nguyệt Tầm hỗn loạn, người kia cũng không có được bao nhiêu bình tĩnh. Từ khi Long Nghiễn nhìn thấy người đáng yêu kia thì trái tim đã bắt đầu đập kinh hoàng! Làm sao có thể, nếu bởi vì mình vừa nhớ tới thì ảo giác liền xuất hiện sao, vậy lúc trước mỗi lần nhớ lại không nhìn thấy cậu?

Một người kinh ngạc ngồi dưới đất, một người kinh ngạc đứng yên, giống như trái đất đang ngừng lại để cho bọn họ có thời gian chăm chú nhìn lẫn nhau.

END 20

22. Chương 22

CHƯƠNG 21

Tiếng kèn xe xẹt ngang qua làm cho Long Nghiễn trở về với hiện tại.

Hắn cuối cùng cũng nhìn thấy cậu!

“Không nên ngồi dưới đất, sẽ bị lạnh đó.” Có chút kinh động vươn tay đem người đang ngồi dưới đất nâng lên.

Phương Nguyệt Tầm vừa khẩn trương, vừa cao hứng! Cậu quả thực không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung tâm tình rất hạnh phúc lúc này, cuối cùng cũng gặp lại hắn. Nhưng mà. . . .

Hai người ngập ngừng không biết nên nói cái gì. Long Nghiễn nhìn người trước mắt đang cúi thấp đầu không biết làm sao, trừ bỏ muốn ôm lấy cậu, còn muốn dẫn cậu về nhà!

Vài người đi phía trước, không biết do ai phát hiện Long Nghiễn biến mất, liền quay đầu tìm kiếm, Đồng Thiên Phi đang đi tuốt đằng xa bỗng nhiên nghe thấy có người nói “Long Nghiễn có phải đã gặp được người quen hay không? Đó là một đứa nhỏ a?” Đồng Thiên Phi cũng quay đầu lại nhìn. . . . Trong lòng hô một tiếng “Chết!” rồi đẩy người đứng chắn phía trước ra chạy lại.

Không được, không thể cho bọn họ gặp mặt! Đi được đến bước này, gặp mặt chỉ có thể gia tăng thêm thống khổ!

“Long Nghiễn, tại sao không đi tiếp, tất cả mọi người đang đợi cậu.”

Đồng Thiên Phi chạy đến bên cạnh hai người, nhìn thấy Phương Nguyệt Tầm liền giả thành bộ dáng rất ngạc nhiên.

“Nguyệt Tầm?! Thật tình cờ a, tại sao cậu lại ở đây?”

Có người thứ ba chen vào, đánh vỡ cân bằng thế giới của hai người. Phương Nguyệt Tầm nhìn Đồng Thiên Phi vội vàng nở nụ cười đầy miễn cưỡng.

“Tôi, làm thêm ở gần đây, mới vừa tan ca.”

Làm thêm? Trễ như vậy, cậu một mình. Long Nghiễn nhìn Phương Nguyệt Tầm lạnh đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng làm hắn đau lòng không thể nói nên lời.

“Hôm nay là đêm giáng sinh, không cùng bạn bè đi ra ngoài chơi sao?” Đồng Thiên Phi thực sự rất tự nhiên tán gẫu với Phương Nguyệt Tầm, mà Phương Nguyệt Tầm chỉ đáp lại bằng cái lắc đầu.

“Em, em hiện tại sống có tốt không?”

Long Nghiễn trước mặt cuối cùng cũng nói chuyện, nghe được giọng nói của hắn suýt chút nữa làm cho Phương Nguyệt Tầm rơi nước mắt. Vẫn trầm thấp như vậy, nhưng mà, so với chính mình tưởng tượng còn dịu dàng hơn. Phương Nguyệt Tầm giả bộ lấy tay che mặt.

“Rất tốt, tôi đã lên đại học.” Giọng nói có chút phát run, nếu như không che miệng, nhất định hắn sẽ nhận ra cậu gần như sắp khóc.

“Thật vậy sao. . . .Vây, vậy thì tốt quá. Đang học ở đại. . . .”

“Nguyệt Tầm, cậu vẫn còn đi làm thêm sao, không cảm thấy khổ cực sao?” Đồng Thiên Phi không đợi Long Nghiễn nói hết lời liền chen vào. Lý do hắn hiểu được, Long Nghiễn cũng hiểu được.

“Àn.” Phương Nguyệt Tầm nhỏ giọng trả lời gần như không thể nghe thấy.

Đồng Thiên Phi từng bước đi đến giữa hai người, nắm lấy tay Phương Nguyệt Tầm.

“Thời tiết rất lạnh, Nguyệt Tầm, tôi đưa cậu về. . . .” Đồng Thiên Phi chưa kịp mang Phương Nguyệt Tầm đi, thì kinh ngạc cảm thấy trên cánh tay bị Long Nghiễn siết lấy, lực đạo đầy cảnh cáo nhìn hắn, đôi mắt Long Nghiễn lạnh như băng, đem Đồng Thiên Phi tách ra khỏi người cậu.

Dưới loại tình huống này đúng là bất lực. Có lẽ ông trời thương tiếc hai người họ, mới có thể làm cho bọn họ gặp mặt nhau lần nữa. Nếu hắn vẫn cứ tiếp tục ngang ngược ngăn trở có phải trái tim quá tàn ác hay không? Quên đi. Lúc này đây Đồng Thiên Phi chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn bọn họ.

Long Nghiễn thu hồi ánh mắt lạnh như băng từ trên người Đồng Thiên Phi, rồi chuyển sang dịu dàng nhìn Phương Nguyệt Tầm.

“Số điện thoại của em tôi đã làm mất. Tại sao em cũng không gọi điện thoại cho tôi?”

“Tôi. Tôi cũng làm mất số của anh.”

... ..

“Học tập có vất vả không?”

“Hoàn hảo.”

... ..

“Em.Nguyệt Tầm, tôi.”

“Long Nghiễn, Thiên Phi, hai người đang làm gì vậy?”

Long Nghiễn xem một chút đã nói hắn. . . . rất nhớ cậu! Không biết có phải cố tình hay không, người đi phía trước quay trở lại tìm bọn họ. Lời nói bị chen vào giữa chừng, không thể tiếp tục. Long Nghiễn chỉ có thể nhìn người trước mặt mà trong lòng cảm thấy rất đau! Hắn vẫn cho rằng chính mình đã tổn thương người đáng yêu trước mắt này, cho nên, hắn không có dũng khí nói nhiều hơn nữa.

Không được, sắp đến cực hạn! Phương Nguyệt Tầm cố ép nước mắt lại muốn nói với hắn rằng cậu rất nhớ hắn, nhớ đến nỗi trái tim ngày đêm đều đau âm ỉ, bị tình cảm không được đáp lại tra tấn.

Những người kia liền chạy tới đây, Phương Nguyệt Tầm hỗn loạn nghe thấy có người hỏi Long Nghiễn cậu là ai.

“Cậu ta, là của tôi.”

“Là một người bạn của tôi.” Thời điểm Đồng Thiên Phi nói chuyện, đặc biệt nhấn mạnh chữ “tôi”, trái tim hai người đều bị tổn thương.

Phương Nguyệt Tầm rất cố gắng mới có thể ngẩng đầu, mỉm cười cùng những người xa lạ chào hỏi. Sau đó có một người đứng bên cạnh Long Nghiễn la hét âm ỉ nói “Thật đáng yêu a!” rồi tính đưa tay ra ôm lấy cậu.

“Không cho chạm vào cậu ta!” Long Nghiễn nắm lấy người muốn ôm lấy Phương Nguyệt Tầm kia, dùng sức quăng qua một bên. Có thể do uống quá nhiều rượu nên tất cả mọi người đều không có để ý hành động khác thường của Long Nghiễn. Chỉ có mình Phương Nguyệt Tầm ngơ ngác nhìn biểu tình tức giận của Long Nghiễn.

Phát giác có một đôi mắt to xinh đẹp đang nhìn mình, Long Nghiễn lập tức trở nên dịu dàng. Hắn tham lam nhìn chăm chú người đáng yêu kia. . . . Hắn cảm thấy Nguyệt Tầm đã gầy hơn trước, ánh mắt mang theo một chút ưu thương, cô đơn lạnh lẽo. Giờ phút này Long Nghiễn mới hiểu được, vô luận ở quá khứ có bao nhiêu lần miêu tả hình dáng khuôn mặt này, nhưng không thể nào xinh đẹp được như vậy, đáng yêu được như vậy.

Lúc trước chính mình đẩy cậu đi, ngay cả một tiếng tạm biệt cũng không nói mà nhấn tâm đem cậu đuổi ra khỏi nhà, hiện tại, cho dù có gặp mặt thì lấy tư cách gì để quan tâm, yêu thương cậu. Chỉ hy vọng cuộc sống của cậu thật tốt, nhưng bây giờ đêm đã khuya, cậu một mình mang theo thân thể đơn bạc đi trên đường, không có bạn bè chiếu cố, cũng không có người ở nhà chờ cậu về. . . . Cậu, cậu vẫn sống cô đơn như thế. Muốn. dẫn cậu về nhà, dùng hai tay ôm lấy thân thể cậu, thậm chí muốn hôn cậu. Nhưng mà, Long Nghiễn đã không còn cơ hội như thế nữa, tự tay hắn đã cắt đứt sợi dây tơ hồng nối hai người lại với nhau. Kia ít nhất, lúc vô tình nhìn thấy cậu, xin cho phép hắn được quan tâm cậu một chút.

“Thời tiết lạnh, sau này đi ra ngoài nhớ rõ mặc thêm nhiều quần áo.” Nói xong, gỡ xuống cái khăn đang quàng trên cổ giúp Phương Nguyệt Tầm quần lại.

“Cám ơn. Tôi, tôi phải đi thôi.” Phương Nguyệt Tầm không còn sức lực dư thừa hướng bọn họ nở nụ cười, chạm phải đôi bàn tay ấm áp, âm thanh dịu dàng, gần như làm cậu sắp cháy thành tro. Đầu đường vô tình gặp được, sau đó liền cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào, rồi nhưng nhớ bị thương vô tận.

Ánh mắt Long Nghiễn không hề buông tha nhìn cậu, tuy rằng đứa nhỏ che kín miệng, nhưng hắn vẫn thấy được giọt nước mắt từ khóe mắt cậu rơi xuống. Long Nghiễn cắn chặt răng, chân mày nhíu chặt bị những người bạn kéo đi cách Nguyệt Tầm càng ngày càng xa.

Lần cuối cùng quay đầu lại thì thấy Phương Nguyệt Tầm đã biến mất trong bóng đêm mông lung, Long Nghiễn bị các bạn học kẹp giữa, trong đầu của hắn là hình ảnh thân thể gầy gò của Phương Nguyệt Tầm, ở ban đêm rét lạnh bước đi. Thân thể kia rất gầy yếu, trong trời đất mệnh mông này lộ rõ vẻ đáng thương, đơn độc.

Long Nghiễn không thể nhả nài, hắn đẩy người bên cạnh ra rồi xoay người đuổi theo đã không còn thấy cậu đâu nữa.

“Long Nghiễn, cậu trở về đi!” Lúc Đồng Thiên Phi nhìn thấy Long Nghiễn chạy đến hướng Phương Nguyệt Tầm đã ly khai thì hắn cũng đuổi sát theo sau. Những người khác cũng không rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, cũng chạy theo vài bước, đã bị hai người kia quăng ra phía sau.

Long Nghiễn lo lắng chạy đi tìm thân ảnh gầy yếu kia, đường lớn, đường nhỏ, ngõ tắt, hắn không ngừng chạy, không ngừng tìm kiếm. Nhưng hắn vẫn một lần nữa để cho Phương Nguyệt Tầm biến mất, tại sao mới vừa rồi không có giữ cậu lại bên người, tại sao không nói cho cậu biết hắn có bao nhiêu nhớ cậu, tại sao không nói thương cậu, này hết thấy đều không làm được, Long Nghiễn nhận ra. . . .Hắn lại một lần nữa bỏ lỡ cơ hội.

“Long Nghiễn, cậu đừng tìm nữa. . . . Chuyện cho tới bây giờ, có năng lực tìm được không? Cậu.”

Không đợi Đồng Thiên Phi nói hết lời, Long Nghiễn đã xoay người đánh lên mặt hắn một cái! Sau đó, đi về phía chiếc xe đang đậu bên đường!

Đồng Thiên Phi ngồi dưới đất xoa xoa mặt, trong lòng hiểu được cái đánh này lẽ ra hắn nên nhận được từ mùa hè năm trước.

END 21

23. Chương 23

CHƯƠNG 22

Long Nghiễn vừa mới về đến nhà liền lấy hết những chai rượu quý ra, ngồi trong căn phòng của Phương Nguyệt Tầm uống một ly rồi hai ly, vị cồn từ chai rượu sang quý chạm vào đầu lưỡi không chút cảm nhận gì, hẳn chỉ muốn uống, muốn mau chóng say để quên đi hết thấy.

Buổi tối hôm nay lại không có cách nào đi vào giấc ngủ.

... ..

Phương Nguyệt Tầm nằm ở trên giường ôm chặt lấy khăn quàng cổ của Long Nghiễn, màu xanh của khăn đã sớm bị nước mắt làm cho ướt nhẹp. Bản thân làm sao trở về được, Phương Nguyệt Tầm cũng không nhớ rõ, chỉ biết khi về đến nhà nước mắt đã bị gió lạnh thổi khô. Cậu không nhớ rõ bao nhiêu lần đi trên đường nhìn thấy chiếc xe màu đen thì tâm trạng lại khấn trương, thấy dáng người cao lớn đôi chân vô thức chạy theo, nhưng sau đó chỉ có thể dừng bước lại tự an ủi tâm tình khổ sở của chính mình.

Tình cảm trong lúc đó cũng không có bắt đầu, nhưng lại khắc cốt ghi tâm. Cậu không biết mình ở trong lòng Long Nghiễn đến tột cùng đứng ở vị trí nào, nếu không quan trọng thì sẽ không cần dịu dàng như thế a, không cần quan tâm như thế a! Nay chỉ có thể làm cho cậu càng thêm thống khổ mà thôi.

Cùng trong một thành phố, một người mượn rượu giải sầu, một người nức nở tưởng niệm.

.....

Bất luận tâm tình của mọi người như thế nào, cũng không cần biết ban đêm đã phát sinh chuyện thần kỳ gì, ánh mặt trời ngày hôm sau vẫn chiếu sáng. Phương Nguyệt Tầm thức trắng một đêm không ngủ, nhìn cái đồng hồ trên bàn réo inh ỏi, cho dù không thoải mái vẫn phải rời giường.

Buổi sáng Phương Nguyệt Tầm ngồi trong phòng học cái gì cũng không có nghe, đầu óc cứ choáng váng đến đau nhức. Đợi đến giữa trưa bị một vài người bạn kéo đi ăn, cậu cũng giống như con mèo nhỏ ăn vài miếng mà thôi. Lúc này, cô gái ngồi ở đối diện hưng phấn cùng mọi người tán gẫu về lễ Giáng sinh, buổi tối sẽ cùng bạn trai đi hẹn hò.

Một đám người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết bắt đầu hưng phấn bàn tán xôn xao, cô gái liền lấy từ trong ba lô ra một cái hộp nhỏ tinh xảo đặt trên bàn, lập tức khiến cho mọi người chú ý.

“Không cần ồn ào a! Đây là món quà tôi muốn tặng cho thầy giáo!”

“Tặng thầy sao? Đừng nói cậu muốn tỏ tình nha!” Mọi người bắt đầu đùa giỡn, cô gái kia lập tức đỏ mặt giải thích.

“Cái gì mà tỏ tình! Lễ giáng sinh đâu phải ngày lễ tình nhân, tặng quà không hề mang ý nghĩa gì đặc biệt hết. Có một lần tôi không hiểu bài thầy liền dành ra vài tiết để chỉ tôi, đây là tạ lễ, tạ lễ a!”

Lễ Giáng sinh không phải lễ tình nhân! Tặng quà không có ý nghĩa gì đặc biệt! Lời nói của cô gái lặp đi lặp lại trong đầu Phương Nguyệt Tầm, trong giây lát cậu có một ý tưởng phi thường mạo hiểm!

Các học sinh vẫn hưng phấn bàn bạc tối nay sẽ đi đâu chơi, Phương Nguyệt Tầm đứng bật dậy dọa mọi người nhảy dựng!

“Nguyệt Tầm, cậu làm cái gì a?” Người kế bên hỏi.

“Buổi chiều giúp tôi xin phép, tôi có việc đi trước!” Nói xong Phương Nguyệt Tầm cầm lấy ba lô chạy khỏi nhà ăn, mọi người sững sờ nhìn theo hướng cậu chạy mất, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Từ ngân hàng rút một số tiền mình đã để dành ra, Phương Nguyệt Tầm sờ sờ cái khăn đang quàng trên cổ, đi vào khu thương mại.

.....

“Tổng giám đốc, ngày mai công ty Khôn Kỳ Điền có cuộc gặp mặt để ký hợp đồng, cử hành tại tòa nhà F. Ngài có muốn đích thân tham gia không?”

“Ta đi.”

“Vậy buổi sáng ngày mai tôi sẽ đặt chuyến bay lúc mười một giờ.”

“Không cần, tự ta lái xe đi. Không còn việc gì, người đi ra ngoài đi.”

Sau khi thư ký rời khỏi, Long Nghiễn nâng bàn tay lên xoa xoa thái dương, muốn giảm bớt nhức đầu sau khi uống rượu. Cuộc gặp mặt để kí hợp đồng kia hẳn cần bản không tham gia cũng được, nhưng hẳn muốn đi, muốn làm cho thời gian của hắn lấp kín.

Họp, thẩm tra, thảo luận, buổi chiều Long Nghiễn làm cho bản thân bận rộn đến nỗi ngay cả thời gian uống miếng nước cũng không có. Tới giờ tan ca, liền đi vào phòng nghỉ ngơi trong văn phòng tùy tiện tìm đại một bộ quần áo trong tủ, chuẩn bị tham gia vũ hội giáng sinh mà công ty hàng năm cử hành một lần.

Đại sảnh sáng ngời, mọi người đều ăn mặc chỉnh tề diễm lệ. Bởi vì hắn là lãnh đạo cấp cao, cho dù không thích cũng nhất định phải tham dự.

Long Nghiễn cùng vài nhân viên cấp dưới nói chuyện làm ăn, không bao lâu, liền có một cô gái mặc váy dạ hội màu hồng bước lại đây, kháng nghị đây không phải là thời điểm để bàn bạc công việc. Vài người kéo đi khiêu vũ, uống rượu, trên mặt mỗi người đều tươi cười đầy hạnh phúc, từ lúc người kia biến khỏi cuộc sống của hắn, hắn bắt đầu ép bức thân thể liều mạng làm việc, tập đoàn Long thị phát triển không ngừng rõ như ban ngày, bọn họ làm sao có thể không cười được. Long Nghiễn cho dù không để ý cũng biết rất nhiều nhân viên đã thay đổi xe, mua trang sức quý giá, mua nhà chuẩn bị kết hôn, giống như tất cả mọi người xung quanh hắn đang đắm chìm trong hạnh phúc. Hết thấy cùng hắn không có quan hệ, hắn chỉ biết làm việc, làm việc. Rồi mới lạnh lùng ngồi ở một bên nhìn thế giới phồn hoa.

Tuy rằng bình thường Long Nghiễn làm cho người ta sợ hãi kính trọng, nhưng tại thời khắc này mọi người đều không ngại ngùng. Lần lượt từng người đến trước mặt hắn kính rượu, Long Nghiễn cũng chưa từng cự tuyệt. Vũ hội vừa mới cử hành được một nửa, Long Nghiễn đã có chút choáng váng, hơn nữa nguyên một đêm qua say rượu, làm cho tử lượng của hắn thay đổi.

Lúc ban tổ chức tuyên bố chấm dứt vũ hội, Long Nghiễn say đến nỗi phải tựa vào ghế không đi được, có người gọi tài xế đến, vì Long Nghiễn làm hết phận sự diu hắn đi ra khỏi hội trường.

Xe dừng trước cửa công ty tài chính Long thị, tài xế sau khi cẩn thận diu Long Nghiễn ngã nghiêng vào trong xe, thì nhìn thấy phía xa có một cô gái mặc áo khoát màu trắng nữ tính.

“Có thể cho tôi đi nhờ xe không? Trễ như vậy tôi không thể gọi taxi, tôi cũng có uống chút rượu nên không thể lái xe, tôi ở gần nhà của tổng giám đốc.”

Tài xế cảm thấy cũng có chút không tiện, dù sao hắn chỉ là một người chịu trách nhiệm lái xe mà thôi. Mà nếu cự tuyệt khi tổng giám đốc biết sẽ trách phạt hắn, thêm nữa, đã trễ như vậy cũng không thể để cho một cô gái xinh đẹp như vậy một mình đi về nhà. Cân nhắc nhiều lần, tài xế đành cho nàng lên xe.

Đồng hồ trên xe nhấp nháy mười hai giờ rưỡi đêm, tài xế tăng tốc độ chạy một chút liền đến nơi Long Nghiễn ở. Hỏi cô gái muốn xuống ở đâu, cô gái quyết định sẽ cùng tài xế đưa Long Nghiễn về nhà trước, rồi sau đó chở nàng đi thêm một đoạn đường ngắn nữa thôi.

Xe chậm rãi chạy tới gần nhà Long Nghiễn rồi dừng lại, thời điểm hai người cố gắng nâng Long Nghiễn xuống xe, mượn ánh đèn đường nhìn thấy một người đang ngồi ở cửa.

“Cậu là ai a?” Người đầu tiên mở miệng đặt câu hỏi chính là cô gái.

Tài xế kinh ngạc nhưng rất nhanh nhận ra người đang đứng lên nhìn bọn họ.

“Cậu là, Nguyệt Tâm? Cậu đã trở lại, tại sao không đi vào?” Mỗi ngày chịu trách nhiệm đưa đón Long Nghiễn tất nhiên cũng có ít nhiều gặp qua Phương Nguyệt Tâm, bỗng nhiên có một ngày Long Nghiễn không còn về nhà thường xuyên nữa, mà hắn cũng không còn gặp lại người lúc nào cũng làm người khác cảm thấy hạnh phúc kia.

Phương Nguyệt Tâm đôi chân tê rần, đi đến trước mặt nhìn Long Nghiễn đang say rượu.

“Tôi, tôi đang đợi hắn.”

“Thật tốt quá, tổng giám đốc uống rượu, tôi còn lo lắng không biết sẽ xử lý chuyện này như thế nào. Có cậu chăm sóc hẳn thì tốt rồi.” Tài xế mỉm cười nói.

“Cậu ta là ai vậy a?” Cô gái đang nâng một bên vai của Long Nghiễn không vui nhìn tài xế hỏi.

“Cậu ta là người giúp việc nhà cho tổng giám đốc, luôn nấu ăn và chiếu cố cuộc sống hàng ngày cho tổng giám đốc. Nguyệt Tầm, không phải cậu có chìa khóa sao? Chìa khóa nhà của tổng giám đốc cậu biết để ở đâu không?”

“Biết.” Cậu làm sao có thể không biết, Phương Nguyệt Tầm cầm lấy cái cặp của Long Nghiễn từ tay tài xế, từ trong ngăn kéo bí mật lấy ra cái chìa khóa. Cậu xoay người mở cửa, sau đó giúp đỡ nâng Long Nghiễn vào nhà.

Mở cửa phòng ngủ, ba người cố gắng đặt Long Nghiễn nằm yên trên giường. Tài xế chuẩn bị ly khai, nhìn thấy biểu tình không nguyện ý rời đi của cô gái, liền hiểu ý cười nói với nàng “Tổng giám đốc thực sự không cho phép bất cứ người nào vào phòng ngủ. Thời gian không còn sớm, tôi đưa cô về.” Sau đó liền không tình nguyện ly khai.

Ra cửa, cô gái vẫn còn lẩm nhẩm nói cái gì như tại sao người kia thì được vào, tài xế chỉ biết mỉm cười. Hẳn biết người đáng yêu kia đối với Long Nghiễn rất đặc biệt, bởi vì hẳn không chỉ một lần nhìn thấy Long Nghiễn bị Phương Nguyệt Tầm buồn bực đuổi khỏi nhà, trên mặt còn mang theo nét tươi cười.

.....

Không khí trong phòng im lặng làm cho người ta cảm thấy khẩn trương, Phương Nguyệt Tầm tuy rằng trong một lúc nhất thời không rõ vì sao mình lại vào được nhà hẳn, nhưng người trước mắt khiến cậu rất lo lắng. Cởi bỏ đôi giày tây của Long Nghiễn và tháo bỏ cà vạt, tổn hao hết sức của chín trâu hai hổ mới cởi được cái áo khoác.

Phương Nguyệt Tầm xoa xoa mồ hôi trên trán, nhìn người trên giường đang nhắm mắt nhử mảy. . . . Cuối cùng cũng thấy hẳn, sau tám tiếng đồng hồ ngồi đợi, cuối cùng cũng thấy hẳn. Nhưng mà, tại sao lại uống nhiều rượu như thế? Làm như vậy sẽ không thoải mái. . . . Bàn tay Phương Nguyệt Tầm nhẹ nhàng chạm rãi xoa huyết thái dương của hẳn, mềm nhẹ ấn vào và di chuyển. Có lẽ dạ dày bị chất cồn đốt cháy làm hẳn khó chịu, Long Nghiễn lay động thân thể muốn cởi bỏ quần áo, Phương Nguyệt Tầm vội vàng giúp hẳn tháo nút áo, hy vọng như vậy có thể làm cho hẳn thoải mái một chút. Khiến cho bàn tay trong lúc vô tình đụng phải lồng ngực hẳn, nhiệt độ cơ thể rất nóng làm cho Phương Nguyệt Tầm bất chấp chính mình chân trần chạy đến phòng tắm thấm ướt hai cái khăn, rồi vào nhà bếp lấy một ly trà lạnh.

Tất cả đồ vật vẫn ở nguyên chỗ cũ giống như lúc cậu rời đi, không có thay đổi bất cứ cái gì, thậm chí ngay cả vị trí để đồ cũng không thay đổi. Phương Nguyệt Tầm kinh ngạc cảm giác được sau khi cậu đi khỏi sẽ không có ai chăm sóc cái người đang say rượu kia, một loại cảm giác vừa đau lòng vừa lo lắng làm cho cậu không thể chống đỡ.

Mang theo khăn tắm và ly trà lạnh, trở lại phòng ngủ, Phương Nguyệt Tầm bị người đang loạn choạng muốn đứng dậy kia hù đến sắp bất tỉnh.

“Không thể đứng lên a.” Phương Nguyệt Tầm chạy đến bên giường, dìu Long Nghiễn nằm xuống giường đưa ly trà đặt lên miệng hẳn, “Uống nước đi, sẽ thoải mái hơn một chút.”

Khi đôi môi khô nứt chạm phải dòng nước có mùi thơm ngát, Long Nghiễn một phen cầm lấy ly nước trong tay Phương Nguyệt Tầm từng chút từng chút đem trà trong ly một hơi cạn sạch. Phương Nguyệt Tầm nhìn hẳn uống xong thì đem cái ly đặt ở một bên, tùy tay lấy cái khăn được thấm ướt lau mặt hẳn.

“Anh không được lộn xộn a, lau mặt xong rồi mới ngủ, ngày mai sẽ không nhức đầu.”

Long Nghiễn cảm giác trên mặt mình ẩm ướt lành lạnh thật thoải mái, duỗi tay cầm lấy bàn tay Phương Nguyệt Tầm kéo đến ngực, ở đây cũng muốn hưởng thụ loại cảm giác thoải mái này. Thân thể Long Nghiễn đối với Phương Nguyệt Tầm rất nặng, hẳn đã bắt đầu lặn xuống giường, như vậy hai người thế nào cũng cùng nhau ngã sấp xuống, Phương Nguyệt Tầm cố gắng chống đỡ thân thể Long Nghiễn, một lần nữa để hẳn nằm yên trên giường, cầm khăn ướt giúp hẳn lau cổ và ngực. Nhìn bộ dáng Long Nghiễn nhắm mắt nhử

mày khó chịu vì bị hơi còn đốt nóng, nhin không được vừa đau lòng vừa tức giận, lau được vài cái liền bắt đầu quở trách.

“Làm gì mà anh uống nhiều như vậy a? Không muốn uống thì sẽ không uống a, hiện tại mới biết được sự khó chịu đi! Thật là, ít nhất cũng nên tìm một người nào tới chiếu cổ chứ, nếu buổi tối hôm nay tôi không có tới, anh nhất định sẽ chết khát! Không được lộn xộn!” Đè người không an phận xuống, Phương Nguyệt Tầm thay đổi cái khăn mới bắt đầu lau lại một lần.

Mông lung nghe thấy được âm thanh mà hần ngày nhớ đêm mong, có chút quật cường, có chút nghịch ngợm đáng yêu. . . . Là ảo giác sao? Nếu như là ảo giác, tại sao trên mặt, trên cổ lại có thể cảm thấy thoải mái như vậy? Là có ai đang giúp hần làm việc này? Là giọng nói của ai mà giống cậu như vậy? Long Nghiễn mơ mơ màng màng mở to mắt, cảnh tượng trước mắt không quá chân thật, hần thấy một thân ảnh đang ngồi trên giường lau mặt cho hần.

“Còn nói tôi phải biết chú ý thân thể, anh trước hết nên chiếu cổ hạo chính mình rồi nói sau!”

Người này là ai vậy? Tại sao giống đến như thế? Âm thanh, giọng nói, thân thể, dung mạo, quá giống! Đúng là đang nằm mơ sao? Nếu như là mơ, xin đừng cho hần tỉnh lại.

“Có nói anh cũng không nghe được, bên người ngay cả một người chiếu cổ cũng không có, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao? Ít nhất cũng có Thần Nhiên tiểu thư. Tôi sẽ chăm sóc anh, anh không được lộn xộn a, anh nắm tay tôi vậy thì làm sao tôi giúp anh.” Phương Nguyệt Tầm vừa tự nói vừa cố thoát ra khỏi bàn tay Long Nghiễn, trong lúc đó vô tình nhìn thấy ánh mắt Long Nghiễn nửa mở nửa nhắm say mê nhìn cậu.

“Anh.” Phương Nguyệt Tầm không biết người trước mắt có tỉnh hay không, nhưng cậu rất hy vọng hần vẫn còn say, để cho cậu không bị khấn trương đến nỗi không biết làm sao.

Bàn tay Long Nghiễn siết càng ngày càng mạnh, làm cho Phương Nguyệt Tầm cảm thấy đau đớn nhưng giãy giụa vẫn không ra, phải làm sao bây giờ, Phương Nguyệt Tầm suy nghĩ rối loạn.

“Anh, anh, anh buông tay ra, rất đau a, anh, anh là tỉnh, hay là, a!” Phương Nguyệt Tầm chưa kịp nói xong đã bị Long Nghiễn bắt ngờ dùng sức đè xuống giường.

Phương Nguyệt Tầm kinh ngạc nhìn Long Nghiễn đang ở trên thân mình, đôi mắt thâm thúy nhưng tràn ngập thống khổ kèm theo một tia dục vọng không thể lý giải.

“Anh, anh xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của Phương Nguyệt Tầm vừa hoảng sợ vừa phát run, trước mắt cậu Long Nghiễn giống như một con dã thú cực kỳ đói bụng mãnh liệt nhìn con mồi của mình.

END 22

24. Chương 24

CHƯƠNG 23

Hết thấy đều tới rất bất ngờ, lúc Long Nghiễn mạnh mẽ hôn môi cậu khiến cậu kinh hoảng không thôi, bị mùi rượu nồng nặc xông vào khiến cho ý thức quay về.

Hần đang làm cái gì? Tại sao? Phương Nguyệt Tầm mạnh tay đẩy người đang nằm đè trên người cậu ra, nhưng với sức lực yếu ớt, lại ở trong lúc này không hề có bất cứ tác dụng gì. Long Nghiễn hôn không dịu dàng, mà rất thô lỗ lại tràn ngập bá đạo, điên cuồng mút vào đôi môi đang run rẩy của cậu, không để cho cậu trốn tránh, không để cho cậu phản kháng, lại càng không để cho cậu tìm đường sống mà mãnh liệt chiếm đoạt.

Bị hần cắn vào môi rất đau, trong đầu càng ngày càng hỗn loạn, Phương Nguyệt Tầm thừa dịp Long Nghiễn thay đổi góc độ hôn thì hé miệng hít một hơi, ai ngờ trong miệng liền có một cái gì đó ẩm ướt trơn trượt

tiến vào. Phương Nguyệt Tầm kinh hãi nhìn người trước mắt đang nhắm chặt hai mắt, giãy tiếp theo đầu lưỡi đã bị cắn, hai mắt ầm ướt. Phương Nguyệt Tầm theo bản năng nhắm mắt, lại cảm giác được Long Nghiễn bá đạo đang ngậm đầu lưỡi cậu cùng cậu bắt đầu quần lấy, bắt đầu mút vào.

Tại sao? Hắn tại sao lại đối với cậu như vậy? Rõ ràng cậu đã rất rất thống khổ, hành vi này lại càng làm cho cậu thống khổ hơn mà thôi. Hay là hắn đang tưởng rằng cậu là người khác? Không được, hắn không được làm như vậy!

Nước mắt Phương Nguyệt Tầm chảy ướt drap giường, đánh mạnh lên thân thể người phía trên lại không có một chút hiệu quả. Phương Nguyệt Tầm muốn. . . làm cho hắn dừng lại, chuyện như vậy căn bản đang tra tấn cậu!

Long Nghiễn hôn thẳng đến khi Phương Nguyệt Tầm sắp tắt thở mới buông ra, di chuyển xuống cái cảm tỉnh xảo rồi thuận theo cổ hôn cắn thẳng một đường xuống dưới.

“Anh, anh không cần. Tôi, tôi là, đúng là Phương Nguyệt Tầm a, anh tỉnh tỉnh!” Phương Nguyệt Tầm cất tiếng khóc đầy thương xót nhắc nhở hắn. Nhưng căn bản Long Nghiễn không có nghe thấy.

Long Nghiễn vừa say mê hôn cổ cậu, vừa thuận tay đem quần áo của cậu cởi ra. Khí lực của hắn thật sự mạnh đến kinh người, Phương Nguyệt Tầm căn bản không có cơ hội chạy trốn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn đem tất cả quần áo của mình ném xuống dưới giường. Phương Nguyệt Tầm bắt đầu lo sợ.

“Không được, tôi không được a. Anh, anh mau dừng lại! Có nghe thấy không!”

Long Nghiễn hôn tới đâu cắn tới đó, người đang say thật sự không biết khống chế. Phương Nguyệt Tầm bị hắn vừa hôn vừa cắn cảm thấy rất đau. Đẩy hắn, đánh hắn, mắng hắn, hắn đều không có dừng hành vi đang xâm phạm lại. Phương Nguyệt Tầm vừa thẹn vừa vội, muốn đứng dậy cũng bị đè xuống không cho phép di chuyển, cậu tuy ngây thơ nhưng vẫn biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, Phương Nguyệt Tầm sợ hãi khóc lên, âm thanh dần dần quanh quẩn trong phòng.

“Van cầu anh, không được.”

Thân thể Long Nghiễn nóng đến dọa người, hắn ôm chặt người trong lòng ngực hung hăng hôn, cắn, sờ, tay hắn trong lúc đó đụng tới vị trí khiến cho Phương Nguyệt Tầm toàn thân cứng ngắt.

Địa phương chưa từng có người nào chạm qua, thế nhưng bây giờ lại bị thô lỗ nhào nặng sờ soạng. Sắc mặt Phương Nguyệt Tầm run rẩy tái xanh, cậu tuy rằng biết rõ sẽ phát sinh một số chuyện, nhưng tuyệt đối không ngờ Long Nghiễn sẽ.

“Anh, anh mau dừng, ần.” Đầu nhũ đỏ hồng trước ngực bị ngậm vào miệng, đầu lưỡi linh hoạt vừa liếm cắn vừa di chuyển, đôi môi mạnh mẽ bị chặn hôn, phần thân phía dưới bị cầm lấy, dòng điện xẹt qua trong nháy mắt, khoái cảm giống như dòng nước lũ thổi quét toàn bộ thân thể! Một tay nặng nề nắm lấy, một tay cấp bách tìm kiếm, Phương Nguyệt Tầm liều mạng cắn chặt răng không cho âm thanh phát ra, nhưng không có cách nào để ngăn cản bàn tay của hắn cầm lấy dục vọng nóng rực của cậu. Đang cố gắng nhẫn nại, bỗng nhiên, hậu đình bị một ngón tay mạnh mẽ đâm vào, Phương Nguyệt Tầm vừa đau vừa thẹn lắc lư thân thể, muốn né tránh ngón tay của hắn, kết quả thất bại lại bị hắn ôm chặt, đầu nhũ trước ngực bị hắn hung hăng cắn một cái, ngón tay không hài lòng sự né tránh của cậu mà đâm vào hết toàn bộ.

“Không, không được.”

Mặc kệ Phương Nguyệt Tầm cố gắng phản kháng như thế nào, người trên chỉ biết càng ngày càng điên cuồng. Phương Nguyệt Tầm dần dần không còn khí lực để giãy giụa, phần thân được âu yếm không hề thuận theo ý của chủ nhân liền phóng thích chất lỏng, khoái cảm tra tấn Phương Nguyệt Tầm, cuối cùng cậu nhịn không được phát ra âm thanh.

“A. . . . A. . . .” Cậu không hề muốn tiếng rên rỉ đó phát ra từ miệng mình, nhưng mà, cậu không thể nhịn nổi, cậu nghĩ đây chính là điểm cực hạn của mình rồi, ngón tay đang bừa bãi trong thân thể kia đột nhiên biến mất. Phương Nguyệt Tầm chưa kịp cảm nhận thoải mái, phần thân đã bị người nắm chặt, lập tức toàn thân vô lực. Cảm giác thấy người nam nhân trên người thoáng nhô dậy, Phương Nguyệt Tầm muốn nhân cơ hội đứng lên, lại bị cánh tay của hắn siết lấy, hung hăng cắn lấy môi cậu, không cho cậu có cơ hội bỏ chạy như vậy, mơ màng nghe thấy tiếng động gì đó, rồi hai chân bị một đôi tay mạnh mẽ tách

ra. . . . Phương Nguyệt Tầm hoảng sợ nhìn Long Nghiễn, người nam nhân ngay từ đầu đã không có phát ra bất kỳ âm thanh nào bây giờ đang hô hấp dồn dập, sau đó, cậu thấy hắn dịch chuyển thất lạng về phía trước, cơn đau đớn vì thân thể bị xé rách đánh úp lại!

“A ! ! ! ! ! ! !” Hét một tiếng thật lớn, nhưng một chút cũng không làm giảm bớt cơn đau đớn vì bị vật cứng xé rách dưới thân, Phương Nguyệt Tầm mở to miệng cố gắng hít lấy không khí, trước mắt một mảng tối đen. Đau đến chảy nước mắt đầm đìa, phần thân cũng nhuyển xuống, toàn bộ nửa người dưới bị một loại đau đớn xa lạ tra tấn. Mạnh mẽ tiến vào, mang theo lửa nóng cực đại, trái tim cậu theo đó mà liên tục đập nhanh không ngừng. Hai tay Phương Nguyệt Tầm gắt gao nắm chặt lấy drap giường, khớp xương như muốn gãy ra, thân thể trở nên tái nhợt.

“Lấy ra, mau lấy ra ngoài, đau quá, lấy ra.” Phương Nguyệt Tầm mở to mắt cầu xin Long Nghiễn, nhưng nam nhân đó căn bản không có để ý tới cậu. Phương Nguyệt Tầm không thể chịu đựng nổi sự tra tấn như vậy nên dùng hết tất cả sức lực giơ tay lên muốn đánh khuôn mặt mà cậu hằng đêm mong nhớ kia.

“Nguyệt Tầm. . . .” Một tiếng nỉ non mơ hồ, làm cho cánh tay Phương Nguyệt Tầm dừng giữa không trung. . . .Hắn, hắn biết cậu là ai, hắn biết hắn đang làm cái loại sự tình này với ai! Nhưng, đến tột cùng là tại sao? Cậu chính là đồ chơi nhất thời của hắn sao? Cậu chính là đối tượng để hắn phát tiết dục vọng lúc say rượu sao?

Không để cho Phương Nguyệt Tầm có thời gian suy nghĩ, Long Nghiễn siết lấy thắt lưng mảnh khảnh của cậu bắt đầu hung hăng di chuyển. Rút ra, đâm vào, mỗi một lần đều làm cho Phương Nguyệt Tầm đau đớn không chịu nổi! Cậu chỉ có thể chảy nước mắt, để mặc cho hắn tàn sát bừa bãi trong thân thể, một tiếng “Nguyệt Tầm” kia đã đập nát ý muốn phản kháng, hủy đi tất cả dũng khí của cậu. Mặc kệ hắn xem cậu là cái gì, ít nhất hiện tại hắn cũng gọi đúng tên cậu. Thật đáng buồn, dưới tình huống như thế này, cho dù thân thể bị xâm phạm đến bất tỉnh, cũng không nỡ ra tay đánh hắn.

Long Nghiễn thực sự dùng lực rất mạnh, hận không thể làm cho bản thân nhập vào thân thể gầy yếu kia. Phương Nguyệt Tầm trừ bỏ việc cố hết sức chịu đựng đau đớn ở bên ngoài, còn phải cố gắng chịu đựng một loại đau đớn không thể nói nên lời ở bên trong.

Có lẽ chất còn làm thần kinh mê muội, Long Nghiễn ở trong cơ thể Phương Nguyệt Tầm giằng co một lúc lâu, cuối cùng mới gầm nhẹ một tiếng đem chất lỏng sền sệt bắn vào trong cơ thể cậu.

Thân thể Long Nghiễn dừng lại, hần hô hấp dồn dập nằm úp sấp trên người Phương Nguyệt Tâm. Người dưới thân đã sớm khóc không nói ra lời, thân thể gần như co rút lại bị đè nặng, ý thức ngày càng mơ hồ, dần dần Phương Nguyệt Tâm mất đi tri giác.

... ..

Rét lạnh, đau đớn, không thể hít thở làm cho Phương Nguyệt Tầm tỉnh lại, thân thể đau gần chết, đôi mắt cũng chưa xót rất khó chịu, sau khi mở ra thì thấy người nam nhân trên người đã ngủ say. Đôi mắt của Phương Nguyệt Tầm bị nước mắt làm cho mờ hồ, cậu dùng sức thử nhiều lần mới đẩy được Long Nghiễn ra.

Thân thể ngay cả một chút khí lực cũng không có, nửa người dưới đau đến không thở nổi, ngay cả ngồi xuống đều lực bất tòng tâm. Miễn cưỡng từng chút từng chút dịch chuyển tới mép giường, rồi làm cho thân thể từ từ tuột xuống, thời điểm cơ thể tiếp xúc với sàn nhà lạnh băng khiến cho Phương Nguyệt Tâm nhìn không được run rẩy, dựa theo cạnh giường đi nhặt quần áo bị ném sang một bên lên, trong cơ thể chảy ra một cỗ chất lỏng nóng hằm hập, Phương Nguyệt Tâm cắn chặt răng, trên mặt nóng hổi.

Để cho mình nghỉ ngơi một lát, Phương Nguyệt Tầm gắng sức đứng lên, hai đùi đau đớn run rẩy đến lợi hại. Cậu chậm rãi từng bước đi tới bên tường, rồi dựa theo đó mà vào phòng tắm.

Lúc nước ấm xối trên người, Phương Nguyệt Tầm mới biết tình trạng hiện giờ của mình có bao nhiêu không ổn. Tựa vào vách tường lạnh băng, nhìn thấy chất lỏng trắng đục từ trong hai đùi chảy xuống kèm theo máu, chói mắt muốn chết. Không dám lấy tay chạm vào địa phương đã bị thương kia, cầm lấy vôi hoa sen đơn giản rửa sạch một chút, đã làm cho cậu đau đến nổi chảy đầy mồ hôi.

Chờ khi Phương Nguyệt Tầm từ phòng tắm đi ra, bên ngoài trời đã hừng sáng. Thể xác và tinh thần đều rất mệt mỏi, cậu run rẩy đem từng kiện quần áo mặc lên người.

Nam nhân trên giường ngủ phi thường trầm ổn, còn có thể nghe được tiếng ngáy mỏng manh. Phương Nguyệt Tầm đem cái khăn màu xanh kia quấn vài vòng lên cổ, rồi nhìn cái người làm cho cậu thống khổ không chịu nổi kia, toàn thân chỉ mặc một cái áo sơ mi bị cởi hết hàng nút, chặn bị hắt dề dưới thân, thân thể cao lớn chiếm cứ hơn phân nửa cái giường. . . . Cuối cùng cậu đành phải đi đến cái tủ, lấy một tấm thảm từ trong đó ra, đắp lên người Long Nghiễn, trước khi đi, cậu cầm theo một hộp quà được đóng gói rất tinh xảo.

Tiếng chuông điện thoại ồn ào bên tai làm cho Long Nghiễn buồn bực từ trong giấc ngủ tỉnh dậy, yết hầu khô khốc rất khó chịu. Đôi mắt vẫn chưa mở vươn tay mò mẫm cái điện thoại. Người gọi tới là thư ký của hắn, nhắc nhở hắn hôm nay có cuộc hẹn ký hợp đồng tại tòa nhà F, Long Nghiễn phát ra một chút âm thanh tỏ vẻ chính mình đã tỉnh rồi cúp điện thoại.

Sau khi nằm ở trên giường vươn vai xong, Long Nghiễn mới mở to mắt chuẩn bị rời giường. Ngồi dậy có chút buồn bực phát hiện mình thể nhưng lại đang đắp thảm, hắn không thể nhớ nổi tại sao bản thân lại lấy tấm thảm được xếp trong tủ nhiều năm chưa đụng đến ra, hắn thoáng nhớ lại một chút chuyện đã xảy ra lúc tối, không thể tránh được thở dài than thở, hắn thể nhưng lại mơ thấy cái người đáng yêu kia, mơ được ôm ấp cậu.

Long Nghiễn xốc tấm thảm lên bước xuống giường, không quan tâm tại sao mình chỉ mặc một cái áo sơ mi mà bước vào phòng tắm.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, Long Nghiễn lái xe đến công ty đón hai trợ thủ đắc lực nhất đi đến tòa nhà F.

Cuộc họp ký hợp đồng thành công viên mãn, tin tức lan ra chắc chắn Long Nghiễn sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người. Sáu giờ chiều tất cả hoạt động mới kết thúc, phía công ty đối phương nhiệt tình chiêu đãi bọn người Long Nghiễn tới tận khuya. Đối với giấc mơ kia, hắn cũng không có để ý nhiều.

Sáng sớm ngày hôm sau, Long Nghiễn cáo biệt những viên chức sắp sửa hợp tác làm ăn rồi lên xe chạy thẳng về công ty của mình.

Long Nghiễn ở trong phòng làm việc đến tận chín giờ tối, mấy ngày qua thường xuyên công tác và tham gia yến hội làm cho hắn cảm thấy có chút mệt mỏi. Nhìn đồng hồ trên tay rồi gọi cho tài xế đến đón, hắn đơn giản thu dọn một chút sau đó ly khai văn phòng.

Về đến nhà, Long Nghiễn không đợi đi vào phòng ngủ mà nằm lăn trên ghế sofa ngủ, giấc ngủ này kéo đến tận buổi chiều ngày hôm sau.

Vội vàng tắm rửa thay quần áo, Long Nghiễn ngay cả cơm trưa cũng không ăn mà chạy đến công ty.

Trong phòng làm việc, Long Nghiễn gọi cô thư ký sắp tan ca chuẩn bị cho hắn một chút thức ăn rồi bắt đầu cầm cúi làm việc.

Cô thư ký sau khi mua thức ăn trong căn tin xong liền vội vàng chạy đến cửa thang máy, vừa vặn gặp được đồng nghiệp.

“Tiểu Bình, giúp tôi đem thứ này lên cho tổng giám đốc được không? Tôi phải đi phiên dịch tư liệu nước ngoài rồi gửi sang cho bên đó, đã không còn kịp thời gian. Nhờ cậu giúp tôi một chút.”

“Cậu nha, làm việc qua loa, cái này cứ để đó tôi sẽ đi đưa dùm cho.”

Sau khi cảm ơn vị đồng nghiệp, thư ký Tiểu Trần lập tức chạy khi làm việc.

... ..

Nhẹ nhàng gõ cửa, nghe thấy được giọng nói khiến cho người ta say đắm kia, Tiểu Bình đứng trước cửa cố ý sửa sang lại quần áo tóc tai một chút rồi mỉm cười bước vào.

“Để sang một bên đi.” Long Nghiễn không hề ngẩng đầu lên nói.

“Tổng giám đốc, sắc mặt của ngài không tốt, nghỉ ngơi một chút đi.” Tiểu Bình là nhân viên kỹ thuật, cô cũng giống như bao người phụ nữ khác trộm thích vị tổng giám đốc trẻ trung có tương lai đầy hứa hẹn này.

Nghe thấy giọng nói không phải là thư kí của hần, Long Nghiễn im lặng nhìn thoáng qua Tiểu Bình rồi tiếp tục công việc. Tiểu Bình buột thức ăn trong tay xuống nhưng không có rời khỏi, lấy dũng khí đi đến trước mặt Long Nghiễn đang chăm chú xem tài liệu.

“Thực xin lỗi, tổng giám đốc, xin ngài chú ý nhiều đến thân thể. Sức khỏe của ngài ảnh hưởng đến toàn bộ tập đoàn của chúng ta, cho nên, xin ngài.”

“Ta rất ổn, người đi làm việc đi.” Long Nghiễn không có trả lời nhiều, hần cũng không thèm để ý đến hành vi thất lễ của Tiểu Bình, cứ chăm chú xem gì đó trong tay.

Tiểu Bình không muốn rời khỏi, nàng muốn cùng hần trò chuyện nhiều hơn, cho dù là một câu cũng được.

“Tổng giám đốc, tôi muốn xin lỗi ngài. Sau khi kết thúc vũ hội Noel đêm đó, tôi đã giúp tài xế đưa ngài về nhà, không có được sự cho phép của ngài đã đi vào phòng ngủ.”

Long Nghiễn đã sớm biết trước nhất định đã có người đưa hần trở về, bằng không tầm mắt trên người là ai giúp hần đắp lên chứ.

“Không sao.”

“Tôi.Tôi thật sự rất lo lắng ngài ở một mình không ai chăm sóc, nhưng hên là người hầu của ngài đã trở lại. Bằng không tôi nhất định sẽ lưu lại chăm sóc ngài.” Nàng đang ám chỉ với hần, tuy rằng chuyện này không giúp ích được gì, nhưng nàng vẫn muốn hần biết, nàng thích hần.

Long Nghiễn không kiên nhẫn nghe những lời cô gái kia nói, hần làm sao không biết rằng nàng đang bộc lộ tình cảm. Nhưng mà, trong lời nói của nàng có một chuyện làm cho hần cảm thấy rất kinh ngạc, Long Nghiễn mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt đầy thâm thúy nhìn Tiểu Bình.

“Người nói cái gì? Người hầu của ta? Ai?”

“Tên gì thì tôi đã quên. Tài xế của ngài hình như quen biết hần. Tuổi không lớn lắm, thoát nhìn giống một học sinh.”

Tài xế lái xe của hần quen biết! Tuổi không lớn lắm! Giống một học sinh!

Đại não Long Nghiễn cấp tốc suy xét, tùy tay bấm số điện thoại của gã tài xế, “Người lập tức đến phòng làm việc của ta.”

Để điện thoại xuống Long Nghiễn bắt đầu hoảng hốt, biểu tình khác thường của hần làm cho Tiểu Bình không biết phải làm sao.

“Tổng giám đốc, tôi, tôi có phải đã nói sai cái gì không?”

“Không có, người, người đi ra ngoài trước đi.” Long Nghiễn không có một chút tâm tình để chú ý đến nàng.

Sau khi Tiểu Bình rời khỏi không bao lâu, tài xế liền chạy đến. Thấy hần vừa tiến vào văn phòng thì Long Nghiễn đã khẩn cấp hỏi.

“Buổi tối hôm trước, Nguyệt Tâm có phải đã về nhà hay không?”

“Ngài không biết sao? Thời điểm tôi đưa ngài trở về đã thấy cậu ta ngồi trước cửa, giống như đã chờ đợi một thời gian rất lâu, tôi nghĩ rằng cậu ta trước kia đã làm việc ở đây cho nên tôi để cho cậu ta đi vào. Sau đó thì tôi và một vị nhân viên khác rời khỏi.”

“Người không biết cậu ta đi lúc nào sao?”

“Không biết.”

Nguyệt Tâm đã tới.Giấc mơ kia.Trái tim Long Nghiễn bắt đầu đập mãnh liệt.

“Nói với thư ký ta về nhà, mặc kệ có chuyện gì cũng không được quấy rầy ta!” Long Nghiễn vừa nói xong liền vội vàng chạy ra khỏi văn phòng.

Một đường lái xe như bay về tới nhà, bất chấp vẫn còn mang giày chạy thẳng lên phòng ngủ trên lầu hai.

Đầu giường có một cái ly trống không và hai cái khăn tắm, trên giường chăn gối hỗn độn, Long Nghiễn kích động tìm kiếm dấu vết của Phương Nguyệt Tầm. Cuối cùng, dưới cái chăn màu cỏ xanh hắn đã nhìn thấy một vết máu đọng lại. Hiện tại Long Nghiễn cũng hiểu được, đây không phải là mơ! Nguyệt Tầm của hắn đã tới, vì hắn mà chuẩn bị nước trà, vì hắn mà chuẩn bị khăn ướt. Chính mình tại sao một chút cũng không nhớ rõ?! Thậm chí buổi sáng ngày hôm sau cũng không hề chú ý! Nhưng tội tệ hơn chính là, hắn đã làm ra một chuyện rất đáng sợ! Nguyệt Tầm của hắn trong lúc ấy nhất định là cực kỳ sợ hãi, hơn nữa cũng rất đau đớn, nhìn vết máu khô trên chăn đã chứng minh hành vi đầy tội lỗi của hắn. Hắn nhớ tới hình ảnh Nguyệt Tầm do hắn làm hại đã bị thương khóc nức nở trong lòng ngực hắn, Long Nghiễn liệu mạng nhớ lại từng đoạn ngắn của giấc mơ kia, Long Nghiễn vẫn chưa nghĩ ra được bộ dáng lúc đó của Phương Nguyệt Tầm như thế nào.

Hắn lại tổn thương cậu, sự tổn thương lúc này lại rất quá đáng! Mà người bị hắn thương tổn trước khi rời đi lại đắp cho hắn một tấm thảm. Nguyệt Tầm Nguyệt Tầm. Tại sao em không chịu lưu lại nói cho anh biết, cho dù đánh anh, mắng anh, ít nhất cũng cho anh cơ hội được nhìn thấy em chứ.

Rốt cuộc Long Nghiễn không thể ngồi im mà bỏ chạy khỏi nhà.

END 23

25. Chương 25

CHƯƠNG 24

Hắn không có đi tìm Đồng Thiên Phi, tuy rằng hắn biết Thiên Phi nhất định sẽ biết địa chỉ của Phương Nguyệt Tầm nhưng mà lúc này Long Nghiễn không muốn gặp hắn. Long Nghiễn chạy tới nơi đã gặp được Phương Nguyệt Tầm rồi đậu xe ở đó chờ đợi, đến tận hai giờ sáng vẫn không thấy bóng dáng Phương Nguyệt Tầm xuất hiện.

Long Nghiễn hung hăng đánh vào tay lái, rồi quay xe chạy về nhà.

Ngồi ở trên giường nhìn vết máu, Long Nghiễn thề nhất định phải tìm được Nguyệt Tầm của hắn, hơn nữa sẽ không bao giờ. . . . để cậu rời khỏi hắn một lần nữa.

Sáng sớm Long Nghiễn đến công ty đơn giản chỉ đạo một số công việc xong liền ly khai.

Hắn vẫn chạy lại cái nơi kia, nhưng lúc này hắn không ngồi trong xe chờ đợi nữa mà chạy đi khắp các ngõ ngách tìm kiếm, phàm ở đâu có cửa hàng buôn bán suốt đêm đều là mục tiêu tìm kiếm của hắn.

Một buổi sáng trời qua không có một chút thu hoạch nào. Vì để có thể lực đi tìm tiếp nên Long Nghiễn đành phải đi vào một cửa hàng thức ăn nhanh mua vài thứ, chưa ăn xong đã gọi nhân viên tính tiền.

Tiếp nhận tiền thối, Long Nghiễn thuận miệng hỏi người phục vụ: “Xin hỏi, ở chỗ này có người nhân viên nào tên là Phương Nguyệt Tầm không?”

“Ngài tìm Nguyệt Tầm sao? Buổi tối cậu ta mới đến đây làm.” Câu trả lời của nhân viên phục vụ làm cho Long Nghiễn kinh ngạc và phấn khởi.

“Cậu ta làm ở đây! Bình thường mấy giờ cậu ta mới bắt đầu làm?”

“Chín giờ a, bất quá, hôm nay có lẽ cậu ta không đến.”

“Tại sao?”

“Cậu ta xin nghỉ bệnh, tuần sau mới đi làm trở lại.”

Bị bệnh? Long Nghiễn biết chắc chắn nguyên nhân là do hấn. Bất chấp biểu tình kinh ngạc của người phục vụ, Long Nghiễn vội vàng hỏi hấn có biết địa chỉ của Nguyệt Tầm không.

Cuối cùng cũng tìm thấy! Từ sổ ghi chép của ông chủ cửa hàng thức ăn biết được nơi ở của cậu, Long Nghiễn ngay cả đèn đỏ cũng không quan tâm mà phóng như bay đến tòa chung cư cậu cư ngụ.

Phòng số 2 lầu ba, Nguyệt Tầm của hấn đang ở đó.

Đóng sầm cửa xe, Long Nghiễn liền chạy lên.

Thời điểm lên đến lầu hai, Long Nghiễn đã nghe có tiếng chữ rửa, đợi khi đến lầu ba thì thấy Vương Đoạt và Khương Tiểu Vác đang đứng ngay trước cửa tranh luận.

Nghe có tiếng người chạy tới, Vương Đoạt ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Long Nghiễn liền đưa đồ vật gì đó trong tay cho Khương Tiểu Vác cầm còn mình thì phần nộ bỏ nhào qua người Long Nghiễn, nắm lấy cổ áo của hấn! Biểu tình hận không thể quăng Long Nghiễn ra khỏi cửa sổ.

“Người tới đây làm gì? Cảm thấy hại hấn như vậy còn chưa đủ sao? Lập tức rút ngay!” Vương Đoạt lớn tiếng tức giận mắng Long Nghiễn.

“Tôi đến tìm em ấy, cậu tránh ra!” Long Nghiễn không có thời gian cùng Vương Đoạt gây gổ, hấn chỉ muốn mau chóng nhìn thấy Nguyệt Tầm của hấn.

Vương Đoạt căm tức nhìn Long Nghiễn, không hề có ý muốn tránh ra.

“Nguyệt Tầm sẽ không gặp người, lập tức rời khỏi đây! Không cho phép thương tổn hấn nữa!?”

“Chuyện của tôi và em ấy không tới phiên cậu nhúng tay vào! Chớ có chọc tôi phát điên. . . .”

“Thúi lắm! Nguyệt Tầm là bạn của ta, ta không thể trơ mắt nhìn người thương tổn hấn! Từ mùa hè năm trước người xa thải hấn thì cả người hấn đều thay đổi! Hấn trước kia cả ngày đều cười nói rất vui vẻ, sau khi từ nhà người trở về thì ta đã không có cơ hội gặp lại Nguyệt Tầm đó nữa! Đừng nói cho ta biết người thông minh như thế lại không hề phát hiện ra hấn thích người! Nếu người đã đem hấn đuổi ra ngoài thì đừng nên tiếp cận hấn nữa! Long Nghiễn, ta biết người đã làm cái gì với Nguyệt Tầm, người. . . .con mẹ nó người có phải là người không? Hấn phát sốt đã lâu nhưng không chịu đi bệnh viện! Nếu không nhờ ta đi tìm người mở khóa cửa, hấn có thể bệnh chết cũng không ai hay biết!”

Vương Đoạt cực kỳ tức giận Long Nghiễn, từ mùa hè năm trước hấn đã biết Phương Nguyệt Tầm kết thúc việc làm trở về nhà, rồi sau đó kinh ngạc phát giác cả người Phương Nguyệt Tầm hầu như đều thay đổi. Cả ngày gần người đã không nói, lúc ở một mình lại yên lặng thờ dài, ánh mắt tràn ngập ưu thương và cô độc. Vương Đoạt hỏi cậu cái gì, cậu cũng không nói, chỉ một mực lắc đầu, hấn tức giận truy vấn thì cậu chỉ đơn giản tự giam mình trong phòng vài ngày không bước chân ra khỏi cửa, Vương Đoạt đoán rằng nhất định trong khoảng thời gian ở nhà Long Nghiễn đã xảy ra chuyện gì đó. Ngay tại thời điểm hấn đang lo lắng cho Phương Nguyệt Tầm thì Khương Tiểu Vác đi tới nói cho hấn biết “Nguyệt Tầm, có thể vướng vào chuyện yêu đương.” Vương Đoạt không tin, hấn biết Phương Nguyệt Tầm không có cơ hội để kết giao với các bạn gái, cho dù có chuyện đó xảy ra, cậu cũng nhất định nói với hấn đầu tiên. Thẳng cho đến một ngày Vương Đoạt phát hiện dưới cái gối nằm của Phương Nguyệt Tầm có một cuốn tập, bên trong đều là tin tức về Long Nghiễn, Vương Đoạt sau khi biết chuyện cũng không đi hỏi Phương Nguyệt Tầm có yêu Long Nghiễn hay không, nếu đó là sự thật, Vương Đoạt tình nguyện để cho Phương Nguyệt Tầm cứ thống khổ một thời gian, không để cho cậu cứ nghĩ đến loại tình yêu đầy cấm kỵ như thế này. Ai ngờ, sự tình mà Vương Đoạt lo lắng cứ ngày càng phát triển, Phương Nguyệt Tầm vẫn chưa quên được Long Nghiễn, thậm chí lún càng sâu.

Vương Đoạt tin rằng, trong tương lai chắc chắn có một ngày Phương Nguyệt Tầm sẽ tỉnh dậy, nhất định có người khác thay thế Long Nghiễn, người mà cậu yêu và cũng yêu cậu. Thời điểm Vương Đoạt tin tưởng như vậy thì đã xảy ra một chuyện làm cho hấn muốn đánh chết Long Nghiễn.

Sau đêm giáng sinh, Vương Đoạt cùng Khương Tiểu Vác đến tìm Phương Nguyệt Tầm, muốn dẫn cậu ra ngoài giải sầu, đợi chừng hơn một tiếng đồng hồ không có ai ra mở cửa, nếu hàng xóm không có nói cho hấn biết Phương Nguyệt Tầm mới trở về sáng nay, hơn nữa không có đi ra ngoài, thì hai người chắc chắn sẽ ly khai. Cảm giác thấy có chuyện không ổn, Vương Đoạt lập tức gọi thợ sửa khóa chuyên nghiệp đến mở

cửa, đi vào phòng liền nhìn thấy Phương Nguyệt Tầm đang bất tỉnh trên ghế sofa, thân thể nóng đến dọa người. Lúc hắn đang giúp Phương Nguyệt Tầm thay quần áo thì nhìn thấy một thân trần đầy dấu hôn làm cho Vương Đoạt tức giận không thôi!

Nhìn món quà tình xảo trên bàn, không cần hỏi hắn cũng biết là ai đã làm chuyện này với Phương Nguyệt Tầm, cho nên Vương Đoạt lúc này làm sao có thể để cho Long Nghiễn xông vào tiếp tục gây thương tổn cho người bên trong!

Mà nghe xong lời nói của Vương Đoạt, Long Nghiễn càng thêm muốn gặp Nguyệt Tầm của hắn, hắn thật sự rất đau khổ, hắn lại một lần nữa đã thương người mà hắn yêu. Nếu lúc này hắn không thể chăm sóc cậu, nói không chừng cả đời này, hắn sẽ thống hận chính mình đời đời kiếp kiếp!

“Tôi không có phủ nhận chuyện mình đã làm, tôi muốn gặp em ấy, tránh ra!” Long Nghiễn nếu không biết Vương Đoạt là bạn thân của Phương Nguyệt Tầm, thì hắn đã sớm phát hỏa, người trước mắt đang cố tình chặn đường không cho hắn đạt được mục đích, quật cường ngăn cản hắn.

“Ta sẽ không cho người nhìn thấy hắn! Không đi có phải hay không?” Xem ra Vương Đoạt đã tính động thủ, thân là bạn gái hắn thì làm sao Khương Tiểu Vác có thể không nhìn ra điểm này. Vội vàng xông lên ôm lấy cánh tay của Vương Đoạt.

“Vương Đoạt, có gì thì hảo hảo nói chuyện. Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, Long Nghiễn tiên sinh dù sao cũng đã đến đây, có lẽ nên để bọn họ gặp mặt nói rõ ràng với nhau thì tốt hơn.”

“Nói cái gì mà nói! Nếu không phải tại hắn thì Nguyệt Tầm đâu đến nỗi như vậy? Em không nhìn thấy tình trạng thê thảm của Nguyệt Tầm sao, hắn căn bản đối với sự sống chết của mình xem như trò đùa! Tất cả đều do người, người như người. . . .con mẹ nó không phải là người mà!”

Vương Đoạt càng nói càng tức giận, tránh khỏi bàn tay Khương Tiểu Vác nắm lấy quần áo Long Nghiễn, nắm tay giơ lên!

“Không được, Vương Đoạt!”

Một giọng nói khàn khàn suy yếu đứng ở ngay cánh cửa quát to, đại não Long Nghiễn trống rỗng nhìn thân thể đơn bạc đang ôm lấy bản thân từ từ tiến lại đây.

Phương Nguyệt Tầm nhìn Vương Đoạt đang bốc hỏa, ánh mắt khẩn cầu hắn dừng tay.

Long Nghiễn không quan tâm mình có chịu một quyền kia hay không, lúc hai cánh tay hắn ôm lấy Nguyệt Tầm mới biết được tình trạng người trong lòng ngực có bao nhiêu không ổn. Cho dù mặc bộ quần áo ngủ thật dày thì bàn tay Long Nghiễn vẫn có thể cảm giác được độ nóng phồng tay, sắc mặt đỏ hồng dị thường làm cho Long Nghiễn nhìn thấy sự tiêu tụy cùng bị thương.

Đang nằm trong phòng ngủ choáng váng như đầu, mơ màng nghe được âm thanh khắc khẩu của Vương Đoạt ngoài cửa, giật giật thân thể đau nhức, muốn tiếp tục ngủ liền nghe thấy cái tên Long Nghiễn, cho nên, mới chống đỡ thân thể suy yếu chạy ra.

“Vương Đoạt. . . .” Phương Nguyệt Tầm yếu ớt kêu một tiếng, Vương Đoạt đứng trước mặt phát ra tiếng nghiến răng “ken két”

“Nguyệt Tầm, cậu bệnh đến đầu óc hồ đồ sao, đã quên là ai đã hại cậu như vậy rồi sao?”

Phương Nguyệt Tầm không biết nên nói cái gì mới tốt, hành lang vốn đang tranh cãi ầm ĩ nhất thời im lặng, cuối cùng, Khương Tiểu Vác đánh vỡ cái không khí tràn ngập mùi thuốc súng này.

“Vương Đoạt, anh cứ như vậy sẽ khiến Nguyệt Tầm lo lắng, thân thể của cậu ấy không tốt, các người không nên ồn ào nữa, trước hết vào phòng rồi tính sau.”

Nhìn sắc mặt Vương Đoạt dịu đi một chút, Phương Nguyệt Tầm cuối cùng cũng thấy yên tâm, gắng gượng thân thể chính mình lấy tay đẩy Long Nghiễn đang đứng trước mặt ra. “Anh, anh, tại sao lại đến đây?”

“Anh có lời muốn nói với em.”

“Thân thể của tôi. . .không thoải mái, muốn nghỉ ngơi, anh trở về đi.”

Đây là đang trừng phạt hắn sao? Không cho hắn một cơ hội nữa sao? Cho dù thương tâm muốn chết cũng không muốn nhìn thấy hắn, thậm chí ngay cả giọng nói suy yếu đến mức đó mà kêu hắn trở về sao? Lúc này đây, hắn sẽ không bỏ cuộc, bởi vì hắn đã từng phát ra lời thề!

“Thật có lỗi, tôi có một chút chuyện muốn nói với Nguyệt Tầm, mời hai người lắng tránh một chút.” Sau khi nói với hai người kia xong, Long Nghiễn đem cả người Phương Nguyệt Tầm ôm lên, không đợi cậu kinh ngạc nhìn mình không nói ra lời, Long Nghiễn liền bước vào phòng của Phương Nguyệt Tầm.

Ngoài cửa, Khương Tiểu Vác kéo cánh tay Vương Đoạt đang muốn ngăn cản Long Nghiễn, lắc lắc đầu.

Căn phòng phi thường đơn giản, Long Nghiễn không có tâm tư để nhìn kỹ mà trực tiếp ôm cậu vào phòng ngủ. Phương Nguyệt Tầm khẩn trương đã có chút mê muội, thân thể suy yếu làm cho cậu không có khí lực cự tuyệt Long Nghiễn, chỉ có thể để mặc cho hắn ôm như vậy.

Lúc đem người trong lòng ngực đặt trên giường và đắp chăn kỹ lưỡng, Long Nghiễn mới cởi áo khoác ngồi bên cạnh cậu.

Phương Nguyệt Tầm không có nhìn Long Nghiễn, lúc này, cậu tựa đầu nhìn sang phía khác bảo trì sự yên lặng. Cậu không biết nên nói cái gì, lại bị Long Nghiễn làm cậu kích động không biết phải làm sao, cũng đồng thời vì tình cảm của mình mà cảm thấy thống khổ. Người kia đã mạnh mẽ giữ chặt cậu nguyên một đêm, bây giờ cậu không có cam đảm để đối mặt với người kia, không phải hận hắn, không phải oán hắn, nguyên nhân chỉ có một, vì cậu thương hắn.

Nhìn thấy cậu không có biểu tình gì, cái cổ lộ ra bên ngoài cũng đỏ hồng lợi hại, nghĩ rằng bệnh tới trình độ này vẫn không chịu đi bệnh viện, một loại luyến tiếc đầy đau xót không thể nói nên lời. Vốn trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng khi đối mặt lại làm cho hắn quên hết tất cả. Nguyệt Tầm của hắn một chút ý tứ trách cứ cũng không có, Long Nghiễn thật sự hy vọng cậu mắng hắn, đánh hắn, nhưng Nguyệt Tầm của hắn cứ lặng yên như vậy, làm cho Long Nghiễn càng thêm hận bản thân mình.

END 24

26. Chương 26

CHƯƠNG 25

“Nguyệt Tầm. . . Ngày đó, anh uống nhiều quá, không nhớ rõ lúc em tới, sau đó anh mới biết mình. . . làm chuyện quá đáng như vậy. Em, tại sao lại rời đi? Tại sao không ở lại, để cho anh buổi sáng có thể nhìn thấy em?”

Phương Nguyệt Tầm hơn nửa ngày cũng không nói gì, Long Nghiễn muốn chạm vào cậu nhưng không hề có một chút dũng khí.

“Nguyệt Tầm, em có hận anh không?”

Phương Nguyệt Tầm lắc lắc đầu.

Một trận yên lặng, không khí nặng nề lúc này khiến cho hai người đều khó xử.

“Nguyệt Tầm, mặc kệ em tin hay không nhưng anh vẫn nói, anh, anh thích em.” Nguyên bản tính nói rõ ràng hơn, nguyên bản tính nói tốt hơn. Nhưng lúc này đây lại ngu ngốc như thế. Long Nghiễn lo lắng chờ đợi, trái tim như ngừng đập đợi Nguyệt Tầm của hắn trả lời.

Thích thật sao? Không phải chỉ là chơi đùa sao? Không phải nhất thời chỉ là món đồ chơi vui vẻ sao? Thích. . . Thích của hắn cùng mình có giống nhau không? Mặc kệ giống hay không giống, Phương Nguyệt Tầm đã không còn sức để cảm nhận. Người gần trong gang tấc, mà dường như cách nhau rất xa, không phải sợ hắn đẩy chính mình ra, cũng không phải sợ hắn thương tổn tới mình, chỉ là sợ chữ “thích” từ trong miệng hắn nói ra có nhiều hàm nghĩa, nhiều đến mức khiến Phương Nguyệt Tầm cảm thấy sợ hãi.

“Anh. . . Anh trở về đi, tôi không sao, được rồi. . . Nếu anh vì chuyện hôm đó đến thăm tôi. . . Vậy tôi cũng nói cho anh biết, tôi ổn rồi. . . Chuyện kia. . . cứ coi như chưa từng phát sinh qua.” Như vậy là được rồi, hẳn có thể chạy tới đây thăm mình thì mình cũng không nên quá nhỏ nhen, Phương Nguyệt Tầm nghĩ như vậy trong giây lát liền quyết định, đối với việc Long Nghiễn quan tâm đến cậu chẳng qua là hẳn đang cố gắng thay đổi một sai lầm mà hẳn đã phạm phải.

Long Nghiễn do dự một chút, sau đó nắm lấy cái tay nhỏ bé đang nóng hừng hực cho dù bị cự tuyệt, nhưng ngoài ý muốn Phương Nguyệt Tầm cũng không có lảng tránh hẳn.

“Nguyệt Tầm, anh tin em không thể quên đi chuyện xảy ra đêm đó, trên thực tế anh cũng không có cách nào quên, hoặc nên nói là anh không muốn quên. Chuyện trước kia khi nào có thời gian anh sẽ giải thích rõ ràng với em, hiện tại, anh luôn muốn nói với em. . . . Nguyệt Tầm, anh yêu em.”

“Anh, anh thấy tôi đáng thương nên đùa giỡn đúng không? Nếu anh yêu tôi, tại sao để cho tôi đi? Nếu anh yêu tôi, sẽ không sẽ. . . sẽ không cùng người khác. . . . Tôi biết, người mà anh thích chính là Thân Nhiên tiểu thư.”

Tên Đồng Thiên Phi đáng chết! Long Nghiễn ở trong lòng nghiến răng nghiến lợi chửi mắng Đồng Thiên Phi!

“Nguyệt. . . .”

“Tất cả cũng đều là chuyện của quá khứ, hiện tại còn nói được gì nữa? Tôi thích anh, nhưng như thế thì có ích gì, dù sao chuyện của chúng ta là không có khả năng, anh đường đường là Long Nghiễn tiên sinh, làm sao thích được một người như tôi, anh bất quá chỉ cảm thấy đã làm. . . . một chuyện không nên làm thôi. Yên tâm đi, tôi khỏe lắm, cũng không có ý muốn oán hận anh đâu, anh không cần đối với tôi chịu trách nhiệm cái gì hết, tôi cũng không phải con gái, không có nhiều chuyện phức tạp gì đâu. Một khoảng thời gian sau tôi cái gì cũng có thể quên, thậm chí. . . . kể cả anh.” Giọng nói của cậu nghe thật sự đau đớn, hẳn có thể tới đây nhìn cậu, cậu đã rất vui, nhưng mà, cậu không muốn làm cho mình lưu bất kỳ hy vọng nào nữa, cậu không phải là loại người thích mơ mộng hão huyền.

Ngôn ngữ có một loại ma lực thần kỳ, nó có thể làm cho hai người hạnh phúc, cũng có thể làm cho hai người thống khổ. Mà loại ngôn ngữ người kia dùng đến không hề tiếc rẻ một chút hạnh phúc nào, nhưng trong đó lại là sự cự tuyệt phũ phàng, ngôn ngữ đó mang đến sự thống khổ còn nhiều hơn, rồi đem trái tim hai người chậm rãi dày vò. Giờ phút này, trái tim Long Nghiễn đã bị Phương Nguyệt Tầm bóp nát, nhưng hẳn lại không thể tìm thấy bất cứ lời nào để nói với người luôn kiên cường khôn khéo, phản ứng với tình yêu của mình, có mềm mại, có khiếp đảm.

Phương Nguyệt Tầm xây dựng trước mặt Long Nghiễn một bức tường cao lớn, đem tình cảm của nhau chặn ngang cắt đứt, cậu tình nguyện một mình trốn ở nhà chịu đựng sự đau khổ khi nhớ hẳn, cũng không muốn trở thành nỗi áy náy cho hẳn.

Cứ như vậy sao? Cứ luôn cự tuyệt hẳn như vậy sao? Cái gì đều có thể quên? Kể cả hẳn?! Câu cuối cùng kia đã chọc giận lên tình cảm của Long Nghiễn, không biết nói cái gì thì đừng nói! Nhìn về mặt của cậu xem! Cho dù cố gắng xây dựng bức tường bằng đồng bằng sắt đi chăng nữa thì hẳn cũng sẽ đập nát nó!

Tinh thần Long Nghiễn trở nên hăng hái nắm lấy cánh tay của Phương Nguyệt Tầm, trực tiếp ôm người vào lòng. Phương Nguyệt Tầm vô lực giãy giụa vài cái đã bị hẳn gắt gao ôm lấy.

“Anh làm.”

“Câm miệng!” Giọng nói trầm thấp không để cho người khác kháng cự thốt ra, trái tim Phương Nguyệt Tầm mãnh liệt run rẩy không dám nói.

Hai cánh tay Long Nghiễn càng siết chặt hơn, giống như muốn đem người kia nhào nặn vào trong cơ thể, nhìn xem cậu có thật muốn buông tay hay không, nhìn xem cậu có thật muốn quên hết hay không, hẳn chính là không cho cậu có một chút cơ hội nào để rút lui!

Cái ôm bá đạo của hẳn thể nhưng lại rất ấm áp, giống như chỗ trống trong lòng mười mấy năm qua được lấp đầy, quá khứ đau đớn và cô độc dường như biến mất hoàn toàn, thể xác và tinh thần của cậu chậm rãi

hồi sinh trong lòng ngực Long Nghiễn, giống như trẻ con lúc mới chào đời được ôm ấp trong vòng tay hưởng thụ tình yêu thương che chở.

Rõ ràng biết rằng không thể bị hắn ôm nữa, dù cho như thế thật ngọt ngào, thật hạnh phúc. Phương Nguyệt Tầm nghĩ muốn giãy giụa đẩy người đang ôm chặt cậu ra một lần nữa, nhưng đều bị Long Nghiễn mạnh bạo giam cầm trong ngực, không bao lâu, Phương Nguyệt Tầm không nhúc nhích nữa, thân thể ngoan ngoãn nằm yên thả lỏng. Ai cũng không muốn mở miệng nói chuyện, cái ôm này dài như một thế kỷ, Phương Nguyệt Tầm dần dần cảm nhận được tình yêu từ người đang ôm cậu, cũng cảm nhận được sự cô đơn lạnh lẽo, thậm chí từ tiếng tim đập mãnh liệt mà cảm nhận được, hẳn vì thương tổn cậu mà thống khổ. . . . Không biết từ khi nào, đôi tay Phương Nguyệt Tầm thong thả ôm lấy tấm lưng của Long Nghiễn, run rẩy nắm lấy cái áo của hắn.

Cảm giác được người trong lòng ngực cuối cùng cũng có một chút đáp lại, Long Nghiễn mới thoáng thở dài một hơi nhẹ nhõm. Bàn tay xoa nhẹ mái tóc mềm mại, vuốt ve đầy trìu mến. . . Người trong lòng ngực nơm nớp lo sợ, đem mặt mình chôn trước ngực hắn mà cọ cọ.

Nụ hôn rơi xuống trên đầu, thân thể bắt đầu nhỏ giọng nức nở. . . . Long Nghiễn vươn bàn tay nắm nhẹ lấy cái cằm tinh xảo, hết sức chậm rãi, dịu dàng làm cho người trong lòng ngực ngẩng đầu lên. . . Sau đó liền nhìn thấy những giọt nước mắt làm hắn trở tay không kịp, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến thê thảm, nước mắt mãnh liệt chảy ra. . . . Long Nghiễn dùng hai tay nâng mặt cậu lên chậm rãi cúi đầu hôn lên cánh môi cậu.

Nụ hôn không chứa bất kỳ tia dục vọng nào, chỉ tràn ngập thương tiếc và tình yêu làm dịu đi nước mắt trên môi, nhẹ nhàng hôn, dịu dàng ma xát, giống như đang hòa tan, Long Nghiễn đem tất cả tình cảm đều truyền vào trong nụ hôn này, không hề giữ lại một chút gì cho hắn.

Người yêu lúc nào không còn khóc nữa, Long Nghiễn cũng không biết, chỉ nhớ rằng hắn và cậu hôn nhau rất say mê. Đợi cho người bị hắn hôn toàn thân mềm yếu vô lực không thở được nhẹ giọng hừ một tiếng, Long Nghiễn tự nhắc nhở chính mình, người đáng yêu này vẫn còn đang bệnh, mới lưu luyến buông cậu ra.

Cực kỳ sung ái đem nước mắt trên mặt lau khô, hôn nhẹ cái mũi nhỏ đỏ bừng đáng yêu của cậu, hai người trán chạm trán, một người mỉm cười một người ngượng ngùng.

Long Nghiễn hạ thấp giọng, vừa gọi cảm lại vừa dịu dàng nói: “Anh yêu em, Nguyệt Tầm, từ trước khi em đi anh đã yêu em rồi. Anh biết em cũng yêu anh, đúng không?”

Phương Nguyệt Tầm cắn môi, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống, giống như khóc cho hết khoảng thời gian lãng phí trong quá khứ làm cho bản thân thống khổ vô ích.

Giống như nhặt được báu vật! Hạnh phúc, hạnh phúc, trong một khoảng thời gian ngắn, làm cho cậu từ địa ngục bay lên thiên đường. Nhưng mà, còn những ngày đêm cậu một mình rơi lệ nhớ hắn thì tính sao? Cậu bị tình cảm tra tấn đến đau khổ bởi vì dục vọng của hắn thì tính sao? Nếu sớm thích, tại sao bây giờ mới nói?

“Anh hôn dẫn! Anh sớm biết rằng em thích anh, còn nhẫn tâm đuổi em đi, ngay cả lần gặp mặt cuối cùng cũng không có! Anh sớm biết rằng em nhớ anh, còn không chịu đi tìm em sớm một chút, nếu em không có chủ động đến tìm anh, thì anh sẽ đi tìm em không? Nếu anh không có uống say, anh sẽ chạm vào em sao? Hiện tại mới chịu nói! Em hận anh đến chết, sẽ không cần thích anh nữa! Em, ngô...” Đang mắng, đang đánh, bỗng nhiên môi bị hôn, không kịp phản ứng, đã bị ôm nằm trên giường, nụ hôn tựa hồ có chút nóng bỏng, rất nhanh dục vọng tìm được đầu lưỡi, tùy ý mút vào, nhấm nháp, giống như đầu lưỡi của cậu ngon ngọt nhất trong thiên hạ, mà đôi môi cũng bị hút đến sưng đỏ, Phương Nguyệt Tầm lúc này cả người không còn khí lực để phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn để mặc cho hắn hôn, cảm giác nụ hôn của hắn tràn đầy trìu mến cùng luyến tiếc, kéo dài thật lâu.

Đang hôn Nguyệt Tầm của hắn, chợt nhớ còn chuyện phải nói cho rõ ràng mới luyến tiếc buông cậu ra, mới phát hiện đứa nhỏ đáng yêu sắp hít thở không thông. Nhìn cậu mảnh mai xinh đẹp, cùng ánh mắt ươn ướt ươn ướt đậm tình cảm, Long Nghiễn khẽ sát trán của cậu nói: “Hiện tại em có hai lựa chọn, một, bởi vì em yêu anh nên em phải theo anh về nhà, hai, bởi vì anh yêu em nên em phải theo anh về nhà, em muốn chọn cái nào?”

Phương Nguyệt Tâm bật cười, nụ cười rất hạnh phúc, rất ngọt ngào. Đồng thời, cậu cũng hiểu được, nam nhân đây bá đạo này nhất định là khắc tinh của cậu, gặp được người nam nhân này thì tất cả các nguyên tắc của cậu không thể dùng được, mặc dù loại lựa chọn này nghe có chút không công bằng nhưng đều làm cho cậu cảm thấy rất hạnh phúc. Nhưng mà. . . .!

“Anh nói trở về thì trở về liền sao, chuyện trước kia em vẫn còn chưa hiểu, nếu không nói rõ ràng, em sẽ không đi theo anh đâu.”

“Nói rõ ràng không thành vấn đề, nhưng lúc này không thích hợp. Chờ em chịu đi khám bệnh, sau khi khỏe mạnh em muốn hỏi cái gì anh đều trả lời cho em biết.” Ôm người vào trong ngực, ngọt ngào hôn lên cái miệng nhỏ nhắn quật cường của cậu, Long Nghiễn tiến công hoàn toàn giành được thắng lợi!

Hạnh phúc rồi tỉnh rồi mù, Phương Nguyệt Tâm bị hôn mơ mơ màng màng gật đầu. Đợi lúc Long Nghiễn muốn đứng dậy giúp cậu đi thay quần áo, Phương Nguyệt Tâm đột nhiên nhớ tới một vấn đề khác.

“Chờ một chút, em, em muốn nói cho Vương Đoạt biết một tiếng, hẳn thực sự rất lo lắng cho em, em lại không nói gì cho hắn biết mà cứ rời đi như vậy chắc chắn hắn sẽ tức giận, phải cùng hắn giải thích rõ ràng mới được.”

Long Nghiễn nhìn Nguyệt Tâm của hắn mang vẻ mặt rất đáng yêu, rất nhanh liền đồng ý. Đang tính gọi điện thoại cho Vương Đoạt, chợt thấy cửa phòng ngủ bị một lực mạnh đẩy ra, Vương Đoạt cùng Khương Tiểu Vác tiến vào.

“Còn giải thích cái gì, phải mau đi đi, đừng ở nhà của tôi ăn vạ nữa.” Vương Đoạt ngồi trên ghế thoát nhìn có chút không kiên nhẫn quở trách Phương Nguyệt Tâm.

“Nhà cậu?” Phương Nguyệt Tâm hồ đồ, lúc nào chỗ này trở thành nhà của hắn?

“Sau khi cậu dọn đến nhà của Long Nghiễn, tôi muốn dọn đến đây. Ở chỗ này chỉ cần mười phút là đến trường, tôi rất lười dậy sớm, mà còn phải đi hơn một tiếng đồng hồ mới đến trường. . . . Nhìn cái gì mà nhìn? Tôi cho anh biết, Long Nghiễn, muốn đem người mang đi thì không được phép đuổi hắn trở về! Bằng không tôi sẽ không để yên cho anh đâu!”

“Vương, Vương Đoạt. . . .” Phương Nguyệt Tâm cảm động nhìn người bạn thân rưng rưng khóc. Mặc kệ Vương Đoạt đang mang vẻ mặt thẹn thùng cùng biểu tình thiếu kiên nhẫn kia, Long Nghiễn đau lòng ôm Nguyệt Tâm của hắn vào trong lòng.

“Đừng khóc nữa, đôi mắt sẽ bị đau, ngoan, nghe lời, không khóc.”

“A! Gớm muốn chết! Hai người các người muốn hâm nóng tình cảm gì đó thì trước hết nên quay về nhà rồi mới làm đi, đừng ở trước mặt tôi làm hành động ghê tởm như vậy! Long Nghiễn, anh thay quần áo cho hắn, Tiểu Vác giúp hai người thu dọn đồ đạc, rồi mới theo tôi về nhà lấy quần áo, từ buổi tối hôm nay nơi đây bắt đầu là địa bàn của chúng tôi!. . . .Uy, muốn ôm thì đi về nhà mà ôm! Đừng dây dưa ở đây!”

Dưới sự thúc giục của Vương Đoạt, Long Nghiễn mới buông Phương Nguyệt Tâm ra cầm lấy quần áo, giúp cậu thay đồ.

Chờ sau khi Vương Đoạt giúp Phương Nguyệt Tâm thu dọn vật dụng đồ đạc xong xuôi, bị Long Nghiễn nói một câu “Không cần, tất cả những thứ đó tôi sẽ mua lại cho em ấy.” Rồi để qua một bên, chỉ lấy một ít sách giáo khoa cần thiết.

Về tới nhà, Long Nghiễn rất cẩn thận ôm Phương Nguyệt Tâm vào phòng ngủ, đặt nhẹ cậu lên giường rồi một bên cởi bỏ áo khoác, một bên cầm điện thoại lên.

“Nguyệt Tâm phát sốt, không muốn tôi đập nát cái bệnh viện của cậu thì lập tức tới đây ngay cho tôi!”

Phương Nguyệt Tâm nằm ở trên giường nghe Long Nghiễn bá đạo nói chuyện điện thoại, có chút dở khóc dở cười lắc đầu.

END 25

27. Chương 27

CHƯƠNG 26

“Nguyệt Tầm phát sốt, không muốn tôi đập nát cái bệnh viện của cậu thì lập tức tới đây ngay cho tôi!”

Phương Nguyệt Tầm nằm ở trên giường nghe Long Nghiễn bá đạo nói chuyện điện thoại, có chút dở khóc dở cười lắc đầu. Long Nghiễn bỏ điện thoại xuống rồi ngồi vào bên cạnh cậu, giơ cánh tay lên đem người đang tựa vào đầu giường ôm vào trong lòng, thỏa mãn hôn khắp gương mặt cậu.

“Không được. Sẽ lây bệnh cho anh.” Phương Nguyệt Tầm ngượng ngùng muốn đẩy người đang hôn mình ra, có một nửa lo lắng sẽ lây bệnh cho hắn, có một nửa thẹn thùng, xấu hổ.

“Không sao. . .” Không để ý sự phản đối của người trong ngực, Long Nghiễn ôm chặt Phương Nguyệt Tầm hôn sâu, đợi cho cậu sắp thở không được mới bằng lòng buông tay.

“Che kín cái mũi của em, bộ anh bắt em thở bằng lỗ tai sao?” Phương Nguyệt Tầm mặc dù đang nén giận trách cứ hắn, nhưng lời nói đều tràn ngập ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Hai người ở trên giường đùa giỡn chán chê một hồi, tiếng chuông cửa dưới lầu vội vàng vang lên.

Long Nghiễn đang ôm người yêu của hắn, hôn điên cuồng không muốn rời khỏi. Cũng không thèm quan tâm người bên ngoài gần phá hư cái chuông cửa, vẫn không chịu buông tay.

Phương Nguyệt Tầm phải mất rất nhiều khí lực mới đẩy được Long Nghiễn ra, bộ dáng buồn bực đáng yêu của cậu đã lâu Long Nghiễn không được nhìn thấy. Nhịn không được ở trên môi của cậu hôn một cái thật mạnh mới chịu rời khỏi phòng ngủ đi mở cửa.

Nhìn thấy Long Nghiễn, Đồng Thiên Phi chỉ biết lúc này mặc kệ mình có giải thích cái gì cũng không có tác dụng. Kỳ thực, sau khi bị Long Nghiễn đánh một cái, hắn cũng hiểu được lúc trước hắn đã sai lầm Đồng Thiên Phi tạm thời ném xuống cảm giác áy náy, hướng Long Nghiễn bắt đầu phát hỏa.

“Lỗ tai cậu bị điếc! Người đâu?”

“Phòng ngủ lầu hai.”

Đồng Thiên Phi mang theo hai y tá vội vàng lên lầu.

Đi vào phòng ngủ, Đồng Thiên Phi nhìn thấy Phương Nguyệt Tầm thực sự đang sốt cao nằm trên giường, vội vàng phân phó y tá đo đặc nhiệt độ cơ thể của cậu, lại tự thân mình làm một chút kiểm tra, rồi hắn mới nhìn mặt nhú mày hỏi.

“Nguyệt Tầm, cậu đã liên tục sốt ba ngày, mỗi ngày có uống thuốc đúng giờ không?”

Phương Nguyệt Tầm ngoan ngoãn gật đầu.

“Thuốc gì?”

“Thuốc cảm và hạ sốt.”

“Không có thuốc giảm nhiệt sao?”

Phương Nguyệt Tầm lắc lắc đầu, Đồng Thiên Phi ngồi trước mặt rọi đèn pin nhìn cổ họng cậu, sau đó hỏi.

“Nguyệt Tầm, cậu có phải bị thương ở đâu không?”

Phương Nguyệt Tầm nhất thời đỏ mặt, hận không thể tìm cái lỗ nào đó để chui vào! Đồng Thiên Phi tuy rằng cảm thấy kỳ quái, người đáng yêu đúng là đã xảy ra chuyện gì đó. Long Nghiễn đứng một bên giống như bị điện giật vọt lại đây, tiến vào sát bên tai Phương Nguyệt Tầm không biết đang nói cái gì, khiến cho Đồng Thiên Phi nhìn thấy người đang đỏ mặt hung hăng trừng mắt liếc Long Nghiễn một cái. Long Nghiễn giống như bị nắm trúng nhược điểm, kéo Đồng Thiên Phi đi ra khỏi phòng ngủ.

Chỉ trong chốc lát, Phương Nguyệt Tầm chợt nghe tiếng rống của Đồng Thiên Phi từ hành lang truyền vào: “Cậu là cầm thú sao?! Tại sao bây giờ mới đón cậu ta trở về? Chuyện này nếu làm không tốt sẽ gặp nguy hiểm! Đầu óc cậu bị. . . .” Lời tiếp theo Phương Nguyệt Tầm không nghe được, nhưng âm thanh bị Đồng Thiên Phi đá một cước thì nghe được rất rõ ràng.

Mấy phút sau nhìn thấy Đồng Thiên Phi đen mặt bước vào, phân phó y tá chuẩn bị kiểm tra cho Phương Nguyệt Tầm. Rồi mới viết cái gì đó lên giấy, giao cho Long Nghiễn.

“Đi ra ngoài mua hết những thứ này, nhớ mua đúng hiệu thuốc đừng mua bậy bạ, trở về tôi sẽ nói cho cậu biết cách dùng.”

“Nguyệt Tầm, có sợ chích không? Anh ở lại cùng em, sau đó mới đi mua thuốc được không?”

Đồng Thiên Phi đứng một bên hận không thể một cước đá tên nam nhân làm cho hắn buồn nôn ra khỏi đây! Chăm sóc cậu ta là nhiệm vụ của mình, Đồng Thiên Phi ở phía sau đánh cái tên Long Nghiễn đang thâm tình nhìn Nguyệt Tầm của hắn một cái, một chút cũng không nường tay.

“Không cần ở lại với em, em sẽ không sợ đâu.”

“Vậy em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, anh đi mua thuốc cho em.”

Phương Nguyệt Tầm gật gật đầu, Long Nghiễn trừng mắt liếc Đồng Thiên Phi một cái rồi vội vã ly khai.

Để cho hai y tá chờ dưới lầu, Đồng Thiên Phi cầm cái ghế dựa ngồi ở bên giường.

“Nguyệt Tầm, tôi có một chuyện muốn nói với cậu.” Rồi sau đó Đồng Thiên Phi đem những chuyện lúc trước đã lừa cậu kể hết ra, cùng với những chuyện mà hắn đã nói với Long Nghiễn đều nói cho Phương Nguyệt Tầm biết hết.

Phương Nguyệt Tầm lặng yên một lúc lâu, Đồng Thiên Phi đang chờ đợi sự phản nộ của cậu. . . . Phương Nguyệt Tầm hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn Đồng Thiên Phi nở nụ cười.

“Tất cả đều đã qua hết rồi, anh cũng là vì hắn nên mới làm như vậy, có được người ở bên cạnh thiết tình quan tâm đến mình, đúng là một loại hạnh phúc a, hắn, hắn có người bạn tốt như anh, nên nói đây là chuyện tốt a.”

Đồng Thiên Phi sững sờ nhìn Phương Nguyệt Tầm, nụ cười kia giống như nụ cười mà lần đầu tiên hắn thấy.

“Nguyệt Tầm, cậu không giận tôi sao?”

“Tại sao? Tại sao tôi phải tức giận? Đồng tiên sinh thật kỳ lạ a. Những lời nói lúc trước của anh không có sai a, chuyện này thật sự rất khó xảy ra. Bất quá, tôi sẽ vẫn không sợ nha, bị hắn giấu đi không thể gặp người khác, hoặc bị người đời biết đến quan hệ của chúng tôi, cho dù khinh thường, cười nhạo, tôi cũng sẽ không có vấn đề gì. Có thể sống chung với người mình thích là được rồi.Tôi, tôi đã mất đi rất nhiều, người mẹ rất yêu thương tôi, còn có. Tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để mất đi Long Nghiễn tiên sinh, mặc kệ xảy ra chuyện gì, tôi sẽ tuyệt đối chống đỡ!”

Một người thật đáng yêu, Đồng Thiên Phi nhẹ nhõm nở nụ cười. Cuối cùng hắn cũng hiểu được, tại sao Long Nghiễn lại cố chấp đối với cậu như vậy.

“Nguyệt Tầm. . . .” Đồng Thiên Phi không biết nên nói cái gì, người trước mắt này kiên cường vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Đối mặt với một Phương Nguyệt Tầm như vậy Đồng Thiên Phi đã âm thầm thề, mình sẽ bảo vệ tình cảm cho bọn họ.

“Đồng tiên sinh, thực sự rất bất công a. Tại sao lại nghĩ rằng sẽ có một ngày tôi thích người khác rồi bỏ Long Nghiễn? Anh sao không chịu suy ngẫm lại cho tôi, nếu hắn không cần tôi nữa thì làm sao đây? Tôi mới là người nguy hiểm nhất a?”

“Làm sao có thể như vậy! Đừng nhìn Long Nghiễn bề ngoài là một người phụ tình phụ nghĩa, kỳ thật, chỉ cần hắn đã yêu một người, thì người đó sẽ bị hắn giữ khư khư bên cạnh, nếu bị hắn yêu, đừng nên nói hạnh phúc, không bằng nói đáng thương thì chính xác hơn. Tên đáng ghét kia, dục vọng chiếm giữ rất lớn căn bản không thể nói lý với hắn được!”

“Cậu còn dám nói một câu thì tôi liền khâu miệng của cậu lại!” Không biết Long Nghiễn đã trở về từ lúc nào, vừa đẩy cửa ra liền đi lại đây đập cái ghế Đồng Thiên Phi đang ngồi.

Đồng Thiên Phi cười tủm tỉm tạm biệt Phương Nguyệt Tầm, trước khi đi còn cố ý nói cho Long Nghiễn nghe “Sau này, gọi là Thiên Phi ca thì tốt rồi.” Kết quả, bị Long Nghiễn thô bạo kéo ra ngoài.

.....

Ánh nắng tươi sáng làm cho lòng người thoải mái, Phương Nguyệt Tầm ngồi bên cửa sổ vẫy tay với Vương Đoạt và Khương Tiểu Vác đang đi lại gần.

“Buổi chiều tôi sẽ trở về sớm một chút, hai người nhất định phải ở bên cạnh em ấy cho tới khi tôi về mới thôi. Nguyệt Tầm, phải nhớ uống thuốc đúng giờ, giữa trưa gọi điện thoại cho anh, đúng rồi, tiền cơm trưa anh đã để trên bàn trong phòng khách, thích ăn cái gì thì gọi người mang tới. Nếu không thoải mái thì lập tức gọi cho anh.”

Long Nghiễn ngồi bên cạnh Phương Nguyệt Tầm bày ra bộ dạng không nỡ rời đi, cuối cùng thấy Phương Nguyệt Tầm nghe mình lải nhải đến sắp bất tỉnh, hắn mới vươn tay bao trọn lấy khuôn mặt đáng yêu nâng lên, ngọt ngào hôn một cái rồi ly khai.

Đi ra khỏi nhà, tuy rằng thời tiết cũng không quá lạnh, Long Nghiễn vẫn đeo bao tay, đó là món quà Noel của cậu. Nhớ đến lúc Nguyệt Tầm của hắn mặt mày đỏ bừng lấy ra món quà đưa cho hắn, trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào ấm áp.

Hai người đã ở chung gần một tuần, thân thể Phương Nguyệt Tầm cũng khôi phục lại khí sức. Mỗi khi nhớ đến những lần trước Long Nghiễn sống chết cũng không cho phép tự cậu bôi thuốc, đem cậu ấn ở trên giường cởi quần làm cậu xấu hổ đến nỗi muốn đâm đầu chết đi! Lại không thèm để ý có người khác ở đây liền hôn cậu, nếu không phải sức khỏe của cậu vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhất định sẽ đá hắn ra ngoài!

Vương Đoạt cười đến sắp chết không có chút hình tượng lẫn lộn trên ghế sofa, Khương Tiểu Vác cũng cố gắng nén tiếng cười làm cho Phương Nguyệt Tầm càng thêm xấu hổ, đã vậy nàng còn khuyên Vương Đoạt “Đừng cười, Nguyệt Tầm sẽ ngượng ngùng, Nguyệt Tầm, cậu cũng không nên để ý a, cứ bình thường thì được rồi.”

“Mới không được!” Phương Nguyệt Tầm cuối cùng la lên, hướng Vương Đoạt đang cười nắc nẻ phát hỏa.

Từ trong miệng Vương Đoạt biết được, sau khi cậu vừa về đây thì ngay ngày hôm sau Long Nghiễn đã đem hai công việc làm thêm của cậu xin nghỉ, rồi tự mình đến trường học của Phương Nguyệt Tầm thị sát một phen, kết quả, thực sự không hề vừa lòng liền chạy đi mua đồ mới cho cậu nhân cơ hội phát tiết một chút. Nhớ đến lúc nhân viên đem đồ giao tới nhà thấy được tình cảnh trong phòng, Phương Nguyệt Tầm thật sự hoài nghi, hắn muốn mượn loại chuyện này để phát tiết sự “bất mãn” chứ không phải là “oán hận” sao?

Đợi tới khi Long Nghiễn trở về nhà, hai người kia đã bắt gần mười cú điện thoại, Vương Đoạt sớm thấy phiền nhưng không thể trách, nhìn Long Nghiễn cứ một chút là ôm lấy cậu như bảo bối, Vương Đoạt phi thường hiểu biết kéo tay Khương Tiểu Vác ly khai Long gia.

Long Nghiễn đem người bên cạnh ôm ngồi trên đùi, một ngụm rồi một ngụm ục cậu ăn, thường xuyên hôn trộm cậu một cái, làm cho Phương Nguyệt Tầm ăn gần nửa ngày cũng không biết mình đang ăn cái gì. Gần hai tiếng đồng hồ mới dùng xong bữa cơm, Phương Nguyệt Tầm vất vả đẩy cái người đang muốn giúp cậu tắm rửa kia ra khỏi phòng tắm mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

END 26

28. Chương 28

CHƯƠNG 27

Dưới ánh đèn nhu hòa, hai người đang gút gao ôm nhau trên giường, nụ hôn dịu dàng của Long Nghiễn làm người trong lòng ngực gần như hòa tan. Bàn tay mang theo độ ấm từ phía dưới lớp áo ngủ âu yếm thân thể đơn bạc, thưởng thức hai đầu nhũ nhỏ trên ngực, khiến cho người dưới thân liên tục thở dốc từng đợt.

Đôi chân mảy hơi nhả lại cùng với cặp mắt to đen, ướt át ẩn chứa sự khấn trương ngưỡng nhìn người đang hôn mình, đôi môi hồng nhuận ẩm ướt sáng bóng. . . .Thật sự là một sắc đẹp mê người a.

Vài ngày trước vì muốn cho thân thể Phương Nguyệt Tầm sớm khôi phục khỏe mạnh, Long Nghiễn mỗi ngày đều cẩn thận chăm sóc, mỗi ngày đều cố gắng khắc chế dục vọng, sợ làm cho người yêu của hắn không thoải mái. Mỗi đêm ôm Nguyệt Tầm của hắn đi vào giấc ngủ đều là một lần thử thách đối với hắn. Tối hôm nay, thấy Phương Nguyệt Tầm đi ra từ phòng tắm mang theo bộ dáng mềm mại đáng yêu làm cho Long Nghiễn trực tiếp đem người ôm lên đặt trên giường, mà Nguyệt Tầm của hắn, lại đem khuôn mặt thẹn thùng chôn trước ngực hắn, cuối cùng Long Nghiễn cũng đợi được ngày này!

Ngón tay thon dài không biết từ lúc nào đã cởi nút áo ngủ, đem đầu nhũ bị âu yếm có chút sưng đỏ ngậm vào miệng, Phương Nguyệt Tầm nhẹ nhàng rên một tiếng, khoái cảm mãnh liệt làm cho thân thể gầy yếu tê dại, ngay cả đầu lưỡi cậu cũng lưỡi di chuyển.

Từ khi bị ôm đến trên giường bắt đầu hôn môi, Long Nghiễn phi thường dịu dàng. Hai bàn tay nâng thân thể của Phương Nguyệt Tầm lên để cởi áo ngủ, sau đó ngọt ngào hôn từ ngực chậm rãi nhích dần xuống, mỗi một nơi bị hôn qua giống như có điện nóng lên, Phương Nguyệt Tầm cảm thấy trong cơ thể có cái gì đó rạo rực, toàn bộ thân thể vặn vẹo khát vọng được âu yếm, thẳng đến khi đôi bàn tay to nắm lấy quần ngủ muốn kéo xuống, Phương Nguyệt Tầm bỗng nhiên sợ hãi.

“Không, không được. . . .”

Nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của cậu gút gao giữ chặt lấy quần ngủ, Long Nghiễn nhấn nạt kìm nén hạ thân khô nóng đang bị dục vọng làm phình to lên, nhồm dầy ôm lấy người đang khấn trương không thôi kia.

“Ngoan, đừng sợ, anh sẽ không gây thương tổn cho em.” Dịu dàng an ủi, luyến tiếc hôn lên môi, Long Nghiễn không muốn hù dọa cậu.

Phương Nguyệt Tầm trong lúc khấn trương có thể nghe thấy tiếng tim đập rộn ràng của mình, biết rõ hắn sẽ dịu dàng với mình, nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi, nhớ đến đau đớn trong lần đầu tiên, sắc mặt Phương Nguyệt Tầm liền tái nhợt. Đau lòng nhìn người trong lòng ngực mang bộ dáng hoảng sợ đến run rẩy, Long Nghiễn mạnh mẽ ôm chặt cậu vào trong lòng.

“Thực xin lỗi, ủy khuất em nằm dưới, là anh không tốt, đừng sợ anh được không, anh sẽ không làm cho em đau, ngoan, thả lỏng một chút.” Giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng, một lúc sau người trong lòng ngực dần trầm tĩnh lại. Long Nghiễn mút vào đầu lưỡi có chút kinh hoảng, hôn qua hôn lại dây dưa không dứt, lúc dứt ra còn kéo theo một sợi tơ trong suốt. Hôn một đường kéo từ cái cằm tinh xảo xuống phía dưới, tại cái cổ trắng nõn in lên nhiều dấu vết của hắn, xương quai xanh tinh xảo, lòng ngực phập phồng cùng hai đầu nhũ đáng yêu, Long Nghiễn không quên một bên hôn, một bên hút vào, liếm cắn, mơ hồ nghe được một tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, vừa trong trẻo lại vừa hấp dẫn lòng người.

Tiếp tục hôn xuống phía dưới, lúc này Long Nghiễn không có gấp gáp cởi quần ngủ của cậu, khi đang hôn trên da thịt nhẵn nhụi mềm mại, bàn tay thăm dò đi vào cầm lấy nơi đã có phản ứng.

“A. . . .” Âm thanh đáng yêu, tràn ngập lực hấp dẫn cực đại.

Lý trí và thần kinh của Long Nghiễn bị một tiếng rên rỉ cắt đứt, nhện không được ở trên người cậu cắn một cái, làm cho người kia bất mãn oán giận.

“Không, không được cắn em a, a.” Đây được gọi là hành vi “phạm tội” đi, cái này căn bản đang thử thách lòng kiên nhẫn của Long Nghiễn!

Làn da cắn vào non non trơn trơn, hút vào miệng lại co giãn, khi buông ra đã biến thành một màu thâm đỏ. Long Nghiễn tựa hồ sắp nhấn nạt không được, thân thể người trong lòng ngực quả là vũ khí tra tấn người! Long Nghiễn một tay đem quần của cậu cởi thẳng đến cẳng chân, không cho Nguyệt Tầm của hắn có cơ hội kinh ngạc liên tiếp đem nguồn nhiệt tinh xảo đã làm ướt quần lót ngậm vào trong miệng.

“A, không được. . . .Anh. . . .” Hai tay không kiềm được nắm chặt những sợi tóc đen đang vùi vào giữa hai chân mình, nhìn khuôn mặt Long Nghiễn đang cao thấp lên xuống, Phương Nguyệt Tầm gần như sắp tức vũ khí đầu hàng. Hắn, tại sao hắn có thể làm loại chuyện này?! Lần đầu tiên cũng không có a! Trời ạ, sắp, sắp chịu không nổi rồi!

Thân thể phía dưới nhịn không được bắt đầu run rẩy vặn vẹo, hai bàn tay nhỏ bé của cậu cũng theo đó nhào nặn xoa xoa đầu hắn, phản ứng luồng cuống của Nguyệt Tầm làm cho hắn càng thêm say mê lộng cái vật nhỏ đang ngậm trong miệng. Tinh tế liếm đi chất lỏng đang chảy ra, ở khe hở trên đầu dùng đầu lưỡi tham lam liếm qua liếm lại, người phía dưới nhất thời run rẩy lợi hại hơn, nâng vòng eo lên theo chuyển động của hắn mà rên rỉ. Bàn tay Long Nghiễn đụng đến hai tiểu cầu có chút lạnh lạnh, không kịp âu yếm vài cái đã nghe âm thanh làm hắn thiếu chút nữa bùng nổ.

“Đừng, a, không, không thể, a.” Phương Nguyệt Tầm không nhịn được vui sướng rơi nước mắt, thân thể đông đờ không biết làm như thế nào để giải quyết cơn khoái cảm như dòng lũ bất ngờ chảy xiết. Muốn làm cho hắn dừng lại, nhưng lại không nỡ làm cho hắn dừng lại, Phương Nguyệt Tầm ở hai phía đối lập khó xử nhìn cái miệng của Long Nghiễn giờ cờ trắng đầu hàng.

Đầu lưỡi Long Nghiễn đem hết tất cả chất lỏng nuốt vào trong cổ họng, một lần nữa nhào lên ôm lấy người đang thở gấp liên tục.

“Nguyệt Tầm, thật là nhanh quá!” Long Nghiễn trêu đùa nói.

“Anh, anh, anh.” Nơi đó làm sao mà khống chế a, Phương Nguyệt Tầm xấu hổ giận dữ nhìn hắn, bộ dáng khả ái của cậu chỉ có thể làm cho Long Nghiễn càng thêm hưng phấn.

“Em nếu không nói thì anh sẽ tiếp tục.” Mặc kệ Nguyệt Tầm của hắn mở mắt trừng thật to, bàn tay của Long Nghiễn mau chóng đem quần áo của hắn cởi ra hết, rồi lật người đang hoàn toàn mê mẩn kia nằm úp sấp xuống giường, ở cái mông nhỏ trắng nõn cần một cái!

“A, không được, anh.”

“Ai biểu cái mông của em đáng yêu như vậy, nhịn không được a.”

“Nhịn không được thì thôi, không được cắn mông của em!” Cuối cùng cũng nói một câu hoàn chỉnh, đem gương mặt ngượng không chịu nổi vùi vào cái gối, Long Nghiễn bật cười lại cắn thêm vài cái, Phương Nguyệt Tầm nhất thời mềm yếu vô lực chỉ có thể nằm yên mặc hắn làm gì thì làm.

Long Nghiễn lại hôn lại cắn hơn nửa ngày mới buông tha cái mông nhỏ đáng thương của Phương Nguyệt Tầm, thoáng nhồm dấy mở ngăn kéo ở đầu giường lấy ra chai bôi trơn đã chuẩn bị từ trước.

“Đây là cái gì?” Phương Nguyệt Tầm tội nghiệp nhìn Long Nghiễn, Long Nghiễn dịu dàng hôn lên cái trán của cậu một cái.

“Bảo vệ em đó, như vậy sẽ không đau. Ngoan, nhịn một chút.”

Nói xong, Long Nghiễn đổ ra rất nhiều chất lỏng lên ngón tay, hướng hậu huyết đang siết chặt cẩn thận bôi lên.

Cảm giác lạnh lạnh làm cho Phương Nguyệt Tầm không biết phải làm sao, nếu không phải mấy ngày trước Long Nghiễn có bôi thuốc cho cậu, thì lúc này chắc chắn sẽ sợ hãi nhảy dựng lên. Biết hắn nhất định không nỡ làm mình đau, Phương Nguyệt Tầm tận lực phối hợp thả lỏng thân thể.

Lúc một ngón tay phi thường dễ dàng trượt vào, Long Nghiễn cảm thấy Nguyệt Tầm của hắn đang khản trương muốn chết, nơi đó mới vừa có chút mềm mại liền gắt gao siết chặt lấy ngón tay của hắn, như vậy căn bản không có cách nào di chuyển.

“Nguyệt Tầm, thả lỏng một chút, nếu không làm như vậy em sẽ bị đau, nghe lời anh, hít sâu, đến.” Hướng dẫn hít thở sâu vài lần, thừa dịp thân thể của cậu thoáng thả lỏng, Long Nghiễn lại cho vào ngón tay thứ hai. Có lẽ do tác dụng của chất bôi trơn, có lẽ do Long Nghiễn dịu dàng an ủi nên sự khản trương giảm bớt, Phương Nguyệt Tầm cũng không vì có thêm một ngón tay nữa mà cảm thấy đau đớn. Đến gần lòng ngực của Long Nghiễn tựa đầu vào, dường như làm nũng mà cọ cọ, thở dốc.

“Nguyệt Tầm thực ngoan, yên tâm đi, anh sao có thể làm bảo bối của anh đau a.”

Bảo bối của hắn! Thật hạnh phúc Bị lời tâm tình đầy ngọt ngào của hắn làm cho cậu hạnh phúc đến nỗi ngay cả lúc ba ngón tay đi vào cũng không biết, chỉ cảm thấy trong cơ thể càng ngày càng nóng, nhin không được bắt đầu ma xát thân thể Long Nghiễn. Trên đùi bị cái gì đó cứng cứng nóng nóng đè lên, làm trái tim cậu đập kinh hoàng, cùng là nam nên cậu biết, Long Nghiễn lúc này nhất định rất khó chịu, bởi vì không muốn để cho cậu đau mà cố gắng nhẫn nại. Hào yêu người nam nhân này.

Hô hấp Long Nghiễn ngày càng dồn dập trầm nặng, người trong lòng ngực phối hợp lên xuống làm cho hắn thật sự không cách nào nhin được, rút ba ngón tay ra liền ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của người đang nằm úp sấp trên giường, cảm dục vọng đang trường đau của mình xông vào.

“Không được, chờ, chờ một chút, không được.”

Đã đến tình trạng này mà Nguyệt Tầm của hắn vẫn cự tuyệt. Trên trán Long Nghiễn đã bắt đầu toát mồ hôi, dục vọng nhin lâu ngày nếu không có cơ hội phát tiết, chỉ sợ hắn sẽ nổi điên.

“Nguyệt Tầm, nghe lời, để cho anh đi vào, em sẽ không đau.” Giọng nói Long Nghiễn tràn đầy cấp bách, gấp gáp để dục vọng đang muốn xông vào ngay cửa huyết ma xát.

“Em, em không được, không được như vậy.” Phương Nguyệt Tầm nức nở lắc đầu, xem ra dù thế nào cũng không chịu chấp nhận cho hắn tiến vào.

Ai biểu lần đầu tiên lại làm cho cậu bị thương. . . . Nhớ đến một thân cậu bị cắn nát cùng miệng vết thương bị sưng đỏ, lại nhớ đến bộ dáng Nguyệt Tầm của hắn thống khổ sợ hãi, Long Nghiễn cắn chặt răng!

“Ng Sloan, đừng sợ, anh không làm nữa là được.” Long Nghiễn buông Phương Nguyệt Tầm ra, xoay người bước xuống giường, lại bị người phía sau gắt gao ôm chặt lấy.

“Nguyệt Tầm, em cứ như vậy làm sao anh đi được a?” Long Nghiễn cố nén xúc động muốn quay lại ôm cậu, vất vả không chế dục vọng đang bùng nổ của mình.

Người dán mặt sau lưng Long Nghiễn kích động lắc đầu, Long Nghiễn đi cũng không được, mà không đi cũng không được, đành phải vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé trên lưng hắn.

“Nguyệt Tầm, anh chỉ đi tắm rửa một chút, thực sự trở về rất nhanh. . . .Em Sloan Sloan nghe lời, thấy em như vậy, cho dù anh cố gắng chịu đựng đến đâu cũng sẽ nhin không được cưỡng bức em, anh không muốn làm cho em bị thương, nghe lời, trước buông tay được không?” Vẫn lắc đầu a. . . .Nguyệt Tầm của hắn sắp tra tấn hắn đến chết!

“Nguyệt Tầm, em đang sợ hãi đúng không? Anh không muốn làm chuyện khiến em sợ hãi, nhưng anh cũng là người bình thường a, lại không thể chạm vào em, cho nên em để cho anh yên tĩnh một chút được không? Nghe lời, buông tay.”

Người phía sau cũng không lắc đầu nữa, bỗng nhiên Long Nghiễn cảm giác được trên lưng mình từng nụ hôn ướt át lại mềm mại rơi xuống, kinh ngạc suýt chút nữa đốt cháy tất cả lý trí! Long Nghiễn hít một hơi thật sâu, cố gắng bảo trì khả năng thanh tỉnh, Nguyệt Tầm của hắn thật sự là. . . . nên xử lý làm sao đây a? Long Nghiễn rất khổ sở, Nguyệt Tầm của hắn vẫn không chịu buông tha, thân thể cọ rìi cọ tiến sát vào trong ngực hắn. Long Nghiễn ở trong lòng kêu khổ thấu trời xanh a. . . . Nguyệt Tầm a Nguyệt Tầm, em có phải đang trừng phạt anh lần đầu tiên cưỡng ép em a?

Ngẩng đầu nhìn biểu tình Long Nghiễn đang ngấm ngấm chịu đựng, Phương Nguyệt Tầm hơi rừ đôi lông mi dày đậm xuống, run rẩy giống như cánh quạt nhỏ.

“Em, em không phải có ý kia, em, em chán ghét. . . . từ phía sau. Lần đầu tiên, em cảm thấy rất sợ, không được, không được nhin thấy anh, cho nên. . . .Cho nên, em muốn ở phía trước, nhin, nhin thấy anh. . . .” Giọng nói càng ngày càng nhỏ, nhưng người đang nghe thần kinh lại đang tập trung hết ở trên lỗ tai, một chữ cũng không bỏ sót toàn bộ thu vào trong lòng như báu vật.

Dục vọng nóng hừng hực của hắn bị tâm tình của cậu làm cho cảm động không cách nào chống đỡ, hắn tìm được rồi, một thiên sứ nhỏ thuộc về hắn, một thiên sứ có chút bướng bỉnh quật cường lại rất đáng yêu.

Long Nghiễn trồi mền ôm lấy người đang xấu hổ vào trong lòng ngực hần, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên hôn một cái.

“Sau này có yêu cầu gì thì trực tiếp nói cho anh biết, đừng thử thách sự chịu đựng của anh.” Nói xong, Long Nghiễn đem người yêu đặt nằm giữa trên giường, người trong lòng càng thêm ngưỡng ngừng lấy tay che kín mặt, giống như đã làm một chuyện phi thường xấu hổ, không dám gặp người. Long Nghiễn không có kéo tay cậu ra, dùng đầu lưỡi liếm từng ngón tay mảnh khảnh, cũng đem từng ngón ngậm vào trong miệng dùng lưỡi âu yếm. Chịu không nổi cảm giác xúc động này, Phương Nguyệt Tầm để lộ ra khuôn mặt của cậu, trong nháy mắt làm cho Long Nghiễn ngừng thở.

Đôi mắt to lóe sáng, ẩm ướt mền mại đáng yêu, đôi môi phần nộn hồng nhuận, gương mặt nho nhỏ, làn da trắng nõn nhuộm đỏ xấu hổ, sắc đẹp này rất khác với nữ nhân mền mại, xinh đẹp mà chính là linh động, khí chất ngây ngô của nam hài, không thể lý giải nổi tại sao có thể đem “thuần khiết” và “hấp dẫn” để hình dung một người?

“Nguyệt Tầm, thực sự đẹp.” Nói một câu đầy ngọt ngào xong, Long Nghiễn không còn thời gian để mở miệng, được Nguyệt Tầm của hần cho phép, hành động có chút vội vàng. Lúc hai chân bị tách ra, Phương Nguyệt Tầm trộm cắn chặt răng. . . .

“Đừng sợ, sẽ không đau.”

Thời điểm thân thể bị xỏ xuyên qua, Phương Nguyệt Tầm không tự chủ được ngẩng đầu lên làm hai giọt nước mắt rơi xuống.

Long Nghiễn ở trong cơ thể của Phương Nguyệt Tầm lẳng lặng chờ đợi cậu thích ứng, ôm người đang run rẩy không ngừng hôn môi, hỏi cậu có đau hay không, cậu chỉ lắc đầu, hỏi có phải không thoải mái không, cậu cũng lắc đầu.

Bên trong cơ thể Phương Nguyệt Tầm mền mại, ướt át, lửa nóng bao quanh dục vọng của Long Nghiễn, vì đau lòng cho người yêu mà hần nhẫn nại bất động, một lần rồi một lần âu yếm thân thể và hôn lên bờ môi của cậu, khi Phương Nguyệt Tầm hơi mở mắt, liền thấy Long Nghiễn trên trán đầy mồ hôi thương tiếc nhìn cậu. Phương Nguyệt Tầm vươn tay lau đi mồ hôi của hần, thuận tiện vòng hai tay qua cổ Long Nghiễn, ôm chặt lấy tấm lưng dày rộng. trái tim Long Nghiễn lại một lần nữa tan chảy.

Khẽ đụng một chút, hai cánh tay nhỏ bé kia càng thêm ôm chặt lấy hần, sau đó, Long Nghiễn ở trong cơ thể người yêu thông thả mấp máy, dần dần người trong lòng ngực phát ra tiếng rên rỉ mê người, khuôn mặt chôn ở ngực hần cũng mất lực nằm trên giường nửa mở đôi mắt tràn ngập khát cầu nhìn hần. Người nào nhìn thấy bộ dạng như thế này của người yêu mà không xúc động, nhất định là có vấn đề!

Long Nghiễn cắn một cái lên cái cổ trắng nõn, thân thể cũng bắt đầu vận động mãnh liệt, lập tức làm cho người phía dưới liên tục nức nở cầu xin.

“A, không cần, a.Long Nghiễn, chậm, chậm một chút.”

Âm thanh đó chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa, Long Nghiễn hoàn toàn không thể khống chế nổi bản thân, gắt gao ôm chặt lấy vòng eo của cậu mãnh liệt dùng sức. Không biết có phải đã chạm đúng một điểm thần kỳ trong cơ thể hay không, Phương Nguyệt Tầm cảm thấy khoái cảm phía dưới bắt đầu như một đàn ngựa chạy như điên trong thân thể!

“A. . . .Long Nghiễn, Long Nghiễn, dừng lại, em, em không chịu nổi, a, Long Nghiễn.”

Cảm giác được sự hưng phấn của cậu, Long Nghiễn bắt đầu tìm đúng cái vị trí kia, mãnh liệt dùng lực va chạm, nơi Phương Nguyệt Tầm đã phát tiết qua một lần bây giờ lại ngẩng đầu lên, ở giữa thân thể đang âu yếm của hai người run rẩy bị Long Nghiễn nắm trong tay. Lỗ tai bị ngậm trong miệng cắn một cái, cơ thể phía dưới không ngừng bị nhồi nhét, ngay cả phần thân cũng được âu yếm theo tiết tấu, Phương Nguyệt Tầm đã quên mất lúc này chính mình thậm thừng muốn chết, hai đùi vòng chặt trên lưng Long Nghiễn, nghe thấy Long Nghiễn nói rõ ràng ba chữ.

“Anh yêu em.”

Ba chữ đó khiến cho Phương Nguyệt Tầm run rẩy đem chất lỏng sền sệt bắn đầy trong tay Long Nghiễn.

Nguyên bản hậu huyết đang bao lấy dực vọng của hắn bỗng nhiên co rút làm cho Long Nghiễn suýt chút nữa là bắn ra. Cố nén lại, Long Nghiễn nhồm dầy ôm lấy vòng eo mảnh khảnh bắt đầu cuồng bạo va chạm, Nguyệt Tầm của hắn làm cho hắn cảm thấy khoái cảm không gì sánh nổi! Không muốn dừng lại, cũng không tính dừng lại, thế nhưng Long Nghiễn căn bản không thể tưởng được Nguyệt Tầm của hắn sẽ nói:

“Long Nghiễn, chậm, chậm một chút a, a, bên trong, muốn, muốn chảy, a.”

Thật không chịu nổi!

Long Nghiễn tức giận chính mình lại không vượt qua nổi sự hấp dẫn của cậu, lời nói của người yêu làm hắn đầu hàng dễ dàng.

Nhìn Long Nghiễn nhíu chặt chân mày, Phương Nguyệt Tầm cũng cảm giác được bên trong cơ thể bỗng nhiên có một cỗ chất lỏng nóng bỏng chảy vào. . . . Long Nghiễn không kịp điều chỉnh hô hấp liền hôn lên môi cậu làm cho cậu không có cách nào chống cự.

Đang lúc hôn nhau, Long Nghiễn nhìn thấy người yêu nở nụ cười hạnh phúc, hắn sùng ái ôm chặt cậu, ở bên tai nghe thấy được giọng nói nho nhỏ đáng yêu. . . . “Em yêu anh, Long Nghiễn.”

“Anh cũng yêu em, bảo bối.”

END 27

29. Chương 29

CHƯƠNG 28

Ngày hôm sau.

Long Nghiễn đứng ở bên giường mang đầy hương vị ngọt ngào nhìn người yêu đang say ngủ, nhìn như thế nào cũng cảm thấy không ngủ. Đã sớm tới giờ đi làm nhưng vẫn không nỡ đem ánh mắt dời khỏi người cậu.

Nhớ lại buổi tối ngọt ngào hạnh phúc của hai người càng khiến hắn không nỡ ly khai, cuối cùng, hắn ra quyết định tự nhận là thích hợp nhất!

Chạy vào bãi đậu xe ở dưới tầng hầm, Long Nghiễn ôm lấy người đang ngủ đi vào cái cửa nhỏ phi thường bí ẩn trong tòa cao ốc.

Thang máy này bình thường có rất ít người đi, lúc này cũng không thấy bóng dáng người nào, Long Nghiễn vừa vận ôm cậu bước vào. Động tác nhanh nhẹn tiêu sái đi vào không gian riêng của chính mình, trộm hôn người trong lòng một chút.

Hoàn hảo, hắn ôm người yêu đi vào văn phòng cũng không bị người nào phát hiện, đặt người yêu nằm trên giường trong phòng nghỉ, Long Nghiễn cẩn thận đắp chăn cho cậu. Có thể do buổi tối hôm qua làm cậu quá mệt mỏi, cho nên từ lúc ở nhà thay quần áo cho tới bây giờ, cậu vẫn còn ngủ say như thế. Nhớ tới buổi tối hôm qua người yêu bị hắn làm đến kiệt sức, Long Nghiễn cảm thấy rất hạnh phúc.

Vừa lòng sờ sờ đầu hôn mình lưu lại trên cổ người yêu, Long Nghiễn mới mãn nguyện rời khỏi phòng nghỉ.

.....

Ngủ thật thoải mái a, tuy thân thể có chút bủn rủn vô lực, muốn. . . . uống nước. . . . Phương Nguyệt Tầm vươn vai rồi mở mắt ra.

? ? ? ? ? ? ? ? ? ? Đây là nơi nào? Cậu nhớ rõ là mình đang nằm trong phòng ngủ ở nhà a, cái chăn màu cỏ xanh đâu? Cửa sổ sát đất cùng bức màn thật dày đâu? TV trên vách tường đâu? Long Nghiễn đâu? Trời ơi! Là mơ sao? Hay là. . . .Mình lại bị hắn đuổi đi?

“Long Nghiễn, Long Nghiễn, Long Nghiễn!” Người vừa tỉnh lại kinh hoàng hét to tên của người yêu, cậu cực kỳ sợ hãi, có rất nhiều lần cậu mơ thấy mình và hắn cùng nhau sống rất hạnh phúc, lúc tỉnh lại cũng chỉ cô độc một mình trong khoảng không trống rỗng như thế này, cậu không bao giờ. . . . muốn cảm nhận lại cái loại thống khổ đáng sợ này nữa! Cậu nhớ rất rõ ràng, buổi tối hắn còn nói yêu cậu, tại sao khi mở mắt tất cả đều thay đổi?

Đang cùng vài nhân viên đàm luận công việc, chợt nghe thấy từ trong phòng nghỉ truyền ra tiếng kêu gào khóc lóc đầy thảm thiết của Phương Nguyệt Tầm, Long Nghiễn mặc kệ biểu tình kinh ngạc của những người xung quanh, hắn ném hồ sơ trong tay ra rồi chạy vào phòng.

“Xảy ra chuyện gì?” Long Nghiễn vừa đi vào thì nhìn thấy Nguyệt Tầm của hắn ngồi trên giường nức nở, bộ dáng hoảng sợ e ngại, vội vàng tiến lên ôm người vào trong ngực.

Đôi mắt Phương Nguyệt Tầm mở lớn nhìn Long Nghiễn chạy vào, thật sự bắt đầu hoài nghi chính mình có phải đang nằm mơ hay không.

“Đúng là anh sao?” Phương Nguyệt Tầm giống như đứa nhỏ lạc đường, đáng thương nhìn Long Nghiễn.

Long Nghiễn không nhịn được bật cười, “Đứa ngốc, đương nhiên là anh, tại sao em. . . .” Lời còn chưa nói hết đã bị Nguyệt Tầm của hắn giang hai cánh tay ôm chặt lấy cổ hắn, thân thể dán lên không chừa ra bất kỳ khe hở nào.

“Em, em nghĩ rằng, anh lại không cần em, đem em đến nơi khác, mặc kệ em.” Giọng nói có chút run rẩy, trong đó ẩn chứa sự sợ hãi bị vứt bỏ.

Long Nghiễn ý thức được, Nguyệt Tầm của hắn so với hắn còn muốn yêu hắn hơn, cũng đồng dạng biết được người này luôn thích giả bộ mạnh mẽ, bây giờ không chút e ngại nào đem bộ mặt yếu ớt của chính mình bày ra hết trước mặt của hắn, cậu không muốn rời xa hắn, đem thân thể cùng trái tim đều giao cho hắn, chỉ cho một mình hắn.

“Sẽ không, anh sẽ không cho em rời khỏi anh nữa, không cần nghĩ đến loại chuyện không có khả năng xảy ra này.”

Cậu tin tưởng lời hắn nói, nhưng vẫn luôn lo sợ. Mặc dù đã bày tỏ tình cảm, mặc dù đã xảy ra quan hệ thân thể, nhưng trong lòng Phương Nguyệt Tầm vẫn cảm thấy chưa đủ, càng yêu hắn thì càng cảm giác được chính mình muốn nhiều hơn, hôn môi cũng được, vuốt ve cũng được, nói những lời tâm tình đầy ngọt ngào cũng được, chỉ cần một giây không nhìn thấy hắn trái tim Phương Nguyệt Tầm giống như thùng một lỗ lớn, chỉ có một mình Long Nghiễn mới làm nó nguyên vẹn thôi. . . . Đây là mối tình đầu của Phương Nguyệt Tầm, hắn không biết phải làm sao mới có thể làm cho người hắn yêu càng thêm hạnh phúc.

“Thực xin lỗi. . . .” Tại sao Phương Nguyệt Tầm xin lỗi? Chính cậu cũng không biết, chỉ cảm thấy bản thân vừa mở mắt không thấy hắn liền hoảng sợ, thật có chút kém cỏi.

“Sau này không cho phép suy nghĩ miên man nữa.”

“Đã biết. Đây là đâu?” Phương Nguyệt Tầm ôm lấy Long Nghiễn, thủy chung không muốn buông ra, giống như con gấu kaola bám cứng trên người Long Nghiễn.

“Buổi sáng sợ em tỉnh lại một mình trong nhà có chuyện gì, cho nên anh mang em theo, dù sao đêm qua tính là đêm đầu tiên của chúng ta, tỉnh dậy không nhìn thấy anh, chẳng phải Nguyệt Tầm của anh thực sự rất đáng thương sao.” Long Nghiễn ôm lấy thân thể người yêu nghiêng qua nghiêng lại, ngọt ngào tâm tình.

Nếu hắn không đề cập tới chuyện buổi tối thì thời gian ngọt ngào này có thể kéo dài lâu hơn một chút, Phương Nguyệt Tầm chỉ cần nhớ tới chuyện lúc tối thì tim đập nhanh, hô hấp hỗn loạn, nhiệt độ cơ thể nóng lên kèm theo xấu hổ và giận dữ! Người nam nhân đang ôm cậu này, bình thường mang bộ dáng rất lạnh nhạt, nhưng cũng có lúc làm người khác cảm thấy rất dịu dàng, nhưng vừa lên giường thì hoàn toàn thay đổi! Lúc vừa mới bắt đầu thì rất hoàn hảo, Long Nghiễn sợ cậu đau nên phi thường dịu dàng, đợi cho đến lúc thân thể cậu cuối cùng cũng có thể chấp nhận, Long Nghiễn giống như hóa thân thành ác ma giáo hoạt, ác liệt, tham lam, tàn nhẫn! Hắn tổng là thích khi dễ cậu! Tại sao cậu có thể xem nhẹ tên nam nhân đáng giận có hành vi yêu cầu vô độ này, ở trên giường làm không biết bao nhiêu lần, đến lúc thân thể cậu bủn rủn vô lực, hắn lại mượn cơ hội giúp cậu tắm rửa mà tiếp tục ăn cậu triệt để một lần rồi một lần! Mà

hắn còn dám cáo trạng trước, nói cái gì mà “Nguyệt Tầm a, em cũng nên kiềm chế một chút, anh không muốn bị em ép làm nữa đâu.” Nói như vậy, đến tội cùng là ai bị ai ép làm a?!

Phương Nguyệt Tầm xấu hổ giận dữ đẩy Long Nghiễn ra, khuôn mặt hồng hồng gần như muốn phát hỏa!

“Không cho phép nói về chuyện tối hôm qua! Tại sao anh thích khi dễ em như vậy? Đến bây giờ hai chân của em vẫn còn nhũn ra đây, anh nhìn xem trên cổ em, đều là dấu cắn của anh, làm sao em có thể đi ra ngoài a!?” Phương Nguyệt Tầm không quan tâm đến mọi thứ xung quanh hướng Long Nghiễn hô ta, nhất định cậu phải tranh thủ quyền lợi được lựa chọn nơi nào có thể lưu dấu vết, nơi nào không thể lưu dấu vết!

Hắn nhìn cái biểu tình giận dữ giống như con mèo rừng bị giẫm đuôi đã lâu chưa thấy qua của cậu, Long Nghiễn rất vui mừng, hắn cười tủm tỉm lấy tay chạm vào cái miệng nhỏ nhắn đang chu lên kia.

“Nguyệt Tầm, những lời như thế chỉ có thể nói ở nhà nha, nơi này là phòng làm việc của anh, bên ngoài còn có nhân viên, anh thì không sao cả, nhưng em không sợ thẹn thùng sao?”

Phòng làm việc của hắn!?

“Anh có vấn đề a! Tại sao có thể.” Phương Nguyệt Tầm rất kinh ngạc thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, bây giờ cậu mới chú ý rằng hắn thế nhưng đã mang cậu cùng đi làm!

“Hừ.” Long Nghiễn đè thấp giọng nhắc nhở con mèo rừng của hắn, thật đúng là nhịn không được muốn khi dễ cậu, ai biểu cậu đáng yêu đến như thế.

Phương Nguyệt Tầm cuống quýt che miệng, ánh mắt dùng sức trừng về cái bản mặt xấu xa đang cười kia!

“Em, em tới đây bằng cách nào?” Giọng nói của cậu ngay cả Long Nghiễn ngồi sát bên cũng gần như không nghe được. Long Nghiễn mỉm cười thưởng thức bộ dáng đáng yêu của Phương Nguyệt Tầm.

“Bằng cách nào? Đương nhiên là do anh ôm tới, bằng không em cho rằng mình có thể bước đi trong khi ngủ sao?”

Ôm, ôm tới!!!!

Vài người đứng bên ngoài phòng nghỉ, từ lúc tổng giám đốc của bọn họ chạy vào đó thì đã dựng đứng lỗ tai lên nghe! Mơ hồ nghe thấy cái gì, buổi tối, hai chân nhũn ra, dấu cắn, rồi một khoảng im lặng ngẩn ngừ, chợt nghe bên trong truyền ra âm thanh một trận chiến bằng gối! Sau đó. tổng giám đốc của bọn họ, trên mặt không hề che lấp nụ cười thỏa mãn chậm rãi từ bên trong đi ra.

Tổng giám đốc ngồi trong phòng làm việc, trên đầu một nửa mây đen, một nửa ánh nắng mặt trời tươi sáng.

.....

Nghỉ đông kết thúc, hôm nay là ngày đầu tiên quay về trường học, chỉ chớp mắt đã qua một năm, Phương Nguyệt Tầm trở thành sinh viên đại học năm hai. Đi tới trước cổng trường quay người lại nhìn cái xe màu đen đang đậu trên đường, trong lòng hạnh phúc ngọt ngào.

Là người yêu, Phương Nguyệt Tầm và Long Nghiễn đã trải qua một năm, tình cảm của bọn họ không ngừng ấm lên, tuy rằng cũng có lúc sẽ gây gỗ nhưng bọn họ hiểu được tình yêu của đối phương dành cho mình nên luôn quý trọng mỗi một giây một phút.

Cho dù đi vào cổng trường rồi nhưng Phương Nguyệt Tầm biết, người ngồi trong chiếc xe kia lúc nào cũng nhìn cậu biến mất trong sân trường mới rời đi, cho nên Phương Nguyệt Tầm luôn đi rất chậm, dù không hề quay đầu nhìn lại, nhưng Phương Nguyệt Tầm có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực dán trên người cậu. Sờ sờ cái đồng hồ trên đây, đang là món quà năm mới mà Long Nghiễn tặng cho cậu, mặt trái còn khắc tên của cậu, Long Nghiễn cố ý đặt làm theo yêu cầu của hắn, tựa hồ giống như Long Nghiễn, cùng cậu vượt qua tất cả thời gian.

“Cười ngây ngô cái gì, không đi nhanh sẽ bị muộn bây giờ.” Người phía sau đi tới vỗ vỗ Phương Nguyệt Tầm, Phương Nguyệt Tầm hướng hắn tươi cười rồi hai người sóng vai bước đi nhanh hơn.

Trong phòng học, vài người bạn nhìn Phương Nguyệt Tầm đang chạy tới nhịn không được bàn tán.

“Các cậu có cảm thấy Nguyệt Tầm bây giờ so với trước kia trở nên rất đáng yêu không?” Nữ sinh viên A nói.

“Không phải đáng yêu, là mà đẹp, cái loại xinh đẹp bừng sáng.” Nữ sinh viên B nói.

“Có phải đang yêu hay không?” Nam sinh viên A nói.

“Không thể nào, tôi là con gái, đứng dưới góc độ của con gái mà nói, tôi tuyệt đối, tuyệt — đối không muốn một nam nhân so với tôi còn đáng yêu hơn làm bạn trai!” Nữ sinh viên A đầy kiên quyết nói.

“Nói cũng đúng, Nguyệt Tầm đúng là rất đáng yêu. . . , so với mọi người ở đây đều xinh đẹp hơn, thật làm cho chúng ta phải ganh tị a!” Nữ sinh viên B say mê nói.

“Ồ mê trai đẹp!” Nữ sinh viên A xúc động nói.

Phương Nguyệt Tầm đi đến trước mặt mọi người nở nụ cười so với ánh nắng mặt trời còn sáng lạn hơn, cùng mọi người kể chuyện lúc nghỉ đông đã làm cái gì.

Ngồi vào bàn, Phương Nguyệt Tầm lấy sách giáo khoa chuyên ngành ra, hưng phấn lật xem, sau khi thầy giáo dạy xong bài, ở trên bục giảng rất đặc ý nhìn các sinh viên đang ngồi ở dưới, phải biết rằng toàn bộ các sinh viên trong khoa “Thiết kế ánh sáng sân khấu chuyên nghiệp” không hề siêng năng và nghiêm túc giống như Phương Nguyệt Tầm, phải biết rằng, không chỉ có một người tìm kiếm thầy giáo để hỏi bài và xin giảng lại.

“Chương trình học năm nay sẽ đổi mới, mang theo mấy vi tính khi đi học là rất quan trọng, nói theo cách đơn giản chính là muốn các bạn đem bài tập cùng bài giảng của các môn lưu lại, và dùng máy để bắt chước cách thiết kế ánh sáng sân khấu của các hoạt động đã diễn ra, chương trình học này sẽ phân tổ, một tổ bốn người, mỗi người đều phải có riêng một cái máy. Nếu trong nhà không có thì có thể xin mượn nhà trường, làm đơn nộp cho tôi, tôi sẽ giúp các bạn an bài. Nếu bài làm hai lần đều không đạt, tôi cũng xin mời các bạn thay đổi giáo viên.”

Thầy giáo vừa nói xong, sinh viên phía dưới lập tức bắt mắt bắt đầu oán giận. Thầy giáo trước khi đi mỉm cười nói với mọi người “Nếu bị các bạn gọi là “Thầy giáo ma quỷ” thì phải có bộ dáng của “Ma quỷ” thôi.”

Nhìn các sinh viên rời khỏi phòng học, Phương Nguyệt Tầm vẫn còn đang lo lắng chuyện mấy vi tính. Trong nhà của hần quả thật là có, thậm chí có tới ba cái, nhưng đều dành cho Long Nghiễn sử dụng để làm việc, nếu mượn mấy trong trường, khi trả lại nhất định sẽ mất rất nhiều các bài học được lưu trữ. Tự mình mua một cái sao? Giá cả của notebook vượt ngoài khả năng của cậu, nếu mở miệng nhờ Long Nghiễn hỗ trợ. . . . Không được, không thể để cho hần chi tiền vì mình nữa. Từ khi cậu trở lại bên người Long Nghiễn cho tới nay, tất cả những thứ như quần áo, di động, đồ dùng hằng ngày, đều do Long Nghiễn chi trả, cậu cũng từng nói qua với hần muốn đi làm thêm, kết quả bị Long Nghiễn một lời cự tuyệt, còn liên tục bị hần gắt gao giám sát. Nhưng lúc này đây Phương Nguyệt Tầm không muốn làm cho hần tốn kém, thế là, cậu quyết định giấu diếm Long Nghiễn đi tìm việc làm thêm!

Phương Nguyệt Tầm cùng với bốn người bạn khác thương lượng xong rồi muốn đi ra quán cà phê tán gẫu một chút, năm người vừa trò chuyện vừa ra khỏi trường.

Trong sân trường sinh viên đi tới đi lui tấp nập, mọi người đều khẩn trương. Năm người nhìn thấy ở ngoài cổng có một đám người náo nhiệt vây quanh, còn có thêm mấy người vừa liếc mắt một cái cũng biết không phải là sinh viên trong trường, đang cùng sinh viên nói chuyện, rồi chụp ảnh, còn có một người đeo kính đen nhìn chăm chú từng sinh viên. Phương Nguyệt Tầm đã sớm quen thuộc cái loại chuyện này, dù sao nơi này nổi tiếng nhất là dạy diễn xuất, thường xuyên sẽ có đạo diễn, chụp ảnh, sản xuất đến chọn lựa, chỉ cần đứng đó chắc chắn tám hay chín phần đều được chọn.

Năm người vừa mới bước ra khỏi cổng trường thì điện thoại của Phương Nguyệt Tầm vang lên, nhìn dãy số quen thuộc cậu chưa bắt máy đã lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Các cậu đi trước, tôi nghe điện thoại một chút sẽ đuổi theo.” Muốn cho mọi người đi trước nhưng ai cũng đồng ý dừng lại chờ cậu, Phương Nguyệt Tầm đành phải chạy sang một bên bắt máy, không muốn để bọn họ nghe thấy những lời tâm tình đầy ngọt ngào của hai người.

“Uy, không phải nói buổi chiều mới mở điện thoại sao?”

“Nhớ em, tan học rồi phải không?” Giọng nói Long Nghiễn trong điện thoại phát ra trầm thấp ảm áp.

“Đúng vậy a, em cùng mấy bạn đi ra ngoài ngồi chơi một chút, hơn một tháng không gặp, tất cả mọi người đều rất vui.”

“Cơm trưa không được ăn tùy tiện, phải chọn món nào đó thật ngon biết không.”

“Em biết.”

“Nguyệt Tầm, thân thể có khỏe không? Đêm qua có phải anh làm rất mạnh không, còn đau không?”

Phương Nguyệt Tầm hừ một tiếng đỏ mặt! Biết rõ ngày hôm sau cậu còn phải đến trường, Long Nghiễn vẫn làm cho dù cậu cầu xin tha thứ cũng không chịu bỏ qua! Làm hại cậu nguyên một buổi sáng không thể thẳng lưng bước đi, vậy mà hắn còn dám ở trong điện thoại nói chuyện này!

“Anh, anh, anh không cần lúc nào cũng khi dễ em được không!/? Em đã nói bao nhiêu lần rồi, không cho phép ở bên ngoài nói những lời như thế! Còn nữa, buổi tối hôm nay em sẽ qua phòng khách ngủ!” Cậu tức chết rồi! Đã không biết bao nhiêu lần, trước khi lên giường đã quyết định “Buổi tối hôm nay tuyệt đối không thể làm!” Nhưng bị ôm vào trong ngực một hồi sẽ bị Long Nghiễn ăn sạch sẽ, một chút năng lực phản kháng đều không có.

“Nguyệt Tầm.” Giọng nói Long Nghiễn hạ thấp dường như rất khó nghe, lập tức Phương Nguyệt Tầm ý thức được cậu nói có chút quá đáng. Không được, tuyệt đối không cho phép người nam nhân này có một chút cơ hội khi dễ cậu nữa!

“Muốn gì!” Phương Nguyệt Tầm quát cường nói.

“Anh yêu em.”

Lời nói của Long Nghiễn xông vào lỗ tai Phương Nguyệt Tầm, làm cho cơn tức của cậu biến mất, trái tim đập nhanh đầy ngọt ngào, còn làm cho cậu ngay cả cãi lại cũng không thể. Người nam nhân này luôn chuẩn xác bắt lấy nơi mềm mại nhất trong lòng cậu, rồi mới sủng ái làm cậu hạnh phúc không thôi.

“Anh, anh không cần đột nhiên nói lời như thế.” Giọng nói Phương Nguyệt Tầm lúc này so với lúc nãy dịu dàng ngọt ngào đến kỳ cục,

“Tại sao?” Người ở bên phía kia của điện thoại, trong đầu đang khắc họa biểu tình xinh đẹp đáng yêu lại đang thẹn thùng kia.

“Em, em sẽ xấu hổ.” Phương Nguyệt Tầm cúi thấp đầu, cậu tựa hồ không ý thức được gương mặt của mình đã ửng đỏ dưới ánh nắng từ bao giờ.

“Vậy lời nói đó chờ anh về nhà, em nguyện ý nằm trong lòng ngực của anh mà nghe không?” Giọng nói của Long Nghiễn thật ôn nhu, gợi cảm, quả thực thích hợp để nói lời yêu, Long Nghiễn nói xong kiên nhẫn chờ đợi Nguyệt Tầm của hắn trả lời.

“Àn.” Phương Nguyệt Tầm không dấu được nội tâm hạnh phúc, đơn giản đáp ứng yêu cầu của người yêu.

Sau đó Phương Nguyệt Tầm nghe thấy âm thanh hôn tạm biệt của Long Nghiễn, hạnh phúc cúp điện thoại.

Mọi người thấy Phương Nguyệt Tầm đi tới liền tính bước đi tiếp, không biết từ nơi nào có một người chạy tới bắt lấy cánh tay của Phương Nguyệt Tầm.

Phương Nguyệt Tầm sững sờ nhìn người kia, khoảng ba mươi mấy tuổi, dáng người cao cỡ một mét tám mươi cường tráng cân xứng, ngũ quan trên mặt tràn ngập hơi thở dã tính, đặc biệt là đôi mắt giống như muốn đem tất cả những người hắn thấy cắn nuốt. Phương Nguyệt Tầm cố gắng tìm kiếm trong trí nhớ, xác định cậu chưa từng gặp qua người này.

“Em tên gì?” Nam nhân vừa mở miệng liền hỏi, không hề có một chút lịch sự.

“Anh là ai? Tôi không có nhận ra anh.” Phương Nguyệt Tầm lộ ra khuôn mặt lạnh như băng, cậu chán ghét người xa lạ này.

30. Chương 30

CHƯƠNG 29

“Tôi tên là Hàn Khôn, đạo diễn, em là sinh viên khoa diễn xuất đúng không, thầy giáo của em là ai?”

A! Thật sự không chịu nổi, đạo diễn đều là những người bất lịch sự như thế sao? Phương Nguyệt Tâm xác định lại cậu rất chán ghét người này, vừa mới thoát khỏi cánh tay Hàn Khôn, không biết từ nơi nào có một người chạy lại. Nhìn người này chắc đang là thợ chụp ảnh, trong tay cầm digital camera chạy đến bên người bọn họ, kinh ngạc nhìn Hàn Khôn.

“Đạo diễn Hàn, tại sao anh ở đây? Đi xem các sinh viên kia, hẳn bây giờ mới đến đông đủ, chúng ta phải tìm ra người tốt nhất.”

“Không cần, tôi quyết định chọn người này.”

Phương Nguyệt Tâm kinh ngạc nhìn ngón tay Hàn Khôn chỉ vào mình, hai người đối diện đang dùng ánh mắt như tìm thấy kho báu nhìn cậu làm cậu cảm thấy tức giận.

“Tôi không biết hai người đang nói cái gì, tôi cho anh biết, tôi không phải học ngành diễn xuất, hai người không cần dùng cái loại ánh mắt này nhìn tôi! Tam biệt!” Nói xong, Phương Nguyệt Tâm xoay người bước đi rồi bị Hàn Khôn kéo lại một lần nữa.

“Anh muốn làm gì?!” Lúc này Phương Nguyệt Tâm nhin không được phát hỏa!

“Em không phải sinh viên khoa diễn xuất? Không thể nào, em tên gì, anh đi vào trường điều tra!” Hàn Khôn quả thực không thể tin nổi, người trước mắt này thế nhưng lại không phải học ngành diễn xuất!

“Cậu ta đúng là không phải.” Vài người bạn nhận thấy sự tình có chút không ổn, đi đến bên cạnh Phương Nguyệt Tâm giúp cậu giải thích. “Chúng tôi đều thuộc chuyên ngành khác, Nguyệt Tâm quả thật rất đáng yêu thích hợp làm diễn viên, anh hiểu lầm cũng thực sự bình thường, bắt quá, cậu ta đúng là không phải a.”

“Nguyệt Tâm là tên của em sao?” Hàn Khôn dường như đối với cái tên của cậu rất hứng thú.

Phương Nguyệt Tâm một lần nữa vùng ra khỏi tay hắn, “Phương Nguyệt Tâm, tôi học chuyên ngành thiết kế ánh sáng sân khấu, không tin thì cứ việc đi điều tra.” Mặc kệ Hàn Khôn còn tính nói thêm cái gì, Phương Nguyệt Tâm vội vàng kéo tay đám bạn của cậu chạy đi.

Hàn Khôn đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng của Phương Nguyệt Tâm, ánh mắt của hắn vẫn rất chăm chú, nhiếp ảnh gia bên cạnh buồn bực hỏi hắn,

“Lão Hàn, đứa bé nhìn rất phù hợp, nhưng cậu ta không phải.”

“Cậu không có nhìn thấy.” Hàn Khôn cắt ngang lời nói của người kia, ánh mắt của hắn vẫn còn nhìn người đang đi xa.

“Không nhìn thấy cái gì?” Chỉ là một câu “Cậu không nhìn thấy” thì ai có thể nghe hiểu được a, nhiếp ảnh gia không có được câu trả lời, hắn nhìn Hàn Khôn đang mỉm cười một cách khó hiểu.

Hàn Khôn một lần nữa quay đầu lại nhìn hướng Phương Nguyệt Tâm ly khai, trong đầu nhớ tới hình ảnh một đứa nhóc đứng dưới tàn cây, biểu tình trên mặt giống như con mèo nhỏ cao ngạo đáng yêu, nhin không được nhìn thêm vài lần, bỗng nhiên thấy đứa nhỏ đỏ mặt mỉm cười ngọt ngào hạnh phúc, máu toàn thân Hàn Khôn bắt đầu sôi trào, hắn cảm thấy khiếp sợ, không ngờ lại có một người thuần khiết, tươi cười tràn ngập mê hoặc đến như vậy!

Phương Nguyệt Tâm rất nhanh đem chuyện bức mình kia ném sau đầu, cùng các bạn đến cửa hàng thức ăn, cùng nhau dùng cơm trưa xong rồi từng người ly khai.

Phương Nguyệt Tầm nhân lúc rảnh rỗi buổi chiều mưa rất nhiều báo, ở trên trang thông tin tìm kiếm chỗ làm thêm, cuối cùng, cậu khoanh tròn những chỗ tương đối gần nhà. Nhìn đồng hồ, nếu không gọi điện thoại cho Long Nghiễn, hẳn chắc chắn sẽ lo lắng.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Phương Nguyệt Tầm phải đi ngân hàng để làm thẻ tín dụng, chỉ cần làm một tuần là cậu có thể mua được máy vi tính, chỉ cần trả hết nợ, cậu cũng không cần làm việc nữa.

Mất gần nửa buổi chiều, cuối cùng Phương Nguyệt Tầm tìm được một công việc phù hợp trong siêu thị, thời gian làm việc từ sáu giờ đến chín giờ rưỡi, như vậy cậu về đến nhà hơn mười giờ một chút. Bất quá, phải chờ tới ngày mười ba mới có thể đi làm.

Về tới nhà, Phương Nguyệt Tầm bắt tay vào làm một bữa tối rất phong phú, đợi đến gần mười một giờ Long Nghiễn vẫn chưa trở về. Phương Nguyệt Tầm ngồi trên ghế sofa thở dài.

Bắt đầu từ nửa năm nay, Long Nghiễn không còn giống như trước tan ca sẽ lập tức trở về, có lẽ do khoảng thời gian một năm hai người tách ra, Long Nghiễn liêu mạng làm việc nên để lại di chứng, hẳn bắt đầu tham gia các buổi tiệc rượu làm ăn, Phương Nguyệt Tầm biết hẳn kỳ thật cũng không thích những chuyện như vậy, nhưng không có cách nào từ chối, làm cho cậu gần ba tháng nay rất ít khi gặp hẳn. Tối hôm qua cố gắng thức chờ hẳn trở về, trở về thì ôm cứng lấy cậu không buông!

Xem ra buổi tối hôm nay phải đi ngủ trước rồi. Bỏ qua ý định gọi điện thoại cho Long Nghiễn, Phương Nguyệt Tầm không muốn quấy rầy hẳn, thực tế thì Phương Nguyệt Tầm chưa bao giờ quấy rầy việc làm ăn của hẳn, mặc dù biết Long Nghiễn cùng người khác ăn cơm uống rượu, nhưng đó cũng là một phần thiết yếu của công việc, cho nên, Phương Nguyệt Tầm luôn cố gắng chịu đựng cô đơn lạnh lẽo, ngoan ngoãn ở nhà chờ hẳn.

Một người nằm trên chiếc giường thật to, vị trí bên cạnh lạnh như băng, Phương Nguyệt Tầm động đậy thân thể, cọ qua cọ lại. . . . Như vậy lúc hẳn tiến vào ổ chăn sẽ không bị lạnh. Phương Nguyệt Tầm ôm lấy gối đầu của Long Nghiễn, rồi chờ đợi.

Lúc đang ngủ mơ màng, chợt nghe thấy cánh cửa rầm một tiếng bị đẩy ra, Phương Nguyệt Tầm cố gắng mở to mắt ngồi dậy nhìn Long Nghiễn ngã nghiêng đi về phía này. Đúng là đã uống rượu. Phương Nguyệt Tầm vội vàng xuống giường chạy lại đỡ người đang say khướt kia.

“Tại sao anh lại uống nhiều như thế.” Cố sức đem Long Nghiễn đặt lên giường, làm cho hẳn nằm yên ổn xong rồi giúp hẳn cởi bỏ giày, Phương Nguyệt Tầm chuẩn bị đi ra ngoài lấy cho hẳn chút nước uống ai ngờ bị Long Nghiễn bắt lại.

“Đừng đi, Nguyệt Tầm.” Long Nghiễn nhừ nhựa nói không rõ.

“Em đi lấy nước cho anh, anh chờ một chút.”

“Không cần, anh muốn em!” Nói xong liền dùng sức kéo Phương Nguyệt Tầm ngã xuống giường, vội vàng hôn lên mặt cậu. Trong giây lát đầu lưỡi mang mùi rượu xông vào miệng làm Phương Nguyệt Tầm cảm thấy rất buồn nôn, không thể chống đối lại Long Nghiễn trong lúc này nên đành phải chờ hẳn chấm dứt cái nụ hôn khó chịu kia. Ai ngờ Long Nghiễn vừa buông tha đôi môi liền bắt đầu xé rách quần áo của cậu, tay không biết nặng nhẹ ở giữa hai chân cậu cọ xát, chuyện này thật sự đã hù dọa tới cậu rồi.

“Long Nghiễn, đừng như vậy, đau quá, Long Nghiễn, mau dừng lại.” Phương Nguyệt Tầm nhớ tới hành vi lần đầu tiên hẳn say rượu, chuyện kia cũng không phải nói giỡn, làm cho cậu phát sốt ba ngày, thân thể đau dữ dội không thể nói nên lời, liên tục đi vào WC làm cậu gần như sắp chết! Sau chuyện đó thì Long Nghiễn không còn đối đãi thô bạo với cậu nữa, mặc dù có đôi lúc uống rượu, cũng sẽ bảo trì sự thanh tỉnh. Như hôm nay lại xảy ra chuyện gì? Đêm qua còn bị hẳn làm đến thân thể mềm nhũn, tại sao mau như thế. Phương Nguyệt Tầm lo lắng né tránh người trên thân đang muốn tàn sát bữa bãi kia.

“Long Nghiễn, anh mau dừng lại, anh làm em đau, không được, Long Nghiễn!”

“Anh muốn, anh muốn em, Nguyệt Tầm. . . . Anh muốn ôm em, đừng lộn xộn. Đừng, lộn xộn” Phương Nguyệt Tầm bắt đầu sợ hãi khi cái người say rượu rất quen thuộc kia cởi từng kiện quần áo của cậu, tiếp theo sẽ tách hai chân cậu ra, rồi sau đó Long Nghiễn chỉ cần kéo khóa quần của hẳn liền chiếm đoạt cậu.

“Long Nghiễn, không được, như vậy em sẽ chịu không nổi, Long Nghiễn. . . .” Giọng nói bắt đầu run rẩy, trí nhớ đột nhiên hiện ra, cậu hoảng sợ đẩy hẳn, nhưng hai chân lại bị gắt gao nắm lấy.

“Không được cử động, Nguyệt Tầm, anh muốn em, anh rất rất muốn em, Nguyệt Tầm, cho anh.” Ánh mắt Long Nghiễn say mê nóng bỏng nhìn Phương Nguyệt Tầm đang kinh hoảng, hai tay không an phận vuốt ve bên trong đùi non, Phương Nguyệt Tầm đành phải chấp nhận không di chuyển. Quan trọng hơn là cậu rất sợ đau.

..... Thân thể gồng lên đã lâu, người phía trên cũng không còn động tĩnh gì, tưởng rằng hẳn cuối cùng cũng ý thức được việc này sẽ xúc phạm tới cậu, mở to mắt nhìn, Phương Nguyệt Tầm lập tức muốn học máu! Long Nghiễn thể nhưng đang ngáy khò khò!

Sáng sớm, Long Nghiễn bị Nguyệt Tầm đáng yêu của hắn đánh tơi bời bằng cái gối đầu, rồi tới cái gối ôm, Long Nghiễn không thể đánh trả đành phải chạy trốn vòng vòng trong phòng ngủ.

“Nguyệt Tầm, anh uống nhiều quá, thật sự không nhớ được, đừng nóng giận nữa được không a!” Một cái gối đã phang trúng mục tiêu!

“Một câu uống nhiều quá, không nhớ rõ của anh mà muốn khi dễ em?! Anh đứng lại cho em đánh, không cho phép chạy!”

“Nhưng anh có làm được đâu, chẳng lẽ em vì thế mà đánh anh sao? Vậy thì chúng ta làm ngay bây giờ!” Long Nghiễn rất thích nhìn Nguyệt Tầm của hắn mang vẻ mặt rất đáng yêu khi tức giận! Biết rõ cậu nghe xong sẽ càng phát hỏa, nhưng không thể nhịn được việc khi dễ cậu.

Quả nhiên. . . .

“Anh nói cái gì! Anh đi chết đi! Em đánh cho chết luôn!”

“Không nói, anh không nói, Nguyệt Tầm, cái kia không được, đổi thành cái gối được không? Cái kia đánh vào người cũng không phải chuyện đùa a, bình tĩnh một chút, bảo bối.” Nhìn cái bình thủy tinh trên tay Phương Nguyệt Tầm, Long Nghiễn bắt đầu năn nỉ cầu xin.

“Không cho phép gọi em là bảo bối!”

“A!” Người bị đánh trúng lại tiếp tục chạy!

END 29

31. Chương 31

CHƯƠNG 30-31

Nghe thầy giáo giảng bài, Phương Nguyệt Tầm nhớ đến nguyên buổi sáng Long Nghiễn nằm thở hồn học trên ghế sofa mới cảm thấy trong lòng thư thái không ít, mở di động ra nhìn thấy hơn mười cái tin nhắn xin lỗi, nhin không được trộm cười.

Chương trình học buổi sáng vừa kết thúc, Phương Nguyệt Tầm đã bị thầy giáo gọi vào văn phòng.

Phương Nguyệt Tầm đi theo chủ nhiệm vào văn phòng thì nhìn thấy cái người làm cậu buồn bực suốt cả buổi chiều thì lại bắt đầu tức giận. Ngày hôm qua người tên Hàn Khôn gì đó đang ngồi trên ghế ánh mắt không hề chớp chăm chú nhìn cậu.

“Ngồi đi, Phương Nguyệt Tầm.” Chủ nhiệm hướng Phương Nguyệt Tầm cười cười.

“Thầy Hoàng, tìm em có việc gì sao?” Phương Nguyệt Tầm cũng không ngồi xuống, đứng trước mặt chủ nhiệm hỏi, xem Hàn Khôn không hề tồn tại.

“Là như vậy, đạo diễn Hàn em đã gặp qua rồi, hiện tại hắn đang quay một đoạn quảng cáo, muốn mời em đóng vai chính, bởi vì em không phải là sinh viên khoa diễn xuất, cho nên hắn phải trực tiếp tới tìm thầy. Thành tích của em tốt lắm, thầy cùng sư phụ của em đã thương lượng qua, có thể cho em một khoảng thời gian để tham gia quay phim, trở về sẽ được học bù.”

“Cám ơn thầy đã quan tâm, nhưng mà, em không muốn đi. Em chưa từng học qua diễn xuất, cái gì cũng không biết, hơn nữa, em đối với việc quay quảng cáo gì đó không hề có hứng thú. Chuyên ngành của em là thiết kế ánh sáng sân khấu, em không muốn vì những chuyện khác mà chậm trễ thời gian học tập.”

Chủ nhiệm đối với thái độ cự tuyệt phũ phàng của Phương Nguyệt Tầm có chút giật mình, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, nhiều sinh viên khoa diễn xuất tìm kiếm cả đời cũng không có.

“Phương Nguyệt Tầm, đó cũng là cơ hội để học tập, hơn. . . . biết thêm điều mới luôn là chuyện tốt.”

“Em biết, nhưng đối với chuyên ngành của mình một chút chuyên nghiệp cũng không có, lại càng không nên xao lãng qua ngành khác, hiện tại em chỉ muốn đem những gì giáo viên dạy học thật giỏi, đây mới là chuyện tối quan trọng.”

Chủ nhiệm cười cười, sau đó chỉ có thể xin lỗi Hàn Khôn đang một mực giữ yên lặng ngồi trên ghế, “Anh nhìn xem, Phương Nguyệt Tầm chính là một học sinh rất nghiêm túc, tôi cũng đã nói trước rằng cậu ta sẽ không đáp ứng, anh còn không tin, hiện tại đã rõ rồi chứ.”

Hàn Khôn mỉm cười, ánh mắt như có như không nguy hiểm nhìn Phương Nguyệt Tầm.

“Phương Nguyệt Tầm, em muốn điều kiện gì mới có chịu đi theo anh?”

Đây là cái quỷ gì a?! Phương Nguyệt Tầm cố gắng không chế tâm tình, xoay người đối mặt với hắn.

“Thực xin lỗi, tôi không có khả năng tham gia vào công việc của ngài, chỉ bằng lãng phí thời gian ở đây thì ngài nên ra ngoài nhìn thực tế hơn, thầy Hoàng, nếu không còn việc gì nữa thì em đi đây.” Nói xong, Phương Nguyệt Tầm liền rời khỏi văn phòng chủ nhiệm.

Từ lúc đó cho đến giờ tan học buổi chiều, hết thảy chẳng có gì đặc biệt xảy ra nữa, Phương Nguyệt Tầm tạm biệt bạn bè xong đang tính toán đi tới công ty Long Nghiễn, nhớ đến buổi sáng đánh hắn có hơi quá tay. . . . Phương Nguyệt Tầm không có nói cho Long Nghiễn biết việc cậu sẽ đi tìm hắn, cậu muốn cho hắn một sự kinh hãi.

Băng qua đường, còn hơn mười phút nữa xe buýt mới đến, Phương Nguyệt Tầm nhìn trái cây ở quầy hàng rất tươi ngon nhìn không được mua một ít, cũng cho người yêu một sự kinh hãi khác.

“Cần anh giúp không?” Lúc Phương Nguyệt Tầm vội vàng trả tiền, túi trái cây đang ôm trong lòng ngực bị người khác cầm đi. Phương Nguyệt Tầm nhìn thoáng qua. . . . Người này thật sự là âm hồn không tiêu tan!

“Không cần, tự tôi có thể làm.” Phương Nguyệt Tầm cầm lại đồ đạc của mình, xoay người bước đi, đương nhiên người kia cũng đi theo.

“Em chán ghét anh sao?”

“Nếu anh lập tức biến mất, có lẽ cấp độ chán ghét không đến tận cùng.” Cũng không thèm nhìn Hàn Khôn đang đi bên cạnh, cậu nói xong liền nghe thấy một trận cười.

“Nhưng anh phi thường thích em!”

“Cám ơn, xin miễn đi!”

“Anh có thể gọi em là “Nguyệt Tầm” không? Anh rất thích kêu tên em, nghe rất thoải mái.”

“Không được, anh muốn đi theo tôi tới chừng nào? Tôi đã nói sẽ không đi chụp hình quảng cáo cái gì, anh bị mất trí nhớ hay không hiểu lời nói của tôi!?” Phương Nguyệt Tầm đơn giản dừng lại muốn nói cho rõ ràng!

Hàn Khôn hứng thú tăng vọt nhìn người trước mắt ngay cả lúc tức giận cũng làm cho người ta cảm thấy rất đáng yêu, nhìn bộ dáng không hề thấy một chút tức giận nào.

“Anh đã nói rồi, nhân vật kia muốn em đóng, thì nhất định em phải đóng, anh có lòng tin em sẽ đáp ứng anh.”

“Anh tự tin quá rồi. . . .tiên sinh! Đừng đi theo tôi nữa, tôi sẽ không đáp ứng đâu.”

Thân thể vừa rời đi liền bị kéo lại, bàn tay đang trống trơn bị mười ngón tay của hắn siết chặt, đây là người đầu tiên ngoài Long Nghiễn ra không ngại cái nhìn của người khác nắm tay cậu, Phương Nguyệt Tầm cuống quýt vùng vẫy, nhưng lại bị ánh mắt trêu tức của đối phương gắt gao nắm lấy làm cậu vừa thất kinh vừa phẫn nộ.

“Xin tự trọng, Hàn tiên sinh.” Phương Nguyệt Tầm căm tức nhìn người nam nhân trước mắt đang mỉm cười.

“Sẽ giống như suy đoán của anh, Phương Nguyệt Tầm em chắc chắn sẽ đáp ứng yêu cầu của anh, hẹn gặp lại.” Lưu lại lời nói khiến người ta tức giận, Hàn Khôn tiêu sái rời đi, Phương Nguyệt Tầm quả thật tức đến nghiêng răng nghiêng lợi!

Buồn bực, tức giận ngồi trên xe, Phương Nguyệt Tầm quyết định nếu có gặp lại người kia nhất định phải mắng hắn một trận cho thỏa giận!

Trước cửa toà cao ốc Long thị, Phương Nguyệt Tầm sửa sang lại tâm tình, chuẩn bị đi gặp người yêu của cậu.

“Nguyệt Tầm a, đến tìm tổng giám đốc sao?” Người đang chào hỏi Phương Nguyệt Tầm tên là Vương Yến, chính là chị gái của Vương Đoạt, ở trong này làm công việc tiếp đãi khách hàng. Đương nhiên nàng biết quan hệ của Phương Nguyệt Tầm và Long Nghiễn, bất quá nàng cũng chính mắt nhìn Phương Nguyệt Tầm từ nhỏ lớn lên, chắc chắn sẽ vì người em trai này mà tuyệt đối giữ kín bí mật.

“Chị Tiểu Yến, cái này cho chị.” Phương Nguyệt Tầm từ trong túi xách lấy ra một quả táo đưa cho nàng, nàng vui vẻ tiếp nhận sờ sờ tóc Phương Nguyệt Tầm, trên mặt mang đầy sự sủng ái, chị gái này căn bản thích Phương Nguyệt Tầm còn hơn cái người em trai cùng họ a.

“Nguyệt Tầm, em có thời gian cũng nên về nhà chơi một chút, mẹ luôn nhắc tới em.”

“Cuối tuần này em sẽ đi.”

“Còn nữa a, Vương Đoạt ở chỗ của em lâu như vậy, em có thu tiền thuê nhà của nó không a? Tên nhóc kia mỗi tháng đều lấy danh nghĩa ‘tiền thuê nhà’ mà đòi tiền cả nhà.”

“Em không có thu tiền của hắn, hắn đang học kiến trúc, chắc muốn mua nhiều sách thôi, chị Tiểu Yến mở một mắt nhắm một mắt đi. Chừng nào có dịp, em sẽ nói với bá phụ bá mẫu.”

“Vẫn là Nguyệt Tầm ngoan nhất, mau đi vào.”

Sau khi cùng chị gái tán gẫu, Phương Nguyệt Tầm cảm thấy thật vui vẻ, vừa muốn đi vào trong thang máy đã bị một người mang giày tây ngăn cản.

“Cậu tìm ai?” Nam nhân hơn bốn mươi tuổi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Phương Nguyệt Tầm.

“Tôi, tôi tìm. . . .”

“Bộ trưởng Trình, cậu ta đến tìm tổng giám đốc.” Vương Yến một bên đi lại giúp Phương Nguyệt Tầm giải thích, nam nhân nhìn Vương Yến xong quay qua đánh giá Phương Nguyệt Tầm. Hắn đã sớm nghe nói trong nhà tổng giám đốc ở có một tên sinh viên, không phải họ hàng thân thích, càng không phải quan hệ bạn bè, có rất nhiều người ở sau lưng tổng giám đốc nghị luận, nói hắn bao dưỡng một tình nhân đồng tính, thân là trợ thủ đắc lực của Long Nghiễn, sớm đối với cái loại tin đồn này cảm thấy chán ghét! Không cần hỏi, người trước mặt này chắc chắn là cái tên sinh viên kia.

“Tổng giám đốc đang họp, không có chuyện gì đặc biệt quan trọng không cho phép quấy rầy hắn, cậu đi đi!” Nói xong, nam nhân thô lỗ đẩy Phương Nguyệt Tầm ra phía ngoài, Vương Yến thấy hắn đối đãi với Phương Nguyệt Tầm như vậy liền chạy đến phía trước ngăn cản hắn.

“Thực xin lỗi bộ trưởng Trình, cậu ta có việc muốn nói với tổng giám đốc, xin ngài. . . .”

“Mặc kệ hần có hay không, cũng không cho phép hần quấy rầy tổng giám đốc! Cô là thư ký chịu trách nhiệm tiếp đãi khách hàng sao? Tên là gì? Ai cho cô có cái quyền tùy ý sắp xếp thời gian tổng giám đốc tiếp khách?”

Thấy Vương Yến vì mình mà bị liên lụy, Phương Nguyệt Tầm vội vàng đứng phía trước nàng.

“Thực xin lỗi, đây không phải là lỗi của chị ấy, là tôi không nên tới quấy rầy, tôi sẽ lập tức rời khỏi đây.” Phương Nguyệt Tầm vội vàng nói, còn không quên giúp Vương Yến giải vây, cậu đối với Vương Yến hơi hơi cúi đầu nói: “Thực xin lỗi, làm cho chị thêm phiền toái rồi.”

Nhìn bộ dáng rời khỏi của Phương Nguyệt Tầm, Vương Yến vì đứa nhỏ này mà đau lòng.

Phương Nguyệt Tầm mất mác bước đi, không đợi ra đến cửa đã nghe thấy những người phía sau chán ghét nói: “Lại còn dám đến tận đây, ngay cả một chút thẹn thùng cũng không có?!” Phương Nguyệt Tầm kinh ngạc dừng bước lại, nhìn người nam nhân đang dùng ánh mắt đầy miệt thị nhìn mình.

Không thể đi vào, sẽ làm cho chị Tiểu Yến thêm phiền toái. Nhưng hiện tại có nên đi vào không? Hần rõ ràng ở trước mắt cậu, nhưng ngay cả cánh cửa cậu cũng không thể vào được.Phương Nguyệt Tầm khổ sở ngồi trên lễ đường đối diện tòa cao ốc, trái cây trong lòng ngực đã bắt đầu hết lạnh.Phương Nguyệt Tầm hiểu được nguyên nhân mà Đồng Thiên Phi lúc trước dùng lời nói chói tai để tách bọn họ ra, cũng biết đây là chuyện đầy cấm kỵ, cũng biết cho dù cậu sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc nghe được vẫn rất đau lòng, khổ sở. Nhớ.hần quá, muốn.nhìn thấy hần, rồi nghe giọng nói của hần “Anh yêu em.” Như vậy, trái tim sẽ không đau đớn, sẽ không sợ.

Phương Nguyệt Tầm ôm túi trái cây nặng trĩu đợi đến khi màn đêm buông xuống.

Đôi mắt chăm chú nhìn cánh cửa đã bắt đầu hoa mắt, Phương Nguyệt Tầm nắm thật chặt cái khăn quàng cổ để đuổi đi cái lạnh, đây là chiếc khăn mà Long Nghiễn đã đưa cho cậu. Phương Nguyệt Tầm nhớ tới liền nở nụ cười.

Trên đường xuất hiện thân ảnh mà cậu tưởng niệm, Phương Nguyệt Tầm hưng phấn không thôi chạy tới! Vừa đến bậc thang thì nhìn thấy phía sau lưng Long Nghiễn còn có mấy người, nhiệt tình vây lấy hần. Long Nghiễn cùng bọn họ bảo trì khuôn mặt tươi cười rồi nói cái gì đó. Phương Nguyệt Tầm nhìn dáng người anh tuấn bất phàm của người yêu, cử chỉ cao quý sang trọng, bỗng nhiên cảm thấy hai người thật cách biệt, người kia quần áo tươi mát ngăn nắp, là người thành công trong xã hội, căn bản không để cho cậu tới gần.Phương Nguyệt Tầm dừng bước lại, trở mắt nhìn người buổi sáng bị cậu đánh đập kia lên xe đi khỏi, biến mất trong thành thị phồn hoa này, Phương Nguyệt Tầm mới hiểu được, cậu cùng hần cho dù thân mật đến đâu, cũng thủy chung không thể trở thành toàn bộ thế giới của hần. Mà hần, Long Nghiễn, đã sớm chiếm toàn bộ thế giới của cậu.

“Hôm nay chắc phải ngủ một mình nữa rồi.” Phương Nguyệt Tầm lầm bầm cô đơn đi về.

Buổi tối về đến nhà, Phương Nguyệt Tầm không muốn ăn cái gì hết, đi thẳng vào phòng ngủ nằm xuống, mơ mơ màng màng suy nghĩ rất nhiều chuyện, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ. Chờ khi mở to mắt đã là sáng sớm.

Phương Nguyệt Tầm chớp chớp con mắt, nhìn thấy Long Nghiễn đang mỉm cười.

“Sớm.”

“Sớm, đêm qua anh về lúc nào, tại sao em không biết?” Phương Nguyệt Tầm gắt gao chui vào trong lòng ngực Long Nghiễn, cái cảm giác ấm áp đã lâu không có.

“Anh thấy em ngủ say nên không muốn đánh thức em, anh trở về khoảng ba giờ sáng.” Nói xong bàn tay Long Nghiễn không đứng đắn vuốt ve thân thể cậu, nụ hôn từ trên vai di chuyển xuống ngực.

“Anh, sáng sớm muốn làm cái gì?” Phương Nguyệt Tầm xấu hổ đỏ mặt, thử đẩy người phía trước ra.

“Làm cái gì? Đương nhiên là muốn ôm em a, không vui sao?” Long Nghiễn vuốt ve vị trí quan trọng giữa hai chân cậu, giọng nói đầy hấp dẫn.

“Long Nghiễn, đừng như vậy a, em còn muốn ngủ thêm một chút.”

“Buổi chiều em không có tiết học, có thể trở về ngủ a, ngoan, cho anh ôm một cái.”

“Không được, Long Nghiễn, đừng. . . .” Ngôn ngữ thì cự tuyệt, nhưng thân thể lại giãn ra mở ra, nghênh đón cái ôm của hắn.

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Phương Nguyệt Tầm nhìn Long Nghiễn vội vàng đi vào phòng tắm, thân thể của cậu bủn rủn, một chút khí lực cũng không có, xem ra phải chờ một lát mới có thể đứng lên.

Long Nghiễn từ trong phòng tắm đi ra, trên người đã mặc chỉnh tề bộ đồ vest, Phương Nguyệt Tầm có chút ngoài ý muốn. Mỗi lần như vậy hắn sẽ ở bên cậu tâm tình một chút mới đi làm, cái người Long Nghiễn sau khi xong việc liền rời khỏi làm cho cậu cảm thấy không thích ứng, thậm chí trong lòng còn ẩn chứa một chút mất mát.

Long Nghiễn ăn mặc chỉnh tề tiêu sái ngồi xuống bên giường.

“Anh hôm nay phải đi làm sớm, em nhớ kỹ ăn điểm tâm đầy đủ, giữa trưa anh phải tiếp người khách ăn cơm, buổi chiều sẽ gọi điện thoại cho em. Số tiền này cho em, buổi tối nếu anh không thể về nhà sớm một chút thì em phải ra ngoài ăn, anh đi đây.” Cuối cùng cho Phương Nguyệt Tầm một cái hôn, Long Nghiễn liền lẹ khai.

Nhìn số tiền trong tay, đừng nói ăn cơm, chừng này cũng đủ cho tiền sinh hoạt một tháng trước kia của cậu.

Phương Nguyệt Tầm nhẹ nhàng thở dài, những chuyện như vậy gần đây thường xuyên phát sinh.

.....

Chương trình học buổi sáng rất nhanh kết thúc, Phương Nguyệt Tầm cùng vài người bạn ăn trưa xong thì nhận được điện thoại của Long Nghiễn. Nói cho Long Nghiễn biết cậu muốn vào chỗ làm việc của hắn, vì người yêu nên phải kiên trì đến thắng lợi mới thôi.

Đi vào tòa cao ốc Long thị, Phương Nguyệt Tầm đi đến chỗ tiếp tân nhìn thấy gương mặt xa lạ.

“Xin chào, tôi tên là Phương Nguyệt Tầm, tôi có hẹn với Long Nghiễn tiên sinh, có thể giúp tôi báo cho hắn biết không?” Phương Nguyệt Tầm biết nếu không lịch sự lễ phép, cậu không có cách nào được đi vào. Cho nên, cậu chỉ có thể phớt lờ ánh mắt của người khác.

Cô gái tiếp tân đánh giá Phương Nguyệt Tầm một hồi, ánh mắt của nàng làm cho cậu không thoải mái.

“Xin hỏi cậu ở công ty nào, gặp tổng giám đốc có việc gì?” Cô gái thật đúng là đang giải quyết việc chung.

Nghe câu hỏi của nàng, Phương Nguyệt Tầm không biết phải trả lời như thế nào? Nói rằng “Tôi tới đây để tìm người yêu” sao? Phương Nguyệt Tầm suy nghĩ rồi mới trả lời: “Tôi, tôi là sinh viên, tìm Long Nghiễn, a, Long Nghiễn tiên sinh vì chuyện riêng.” Đây là mức giới hạn lớn nhất của cậu, thật sự cậu không biết nói như thế nào mới tốt.

“Thực xin lỗi, tổng giám đốc đang trong thời gian làm việc nên không tiếp chuyện riêng, tôi không thể truyền đạt giúp cậu.” Cô gái một lời cự tuyệt sự thỉnh cầu của Phương Nguyệt Tầm, trong mắt nàng nhìn Phương Nguyệt Tầm như là. không biết gặp Long Nghiễn ở đâu, tên hèn mọn này chạy tới đây nói có quan hệ.

“Tôi đã hẹn trước với hắn, phiền toái cô gọi điện thoại cho hắn được không?” Phương Nguyệt Tầm tận lực bảo trì lễ phép nói.

“Thực xin lỗi, điện thoại này tôi không thể gọi, cậu nếu không đi, tôi sẽ kêu bảo vệ đến.” Cô gái không kiên nhẫn trừng mắt liếc Phương Nguyệt Tầm.

Trừng mình! Mình đến đây tìm người yêu có cái gì không đúng!? Còn muốn kêu bảo vệ đến đuổi mình đi?! Phương Nguyệt Tầm tức giận nhìn người trước mặt trực tiếp lấy điện thoại ra gọi cho Long Nghiễn.

“Em đang ở ngay lầu một, nhân viên của anh không cho em lên, bây giờ em về nhà đây.” Phương Nguyệt Tầm nói một hơi, ngay cả thở cũng không có, đầu bên kia điện thoại đã bắt đầu nóng nẩy.

“Không cho phép đi! Anh sẽ đi xuống dưới đón em.” Không chờ Phương Nguyệt Tầm trả lời, điện thoại đã bị Long Nghiễn cắt đứt.

Phương Nguyệt Tâm tức đến ói máu đi đến khu nghỉ ngơi ngồi xuống, càng nghĩ càng tức giận, cậu không thích tới nơi này hơn phân nửa nguyên nhân đều do chuyện này! Nếu gặp được chị gái của Vương Đoạt đang trực ban thì có thể nói dễ dàng, mỗi lần gặp được hấn không biết phải phát sinh thêm vấn đề gì nữa, cậu thoát nhìn hèn mọn như thế sao? Nếu như không có Long Nghiễn, cậu căn bản không thể vào! Trong một lúc nhất thời nhiều vấn đề ập đến làm Phương Nguyệt Tâm nôn nóng đứng dậy bước đi, hiện tại cậu phi thường muốn rời khỏi nơi không chứa chấp mình như thế này!

Phương Nguyệt Tâm mới đi tới cửa, chưa bước ra ngoài chợt nghe tiếng gọi của Long Nghiễn.

“Nguyệt Tâm.”

Phương Nguyệt Tâm dừng bước nhưng không có đi lại, chỉ đứng ở cửa nhìn Long Nghiễn từ từ đến trước mặt.

“Xảy ra chuyện gì?” Long Nghiễn không mang biểu tình gì nhìn Phương Nguyệt Tâm.

Long Nghiễn ở chỗ làm việc sẽ không giống như ở nhà mà dịu dàng nhìn mình mỉm cười, hấn ở nơi này chính là quốc vương! Phương Nguyệt Tâm tức giận nghĩ. Nếu không thoải mái thì đừng nên gọi cậu đến a, người khác đến đây hấn chắc chắn sẽ rất hòa nhã cho mà xem, cho nên, cậu mới chán ghét tới đây. Chỉ cần đứng chỗ này cậu cũng cảm thấy Long Nghiễn cách mình rất xa, xa đến nỗi chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn hấn, hoàn toàn không thể chạm vào hấn! Kết quả, cậu chỉ là một cái bóng bên cạnh hấn mà thôi sao?

“Em phải về nhà.” Phương Nguyệt Tâm sau khi cúp điện thoại bắt đầu cúi đầu.

Long Nghiễn chỉ nhìn cũng biết trong lòng Nguyệt Tâm của hấn nhất định không thoải mái, trước kia cũng gặp qua loại tình huống như thế này, nhưng lần này là nghiêm trọng nhất, bởi vì Nguyệt Tâm của hấn ngay cả chào hỏi cũng không có liên rời khỏi.

“Anh còn một tiếng đồng hồ nữa là tan ca, theo anh đi lên.” Long Nghiễn thấp giọng nói.

“Không đi, em phải về nhà.” Cái tính cố chấp của Phương Nguyệt Tâm rất có thể chọc người ta tức chết.

“Đi!” Long Nghiễn bất chấp nơi này là chỗ làm việc của hấn, kéo tay Phương Nguyệt Tâm quay lại, Phương Nguyệt Tâm giãy giụa vài cái lại bị người kia siết chặt hơn, Phương Nguyệt Tâm chỉ có thể im lặng theo phía sau Long Nghiễn.

.....

Trong phòng làm việc, Long Nghiễn kéo Phương Nguyệt Tâm ngồi trên giường nghỉ, cuối cùng cũng có thể ở chung với nhau, Long Nghiễn sung ái đem người ôm vào trong ngực.

“Người nào ở dưới đó chọc giận em? Sau này em đến đây anh phải đích thân ra đón.” Vuốt ve lòng bàn tay nhỏ bé, Long Nghiễn dịu dàng ghé vào lỗ tai cậu thổ lộ, rồi mới nghiêng đầu hôn lên đôi môi xinh đẹp, nhưng bị né tránh.

“Em, em sẽ không đến đây nữa, đến đây cũng chỉ quấy rầy công việc của anh, dù sao thì về nhà cũng có thể thấy anh, em.”

“Nguyệt Tâm, em đang giận anh sao? Gần đây anh không có thời gian ở cùng em, cho nên, anh chỉ cần có khoảng thời gian trống liền muốn em bồi ở bên cạnh anh.”

Chính xác là như thế, công việc của Long Nghiễn bận tới tấp, Phương Nguyệt Tâm gần như sáng sớm hoặc tối muộn mới có thể thấy hấn. Nếu Long Nghiễn nói tăng ca, cậu chỉ có thể vào buổi sáng sớm nhìn khuôn mặt hấn ngủ, rồi liền tiếp vài ngày không nhìn thấy cũng là chuyện thường xuyên phát sinh. Cuộc sống hai người trừ bỏ làm tình tựa hồ chỉ còn lại việc gọi điện thoại. Không thể phủ nhận, Phương Nguyệt Tâm cảm thấy cô độc, nhưng cậu biết, công việc của Long Nghiễn quan trọng nhất, cậu không thể quấy nhiễu hấn.

“Em, em không có tức giận, nhưng không muốn anh vì em mà phải chạy xuống tận dưới lầu.” Phương Nguyệt Tâm không rõ có phải đây là ý muốn chân chính của cậu hay không, cậu thậm chí không rõ chính mình đến tột cùng là có tức giận hay không.

“Thực xin lỗi, Nguyệt Tâm, có cơ hội anh sẽ hảo hảo bồi thường cho em.” Long Nghiễn cũng biết cậu đang rất vắng vẻ, cho nên, hấn mới lo lắng có nên giảm bớt công việc của chính mình hay không, kiếm ít tiền

lại cũng không sao cả, Nguyệt Tầm của hắn thoát nhìn hảo cô đơn lạnh lẽo làm hắn cảm thấy khẩn trương. Long Nghiễn dịu dàng vuốt ve mặt cậu, cúi đầu hôn lên cánh môi ngọt ngào.

Nhẹ nhàng, mềm mại ma sát lẫn nhau, đầu lưỡi Long Nghiễn rất tự nhiên trượt vào, bắt được cái vật nhỏ có chút chậm chạp cùng mình quần quanh một chỗ. Long Nghiễn càng hôn càng mang hơi thở nóng rực, thân thể dính vào nhau nổi lên dục vọng. Long Nghiễn biến hóa góc độ hôn ngày càng sâu, cứ như vậy thuận tay đem người trong lòng ngực đè xuống giường.

Nụ hôn của hắn luôn dễ dàng khiến người ta hăm sâu vào trầm luân, say mê không dứt, mỗi một lần bị hắn hôn như vậy, cậu không thể khống chế được cảm xúc của thân thể, từ nụ hôn của hắn ảm đạm lên, cùng nhau say mê, cùng nhau triền miên, đợi vài phút trôi qua, chính mình không biết từ lúc nào quần áo đã trở nên xộc xệch.

Bàn tay Long Nghiễn thuận lợi từ trên ngực cậu chuyển xuống vòng eo, rút cái áo sơ mi đang đóng thùng ra trực tiếp vuốt ve da thịt mềm mại, người trong lòng ngực hơi hơi run lên một cái, âm thanh nho nhỏ mang theo hơi thở dồn dập rên rỉ phát ra, Long Nghiễn say đắm ở trên cổ cậu cắn một cái.

“A.” Phương Nguyệt Tầm sợ nhất lúc hắn làm như vậy, mỗi lần cắn đều có thể làm cho cậu cảm nhận được khoái cảm mãnh liệt, làm cho cậu không nhịn được muốn mở miệng yêu cầu được nhiều hơn, nhưng cậu một lần cũng không dám nói qua.

Bàn tay Long Nghiễn tựa hồ không còn vuốt ve vòng bụng bóng loáng nữa, vô cùng linh hoạt giải khai cái quần, thăm dò đi vào cầm lấy vật mềm mại giữa hai chân Phương Nguyệt Tầm.

“Anh.” Nơi khoái cảm trí mạng nhất bị cầm lấy, Phương Nguyệt Tầm mãnh liệt hít một hơi, đã bị bàn tay của hắn làm tan rã.

Nhẹ nhàng xoa nắn vật nhỏ tinh xảo trong lòng bàn tay, động tác của hắn bắt đầu nóng lên, Long Nghiễn cắn lấy lỗ tai của cậu tiết tấu trở nên dồn dập, “Thoải mái sao, biểu tình của em đẹp quá, mỗi lần nhìn thấy em như vậy anh đều không thể nhịn nổi muốn em, Nguyệt Tầm, đem mặt xoay lại đây, anh muốn nhìn bộ dáng lúc bắn ra của em.”

Rõ ràng đây là lời nói tâm tình, làm cho Phương Nguyệt Tầm ngượng ngùng không chịu nổi, muốn thoát ra khỏi giọng nói đầy quyến rũ của hắn.

“Ngoan, nghe lời, em như vậy anh không nhìn thấy nha.” Long Nghiễn giống như đang trừng phạt cậu tội không cho hắn nhìn mặt, ở phần thân bắt đầu xoa nắn hai quả cầu lạnh lạnh.

“A, không, không được.” Phương Nguyệt Tầm không cách nào nhịn được mở miệng cầu xin, nhưng vẫn không đem mặt quay lại cho hắn nhìn.

“Anh muốn, muốn vuốt ve em, còn muốn đi vào em, bên trong của em nóng đến nỗi khiến cho anh mỗi lần đều không nỡ đi ra, hận không thể mang em theo bên người, lúc nào đều có thể đi vào tận cùng bên trong em, Nguyệt Tầm, nói cho anh biết, em có muốn anh hay không.”

“Không được!” Phương Nguyệt Tầm mãnh liệt đẩy người đang ôm lấy mình, tức giận một cước đem người đá văng ra! Cậu mặc kệ biểu tình sững sờ của Long Nghiễn, nước mắt bắt đầu rơi, lớn tiếng chửi mắng!

“Anh xem em là cái gì?! Lúc nào cũng là món đồ chơi để anh phát tiết sao?! Hay chỉ có mỗi thân thể của em làm anh cảm thấy hứng thú! Anh dê tiện cũng vừa thôi chứ!?”

“Em nói bậy bạ cái gì? Lúc nào anh đối với em như vậy?!” Long Nghiễn cũng tức giận, thời điểm đang ngọt ngào thân mật lại đi đá văng ra, thế nhưng còn bịa đặt chỉ trích hắn, hắn mới muốn hỏi, cậu xem hắn như cái gì?!

“Chính anh không nhận ra sao? Buổi sáng anh vừa mới làm, hiện tại cũng muốn! Anh ngẩng lên xem, em đến tốt cùng là gì của anh?!”

“Em là người yêu của anh! Anh ôm em là bởi vì anh thích em, người yêu không làm chuyện đó thì là người yêu sao?!”

“Long Nghiễn! Em là người yêu của anh sao?! Chỉ cần gặp mặt thì làm tình, làm xong thì ném tiền lại chạy lấy người, em là cái gì a? Là súng vật được anh bao dưỡng sao? Là nam kỹ chuyên dụng của anh sao?!”

Ba! Một cái tát thật mạnh đánh trên mặt Phương Nguyệt Tầm, Long Nghiễn quả thực phát điên cảm tức nhìn Phương Nguyệt Tầm.

Phương Nguyệt Tầm bất ngờ thất thần, ngơ ngác nhìn Long Nghiễn. Nước mắt giống như vỡ đê mãnh liệt chảy ra, Phương Nguyệt Tầm che đi vết đau đớn trên mặt, cúi đầu tính chạy đi. Nhưng Long Nghiễn vẫn bắt được cậu.

“Em đứng lại đó cho anh!”

“Buông tay!” Phương Nguyệt Tầm không biết lấy khí lực từ đâu vùng vẫy khỏi bàn tay Long Nghiễn, vội vàng chạy ra ngoài. Long Nghiễn chưa đuổi kịp đã bị thư ký mang thần tình khiếp sợ ngăn cản.

Nhìn văn kiện trong tay thư ký cần hẩn ký tên, Long Nghiễn mất đi cơ hội bắt Phương Nguyệt Tầm trở lại.

END 30 + 31

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Cầm đầu chạy, cũng không thềm chú ý đến phương hướng, Phương Nguyệt Tầm chạy nhanh đến nỗi phổi như muốn nổ tung, mới không thể không dừng lại. Trên mặt đau đớn, năm ngón tay hằn lên vết đỏ, cậu thật không ngờ hẩn có thể ra tay đánh cậu? Buồn bực mấy ngày qua giờ phút này đều rít gào trong ngực!

Phương Nguyệt Tầm hơn nửa ngày mới bình tĩnh lại được, tìm một chỗ không có gió ngồi xuống, nơi bị đánh.. đau đến nỗi nước mắt vô thanh vô tức rơi xuống. Cậu không thể lý giải nỗi tại sao chính mình lại làm cho tình cảm của hai người lâm vào tình trạng như vậy, vốn là thương hẩn a, thương hẩn bằng tất cả tấm lòng của mình, cậu yêu cầu không nhiều lắm, chỉ cần hẩn có thể dịu dàng một ít, săn sóc một ít là tốt lắm rồi, cậu thậm chí không thềm để ý người khác sẽ nhìn cậu như thế nào, không thềm quan tâm những lời nói cười nhạo vũ nhục, chỉ cần hẩn dịu dàng nói thương cậu, đó chính là thỏa mãn lớn nhất đối với cậu. Nhưng mà, tại sao? Tại sao lời yêu của hẩn với hành vi hoàn toàn không giống nhau? Hạnh phúc ngọt ngào lúc ban đầu đâu? Những lời nói tri kỷ đâu? Cho dù không nói lời nào thì hành động dịu dàng làm cậu cảm động đâu? Hiện tại chỉ còn lại quan hệ thể xác và tiền bạc thôi sao? Nếu là như vậy, cậu tuyệt đối không cần! Cậu tình nguyện ngồi trong phòng khách tán gẫu với hẩn suốt đêm, còn hơn là bị hẩn đẩy nhanh tốc độ làm tình không ngừng nghỉ! Cậu tình nguyện nhìn hẩn làm việc trong thư phòng đến tận bình minh, cũng không muốn tiến vào nơi làm việc của hẩn bị những người nhân viên dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá! Mong muốn của cậu không nhiều lắm, ít nhất hiện tại cậu chỉ hy vọng hẩn có thể hiểu được cậu, không cần dùng thân thể và tiền bạc để thương cậu.

Nhưng mà, Long Nghiễn của cậu dường như không hiểu điều này.

Không biết đã ngồi được bao lâu, Phương Nguyệt Tầm lau lau nước mắt trên mặt, đứng lên. Đi tiếp hay trở về, cậu căn bản không biết, đành phải đứng ngu ngốc trên đường.

Người đi đường vội vàng qua lại, Phương Nguyệt Tầm vẫn nhìn chăm chú cái điện thoại đã tắt nguồn, do dự một chút rồi bỏ vào trong túi áo. Cậu không biết Long Nghiễn có gọi tới hay không, cũng không biết bây giờ hẩn có lo lắng chạy đi tìm mình không, hết thấy đều trở nên không thể xác định được. Ngay tại lúc thất hồn lạc phách, phía trước có một người đang đi đột nhiên dừng lại, Phương Nguyệt Tầm thiếu chút xúi dộng vào thân thể của người kia.

“Em xảy ra chuyện gì, đi đường tại sao không ngẩng đầu lên?”

Phương Nguyệt Tâm ngẩng đầu lên nhìn nhìn, sau đó, cái gì cũng không có nói bước thẳng về phía trước. Nhưng người kia không thể phớt lờ ánh mắt đáng thương khóc đến sưng đỏ kia, bước nhanh đuổi theo giữ chặt lấy cậu.

“Em xảy ra chuyện gì? Đã khóc sao?”

Phương Nguyệt Tâm không nói, lặng im giống như con rối gỗ.

“Em đang muốn về nhà sao?”

Phương Nguyệt Tâm không có lắc đầu cũng không có gật đầu, cậu làm sao có thể quay về cái nhà mà chỉ có một mình cậu cô đơn lẻ loi.

“Theo anh đi, trước nên ăn một chút gì đó.” Người nọ muốn kéo Phương Nguyệt Tâm đi, nhưng lúc này những đồng nghiệp của hắn cũng đã trở lại, thấy hắn đang lôi kéo một đứa nhỏ đáng thương, đều mở miệng hỏi.

“Lão Hàn, ai vậy a?”

“Một người bạn, tôi cùng cậu ta có chuyện cần nói, mọi người cứ đi trước.”

Tạm biệt bạn bè xong Hàn Khôn dẫn Phương Nguyệt Tâm đi vào một nhà hàng im ắng u nhã.

Nhìn động vật nhỏ bị thương ngồi trước mặt, Hàn Khôn chẳng biết tại sao lại cảm thấy đau lòng. Ánh mắt tràn ngập ánh sáng mặt trời mà hắn rất thích hiện tại đau thương đến sắp rơi lệ. Hàn Khôn tiếp nhận chai rượu từ bồi bàn rồi bảo hắn không cần lại đây nữa, đem một ly rượu cùng một ly nước ấm, đặt trước mặt Phương Nguyệt Tâm.

“Uống cái này có thể làm ấm người, còn uống cái này có thể làm ấm lòng, em muốn cái nào?”

Phương Nguyệt Tâm mờ mịt nhìn hai cái ly trước mặt, thật lâu sau đó mới mở miệng nói chuyện.

“Uống rượu sẽ quên đi rất nhiều chuyện xảy ra sao?” Giọng nói khàn khàn không có một chút sắc thái tình cảm.

“Em chưa từng uống rượu sao?” Hàn Khôn hỏi.

Phương Nguyệt Tâm lắc lắc đầu.

“Uống nhiều là có thể.”

“Có thể uống đến mất trí nhớ luôn sao?”

Người này tuy đang khổ sở thế nhưng vẫn rất đáng yêu, giống như một đứa nhỏ khả ái. Hàn Khôn nở nụ cười,

“Vậy thì phải xem em có thể uống nhiều hay ít, không nên miễn cưỡng chính mình.”

Phương Nguyệt Tâm cắn môi, dứt khoát cầm lấy ly rượu uống sạch một hơi.

“Uy, đừng uống mau như thế.” Nhìn cậu uống xong mang vẻ mặt thống khổ, Hàn Khôn gấp một chút thức ăn đặt trong chén Phương Nguyệt Tâm.

Phương Nguyệt Tâm chán ghét hương vị đắng nghét trong miệng, nhin không được bắt đầu run lên, nhưng cậu lại tự cầm chai rượu rót cho mình một ly nữa.

.....

Đêm khuya, Vương Đoạt nằm chán ngồi trước computer vào mạng, đang định tắt máy đi ngủ thì di động vang lên, buồn bực không biết ai đã trễ như vậy còn gọi điện thoại, nhưng vừa nhìn thấy dãy số thì trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

“Uy, Long Nghiễn, trễ như vậy tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Nguyệt Tâm, có ở chỗ cậu không?”

“Nguyệt Tâm? Không có. . . . Hai người xảy ra chuyện gì?” Quả nhiên không ngoài suy đoán.

“Vương Đoạt, tôi chỉ biết muốn em ấy có an toàn hay không, tôi sẽ không tìm em ấy đâu, nói cho tôi biết, em ấy có ở đó hay không?”

“Thật sự không có, hai người đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“.....Không có gì, tôi cúp máy đây.”

“Chờ một chút! Anh nếu không nói cho tôi biết, ngay bây giờ tôi sẽ chạy qua nhà anh để hỏi đó!”

Đầu bên kia điện thoại, Vương Đoạt nghe thấy một tiếng thở dài trầm thấp.

.....

Chưa thấy qua người nào uống rượu mà lại đáng yêu như thế! Hàn Khôn nhìn Phương Nguyệt Tầm cầm lấy cái ly quờ quạng tìm kiếm cái miệng của cậu thì nhin không được suy nghĩ như thế. Phương Nguyệt Tầm đã uống hai chai rượu, chừng ấy rượu trong mắt Hàn Khôn chỉ dùng để giải khát, nhưng Phương Nguyệt Tầm lúc này đã ngã trái ngã phải, còn cố gắng đưa rượu vào miệng, nhìn bộ dạng đáng yêu của cậu Hàn Khôn cũng không muốn ngăn cản, cứ để cho cậu uống. Chờ khi không chịu nổi mới đưa tay giúp Phương Nguyệt Tầm nâng ly đặt đúng vào miệng, Phương Nguyệt Tầm không cảm kích còn trừng mắt liếc hần một cái.

“Tự tôi làm được, không cần anh giúp.”

“Em cứ uống xong đi rồi thật sự mất trí nhớ.” Hàn Khôn cười nói.

“Mất trí nhớ được thì tốt, ai muốn nhớ chứ, nhớ mình bị đánh a.”

“Có người đánh em?” Hàn Khôn lập tức nhú mày.

“Nói bậy! Ai, ai có thể đánh, đánh tôi! Tôi, tôi, tôi là một người, cho nên, không có, có người đánh tôi.”

Hàn Khôn nhìn người miệng mồm nói nhừa nhựa kia bắt đầu rơi lệ, hần lại vì cậu mà cảm thấy khổ sở. Đứng dậy đi qua ngồi bên người Phương Nguyệt Tầm, dịu vai cậu, để cho cậu dựa vào người hần.

“Anh không có một vị trí gì ở trong lòng em sao?” Hàn Khôn vỗ vỗ cánh tay Phương Nguyệt Tầm, hy vọng có thể an ủi người đáng thương này.

Phương Nguyệt Tầm tựa hồ có cảm giác được mình đang được Long Nghiễn ôm ấp, cái ôm tràn ngập ấm áp cùng quan tâm. Nước mắt càng rơi nhiều hơn.

“Anh, anh không được, không được khi dễ em, em, em rất sợ hãi.” Giọng nói nho nhỏ yếu ớt làm đau lòng người, Phương Nguyệt Tầm tựa vào vai người mà cậu tưởng là Long Nghiễn, nức nở nói.

Cho dù biết chữ “anh” từ trong miệng cậu không phải là hần, nhưng Hàn Khôn vẫn mạnh mẽ ôm chặt lấy Phương Nguyệt Tầm, cười nhạo chính mình có thể thế thân cho người khác để làm việc an ủi này, chuyện như thế căn bản không phải là tác phong của hần. Bất quá, đối phương lại là người rất đáng yêu, cho nên làm trái một lần cũng không gây trở ngại gì.

“Sẽ không, anh sẽ không khi dễ em.” Giọng nói rất dịu dàng, nhưng mà, tổng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó.

“Anh, anh gạt người.”

“Thật sự.”

“Vậy, vậy nói thì phải giữ lời a, Nghiễn Mục.”

Nghiễn Mục?! Là tên của người kia sao? Thì ra cái người tên “Nghiễn Mục” là người làm cho cậu có biểu tình phấn khích như vậy, cũng là người đang làm rối loạn tâm tình của cậu. . . . Thật là một tên nhóc hạnh phúc.

“A, nói thì giữ lời.”

“Hắc hắc.” Phương Nguyệt Tầm cười ra tiếng ngẩng đầu.

Hàn Khôn mãnh liệt hít một hơi thật sâu, ánh mắt không thể dời khỏi khuôn mặt Phương Nguyệt Tầm. Khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm nước mắt còn mang theo vẻ hạnh phúc thỏa mãn, đôi mắt đen to ướt át nhìn hần, làn da hồng hào và đôi môi tình xảo cong cong như vầng trăng lưỡi liềm, người hần đang ôm kia nở nụ

cười không hề để phòng, còn mang vẻ mặt giống như hấn là điểm tựa duy nhất để cậu dựa vào. Hàn Khôn vội vàng đem cái đầu Phương Nguyệt Tầm đè thấp xuống, cố gắng ổn định trái tim của chính mình, trong lòng nén giận nói “Đừng nhìn anh như thế, anh không phải là Nghiên Mục của em.”

Đáng yêu quá. .. !. Xinh đẹp quá. . . . !. Thậm chí còn thuần khiết quá. . . . ! Hấn thiếu chút nữa thì tẩu hỏa nhập ma, người này, quá nguy hiểm.

Lúc nhìn thấy Phương Nguyệt Tầm cùng Long Nghiễn nói chuyện điện thoại, Hàn Khôn đã nhìn ra biểu tình hạnh phúc của Phương Nguyệt Tầm tuyệt đối không phải là do cảm giác của một nam nhân đối với nữ nhân, cái loại cảm giác ngọt ngào được che chở kia chỉ có thể là tình yêu đồng tính mới có. Ban đầu Hàn Khôn đã có suy đoán như vậy, đợi cho đến khi nắm lấy bàn tay của Phương Nguyệt Tầm, thấy cậu ngưỡng ngừng hoảng sợ cùng bộ dáng tức giận mới hoàn toàn chắc chắn, người đáng yêu này có một người tình đồng tính. Phương Nguyệt Tầm cùng hấn chung một loại người! Hấn cũng không thêm để ý chuyện này chuyện kia, chỉ cần có thể làm cho Phương Nguyệt Tầm đáp ứng yêu cầu của hấn, quan tâm người khác làm gì. Nhưng sự tình có chút vượt quá sức tưởng tượng của hấn, hấn không ngờ lúc bản thân nhìn thấy bộ dáng mất mát của Phương Nguyệt Tầm liền không nỡ bỏ lại cậu một mình, thấy Phương Nguyệt Tầm khóc đến như vậy làm hấn cảm thấy đau lòng, thấy Phương Nguyệt Tầm cười đến vô tư như vậy làm tâm hấn bắt đầu rung động! Cho nên, hấn mới có cảm giác Phương Nguyệt Tầm quá nguy hiểm, lúc tiếp xúc với cậu, hấn đã cảnh cáo bản thân không cho phép nảy sinh tình cảm với cậu. Đó chính là điều mà hấn kiêng kị nhất, cùng diễn viên hợp tác phát sinh tình cảm gút mắc, Hàn Khôn hấn tuyệt đối không làm cái chuyện này đâu, đây chính là nguyên tắc sống của hấn!

Ý thực được sự tình không ổn, Hàn Khôn lấy ly rượu trong tay Phương Nguyệt Tầm ra, gọi bồi bàn đến tính tiền, chờ đến khi ra khỏi nhà hàng hấn mới bắt đầu phát rầu. Muốn dẫn Phương Nguyệt Tầm về nhà sao? Ngẫm lại trong nhà còn có vật cưng của giới quảng cáo nằm trên giường chờ hấn, nếu dẫn thêm người về nhà chắc chắn sẽ có chiến tranh xảy ra! Một người là tình nhân khoái ăn dấm chua của mình, một người là Phương Nguyệt Tầm đã tỉnh rượu, một người nữa là “Nghiên Mục” của Phương Nguyệt Tầm sau khi biết chuyện, hấn nhất định sẽ chết thực sự rất thảm!

“Nguyệt Tầm, Nguyệt Tầm, em sống ở nơi nào a? Nguyệt Tầm?”

Hấn nâng Phương Nguyệt Tầm đã sớm bất tỉnh nhân sự lên hỏi, Hàn Khôn buồn rầu lắc đầu, phải thử một lần thôi. Hàn Khôn lay động mạnh thân thể cùng khuôn mặt Phương Nguyệt Tầm, lớn tiếng kêu tên của cậu, cuối cùng cũng có chút phản ứng.

Phương Nguyệt Tầm mở mắt câu đầu tiên chính là, “Tôi muốn ới.”

Hàn Khôn vội vàng nâng cậu đi đến một góc đường, quay người lại che chắn phía sau lưng cậu, nghe thấy cậu đem hết những thứ trong dạ dày ra ới sạch sẽ, rồi lấy khăn tay ra giúp người đang đứng không vững lau mặt.

“Đừng nhức nhích, lau khô sạch sẽ là tốt rồi, Nguyệt Tầm, em ở nơi nào?”

“Trong nhà.”

“Nhà ở chỗ nào?”

“Trong tiểu khu.”

“Địa chỉ, anh muốn chính xác địa chỉ?!”

“Địa chỉ? Ai muốn? Của ai?”

“Anh muốn! Của em!”

Hàn Khôn mau chóng bị cậu chọc cười, người đáng yêu như thế thật sự lúc tức giận cũng làm cho người ta thích muốn chết. Hàn Khôn đang định đem người mang về nhà, chợt nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói đầy cảnh cáo.

“Anh không có tư cách muốn cậu ta! Buông ra!”

Hàn Khôn chưa kịp hiểu được chuyện gì, thì thấy một người nam nhân từ trong lòng ngực của hắn cướp đi Phương Nguyệt Tâm, Hàn Khôn lắc mình ôm chặt hơn người trong lòng ngực, một đôi mắt tràn ngập đã tính nhìn thẳng tắp vào người kia.

END 32

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

“Cậu là ai?” Hàn Khôn giống như đang uy hiếp hỏi.

“Anh là ai?” Nam nhân cũng không hề thua kém hỏi hắn.

“Tôi là bạn của cậu ấy.” Hàn Khôn dùng hai tay ôm chặt lấy người trong lòng ngực, người nam nhân lập tức mang biểu tình đầy phẫn nộ.

“Bạn bè? Bạn bè của Nguyệt Tâm tôi đều biết, tại sao chưa từng thấy qua anh?!”

Nhìn người nam nhân trước mắt này bề ngoài nhã nhặn tuấn tú, đột nhiên Hàn Khôn ý thức được cái gì đó.

“Cậu tên là gì?”

“Không liên quan đến anh, đưa Nguyệt Tâm cho tôi.” Nam nhân không chút nào nhượng bộ nói.

“Trừ phi cậu có thể chứng minh, Nguyệt Tâm quen biết cậu.”

Nam nhân trừng mắt nhìn Hàn Khôn, đi đến trước mặt Phương Nguyệt Tâm nhìn nhìn, lập tức phát hỏa với Hàn Khôn.

“Anh cho cậu ta uống rượu? Nguyệt Tâm chưa bao giờ uống qua rượu, rốt cuộc anh đang mưu tính cái gì?!”

“Không cần tự tiện tưởng tượng bậy bạ!” Hàn Khôn buồn bực ném qua một câu, nam nhân này tuy rằng tức giận cũng không có nói thêm cái gì.

“Nguyệt Tâm, tỉnh tỉnh, Nguyệt Tâm.” Nam nhân nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt của Phương Nguyệt Tâm rồi sau đó dùng hai tay ấn huyệt trên đầu cậu, chốc lát Phương Nguyệt Tâm liền mở mắt, chớp chớp mắt nhìn hơn nửa ngày!

“Nguyệt Tâm, là anh, em đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của nam nhân trở nên dịu dàng thương tiếc, vừa nói chuyện vừa không quên mát xa cho Phương Nguyệt Tâm.

“A, Thiên Phi ca. Thiên Phi ca!” Phương Nguyệt Tâm nhìn thấy người trước mắt rõ ràng là Đồng Thiên Phi, sau đó quả thực như nhìn thấy mẹ ruột mà khóc nức nở nhào vào trong lòng ngực Đồng Thiên Phi.

Đồng Thiên Phi nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng Phương Nguyệt Tâm, chờ cậu chậm rãi an tĩnh lại.

Thiên Phi? Xem ra người này không phải là “Nghiên Mộc” từ trong miệng Phương Nguyệt Tâm nói ra, Hàn Khôn có chút thất vọng đứng sang một bên nhìn hai người bọn họ.

“Nguyệt Tâm, xảy ra chuyện gì?”

Hỏi cậu, cậu cũng không nói, chỉ lắc đầu. Đồng Thiên Phi đành phải nhìn sang Hàn Khôn.

“Tôi cũng không biết, tôi ở trên đường gặp được cậu ta, bộ dáng cậu ta giống như không có nhà để về.” Hàn Khôn đơn giản kể cho Đồng Thiên Phi sự tình đã trải qua.

“Nguyệt Tâm đã cùng Long Nghiễn cãi nhau sao?” Không đề cập tới Long Nghiễn thì không sao, nhưng vừa nghe tới tên Phương Nguyệt Tâm càng khóc dữ dội.

Thì ra người kia thật sự tên “Long Nghiễn” a. . . . Cái tên rất quen tai, giống như đã nghe qua ở đâu rồi.Hàn Khôn đang cố gắng nhớ lại cái tên đó đã nghe ở đâu thì Đồng Thiên Phi đã nói.

“Đừng khóc, trễ như vậy vẫn chưa về nhà, Long Nghiễn sẽ lo lắng, anh gọi điện thoại kêu hắn tới đón em được không?”

Này thật sự muốn nhìn người như thế nào có thể làm cho Phương Nguyệt Tầm thương tâm đến thế, bộ dáng đến tốt cùng ra sao! Hàn Khôn có chút chủ ý méo mó, đi từng bước tới trước.

“Xe của ta đậu phía trước, cứ lên xe rồi nói sau.”

Đồng Thiên Phi nhìn Hàn Khôn gật đầu, hai người dìu Phương Nguyệt Tầm ngã nghiêng ngồi vào trong xe của Hàn Khôn.

Đồng Thiên Phi ngồi ở ghế sau làm cho Phương Nguyệt Tầm tựa vào trên người của mình, tiếp nhận chai nước Hàn Khôn đưa qua uy cậu uống ngay từng hớp.

“Nguyệt Tầm, anh gọi điện thoại cho Long Nghiễn được không?”

“Không cần.Em không muốn thấy hắn.” Phương Nguyệt Tầm tuy rằng đầu choáng váng đến lợi hại, vừa nghe thấy coi như thanh tỉnh chút ít, hiện tại cậu không muốn nhìn thấy Long Nghiễn.

“Hai người đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?” Đồng Thiên Phi cái gì cũng không biết, chỉ có thể ngồi đó mà lo lắng. Nếu lỡ mãng gọi điện thoại cho Long Nghiễn, chờ khi Long Nghiễn biết được Phương Nguyệt Tầm đã cùng một người nam nhân đi uống rượu, còn uống say như thế, Phương Nguyệt Tầm cùng người kia chắc chắn sẽ gặp rắc rối!

“Tôi không biết cậu ta cùng người tên “Long Nghiễn” kia phát sinh cái gì, bắt quá, nghe thấy lời nói của cậu ta có thể thấy được đã bị khi dễ rất đáng thương, đến nỗi Nguyệt Tầm đã nói có người đánh cậu, tôi thì không biết có phải “Long Nghiễn” kia hay không.” Hàn Khôn ngồi phía trước nhìn vào kính xe nói với Đồng Thiên Phi.

“Nguyệt Tầm bị đánh? Nguyệt Tầm, nói chuyện a, có phải Long Nghiễn đánh em hay không? Nói chuyện a!” Đồng Thiên Phi gần như muốn nhảy dựng lên! Nhưng Phương Nguyệt Tầm vẫn lặng yên không nói, mặc kệ Đồng Thiên Phi hỏi như thế nào, cậu cũng không chịu nói chuyện.

“Nguyệt Tầm, nếu em không muốn quay về chỗ Long Nghiễn, vậy qua nhà anh được không? Anh sẽ không nói cho Long Nghiễn biết.” Đồng Thiên Phi sờ tóc Phương Nguyệt Tầm, giống như một người anh lớn cưng chiều nhìn cậu, Phương Nguyệt Tầm gật đầu rồi tựa trên người Đồng Thiên Phi nhắm hai mắt lại.

Giúp Đồng Thiên Phi dìu Phương Nguyệt Tầm đang mê mang vào phòng ngủ, Hàn Khôn từ trong túi lấy ra một danh thiếp đưa cho Đồng Thiên Phi.

“Tôi và thầy giáo của cậu ta là bạn bè, mấy ngày hôm trước quen biết cậu ta, cũng không phải là người khả nghi. Trên này có số điện thoại, có cần gì giúp đỡ thì cứ đến tìm tôi.”

Đồng Thiên Phi nhìn tấm card chỉ viết tên và dãy số điện thoại, diện mạo người trước mắt khiến người ta cảm thấy nguy hiểm, thủy chung không hề lơ là cảnh giác. Hàn Khôn nhìn ánh mắt hoài nghi của Đồng Thiên Phi nở nụ cười.

“Tôi có một công ty điện ảnh và truyền hình tuy không tính là lớn, nghề nghiệp của tôi chính là đạo diễn, không tin lời của tôi thì có thể đến nơi làm việc của tôi.”

“Thật vậy sao? Nói thử tên một bộ phim của anh xem?” Đồng Thiên Phi còn muốn xác minh lời nói của hắn.

“Đêm lạnh.”

Đồng Thiên Phi lập tức cười lạnh lùng nói: “Tôi không nhớ rõ đạo diễn “Đêm lạnh” là “Tát Vân Diệp” từ lúc nào biến thành “Hàn Khôn” rồi.”

“ “Tát Vân Diệp” chính là tên mẹ của tôi, vì kỷ niệm, nên tôi đã lấy làm bút danh. Cậu có thể đi ra rạp chiếu phim nhìn xem ảnh của tôi trên tờ áp-phích. Tạm biệt.”

Nói xong, Hàn Khôn ly khai khỏi nhà của Đồng Thiên Phi.

.....

Sáng sớm, ánh nắng chói mắt làm Phương Nguyệt Tầm từ trong cơn đau đầu kịch liệt tỉnh dậy, miệng khô lưỡi khô muốn tìm nước uống, lại phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, trong một lúc nhất thời những chuyện xảy ra lúc tối tràn vào trong đầu, sau đó có chút tức giận nói thầm “Ai nói uống rượu có thể mất trí nhớ, gạt người!”

Phương Nguyệt Tầm đứng dậy đi xuống giường, mở cửa phòng ngủ ra thì thấy Đồng Thiên Phi đã chuẩn bị điểm tâm đầy đủ, hẩn nhìn Phương Nguyệt Tầm mỉm cười nói.

“Sớm a, Nguyệt Tầm.”

“Sớm, Thiên Phi ca.”

Đồng Thiên Phi để cho Phương Nguyệt Tầm đánh răng rửa mặt, tắm rửa xong xuôi sau đó mới an bài cậu ngồi trước mặt.

“Hôm nay có muốn đi học không?”

“Có thể hơn mười một giờ mới đi, bây giờ là chương trình học tự chọn.” Nhìn thức ăn phong phú trên bàn, Phương Nguyệt Tầm một chút cảm giác muốn ăn cũng không có.

“Nguyệt Tầm, vẫn không muốn nói sao?” Đồng Thiên Phi thử cùng cậu nói chuyện, hy vọng cậu có thể nói cho hẩn biết, đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Thực xin lỗi, em. . . .” Phương Nguyệt Tầm vô lực rũ hai vai xuống, bộ dáng thoát nhìn rất đáng thương. Đồng Thiên Phi cười cười sờ tóc của cậu.

“Không sao, không muốn nói thì không nói, mau ăn một chút rồi anh đưa em đến trường.”

Cái miệng nhỏ nhắn cứ thế mà cắn cắn bánh mì, Phương Nguyệt Tầm ăn mà không biết vị.

.....

Suốt một ngày không có mở điện thoại, suốt một ngày Phương Nguyệt Tầm cũng không cười, mỗi lần nói chuyện đều rất ít. Buổi chiều sau khi tan học, một mình ngồi trong lớp học vắng vẻ đã lâu, cả ngày không ăn cái gì vào dạ dày nên cuối cùng cũng bắt đầu kêu la phản kháng sự ngược đãi của chủ nhân. Phương Nguyệt Tầm đành phải đeo túi xách ly khai lớp học.

Sắc trời bên ngoài đã ảm ảm tối, Phương Nguyệt Tầm nhớ tới Đồng Thiên phi đã dặn cậu phải về chỗ của hẩn, nhưng mà Phương Nguyệt Tầm không muốn gây cho hẩn thêm phiền toái, một người ở trong sân trường dùng tốc độ như rùa bò đi ra cánh cổng.

“Nguyệt Tầm. . . .” Một giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, từ phía trước truyền đến.

Phương Nguyệt Tầm vừa nhìn thấy Long Nghiễn thì ánh mắt dần nóng lên, cậu dừng lại nghe bước chân Long Nghiễn đang đi tới, trong lòng vừa ủy khuất lại vừa khẩn trương.

“Anh tìm em suốt cả buổi tối, em đi đâu?” Long Nghiễn nhìn Nguyệt Tầm của hẩn mới không gặp một ngày đã tiêu tụy thành cái dạng này liền đau lòng không thôi.

“Ồ. . . .Anh còn hỏi cái gì làm gì, dù sao em cũng không chết được.” Trong giọng nói của cậu có bao nhiêu là thương tâm, nếu hẩn thực sự quan tâm tới cậu, tại sao bây giờ mới đến tìm cậu? Sáng sớm đâu? Giữa trưa đâu? Còn nếu hẩn nguyện ý đi tìm thì có thể dành một chút thời gian để tìm cậu mà? Chỉ vì bây giờ có thời gian rảnh mới đi tìm cậu sao? Vậy sự hiện hữu của cậu cùng ý nghĩ của từ “trống không” chẳng phải là giống nhau sao! Chỗ trống, dư thừa, ở bên cạnh hẩn lại bị xem như một loại tồn tại như thế. . . . Phương Nguyệt Tầm đau đớn cúi đầu quyết không nhìn tới người trước mặt.

“Nguyệt Tầm, ngày hôm qua anh đánh em, là anh không đúng, xin lỗi.” Long Nghiễn từ lúc tát cậu một cái kia thì liền cảm thấy hối hận, nhưng Nguyệt Tầm của hẩn thật sự không nên hạ thấp bản thân như thế, kia làm cho hẩn đau lòng đến nỗi không kiềm nổi sự tức giận.

“Đánh cũng đã đánh, xin lỗi có thể. . . . Em ở trong mắt anh bất quá là cái. . . .”

“Nguyệt Tầm! Không cho phép em nói nữa. Theo anh về nhà!” Long Nghiễn cắt ngang lời nói của cậu, hẳn không muốn nghe thấy cái từ ngữ khiến cho hắn đau lòng, khiến cho hắn tức giận.

“Em không tính sẽ theo anh trở về.” Phương Nguyệt Tầm thủy chung không hề nhìn Long Nghiễn cho dù chỉ liếc mắt một cái, cho nên cậu không có phát hiện trong ánh mắt của Long Nghiễn vừa mang vẻ trù mến lại luyến tiếc đau lòng.

“Nguyệt Tầm, không cần tùy hứng nữa, em không biết bản thân đã sai phạm cái gì sao?”

“Không biết, ít nhất em không muốn biết anh lên giường với em chỉ để giải quyết nhu cầu và tiền bạc.”

“Em. Được rồi, nếu em muốn vậy thì cứ đi, nếu em không biết được chính mình sai ở chỗ nào, em có thể không trở về nhà, anh cũng sẽ không tới tìm em, có thể cam đoan cho em một nơi an toàn để hảo hảo suy ngẫm lại.” Nói xong Long Nghiễn hoàn toàn không lưu luyến xoay người bước đi, Phương Nguyệt Tầm đứng phía sau gắt gao cắn môi, không cho phép tiếng khóc truyền ra.

Cậu đang khóc, khóc đến thương tâm, khóc đến ủy khuất, đã rất lâu hắn không có nghe thấy tiếng khóc của cậu, mà lúc này gần như muốn xé nát tim của hắn. Long Nghiễn chịu đựng đau đớn cùng dày vò, vì để cho cậu hiểu được giá trị của bản thân, hiện tại hắn chỉ có thể tàn nhẫn rời đi.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, rồi nghe được tiếng ô tô chạy như bay, Phương Nguyệt Tầm giống như mất đi hết toàn bộ thể giới, bất lực ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn nước mắt đem nhuộm ướt mảnh đất. Không biết lúc nào ở bên cạnh có thêm một người, trên đầu có thêm một bàn tay.

“Không nên ngồi ở đây khóc, về nhà tôi cho cậu khóc đến thống khoái.”

Phương Nguyệt Tầm tựa vào trên vai Vương Đoạt khóc nức nở.

Lặng lẽ đóng cửa lại, Vương Đoạt nhìn thoáng qua cửa phòng lần cuối rồi mặc áo khoác rời khỏi nhà.

Dưới lầu, Vương Đoạt đi đến chiếc xe màu trắng, người ở bên trong giúp hắn mở cửa xe, hắn cong người ngồi xuống.

“Như thế nào rồi?” Đồng Thiên Phi nhìn Vương Đoạt châm điều thuốc đem kính xe mở ra một chút.

“Mới vừa ngủ, tôi còn không biết Nguyệt Tầm thế nhưng có thể khóc như thế, khóc một hơi ba tiếng đồng hồ! So với Tiểu Vác còn lợi hại hơn, ai nói nước mắt nữ nhân đáng sợ, tôi thấy nam nhân khóc quả thực mới đáng sợ.” Vương Đoạt phát hiện chính mình đã bồi Phương Nguyệt Tầm khóc đến ba tiếng nên oán hận, Đồng Thiên Phi ngồi kế bên thản nhiên cười cười.

“Nguyệt Tầm, tương đối đặc thù thôi.”

“Còn người kia ra sao?” Vương Đoạt phi thường muốn biết Long Nghiễn lúc này mang trạng thái như thế nào, có phải giống như suy đoán của hắn hay không.

“Người kia a, chẳng biết nên nói thế nào. . . . Không có gì, giống như ngày thường.”

“Đây chẳng qua là ngoài mặt thôi, tôi không tin hắn không lo lắng! Từ khi hắn rời khỏi trường học tôi liền biết, Nguyệt Tầm thực sự đã chọc giận hắn.” Vương Đoạt phun ra một vòng khói dày đặc, giọng nói bình thản giống như đang bàn luận về thời tiết ngày mai.

“Tại sao cậu nói như vậy?” Đồng Thiên Phi đang muốn trưng cầu ý kiến của Vương Đoạt, điểm này cũng giống với ý của hắn. Thông qua mối quan hệ của Long Nghiễn và Phương Nguyệt Tầm, hẳn quen Vương Đoạt cho tới nay, biết được Vương Đoạt cùng tuổi với Phương Nguyệt Tầm, chẳng những tâm tư thấu đáo còn phi thường bình tĩnh trầm ổn, hoàn toàn không giống với tính tình mà những người ở độ tuổi như hắn nên có, tuy rằng hắn ở ngoài mặt thì hi hi ha ha, nhưng ánh mắt của hắn có thể nhìn thấu rất nhiều chuyện, rồi mới dấu ở trong lòng tuyệt đối không dễ dàng biểu lộ ra. Đồng Thiên Phi vô cùng thích Vương Đoạt, mà Vương Đoạt tựa hồ cũng thích nói chuyện với hắn. Hai năm nay có một sự khác biệt, hai người họ thường xuyên vứt bỏ Long Nghiễn và Phương Nguyệt Tầm, mang theo Khương Tiểu Vác, ba người cùng đi dùng cơm nói chuyện phiếm.

Vương Đoạt biết Đồng Thiên Phi cũng giống mình rất quan tâm tới hai người kia, hần phun một vòng khói thờ dài nói.

“Lần này Tiểu bạch thổ sai lầm rồi, tôi đứng về phía Đại hôn lang.” Lời nói khôi hài của Vương Đoạt làm cho Đồng Thiên Phi bật cười.

“Lời nói của Nguyệt Tầm thật sự có chút đả thương người, như dù thế nào thì Long Nghiễn cũng không nên đánh cậu ấy.”

“Đúng là Nguyệt Tầm hơi quá đáng, lời nói của cậu ta chẳng những vũ nhục chính mình, còn vũ nhục luôn Long Nghiễn. Đối lại là tôi, nói không chừng tôi còn làm ra đến việc gì nữa. . . .” Tựa hồ chưa nói hết, Vương Đoạt bỗng nhiên ôm bụng cười lớn, Đồng Thiên Phi không hiểu nhìn hần.

“Cậu cười cái gì?”

“Tôi, tôi không nghĩ tới, Long Nghiễn, Long Nghiễn. . . . Hần lại là cái loại này, cái loại người muốn đi tìm bất mãn.”

“Không phải muốn tìm bất mãn, hần chính là tính lực quá thịnh vượng. . . .” Đồng Thiên Phi cũng cười rộ lên, hần cũng thật không ngờ, Long Nghiễn ham muốn Phương Nguyệt Tầm đến nỗi làm cho hần trợn mắt há hốc mồm.

“Được rồi, đừng cười nữa, tiếp theo phải xử lý như thế nào? Tôi thấy hai người bọn họ đều buồn bực! Muốn ai cúi đầu trước cũng khó.”

“Đúng vậy a. . . . Trước hết để cho Nguyệt Tầm ở chỗ của tôi một thời gian ngắn đi, chờ tỉnh táo lại rồi hãy tính. Thiên Phi, muốn cá độ không, xem bọn hần ai là người cúi đầu trước, tôi cá là Nguyệt Tầm!”

“Cá cược như vậy có được không. Vậy thì tôi cá là Long nghiễn.”

“Người thua thì phải tốn kém ba ngày ăn hải sản.”

“Cậu giống như đang gài bẫy tôi.”

“Đừng tính toán nhỏ nhen như vậy chứ.”

“Đúng rồi, trong khoảng thời gian này, cậu tốt nhất nên ở bên cạnh Nguyệt Tầm nhiều một chút, nếu có thể thì đưa đón cậu ta đi học, tôi không muốn có thêm chuyện phiền phức xảy ra.” Đồng Thiên Phi vẫn còn rất để ý đến cái người tên Hàn Khôn kia, hần tin cái biểu tình lúc Hàn Khôn ôm Phương Nguyệt Tầm tuyệt đối không phải là bạn bè đối xử với nhau!

Nhìn Đồng Thiên Phi suy tư Vương Đoạt lập tức ý thức được điều gì. Đương nhiên có thể hiểu được vì Đồng Thiên Phi đã đem chuyện gặp Hàn Khôn nói cho Vương Đoạt biết, Vương Đoạt nhú nhú mày, cũng không có nói thêm cái gì.

END 33

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Hai tuần sau, hần thật sự không hề đến tìm cậu, ngay cả gọi một cú điện thoại cũng không có! Giống như hần biến mất khỏi trên thế gian này. Phương Nguyệt Tầm một bên thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi làm, một bên suy nghĩ. Từ ngày Long Nghiễn xoay người đi thì trái tim của Phương Nguyệt Tầm đã bị lấy mất, nói không nhớ hần chính là gạt người, nhiều lần cậu nhịn không nổi muốn gọi điện thoại cho hần, nhưng cuối cùng vẫn không đủ can đảm từ bỏ, có đôi khi còn bất tri bất giác đi đến trước cửa nhà, đến khi nhận ra chỉ có thể quay đầu lại liều mạng chạy khỏi nơi đó. Nếu không phải mỗi ngày Vương Đoạt đều ở bên cạnh, cậu nhất định sẽ giống như lần đầu tiên tách nhau ra, không ăn không uống không lý tưởng.

Trong khoảng thời gian cậu rời khỏi Long Nghiễn, Hàn Khôn có đến tìm cậu hai ba lần, bởi vì cùng hẳn uống rượu nên Phương Nguyệt Tầm cũng không còn chán ghét Hàn Khôn nữa, nhưng chuyện khiến cậu ngoài ý muốn chính là, Hàn Khôn không có nhắc đến chuyện mời cậu quay quảng cáo nữa.

Quên đi, dù sao cậu cũng không đáp ứng quay quảng cáo rồi chụp ảnh cái gì đó với hẳn.

Vừa mới nhớ tới Hàn Khôn, Phương Nguyệt Tầm mở cửa liền nhìn thấy hẳn.

“Hàn tiên sinh.” Phương Nguyệt Tầm lễ phép chào hỏi, Hàn Khôn hai tay rút túi quần đi đến trước mặt cậu, trên người mặc áo coat màu đen nhẹ nhàng di chuyển, cả người toát ra vẻ mê hoặc. Nhưng Phương Nguyệt Tầm chẳng có một chút cảm giác gì khi nhìn hẳn.

“Tại sao không thể thay đổi a, em có thể gọi Đồng Thiên Phi là ca ca, tại sao không thể gọi anh là Khôn ca?” Hẳn thật sự muốn nghe cậu kêu như thế, lời từ miệng cậu phát ra, nhất định rất đáng yêu.

“Không được, kêu như vậy giống như tên lão Đại trong mấy phim xã hội đen, tôi không muốn.” Phương Nguyệt Tầm nhớ rõ trước kia coi một bộ phim, trong đó có một nhân vật xưng như thế làm cậu rất ghét.

Hàn Khôn ý cười càng đậm, người này ngay cả lý do cự tuyệt cũng đáng yêu như thế.

“Vậy gọi là Vân Diệp ca.”

“Vân Diệp?”

“Bút danh của anh là “Tác Vân Diệp”, như vậy có thể đi.”

“Có thể, Vân Diệp ca.” Phương Nguyệt Tầm chẳng hề để ý kêu hẳn một tiếng, Hàn Khôn cười đến híp mắt.

“Em đang muốn đi nơi nào?”

“Đi làm thêm.”

“Đi thôi, anh đưa em đi.”

Không để cho Phương Nguyệt Tầm kịp suy nghĩ, Hàn Khôn nắm tay cậu kéo đến bên xe hẳn.

Ngồi trong xe, Phương Nguyệt Tầm ôm cứng cái máy vi tính cậu vừa mới mua nhìn ra bên ngoài, thủy chung không nói chuyện với Hàn Khôn. Hàn Khôn ngẫu nhiên nhìn cậu, khuôn mặt đáng yêu vẫn còn tràn ngập cô đơn lạnh lẽo.

“Nguyệt Tầm, em với người tên Long Nghiễn gì đó vẫn còn cãi nhau sao?”

Hẳn vừa dứt lời, Phương Nguyệt Tầm kinh ngạc trừng mắt nhìn hẳn! Nghĩ thầm, tại sao hẳn biết?!

Hàn Khôn nhìn thấy trên mặt cậu cuối cùng cũng có biểu tình, cười cười.

“Chính em uống nhiều quá nói cho anh biết, làm gì kinh ngạc đến thế? Sao rồi, chưa hòa giải sao?”

Phương Nguyệt Tầm cúi đầu. Hàn Khôn thở dài.

“Em thực sự thích hẳn sao?”

Phương Nguyệt Tầm lúc này mới gật đầu.

“Còn hẳn thì sao, có thích em giống như em thích hẳn không?”

“Không biết. . . .Hẳn bề bộn nhiều việc, luôn không có bao nhiêu thời gian để ở cùng nhau, cho nên, tôi, tôi cũng không biết.” Nhớ tới nguyên nhân làm hai người khác nhau, Phương Nguyệt Tầm cảm thấy lòng ngực như bị cái cân một trăm ký đè nặng, đau đớn. Long Nghiễn của cậu có phải thật sự không có thương cậu hay không, cậu càng ngày càng không hiểu, nếu đổi lại lúc trước, bất luận cậu làm sai cái gì, Long Nghiễn đều đến dụ dỗ, thẳng đến khi cậu lộ ra tươi cười mới thôi. Nhưng lúc này đây, hẳn thực sự nói được thì làm được..... Phương Nguyệt Tầm cảm thấy sợ hãi, cậu có một loại dự cảm xấu, Long Nghiễn đã không cần cậu nữa rồi.

Xem ra tình huống của Phương Nguyệt Tầm cùng Long Nghiễn của cậu, cũng giống như tình huống của chính mình. Nhớ tới vẻ mặt vắng vẻ nén giận của tình nhân mỗi lần hẳn đi công tác, Hàn Khôn bắt đầu

đau đầu. Một ngày mệt mỏi về đến nhà muốn nghỉ ngơi cho thật khỏe, phải nhẩn nhịn không chạm vào tình nhân, vài ngày sau đã bị truy hỏi “Anh có phải không còn thương em nữa hay không?”, Hàn Khôn thật muốn nói cho người kia biết, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu ai hết a!

Nhìn người bên cạnh có suy nghĩ giống như tình nhân của hắn. Nếu tình nhân của hắn cũng mang biểu tình cô đơn lạnh lẽo chọc người khác đau lòng, hắn tuyệt đối sẽ bỏ ra một khoảng thời gian thật dài để bồi người đó.

“Em không hài lòng tất cả là vì công việc của hắn bận rộn không quan tâm đến em sao?” Hàn Khôn đem tốc độ xe giảm bớt, nhìn Phương Nguyệt Tầm đang lắc đầu.

“Sẽ không.Tôi biết công việc của hắn rất quan trọng, tôi không thể quấy nhiễu hắn. Cho nên, tôi chưa từng đi tìm hắn trong thời gian hắn đang làm việc, mà ngay cả gọi điện thoại tôi cũng không làm, tôi không muốn bởi vì tôi mà làm cho hắn phân tâm, chỉ cần về nhà nhìn thấy nhau là được rồi.”

“Những lời này, em có nói qua với hắn chưa?”

“Không có, hắn rất thích bộ dáng vui vẻ của tôi, nếu nói cái này ra sẽ càng làm hắn lo lắng, tôi không thể nói cho hắn biết. Tuy rằng thời gian ở chung rất ít, nhưng mà tôi phi thường hạnh phúc.”

Hàn Khôn mãnh liệt giẫm cái thắng lại, trái tim nhảy lên nhảy xuống, hắn xoay người nhìn sang người bên cạnh đang kinh ngạc kia. Thật sự là nhịn không được! Hàn Khôn vươn tay đem hai giọt nước mắt không biết chảy ra từ khi nào của Phương Nguyệt Tầm ôn nhu lau sạch.

“Nguyệt Tầm, đừng khóc, nói cho anh biết em cùng người kia đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Anh không nghĩ một người nam nhân có được một tình nhân như em sẽ mặc kệ, vứt bỏ em, hắn đã làm gì em sao?”

Lời nói và ánh mắt rõ ràng thể hiện sự quan tâm, Phương Nguyệt Tầm ngay cả khí lực lắc đầu cũng không có, chỉ có thể ở giữa hai bàn tay hắn yên lặng rơi lệ. Lần đầu tiên Hàn Khôn vì nước mắt của một người mà đau lòng, luyến tiếc đến không chịu nổi.

“Tôi, tôi không biết, cái gì cũng không biết, tôi không biết tại sao hắn như vậy, nói không đến tìm tôi, thì thật sự không đến.. . . . Tôi, thật sự cái gì cũng không biết.” Phương Nguyệt Tầm chưa bao giờ cùng Vương Đoạt hoặc Đồng Thiên Phi nói qua những lời này, cậu cũng không rõ tại sao mình lại đi nói với Hàn Khôn. Tựa hồ lúc này cậu rất cần một người có thể lắng nghe mình, mà Hàn Khôn lại là người thật sự có chân ý quan tâm, vừa vặn cho Phương Nguyệt Tầm có cơ hội để thổ lộ nỗi lòng.

Hàn Khôn lấy hộp khăn giấy đặt trên đùi, rút từng tờ từng tờ lau đi nước mắt của cậu. Phương Nguyệt Tầm trước mặt hắn giống như con mèo nhỏ bị vứt bỏ ở địa phương xa lạ nơm nớp lo sợ, mong chờ chủ nhân tới tìm cậu, rồi thời gian từng chút từng chút xói mòn cậu, bị sợ hãi cùng bất lực tra tấn.

Hàn Khôn duỗi cánh tay đem cả người Phương Nguyệt Tầm ôm vào trong lòng ngực, biết mình không nên tự ý dụ dỗ, nhưng cũng tận lực trấn an cậu.

“Khóc lên sẽ thư thái, không cần nhẩn nhịn, muốn khóc thì cứ dùng sức mà khóc, anh cam đoan không ai nghe thấy đâu.”

Người trong lòng ngực gắt gao bắt lấy y phục của hắn, đem tiếng khóc cùng nước mắt chôn trong ngực hắn. Khi nghe thấy tiếng khóc liền biết người này nhất định chịu đựng áp lực lâu lắm rồi, mới có thể khóc thảm thiết đến như vậy.

Phương Nguyệt Tầm ở trong lòng ngực Hàn Khôn khóc đến đau cổ họng, ánh mắt sưng đỏ, giống như muốn khóc đến vĩnh viễn, khóc cho hết thương tâm khổ sở. Nhưng cho dù khóc như thế nào cũng không thay đổi được chuyện cậu yêu Long Nghiễn, cho nên, cũng không có cách nào để giải quyết nỗi sợ hãi sắp bị vứt bỏ của cậu. Trong lòng Phương Nguyệt Tầm kêu gọi cái tên từ lâu đã khắc sâu vào linh hồn kia, nhưng không cách nào làm cho chủ nhân cái tên ấy nghe thấy. Cậu nhớ.cái ôm của Long Nghiễn, nhớ. sự vuốt tóc dịu dàng của Long Nghiễn, cậu không tiếc thống khổ khi nhớ lại lúc hai người ngọt ngào, cho dù càng nhớ lại càng làm cho sự thật thêm tàn khốc, nhưng cũng nguyện ý lưu giữ hình ảnh lúc hai người bày tỏ tình yêu với nhau, tùy theo ký ức mà đau khổ giây giũa.

Tại sao?! Tại sao lại như vậy!? Phương Nguyệt Tầm thống khổ đến mức tức giận, dùng hai tay đánh đấm trước ngực Hàn Khôn, đôi môi cắn đến trắng bệch bắt đầu chảy máu, Hàn Khôn nhìn thấy kinh ngạc không biết phải làm sao, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy người nào đem nỗi buồn của chính mình làm đến loại trình độ đáng sợ này. . . . Nếu như là hắn, nếu như người hắn yêu là cậu, hắn tuyệt đối sẽ không làm cho cậu khóc, làm cho cậu cô đơn lạnh lẽo, làm cho cậu cắn môi mình đến chảy máu.

Hắn Khôn nghiêng chặt răng, nhú mào chịu đựng từng cái đánh của Phương Nguyệt Tầm trên ngực, chờ đến khi đôi môi kia chảy máu ngày càng nhiều làm hắn rất muốn hôn cậu, nhưng hắn không thể! Hàn Khôn hắn không phải là hạng người nhân lúc người khác gặp khó khăn mà lợi dụng, như vậy chỉ có thể làm cho người trước mắt càng thêm thương tâm mà thôi. Hàn Khôn cố gắng khống chế dục vọng của mình, thật sự không cách nào nhịn được nữa bắt lấy hai bàn tay của cậu, cầm lấy khăn giấy lau đi vết máu trên đôi môi.

“Mặc kệ hắn đối với em đã làm cái gì, cũng không thể cho phép em thương tổn tới bản thân mình như thế.” Hắn đang làm cái gì? Tại sao có thể làm cho sự tình trở nên hồng бет như thế! Nhìn Phương Nguyệt Tầm chỉ lộ ra đôi mắt, Hàn Khôn hoàn toàn muốn đánh chính mình một cái thật mạng! Ánh mắt xinh đẹp kia thấm đẫm nước mắt trắng tấp nhìn hắn, lông mi thật dài còn vương đầy nước, giống như thủy tinh, vừa chạm vào đã vỡ. Người bắt lực như vậy không phải đang hướng hắn tìm kiếm sự giúp đỡ sao? Ánh mắt của cậu trừ bỏ sự tín nhiệm thì ngoài ra không còn bất cứ loại. tình cảm gì hết, không có tương lai, không có khát vọng, đối mặt với một người như thế, Hàn Khôn vì bản thân không thể khống chế dục vọng muốn hôn môi cậu mà cảm thấy tự trách.

Hàn Khôn vội áp chế tình cảm của mình, vội vàng lau đi vết máu và nước mắt cho Phương Nguyệt Tầm, hoàn toàn không có phát giác chiếc xe màu đỏ chạy tới đậu ngay phía sau, cũng không có phát giác người trên xe bước xuống đi đến chỗ bọn họ, thẳng đến khi cánh cửa bên chỗ Phương Nguyệt Tầm bị mở ra, cậu bị người kia cường ngạnh lôi kéo ra ngoài, hắn mới đột ngột bừng tỉnh.

Hàn Khôn vội vàng mở cửa xe, không kịp xoay người chợt nghe một tiếng “chát” dữ dội!

Hàn Khôn kinh ngạc nhìn thấy tình nhân của mình đẩy Phương Nguyệt Tầm té ngã trên xe thu hồi cánh tay, hắn gần như bay đến trước mặt Phương Nguyệt Tầm nhìn thấy biểu tình hoảng sợ của cậu.

“Nguyệt Tầm!” Hàn Khôn cũng bất chấp nơi này là đường đi công cộng, trực tiếp đem người ôm vào trong lòng, lại bị tình nhân đẩy ra, đem Phương Nguyệt Tầm quăng qua một bên.

“Em đang làm gì?!” Hàn Khôn phẫn nộ la mắng tình nhân.

“Tôi đang làm gì? Vậy anh cũng đang làm cái gì? Tôi thắc mắc không biết tại sao gần đây anh suốt cả ngày cứ mất hồn mất vía, thì ra đã cùng người khác kết hoan! Hên là tôi đi theo anh mà anh chẳng hay biết gì!”

“Em theo dõi tôi?!”

“Hắn tên là Nguyệt Tầm sao? Chính là sinh viên khoa diễn xuất sao? Hàn Khôn, anh nghe cho rõ, nếu anh còn dám gặp hắn, đừng trách tôi đối với hắn không khách khí! Mà anh cũng đừng mong được yên ổn!” Người đội nón và mang mắt kính, nghe giọng nói thôi cũng đủ biết là đã nổi điên rồi!

“Chỉ bằng em mà dám đối với tôi hô to gọi nhỏ sao, dù sao tôi cũng chán rồi, hiện tại thì chia.”

“Thực xin lỗi.”

Thật không ngờ người mở miệng nói xin lỗi đúng là Phương Nguyệt Tầm, thời điểm Hàn Khôn tức giận tận trời bị giọng nói mỏng manh lại khàn khàn của Phương Nguyệt Tầm lập tức áp chế. Hàn Khôn áy náy nhìn người trong lòng ngực, mà Phương Nguyệt Tầm lúc này đang chậm rãi đẩy hắn ra, đi tới trước mặt tình nhân của Hàn Khôn.

“Thực xin lỗi đã làm cho cậu hiểu lầm. Tôi và Hàn tiên sinh không có chuyện gì hết. Tôi chỉ cùng hắn tâm sự rồi thương tâm quá nên mới khóc thôi, Hàn tiên sinh là người tốt, bất quá chỉ an ủi tôi thôi. Tôi, tôi đã có người yêu, đối với Hàn tiên sinh chẳng qua là quan hệ bạn bè. Xin cậu không cần hiểu lầm hắn.”

Bạn bè, cậu đã có người yêu. Lần đầu tiên Hàn Khôn cảm giác được chính mình vì tình cảm mà đau lòng. Nhưng mà, tình nhân cũng không tính cho hắn thời gian để do dự.

“Lời tôi vừa mới nói mong cậu nhớ cho kỹ, nếu để tôi bắt gặp cậu và hấn ở cùng nhau, đừng trách tôi không cảnh cáo trước.”

“Em câm miệng cho tôi!” Hàn Khôn không thể để cho tình nhân tiếp tục càn quấy như thế, thô bạo rống lên một tiếng, làm cho tình nhân bị hù dọa lạnh run. Hàn Khôn còn muốn nói với Phương Nguyệt Tầm một chút nữa, nhưng Phương Nguyệt Tầm không cho hấn có thời gian.

“Thực xin lỗi, Hàn tiên sinh, đã gây cho ngài thêm phiền toái rồi. Cậu ta nhất định rất yêu anh nên mới làm như vậy. . . .Cám ơn ngài đã cho tôi đi nhờ, tạm biệt.”

“Nguyệt Tầm. . . .” Vội vàng kéo tay Phương Nguyệt Tầm đang muốn rời khỏi, nhưng Hàn Khôn cũng không biết nên nói cái gì. Phương Nguyệt Tầm rất nhanh vẫy khỏi tay hấn, cúi thấp đầu lỵ khai.

“Khôn ca. . . .” Tình nhân dịu dàng gọi tên hấn, Hàn Khôn lại nghe rất chói tai.

“Đừng chạm vào tôi! Sau này không cần xưng hô như thế nữa!” Hàn Khôn bỏ tay tình nhân ra, trở về xe của mình, nổ máy phóng vù vù trên đường.

Phương Nguyệt Tầm ngồi trong phòng thay đồng phục làm việc, cầm điện thoại yên lặng ngắm người. Đã xảy ra rất nhiều chuyện làm cậu không thể lý giải, đầu óc của cậu trống rỗng, nhưng cũng không thể hủy đi hình bóng của Long Nghiễn.

Nhớ. . . .hấn quá. . . . Muốn. . . . gặp hấn quá. . .

END 34

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Đã là người thứ 3 bị Long Nghiễn mắng té tát đuổi ra khỏi phòng, thư ký đứng bên ngoài chờ người đi khỏi rồi tính bước vào để nhắc nhở hấn sắp tới cuộc họp nhưng không có dũng khí. Hít sâu nhiều lần, bàn tay vừa đụng đến nắm cửa chợt nghe bên trong truyền ra đập bàn và tiếng rống giận dữ.

“Làm ăn cái gì vậy?! Chuyện đơn giản như thế cũng tới tìm ta! Tiền lương một tháng của các người so với cái này còn nhiều hơn! Nhìn không thấy trong đây có ba lỗi sai sao? Là do con mắt của các người bị mù hay đầu óc có vấn đề?! Đây là ngày đầu tiên các người làm việc ở đây sao? Cái này phải đưa cho bộ tài vụ xét duyệt rồi mới đưa cho ta xem, ai cho các người trực tiếp đem tới đây?! Đừng giả bộ câm điếc, nói chuyện!”

Thư ký không nghe được người bên trong đã trả lời như thế nào, chỉ nghe thấy Long Nghiễn dường như đã quăng cái gì đó xuống dưới đất rồi tiếp tục mắng!

“Trình tự làm việc thời điểm nào đến phiên hấn làm chủ! Nói với bộ phận nhân sự, kêu hấn ngày mai không cần đến đây làm! Đứng góc ở đó làm gì, đừng lãng phí thời gian của ta, trở về làm việc!”

Vài người kinh hoàng từ văn phòng của Long Nghiễn chạy ra, Long Nghiễn mệt mỏi ngồi trên ghế thì thào tự nói “Em ấy tại sao tới bây giờ vẫn chưa hiểu. . . .”

.....

Nhìn chăm chú Vương Đoạt đang cố nhét đồ ăn vào miệng cho hả giận, Đồng Thiên Phi cảm thấy có chút buồn nôn.

“Tôi nói cậu ăn uống giống như heo, đã là tô thứ bốn rồi đấy.”

“Tôi chịu không nổi! Hai cái người ngu ngốc kia! Bây giờ đã hơn nửa tháng, một chút động tĩnh cũng không có, cả ngày tôi nhìn khuôn mặt khổ sở của Nguyệt Tầm đến sắp phát điên rồi! Nếu còn tiếp tục như vậy, tôi không thể không trối Nguyệt Tầm lại quăng vào nhà Long Nghiễn!”

“Người kia cũng không khá hơn, nghe nói toàn bộ tập đoàn tài chính Long thị đã biến thành địa ngục, ngay cả người đi đường cũng có thể nghe thấy tiếng la mắng của Long Nghiễn.”

Hai người lúc đầu cho rằng bọn họ chỉ nháo đến bảy tám ngày là cùng, ai ngờ sự tình càng ngày càng không ổn! Vương Đoạt đúng là gần như sắp chết, mỗi ngày hắn đều phải đối mặt với Phương Nguyệt Tâm hồn bay phách lạc không nói, buổi tối còn phải nhẫn nại nghe cậu trộm khóc.

“Thiên Phi, hai người họ nếu không hòa giải, người thứ nhất phát điên chính là tôi, anh mau nghĩ biện pháp đi.”

Bọn họ đều hiểu được, hai người kia đều mang tính tình quật cường cố chấp muốn chết! Rõ ràng tình yêu đối với đối phương rất quan trọng, nhưng không chịu lùi bước!

Vương Đoạt cùng Đồng Thiên Phi nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể thở dài.

Đồng Thiên Phi lúc tạm biệt Vương Đoạt, liền trực tiếp xách xe chạy đến nhà Long Nghiễn. Chờ khi Long Nghiễn mở cửa, Đồng Thiên Phi liền kéo hắn lên xe của mình.

“Cậu muốn làm gì?” Long Nghiễn không kiên nhẫn hỏi.

“Làm gì? Đi tìm Nguyệt Tâm.” Đồng Thiên Phi mặc kệ suy nghĩ của hắn, cứ như vậy tuyệt đối không thể giải quyết được.

“Tại sao phải đi tìm em ấy? Nếu không có một ngày em ấy biết bản thân đã sai lầm, tôi cũng không đi đón em ấy về nhà.” Long Nghiễn thật đúng là nhẫn tâm.

Đồng Thiên Phi nhanh chóng mở máy xe, miệng không ngừng quở trách Long Nghiễn, đến khi miệng khô lưỡi môi cũng đến nơi cần đến.

“Xuống xe, đi tìm cậu ta.”

“Thiên Phi, tôi thật sự muốn em ấy. . . .” Bỗng nhiên Long Nghiễn nói ra lời như thế làm cho Đồng Thiên Phi giật mình, hắn không ngờ Long Nghiễn có thể thẳng thắn biểu đạt tình cảm của mình như vậy, nhưng cũng không rõ, nếu nhớ đến cậu, tại sao không đi tìm cậu?

“Long Nghiễn, cậu đừng gây khó xử cho bản thân như vậy.”

“Tôi muốn cho em ấy biết. . . . Nguyệt Tâm, em ấy còn nhỏ, có một số việc em ấy vẫn còn không rõ. Tôi không thể cho phép em ấy vì chuyện như thế mà phủ định tình cảm của tôi.”

“Cậu ta không hiểu thì cậu có thể nói cho cậu ta hiểu a.”

“Có một số việc, tự bản thân em ấy nên đi tìm đáp án, cho dù là tôi, cũng không giúp được em ấy. Tôi không muốn Nguyệt Tâm là đóa hoa làm ấm nhà cửa, mà em ấy cũng không nguyện ý, đường đi phía trước của chúng tôi còn rất dài, và còn nhiều vấn đề đang đợi, nếu em ấy cứ tùy hứng không hiểu chuyện như thế này, chúng tôi sẽ không có kết quả tốt.”

“Đây chính là tình yêu của cậu sao? Nếu, Nguyệt Tâm cả đời vẫn không hiểu rõ tâm ý của cậu, vậy tính sao?”

“Tôi sẽ chờ em ấy cả đời.” Nói xong một câu như vậy, Long Nghiễn mặc kệ Đồng Thiên Phi đang kinh ngạc đến ngây người bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ, rồi xoay người ly khai.

Đồng Thiên Phi hoàn toàn buông tha ý niệm bắt bọn họ về với nhau trong đầu, hắn cảm thấy Long Nghiễn nói rất đúng, Phương Nguyệt Tâm chính bởi vì hiểu lầm tình cảm của Long Nghiễn mà thương tổn lẫn nhau. Long Nghiễn không phải là người thích biểu đạt tình cảm, hắn luôn giấu chúng ở trong lòng. Long Nghiễn yêu Phương Nguyệt Tâm, nên hắn thay đổi, hắn tôn trọng Phương Nguyệt Tâm, không muốn đem Phương Nguyệt Tâm giấu đi, mà nếu thật sự muốn cho hai người công khai đứng dưới mặt trời, vậy thì cần phải có một trái tim kiên cường và dũng khí rất lớn. Long Nghiễn nói không sai, bọn họ còn con đường rất dài, này chỉ mới bắt đầu, tình cảm của bọn họ còn rất yếu ớt, rất non nớt, phải trải qua mưa to gió lớn mới có thể sóng vai bước đi, Phương Nguyệt Tâm khi nào mới hiểu được dụng tâm đầy đau khổ của Long Nghiễn.

Nằm ở trên giường, Long nghiêng nhìn khoảng không trống rỗng bên người, vươn tay chạm đến chỉ có lạnh như băng.

.....

Sau khi Phương Nguyệt Tầm từ trong nhà đi ra, mới phát hiện chính mình mặc quá ít, không khí lạnh lúc sáng sớm làm cho cậu co rút vai lại. Nhớ tới mỗi lần được Long Nghiễn đưa tới trường, trong xe nhất định phải bật hệ thống sưởi rồi tưởng niệm đến cái ôm ngọt ngào ấm áp của hắn.

Chương trình học buổi sáng kết thúc, buổi chiều có thể không cần đi học nên Phương Nguyệt Tầm tính sẽ về thẳng nhà, mới vừa đi vài bước đến cổng trường thì nhìn thấy chiếc xe của Hàn Khôn đậu đối diện, Phương Nguyệt Tầm do dự một chút rồi núp phía sau lưng vài người, trộm rời khỏi.

Vì quá đau lòng chuyện Long Nghiễn, cậu không muốn cùng Hàn Khôn tiếp tục phát sinh những chuyện bất lợi nữa.

“Nguyệt Tầm, em tránh né anh sao?”

Bỗng nhiên, Hàn Khôn xuất hiện ngay trước mắt. Phương Nguyệt Tầm kinh ngạc nhìn hắn, rồi quay đầu nhìn lại chiếc xe, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ gật đầu.

Hàn Khôn thở dài một hơi, lời muốn nói cũng không thể nói được, ai biểu người trước mắt lại thừa nhận rõ ràng như thế. Đây đã là lần thứ ba, hắn tận mắt bắt gặp Phương Nguyệt Tầm đào tẩu giống như hai lần trước. Lần trước nhìn bộ dáng kích động của cậu làm cho hắn thật sự không đành lòng gọi cậu, nhưng hôm nay dù thế nào cũng phải cùng cậu nói chuyện.

“Nơi này khó nói, lên xe trước đi.”

Hàn Khôn vươn tay tính nắm lấy bàn tay Phương Nguyệt Tầm kéo đi, nhưng lại bị Phương Nguyệt Tầm né tránh.

“Hàn tiên sinh, tôi đã đáp ứng người yêu của anh rồi, không thể cùng anh gặp mặt nữa.”

“Hàn tiên sinh? Em không phải đã đồng ý gọi anh là Vân Diệp ca rồi sao? Em nghĩ rằng anh là loại người có thể dễ dàng bị người khác uy hiếp sao? Yên tâm đi, anh sẽ bảo vệ em.” Hàn Khôn thử tới gần cậu, mà Phương Nguyệt Tầm thì lui về phía sau từng bước, rõ ràng cố gắng duy trì khoảng cách an toàn giữa hai người.

“Nguyệt Tầm, anh cần nói chuyện với em.”

“Tôi không muốn nói chuyện, thực xin lỗi, tôi phải đi.”

Phương Nguyệt Tầm vòng qua người Hàn Khôn bước nhanh về phía trước, Hàn Khôn xoay người một cái thì bắt được cậu, thái độ cự tuyệt lạnh như băng của Phương Nguyệt Tầm làm cho Hàn Khôn khó chịu đến nôn nóng, nhìn người đang cố gắng chạy đi, Hàn Khôn liền trực tiếp ôm cậu vào trong ngực.

“Anh, anh buông tôi ra.” Phương Nguyệt Tầm hoảng sợ đẩy Hàn Khôn ra, Hàn Khôn mạnh mẽ gắt gao giữ chặt lấy không hề buông ra, còn kéo lấy tay cậu.

“Nguyệt Tầm, không được né tránh anh, anh nói rồi, sẽ bảo vệ em.”

“Tại sao? Chúng ta quen biết nhau bắt quá mới có hơn mười ngày mà thôi, tôi. . . .”

“Được rồi, để anh nói rõ ràng. . . .Nguyệt Tầm, anh rất. . . .”

“Hàn Khôn! Anh buông Nguyệt Tầm ra!” Đồng Thiên Phi cách đó không xa chạy nhanh tới, chẳng những cắt ngang lời tỏ tình của Hàn Khôn, còn kéo tay hắn ra khỏi người Phương Nguyệt Tầm.

Hàn Khôn nhìn vị khách không mời mà đến này, chỉ có thể nhún vai xuống. Đồng Thiên Phi trừng mắt liếc nhìn Hàn Khôn một cái, rồi biểu tình trở nên dịu dàng làm cho hắn cảm thấy hoảng sợ, người này thay đổi cũng quá nhanh đi.

“Nguyệt Tầm, em đang muốn về nhà sao?” Đồng Thiên Phi kéo Phương Nguyệt Tầm sang một bên.

“Về nhà.”

“Vậy em đi trước, lát nữa anh qua chỗ em, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm được không?”

Phương Nguyệt Tầm gật gù đầu, hướng Hàn Khôn lễ phép tạm biệt xong rồi liền rời khi.

Nhìn Phương Nguyệt Tầm đi xa, xác định cậu không thể nghe được tiếng của bọn họ, Đồng Thiên Phi xoay người dùng ánh mắt chết người nhìn chăm chú Hàn Khôn.

“Đến tột cùng anh muốn cái gì?” Đồng Thiên Phi một chút cũng không khách khí nói thẳng vào vấn đề.

“Rất đơn giản, tôi muốn đoạt lấy Nguyệt Tầm.” Nói thẳng thì nói thẳng, bọn họ thoát nhìn đều chán ghét những lời nói vô nghĩa.

“Không có khả năng, Nguyệt Tầm sẽ không thích người, người kia cũng không cho phép sự tình như thế phát sinh.”

“Người kia? Cậu muốn nói tới cái người tên “Long Nghiễn” sao? Mặc kệ hắn là ai, tôi cũng không thể nhìn Nguyệt Tầm cứ thương tâm như thế, nếu như là tôi. . . .”

“Đáng tiếc, người Nguyệt Tầm yêu không phải là anh, cái loại sự tình này không có chữ “nếu” tồn tại. Cách xa cậu ta một chút, ít nhất. . . .”

“Ít nhất tôi sẽ không bao giờ làm cho Nguyệt Tầm thương tâm như thế, ra tay đánh Nguyệt Tầm như thế. Tôi cũng đau lòng vì em ấy cho nên tôi sẽ không nhân lúc người ta gặp khó khăn mà lợi dụng đâu.”

Đồng Thiên Phi sững sốt, người này cũng coi như quang minh lỗi lạc. Nhưng mà lại lâm vào chuyện không có khả năng xảy ra.

“Anh nhớ kỹ lời nói của chính mình, sau này không được đến tìm cậu ta nữa.”

“Tôi đã nói tạm thời sẽ không làm em ấy khó xử, nhưng không có nghĩa là không được nhìn thấy em ấy.” Hàn Khôn cười giống như tên vô lại, nhưng tại sao Đồng Thiên Phi cảm thấy không chán ghét, còn thấy có một chút đáng yêu.

“Hiện tại tâm tình của cậu ấy không tốt, anh cứ mỗi ngày đến nhìn cậu ấy, đừng cho là tôi không biết chủ ý của anh là gì.” Đồng Thiên Phi mặt lạnh băng, lại bị nụ cười của Hàn Khôn chọc tức. Mà Hàn Khôn thì là loại người thích khi dễ người khác.

“Nhìn bộ dáng ngu ngốc của cậu, không nghĩ tới cậu thực sự rất thông minh.” Hàn Khôn nhìn thấy người trước mắt vừa nghe lời nói của mình xong khí sắc tái nhợt. Hàn Khôn vẫn tiếp tục nói “Tôi tan ca sẽ đến đây, vì Nguyệt Tầm mà tôi sẽ hy sinh thời gian làm việc.”

“Anh đem Nguyệt Tầm xem như nguyên nhân để trốn việc sao?”

“Hiện tại tôi không thể xuống tay với em ấy, không cùng em ấy gặp mặt thì phải làm sao đây?” Hàn Khôn làm bộ đáng đứng đắn nói.

“Tốt lắm, tôi bồi anh! Chỉ cần anh muốn gặp Nguyệt Tầm, cứ tới tìm tôi.”

Lời nói của Đồng Thiên Phi làm cho Hàn Khôn kinh hãi sững sờ! Người trước mặt này đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì? Có thể chấp nhận cái biện pháp đó sao? Hàn Khôn cảm thấy rất hứng thú.

“Số điện thoại di động, số điện thoại nhà, số điện thoại làm việc, toàn bộ đều đưa cho tôi, cậu nhất định phải liên lạc với tôi suốt hai mươi bốn giờ, tôi sẽ đáp ứng cậu không tới nơi này tìm Nguyệt Tầm.”

Đồng Thiên Phi gắt gao nhìn chăm chú khuôn mặt Hàn Khôn, sắc mặt Đồng Thiên Phi không những tái nhợt mà ngay cả răng nanh cũng phát ra tiếng “ken két”, từ trong túi áo lấy ra một cây bút, đưa tay nắm lấy áo Hàn Khôn! Ở trên mảnh vải trắng tinh mịn mẽ lưu lại số điện thoại làm Hàn Khôn đau đến nổi kêu lên.

“Ừ, cậu không có giấy sao? Đau chết, điem nhẹ!”

“Xem ra thân thể anh không có dày như da mặt của anh! Như vậy anh mới có thể nhớ lâu! Số điện thoại tôi đều ghi lại, hai mươi bốn giờ đều sẵn sàng đón tiếp, anh cũng không được phép đến tìm cậu ta!” Nói xong nắm tay Hàn Khôn vỗ một cái!

Ánh mắt dõi theo thân ảnh Đồng Thiên Phi đang tức giận thở phì phì bước đi, Hàn Khôn thật sự muốn nói cho hắn biết “Tôi không tới nơi này tìm em ấy thì đi đến nơi em ấy làm việc mà tìm.” Chỉ sợ người kia sẽ tức đến học máu đi. Hàn Khôn nhìn số điện thoại trên áo sơmi, đành phải buộc chặt nút áo coat.

Hàn Khôn là một người rất giao hoạt, nhưng Đồng Thiên Phi cũng rất thông minh, ở nơi làm thêm của Phương Nguyệt Tầm đã sớm báo cho Vương Đoạt chờ. Hàn Khôn nhìn di động truyền đến tin nhắn từ Đồng Thiên Phi “Đừng vọng tưởng đi đến chỗ làm của cậu ta thì sẽ tìm được, tôi đã sớm an bài một người đưa đón, nghĩ muốn chơi trò chơi với tôi sao, nhóc con, anh còn kém xa!” Thật sự có một chút tức giận. Nhưng lại không thể đổi ý, đành phải ba giờ sáng bắt Đồng Thiên Phi đi mua trà sữa cho hắn mới hả giận!

Hàn Khôn luôn nghĩ chính mình đã ăn trúng cái gì, tại sao ba ngày đều liên tục bị tiêu chảy?

END 35

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Ngày đó Hàn Khôn muốn nói với cậu cái gì cậu cũng không để ý nhiều, mấy ngày nay cũng không có thấy Hàn Khôn, điều này làm cho cậu thoải mái không ít. Sáng sớm vừa bước vào trường thì Phương Nguyệt Tầm cảm thấy có người ở sau lưng cậu chỉ trỏ, có lẽ suy nghĩ quá nhiều đi, Phương Nguyệt Tầm lắc đầu đi vào lớp học.

Ngồi xuống không bao lâu thì thầy giáo bước vào, đang giữa tiết học, Phương Nguyệt Tầm thất thần viết xuống quyển tập hai chữ – Long Nghiễn.

Suốt cả buổi sáng, Phương Nguyệt Tầm không bước chân ra khỏi lớp, trên tờ giấy cứ một chữ rồi một chữ đến kín tờ giấy rồi tẩy hết tất cả, toàn bộ buổi sáng Phương Nguyệt Tầm chỉ làm một việc như thế, ngay cả bài giảng cũng không có nghe lọt.

Đã hơn hai mươi ngày, Long Nghiễn thật sự không có đến tìm cậu. Phương Nguyệt Tầm bắt đầu tưởng tượng rằng hai người có thể cứ như vậy mà chia tay hay không? Ban đầu còn quyết ra đi, hiện tại lại không có dũng khí trở về, thậm chí không biết hắn còn có thể cho cậu vào nhà hay không? Phương Nguyệt Tầm mỗi ngày chỉ có thể ngồi cố gắng suy đoán tâm tư của Long Nghiễn, làm bản thân bất an cùng sự nhớ nhung tiêu hao sức lực của mình.

Giữa trưa đi khỏi lớp học tiến đến nhà ăn, Phương Nguyệt Tầm dọc đường đi đều nghe thấy mọi người xung quanh đang bàn tán cái gì đó về cậu, nhưng lại nghe không rõ, nhưng bây giờ không còn đủ sức lực để chú ý đến người khác nữa, đầu óc Phương Nguyệt Tầm chứa đầy hình bóng Long Nghiễn, cứ như vậy thất thểu đi tới nhà ăn.

Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao bọn họ lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình? Phương Nguyệt Tầm đứng trước phòng ăn bị vô số ánh mắt kỳ quái nhìn làm cho cả người không được tự nhiên, cậu vẫn là một người rất thành thật, bình thường cũng không nói nhiều, bạn bè trong lớp chỉ có mấy người. . . .kia mà thôi. Thời điểm nào tất cả mọi người đều chăm chú nhìn cậu, giống như cậu là người ngoài hành tinh.

“Nguyệt Tầm, mau tới đây.” Một người bạn cùng lớp kéo tay Phương Nguyệt Tầm chạy vào trong toa lét.

Đem Phương Nguyệt Tầm kéo vào toa lét rồi nhìn khắp nơi đều vắng lặng nơi bắt đầu hỏi chuyện.

“Tôi muốn cậu trả lời chân thật cho tôi biết, cậu là đồng tính luyến ái phải không?”

Lời của hắn làm Phương Nguyệt Tầm quá sợ hãi, tại sao người bạn này lại hỏi như vậy? Những người kia dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình chính là vì nguyên nhân đó sao? Tại sao bọn họ biết?

“Trả lời tôi, Nguyệt Tầm!” Điền Quang Hải giận dữ truy vấn người đang bắt đầu phát ngốc.

Phương Nguyệt Tầm nuốt một ngụm nước bọt, tay chân trở nên lạnh run.

“Tôi. Cậu, tại sao cậu lại hỏi như thế?”

“Không hỏi sang vấn đề khác! Tôi hỏi cậu một lần nữa, cậu có phải hay không?”

.

Phương Nguyệt Tâm nghĩ nghĩ, nhìn người bạn của mình, cậu biết thử thách chân chính đã tới rồi!

“Tôi không biết!”

Điền Quang Hải nhìn Phương Nguyệt Tâm kinh hoàng như vậy liền ngây ngắc cả người, quen biết người này đã hai năm, nhưng chưa từng thấy qua biểu tình cậu đau thương như vậy.

“Nguyệt Tâm, hiện tại toàn bộ sinh viên khoa diễn xuất đều nói, cậu cùng một người tên là Chu Dương tranh đoạt Hàn Khôn. . . . Tôi không biết cậu đến tột cùng vì sao lại chọc tới những người đó, cậu đã không muốn nói thì tôi cũng không thể miến cưỡng cậu. Nhưng ít nhất. . . .cậu cũng nên nói cho tôi biết, mấy người đó nói như vậy có phải thật hay không?”

“Không phải.” Phương Nguyệt Tâm phi thường khẳng định trả lời.

Người bạn đó lặng yên thật lâu, mà trái tim yếu ớt của Phương Nguyệt Tâm lúc này đã không còn khí lực đi tìm hiểu mấy người đó tung tin vịt gì, tất cả tâm lực của cậu đều đặt ở trên người Long Nghiễn.

Hai người không biết đã lặng yên đến bao lâu, sau đó bị tiếng thở dài ngắn ngủi của Điền Quang Hải đánh vỡ.

“Nếu không phải sự thật, cậu cũng không nên quan tâm làm gì. Lời đồn nhiều lắm cũng chỉ tồn tại bảy bảy ba mươi chín ngày thôi.”

“Bốn mươi chín ngày mới đúng.”

“Đừng tiêu cực như thế chứ.”

Cùng người bạn đùa giỡn một hồi, lúc Phương Nguyệt Tâm đi ra khỏi toa lét, tinh thần rất tốt để chuẩn bị nghênh đón thử thách.

Ánh mắt đầy miệt thị, ngón tay chỉ trỏ, tiếng cười khe khẽ trào phúng, lúc này, Phương Nguyệt Tâm mới biết mình thật sự rất yếu ớt, nhiều gì cũng không thể chịu nổi một đả kích. Mấy ngày qua cậu ngay cả dũng khí ngẩng đầu cũng không có, lời đồn đãi càng ngày càng biến dạng, có người nói cậu vì tranh thủ cơ hội để được quay quảng cáo, dùng thân thể chính mình nịnh bợ Hàn Khôn, có người nói cậu bị nam nhân từ bỏ liền câu dẫn Hàn Khôn, có người nói cậu cùng người kia quyết liệt tranh đoạt Hàn Khôn, thậm chí có người nói cậu căn bản là dùng thân thể kiếm tiền, nói không chừng Hàn Khôn là người khách nhân thứ mấy của cậu rồi.

Cũng may lời đồn đó chỉ lan truyền trong khoa diễn xuất, còn ở khoa của Phương Nguyệt Tâm cũng không có mấy người chú ý đến chuyện đó, nhưng vẫn làm cho Phương Nguyệt Tâm ngay cả dũng khí nói chuyện với mọi người cũng không có.

Cùng lúc cậu lại nhớ Long Nghiễn đến sắp phát điên.

Đi ra khỏi lớp học, người duy nhất biết chân tướng của sự việc là Điền Quang Hải nhiệt tình hướng cậu vậy, Phương Nguyệt Tâm tươi cười đi đến bên bọn họ cùng nhau ra khỏi cổng trường.

Đang làm việc trong tiệm cà phê thì nghe cánh cửa leng keng có người đẩy vào, Phương Nguyệt Tâm đang cúi thấp đầu sửa sang lại cái gì đó, không có để ý.

“Phương Nguyệt Tâm!”

Phương Nguyệt Tâm nghe thấy giọng nói xa lạ kêu tên của mình, lúc nhìn lên thì thấy một nam hài đeo mắt kính mắt đứng ở cửa, nam hài cũng đúng lúc nhìn thấy cậu.

Phương Nguyệt Tâm không nhớ rõ mình có quen biết người này, chỉ thấy hần hùng hổ đi tới, không đợi Phương Nguyệt Tâm mở miệng đã chửi âm lên!

Gần nửa ngày mới phát hiện đây là tình nhân của Hàn Khôn, Phương Nguyệt Tầm lúc nghe hắn nói về sự tình rất lâu trước đó mới nhớ tới người này là ai. Phương Nguyệt Tầm nói cậu đã phi thường giữ lời hứa không có gặp Hàn Khôn nữa, nhưng nam hài lại tức giận quăng một đồng ảnh chụp qua cho cậu.

Phương Nguyệt Tầm kinh ngạc nhìn trong ảnh chụp là lúc cậu bị Hàn Khôn ôm chặt lấy, đó là lần gặp mặt cuối cùng. . . . Tại sao, tại sao lại có ảnh chụp? Lúc này cậu mới bừng tỉnh đại ngộ! Người có thể theo dõi mình chỉ có thể là tình nhân của Hàn Khôn, chụp ảnh để lưu giữ chứng cứ cũng không phải là lạ, nhưng mà cậu không thể lý giải nổi, sẽ có người đối đãi với người mình yêu như thế sao?!

Phương Nguyệt Tầm nhìn nam hài mang dáng vẻ kiêu ngạo nói một đồng từ ngữ vô nghĩa, cậu gần như không hề nghe lọt một chữ, nhưng cuối cùng cũng hiểu ra, Hàn Khôn đã cùng hắn chia tay, hắn là đến tìm Phương Nguyệt Tầm chứ cho hả giận!

Bỗng nhiên Phương Nguyệt Tầm cảm thấy rất mệt mỏi, tại sao cậu không thể mạnh mẽ giống người xa lạ này? Chính mình cũng không thể hiểu nổi người yêu đang suy nghĩ cái gì, ngay cả một chút dũng khí để gọi điện thoại cho hắn cũng không có! Phương Nguyệt Tầm giống như một cây kéo bị buộc chặt đến nỗi bất cứ lúc nào cũng có thể gãy, làm gì còn có tâm lực để ứng phó người trước mặt này.

Phương Nguyệt Tầm buồn đồng phục chưa kịp thay trong tay ra, nhẹ giọng nói với hắn “Tôi đã nói rồi, tôi đã có người yêu, cùng Hàn tiên sinh là bạn bè, hơn nữa, tôi cảm thấy hắn chia tay với cậu nguyên nhân không phải vì tôi.” Ai có thể dễ dàng tha thứ cho người theo dõi mình a, quả thật giống như lời nói sau đó Phương Nguyệt Tầm đều lười suy nghĩ.

Nam hài tựa hồ bị thái độ ôn hòa của Phương Nguyệt Tầm làm cho tức hơn, một hơi nói tiếp một tràng thật nhiều, Phương Nguyệt Tầm lúc này mới hiểu được, trong khoảng thời gian trường học truyền đi tin vệt, đều do người này vì trả thù cái ôm lúc trước của Hàn Khôn đối với cậu.

Phương Nguyệt Tầm tức giận! “Cậu bây giờ đi tìm hắn mà hỏi? Rồi tất cả mọi chuyện sẽ được giải thích thật rõ ràng.”

Nam hài ngây ngẩn cả người, lập tức kéo Phương Nguyệt Tầm bước đi.

END 36

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-yeu-tieu-nam-sinh-vs-dang-ghet-dai-nam-nhan>